

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One thing you shouldn't do at
your new workplace?

Your boss...

DIRTY HEADLINES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DIRTY HEADLINES

L.J. SHEN

Telif Hakkı© 2018 by L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kirli Manşetler

Düzenleyenler: Angela Marshall Smith, Jessica Royer Ocken

Kapak Modeli: Lucas Loyola

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs

İç Formatlama: Stacey Blake, Champagne Kitap Tasarım

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
Epigraf İthaf	
Film Müziği	
Özet	
Önsöz	
Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm	
On Birinci	
Bölüm On İkinci	
Bölüm	
On Üçüncü Bölüm	
On Dördüncü	
Bölüm On Beşinci	
Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On Bölüm Yedinci	
Bölüm Bölüm	
Yirminci BölümOn	
Sekizinci On	
Dokuzuncu	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki	
Yirmi Üçüncü Bölüm Sonsöz	
L.J. ile iletişimde kalın 'Shen LJ	
Shenin Kitapları	
Teşekkür	

Gitmeden Önce

"Aşk gözlerle değil, akılla bakar, Ve bu yüzden
kanatlı aşk tanrısı kördür."

-William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası

*Vanessa Serrano ve Vanessa Villegas'a, (sanal) kucaklaşmalara ve (gerçek)
minnettarlıklara*

"Promiscuous"-Nelly Furtado ve Timbaland. "How
Soon is Now?"-The Smiths
"Le Chemin"-Kyo feat. Sita
"Makes Me Wonder"-Maroon 5 "Anybody
Seen My Baby"-The Rolling Stones
"Bloodstream"-Stateless "Hey
Jude"-The Beatles "Down"-
Jason Walker "Moi Lolita"-
Alizée

DIRTY HEADLINES

Célian Laurent.

Manhattan kraliyet
ailesi.

Kötü şöhretli bir
playboy.

Bir medya imparatorluğunun varisi.

...ve yeni patronum.

Geçen ayki unutulmaz tek gecelik ilişki olmasaydı, onu etkileyebilirdim.

Oradan orgazmdan daha fazlasıyla ve hoş bir anıyla, yani cüzdanıyla ayrıldım.

Şimdi bana İtalyan mokasenlerinin altındaki pislikmişim gibi bakıyor ve bunu kabul etmem gerekiyor.

Ama Judith "Jude" Humphry olmakla ilgili olan şey, kaybedecek hiçbir

şeyimin olmaması. Brooklyn kızı.

Çok ilginç.

Bir yıgın sağlık faturası ve yırtık pırtık bir kanepenin varisi.

Odanın öbür ucundan bana baktığında gözlerindeki parıltıyı görüyorum ve bu bizi rakip yapıyor.

O bunu
biliyor.

Ben de öyle.

Haber odasındaki her gün bir savaş.

Yatağındaki her gece, savaş.

Ama söz konusu olan benim kalbim ve korkarım beyaz bayrak çekeceğim.

Prologue

Jude

Annem ölüm döşeğindeyken, kalbin yalnız bir avcı olduğunu söylemişti.

"Organlar, Jude, insanlar gibidir. Arkadaşa, güvenecekleri bir desteğe ihtiyaç duyarlar. Bu yüzden akciğerlerimiz, bademciklerimiz, ellerimiz, bacaklarımız, parmaklarımız, ayak parmaklarımız, gözlerimiz, burun deliklerimiz, dişlerimiz ve dudaklarımız var. Sadece kalp tek başına çalışır. Atlas gibi, varlığımızın ağırlığını omuzlarında sessizce taşır, sadece aşk tarafından rahatsız edildiğinde isyan eder."

Yalnız bir kalbin -benim yalnız kalbim gibi- asla aşık olmayacağını söylemişti ve şu ana kadar yanılmadı.

Belki de bu gece bu yüzden oldu.

Belki de bu yüzden denemeyi bırakmıştım.

Son birkaç saattir işgal ettiğim gösterişli otel odasındaki kral boy yataktan kayarak çıkarken krem si çarşaf lar bacaklarıma kök gibi dolandı. Pelüş şilteden kalktım, sırtım öğleden sonra tanıştığım yabancıya dönüktü.

Eğer ona bir bakış atarsam, vicdanım devreye girer ve bunu asla yapmazdım.

Dürüstlüğüm yerine onun parasını seçiyordum. Paraya çok ihtiyacım vardı.

Bu para bu ay elektrik faturamı ödeyecek ve babamın reçetelerini dolduracaktı.

Odanın içinde parmak uçlarımda ilerleyerek yerdeki pantolonuna doğru yürüdüm ve önceki saatlerde doldurduğu her yerin boş olduğunu hissettim. İlk kez bir şey çalışıyordum ve durumun kesinliği kusma isteği uyandırdı bende. Ben bir hırsız değildim. Yine de bu mükemmel yabancıya haksızlık etmek üzereydim. Ve kafamın yemyeşil halının üzerinde patlamasından korktuğum için tek gecelik ilişki konusuna değinmeyecektim bile. Normalde tek gecelik ilişkilere girmezdim.

Ama bu gece kendimde değildim.

Bu sabah posta kutumun içine tıkıştırılmış mektup ve faturaların ağırlığından çökme sesiyle uyandım. Sonra bir iş görüşmesinde o kadar başarısız olmuşum ki, Yankees maçını izlemek için görüşmeyi kısa kesmişlerdi. (Maç olmadığını söylediğimde -çünkü evet, *o kadar* çaresizdim-tekrar olduğunu söylediler).

Yenilmiş bir halde, Manhattan'ın acımasız sokaklarında tökezleyerek ilerliyordum, ilkbaharın başlarında yağan yağmur gürültülü ve cezalandırıcıydı. Yapılacak en iyi şeyin erkek arkadaşım Milton'ın dairesine girip kurulanmak olduğunu düşündüm. Anahtar bende idi ve muhtemelen işteydi, göçmenlik sağlık hizmetleri hakkındaki yazısını parlatıyordu. New York'un en prestijli dergilerinden biri olan *The Thinking Man* için çalışıyordu. Gurur duyduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olurdu.

Öğleden sonrasının geri kalanı klişelerle dolu ve kötü şans kokan kötü bir film gibi geçti. Milton'ın kapısını iterek açtım, ceketimdeki ve saçımdaki yağmur damlalarını silkeledim. Önce alçak, gırtlaktan gelen inilti kulaklarıma sızdı. Hemen ardından kusursuz bir görüntü geldi:

Milton'ın editörü, daha önce bir kez içki içmek için tanıştığım Elise, en sevdiğim bit pazarından birlikte seçtiğimiz kanepenin bir tarafına eğilmiş, acımasızca ona vuruyordu.

İtme.

İtme.

İt. İt!

"Kalp yalnız ve acımasız bir avcıdır."

Benimkinin Milton'ın parlayan göğsüne doğru zehirli bir ok fırlattığını hissetmiş, sonra da ikiye ayrılma tehdidiyle çatladığını duymuştum.

Beş yıldır birlikteydik. Columbia Üniversitesi'nde tanışmıştık. Emekli bir NBC sunucusunun oğluydu. Tam burslu okuyordum. Birlikte yaşamamamızın tek nedeni babamın hasta olmasıydı.

onun yanından ayrılmak. Ama bu Milton ve beni planlarımızı aynı renk ve desenlerle örmekten, hayatlarımızı her seferinde bir hayalle birleştirmekten alıkoymadı.

Afrika'yı ziyaret edin.

Orta Doğu'ya atanmak. Key

West'te gün batımını izleyin.

Paris'te mükemmel bir makaron yiyein.

Yapılacaklar listemiz Kipling adını verdiğim bir deftere kazınmıştı ve şu anda çantamda bir delik açıyordu.

Milton'ın kapısının eşiğine kusmak istememiştim ama az önce içine girdiğim şey düşünüldüğünde bu büyük bir sürpriz değildi. Piç kurusu beni koridorda kovalarken kahvaltımın üzerinde kaymıştı ama ben acil durum merdivenlerinin kapısını iterek açmış ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmıştım. Milton çırılçıplaktı, prezervatifi hâlâ yarı kalkık aletinden sarkıyordu ve bir noktada doğum günü kıyafetiyle sokağa fırlamanın iyi bir plan olmadığına karar vermişti.

Ciğerlerim yanana ve ayakkabılarım ıslanıp çamurlanana kadar koşardım.

Şiddetli yağmurda omuzlara, şemsiyelere ve sokak satıcılarına çarpmak.

Öfkeliydim, çaresizdim ve şok olmuştum ama yıkılmamıştım. Kalbim çatlamıştı ama kırılmamıştı.

"Kalp yalnız bir avcıdır, Jude."

Unutmaya ihtiyacım vardı; Milton'ı, fatura yığınlarını ve son birkaç aydır yaşadığım talihsiz işsizliği unutmaya. Alkol ve sıcak tende boğulmaya ihtiyacım vardı.

Süitteki yabancı bana tam olarak bunu vermişti ve şimdi bana üzerinde hiç anlaşılmadığımız bir şey vermek üzereydi.

Buraya bakılırsa, havaalanına giden taksinin parasını ödemekte zorlanmayacak.

Tüm dairemde daha pahalı olan kavisli, ferforje bir merdiven bana bakıyor ve odam büyüklüğünde bir jakuziye çıkıyordu. Pelüş, kırmızı püsküllü kadife koltuklar benimle alay ediyordu. Tavandan tabana pencereler, zavallı gözlerimle zengin Manhattan manzarasını içime çekmem için bana meydan okuyordu. Ve gözyaşı damlası avize ürkütücü bir şekilde küçük spermlere benziyordu.

Ve gelecek haftayı atlatmak için Judith Penelope Humphry, sperm hakkında düşünmeyi bırakacak ve planına devam edeceksin.

Tom Ford marka pantolonunun arka cebine uzandım; prezervatif zincirini çıkardıktan kısa bir süre sonra cüzdanını oraya sıkıştırmıştı.

Titreyen ellerimde. Bottega Veneta deri kreasyonu, siyah ve kırışmamış. Boğazım düğümlendi ama yine de sinirlerime hâkim olamadım.

Cüzdanı çevirip açtım ve para destesini çıkardım. Görünüşe göre bu seferki tek kalın şey Yabancı Junior değildi. Aceleyle saydım, gözlerim paraları alırken parladı.

Yüz...iki...üç...altı...sekiz...Binbeşyüz. *Teşekkürler, İsa.*

İsa'nın beni azarladığını duyar gibiydim. *"Bana teşekkür etme. Oldukça eminim*

"Çalmayacaksın" benim yapılmayacaklar listemde en üst sıralardaydı.

Telefonumu omuz çantamdan çıkarıp elimdeki cüzdanın markasını araştırdım. Meğer yedi yüz dolardan biraz daha az ediyormuş. Plastik kartları ikinci bir bakış atmadan fırlatmaya başladığımda, ağır da olsa işlevsiz kalbim çarpıyordu. Cüzdan satılabilirdi ve anlaşıldığı üzere ahlakım da öyle.

İçim utançla düğümlendi ve yüzümün kızardığını hissettim. Uyanacak ve benden nefret edecekti, barda bana yaklaştığı an için pişmanlık duyacaktı. Umursamamam gerekiyordu. Sabah New York'tan ayrılacaktı ve ben onu bir daha asla göremeyecektim.

Cüzdanı boşaldığında ve tüm kartları ve kimlikleri komodinin üzerine düzgünce dizildiğinde, elbisemi ve çamura bulanmış olsa da elektrikli pembe ayakkabılarımı giydim ve ona son bir kez baktım.

Tamamen çıplaktı, kasıkları çarşaf tarafından gelişigüzel örtülmüştü. Aldığı her nefeste altılı paketi sıkılaşıyordu. Uykusunda bile savunmasız görünmüyordu. Bir Yunan tanrısı gibi, duyarlılığın üzerinde yükseliyordu. Onun gibi adamlar oyuna gelmeyecek kadar kibirliydi. Yakında aramızda bir okyanus olacağına sevinmişim.

Kapıyı açtım ve çerçevesine sarıldım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, parmaklarımın ucunu öptüm ve aramızdaki havaya sürdüm.

İlk gözyaşımı dökmek için otelden çıkana kadar bekledim.

Beş saat önce.

Tökezleyerek bir bara girdim, barmene viski siparişimi hıçkıra hıçkıra kokladım ve uzun, kirli sarı saçlarımdaki yağmuru silkeledim.

Siyah elbisemin yakasını çekiştirdim ve benim için barın diğer tarafına kaydırıldığı içkiyi içerken inledim. Chucks ayakkabılarım -bu sabah evden çıkarken hâlâ aptalca bir iyimserlik içinde olduğum için alçak pembeleri tercih etmiştim- 1.80 boyumdaki bedenim taburede otururken havada sallanıyordu. Kulaklıklarım kulaklarıma sıkıca sokulmuştu ama mükemmel şarkılardan oluşan çalma listemi bugünün boktan ruh haliyle lekelemek istemiyordum. Eğer şimdi sevdiğim bir şarkıyı dinlersem, Milton'ın köpek stilini sevdiğini öğrendiğim günle sonsuza dek ilişkilendirecektim, sadece benimle değil.

Param yetmediği için içemediğim viskiyi su gibi yudumlarken kendime moral vermeye çalıştım.

İş görüşmem korkunç derecede kötü geçmişti ama zaten kalbim hiçbir zaman glutensiz diyet yapan bir Hristiyan dergisinde çalışmayı istememişti.

Milton beni aldatmıştı. Ama onun hakkında hep şüphelerim vardı. Babamla takıldıktan ya da sokakta biriyle tanıştıktan sonra gülümsemesi hemen kaybolurdu. Biri onunla aynı fikirde olmadığında sağ kaşı hep yukarı kalkardı.

Artan sağlık faturalarına gelince, onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım. Babam ve ben Brooklyn'deki dairemize sahiptik. En kötü ihtimalle satar ve kiraya verirdik. Ayrıca, iki böbreğime de ihtiyacım yoktu.

Sedir ağacı, adaçayı ve yaklaşmakta olan bir günahın kokusu burun deliklerime dolduğunda içkime gömülüydüm. "Yarı sarhoş ve geleneksel olarak güzel: bir avcının ıslak rüyası." dediğinde bile başımı kaldırmaya zahmet etmedim.

Güçlü bir Fransız aksanı vardı. Pürüzsüz ve törpülenmiş. Ama gözlerim bardağımda dönen kehribar renkli sıvıya kilitlenmişti. Havadan sudan konuşacak havada değildim. Genelde bir tuğlayla bile arkadaş olabilen biri idim. Ama şu anda, sırf bana doğru nefes aldığı için herhangi birini taşaklarıyla bıçaklayabilirdim. Ya da başka bir yöne, gerçekten.

"Ya da azgın bir adamın en kötü kabusu," diye cevap verdim. "Sonuç olarak, ilgilenmiyorum."

"Bu bir yalan ve ben yalancılarla iş yapmam." Kokteyl karıştırıcısını dişlerinin arasında yuvarlayarak bana kurt gibi sırttı. "Ama senin için bir istisna yapacağım."

"Ukala ve kendini beğenmiş mi?" Ona cevap verdiğim için bile içimden kendi suratıma bir tokat attım. Kulaklıklarım takılıydı. Neden en başta benimle konuşmuştu ki? Bu beni rahat bırakması için uluslararası bir işaretti. Aslında hiçbir şey dinlemediğim gerçeğini boş verin, sadece potansiyel konuşmacıları uzaklaştırmak istiyordum. "İyi ki cinsel yolla bulaşan hastalığı *aygıra* bulaştırdığını söylememişsin, şimdi tek ihtiyacın olan şey U."

"Anladığım kadarıyla son derece deneyimsiz erkekler size asılmış. Bu günün tam olarak ne kadar zordu?" Aramızdaki mesafenin geri kalanını sildi ve artık özel dikim takım elbisesinin altından yayılan vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Arkamı dönüp ona bakarsam -gerçekten bakarsam- ciğerlerimdeki nefesi çalacakmış gibi bir his vardı içimde. Bugünün erken saatlerinden beri öfkeli ve yaralı olan kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. *Davetsiz misafir istemiyoruz, Jude.*

Uzun boylu, Fransız ve Yakışıklı, önümdeki barmene yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Kaç içki içti?" diye sorarken gözleri yüzümün yan tarafını okşuyordu.

"Bu onun ikincisi, efendim." Barmen başıyla onayladı ve önündeki ahşap yüzeyi nemli bir bezle sildi.

"Ona bir sandviç getir."

"Sandviç istemiyorum." Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıp bara çarptım, sonunda kafamı kaldırıp bar taburemin üzerinde ona baktım.

Yaptığım en büyük hatalardan biriydi. İlk birkaç saniye ne gördüğümü bile çözemedim. Çoğu insanın işlemeye programlanmadığı düzeyde muhteşemdi. Chris Pine'ın mükemmelliğinden, Chris Hemsworth'ün mamutluğundan ve Chris Pratt'in çekiciliğinden bahsediyorum. O üçlü bir tehditti ve ben S.C.R.E.W.E.D.'dim.

"Bir tane yemen gerekecek." Bana bakma zahmetine girmeden telefonunu barın üzerine fırlattı. Telefonu deli gibi aydınlanıyordu, her dakika onlarca e-posta geliyordu.

"Neden?"

"Çünkü sarhoş bir kızı becermekten daha fazlasını yapıyorum ve bu gece seni becermeyi çok istiyorum," dedi sakince, sıradan ifadesini içimi ılık bir yapışkan haline getiren gamzeli, büyüleyici bir gülümsemeyle süsledi.

Şokumu göz kırparak atmaya çalıştım, hâlâ bakıyor, yüzünü katalogluyordum. Masmavi gözleri kaplan çekikliğinde ve okyanusun dibi gibi koyu, koyu, koyu;

Çamur gibi kahverengi saçları, dokunsanız kâğıt kesiği yapabilecek bir çene çizgisi ve seksi bir dilde açık saçık şeyler söylemek için yaratılmış dudakları vardı. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir tipti. Hayatım boyunca New York'ta yaşamıştım. Yabancı erkekler benim için yabancı bir kavram değildi. Yine de bir erkek model ile bir CEO'nun imkânsız bir karışımı gibi görünüyordu.

Lacivert takım elbisesi onu sert gösteriyordu. Yüzünün kıvrımları ve kenarları acımasızdı. Keskin elmacık kemikleri ve kare şeklindeki çenesinin arasını dolduran dudakları ve düz burnu vardı.

Alyans olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarımı parmaklarına çevirdim. Sahil temiz görünüyordu.

"Affedersiniz?" Omurgamı dikleştirdim. Bir tanrı gibi görünmesi, öyle davranmaya hakkı olduğu anlamına gelmiyordu. Barmen önüme sıcak bir tabak içinde biftek, mayonez, domates ve çedar peynirli sandviç koydu. Meydan okuyan ve sert biri olarak kalmayı çok istiyordum ama ne yazık ki bir saat içinde saf viskiyi kusmamak da istiyordum.

Ateşli Yabancı Adam bara yaslandı, hâlâ ayaktaydı -altı *bir*? altı *iki*?- ve başını yana eğdi. "Ye."

"Burası özgür bir ülke," diye .

"Yine de bir yabancıyı becermenin bir şekilde yanlış olduğu fikrine zincirlenmiş görünüyorsunuz."

"Özür dilerim, adınızı duyamadım Bay İpucu Alamayan." Esnedim.

"Will Power. Tanıştığımıza memnun oldum. Bak, belli ki kötü bir gün geçiriyorsun. Yakacak bir gecem var. Yarın sabah eve dönüyorum, ama o zamana kadar..." Kolunu salladı ve eski model Rolex'ine bakarken ceketinin kolunun yukarı kaymasına izin verdi. "Aklında ne varsa bu gece için unutulduğundan emin olacağım. Bayan...?"

Siktir et. Ve onu. Hayatım boyunca bir daha *karşılaşabileceğimden* bile şüphelendiğim türden *bir* ateşliydi.

Suçu Milton'a atabilirim. Ve tıbbi faturaları.

Ve viski.

günden sonra tüm New York eyaletini suçlayabilirdim.

"Mızraklar." Gözlerimi kısıtım ve sandviçten bir ısırık aldım. Lanet olsun. Barın adını kontrol etmek için sandviçle birlikte gelen peçeteyi çevirdim. *Le Coq Tail*. Yirmi yıl kadar sonra geri dönmek için aklıma bir not aldım.

Sonunda babamın tıbbi faturalarını ödedim ve ramen eriştesiyle yaşamayı bıraktım.

"Britney Spears gibi mi?" İnanılmaz bir kaşını kaldırdı.

"Doğru. Peki ya sen?"

"Bay Timberlake."

Sandviçten bir ısırık daha aldım, neredeyse inliyordum. En son ne zaman yemek yemiştım? Muhtemelen bu sabah, iş görüşmem için evden çıkmadan önce.

"Sinirlerimi bozuyorsunuz Bay Timberlake. Ben de onu 'Will Power' sanıyordum."

"Ağla bana bebeğim. Ben Célian." Bana elini uzattı.

Dengeli duruşu beni aynı anda hem korkutuyor hem de büyölüyordu. Bir tanrı gibi yontulmuştu ama bir ölümlü gibi canlı ve dokunulduğunda sıcak görünüyordu. Muhakememi bulandırdı, duyularımı karıştırdı ve midemi sıcak şehvet dilleri içten içe yalıyormuş gibi hissettirdi.

"Judith, ama herkes bana Jude der."

"Anladığım kadarıyla Beatles hayranısın."

"Küstah. Olumsuz özellikler listenizin sonu gelmiyor."

"Benimle ilgili tek uzun şey bu değil. Ye, *Judith*."

"Jude."

"Ben herkes değilim." Bana doğru sabırsız bir gülümseme fırlattı, konuşmamızı bitirmiş gibi görünüyordu.

Otoriter piç. Bir ısırık daha aldım. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Yalan söylediğimden oldukça emindim ama bu gece kendimi bir şeylerden mahrum edemeyecek kadar duygusal olarak tükenmişim.

Bana doğru eğildi, Napolyon'un Moskova'ya girdiği gibi, bir pagan savaşçısının gururu ve ihtiyatıyla kişisel alanıma girdi. Başparmağını boğazımın sütunu boyunca gezdirdi. Basit bir dokunuştı ve tüm vücudum şiddetli bir şekilde tüylerim diken diken oldu. Yabani, erkek sertliğinin, aksanının ve diğer her şeyinin -kıyafeti, kokusu ve yüz hatları- keskinliğinin birleşimiydi.

Çaresizdim.

Çaresiz olmak istedim.

"*Kalp yalnız bir avcıdır*." Ama bedenimin bu gece bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Öne doğru eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı, "Ah, ama *bu* yapar."

"Tipim değilsin." Yuttuğum viskinin geri kalanıyla sııttım.

"Ben herkesin tipiyim," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve bunu senin için iyi hale getireceğim."

"Neyi sevdiğimi bilmiyorsun," diye karşılık verdim. Onunla pinpon oynamak eğlenceliydi. Sert, keskin ve etkilenmemişti ama garip bir şekilde onu kaba bulmuyordum.

"Üzerimdeki tüm paraya bahse girerim ki öyle."

Bu çok ilginç.

"Ya her orgazm olduğumda orgazm olmamış gibi davranırsam?" iPod'umu ve kulaklıklarımı çantama tıktırdım. Bu konuşma muhtemelen daha tuhaf olamazdı. Daha önce hiçbir insan yüzünde görmediğim kadar yırtıcı bir gülümsemeyle gülümsedi; içim kasıldı, külotum kalçalarımın arasında ıslandı.

"Belli ki hiç gerçek bir orgazm yaşamamışsın. Seni boşalttığımda diz kapaklarının kırılmaması için kendini şanslı sayacaksın."

"Kendini onaylayan-"

"Küstahlığı bana sakla, Spears."

On dakika sonra, otele gitmek üzere karşıdan karşıya geçiyorduk. Gösterişli lobiye girdiğimizde soğukkanlılığımı kaybetmemek için kendimi zor tuttum. Laurent Towers Oteli, dünyanın en büyük haber kanallarından birine ev sahipliği yapan LBC gökdeleninin karşısında yer alıyordu. Her yer insan kaynıyordu ama asansör bekleyen sadece bizdik. İkimiz de sessizce asansöre bakarken kalbim çılgın atıyor, neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Ucuz siyah elbisemin altında dizlerim titriyordu. Bunu ben yapıyordum. Gerçekten tek gecelik bir ilişki yaşıyordum. Kabul ediyorum, yirmi üç yaşındaydım, yeni bekârdım ve yeni kinciydim. Onunla yatmanın ahlaka aykırı bir yanı olmadığını biliyordum. Ama bunun yıllar sonra güleceğim tek seferlik bir şey olduğunu da biliyordum.

Asansörün kapıları açılıp içeri adım attığımızda "Normalde bunu yapmam," dedim.

Célian cevap vermedi. Kapılar kapandığında bana doğru yürüdü, gözleri soğuk ve mesafeli, ağzı büzülmüştü. Beni duvara yasladı, her adımı bir öncekinden daha doymak bilmezdi. Nabzım boğazımda düğümlendi. O ukala gözleriyle beni süzdü ve ben çenemi kaldırdım, burun deliklerimin açıldığını hissettim.

Célian beni eteğimin altından kavradı ve ben inledim, vücudum arkamdaki duvara yaslandı. Başparmağı klitorisimi buldu ve kumaşın içinden geçerek sertçe bastırdı ve tembel daireler çizerek masaj yaptı.

"Beni iyi bir kız olduğuna ikna etmeye çalışma," diye tısladı, nefesi -nane ve taze kahve çekirdekleri- boğazımda kayıyordu. "Umurumda bile değil."

"İngilizcen bir turist için çok iyi," diye not ettim. Aksanı kalındı ama kelimeleri bir silah gibi kullanıyordu. Stratejik, seyrek. Her bir hece kısır Grev.

Bir adım geri çekildi ve kayıtsızlık perdesinin ardından beni izlemeye başladı. "Birazdan öğreneceğin gibi pek çok şeyde oldukça iyiyimdir."

Asansör çaldı ve benimle bağlantısını kesti.

Kapılar açıldı ve yaşlı bir çift bize gülümseyerek asansörden çıkmamızı bekledi. Célian sanki bir çiftmişiz gibi kolunu benimkine doladı ve onlar gözden kaybolur kaybolmaz rahatça bıraktı.

Süitine doğru yürürken sessizdi ama kafamın içindeki gürültüden neredeyse boğuluyordum. Kendimi bunun doğru şey olduğuna ikna ettim. İnsanlık dışı güzellikteki bir turistle geçireceğim karşılıksız bir zevk gecesi acımı dindirecekti. Geniş sırtını ve zayıf vücudunu izleyerek arkasından gittim. Yaşamak için spor yapıyormuş gibi görünüyordu ama spor salonuna gidecek vakti yokmuş gibi giyinmişti. Mesleği ise çözülmemiş bir gizem olarak kalacaktı. Yarın Fransa'ya geri dönüyordu ve onun bir avukat mı yoksa bir suikastçı mı olduğu benim için fark etmiyordu.

Süitine girdiğimizde bana bir şişe su uzattı. "İç."

"Bana emir vermeyi bırak."

"O zaman gözlerini dikmiş bana bakmayı kes, talimatları bekle."

Ceketini çıkardı ve ayakkabılarını tekmeledi. Süit pelüş ve düzenliydi - dolu bir oda için fazlasıyla. Çok büyüktü ama herhangi bir bavul, telefon şarj aleti, yerde yatan ıssız bir gömlek ya da başka bir belirleyici nesne tespit edemedim.

Bir yandan şüpheli görünüyordu. Diğer yandan, arkasında iz bırakmayacak türden bir psikopat gibi görünüyordu. Ve ben onun odasındaydım. Muhteşemdi.

Kendime not: Bugünkü eylemlerinizi sonra, gelecekteki tüm kararlarınızı fal kurabiyesi tavsiyelerine dayandırmaya çalışın. Daha iyi olacaksınız.

Bana uzattığı suyu farkına varmadan içtim, sonra şişeyi yanıyormuş gibi çöpe attım, asi ruhum biraz öldü.

Kaçmak için çok geç değil. Ona iyi hissetmediğini söyle ve git.

"Sanırım yapmalıyım-" diye başladım ama cümlemi tamamlayamadım.

Beni duvara çarptı, dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni . Gözlerim ani zevkten yuvarlandı ve göz kapaklarımda arkasında yıldızlar patladı. Beni kollarının arasına alıp parmaklarını popoma geçirirken gömleğinin yakasını kavradım. Bacaklarım kısa sürede beline dolandı. Bana karşı dönerek karnımın alt kısmındaki şehveti ateşledi ve inlediğimde, kalçamın yan tarafını öyle sert imdikledi ki, onunla savaşmaya çalıştım, ancak pençelerimi tenine batırmanın sonsuz bir öpücükte boğulmak gibi hissettirdiğini fark ettim. Dudakları ezilmiş, sıcak kadife gibiydi. Vücudu taş gibi mermerdi ve her yeri sertti.

Célian dilini ağzımın içine kaydırđı, ben de ona izin verdim.

Kalalarını döndürdü, *sert* -çok sert- siki yarığıma baskı yapıyordu ve ben yine ona izin verdim.

Alt dudağımda daha sert ısırđı ve hırladı, sonra acıyı emerek uzaklaştırdı. Daha fazlası için ağladım.

Elini aramıza soktu, külotumu kenara itti ve iki parmağını içime daldırdı.

Utanc verici bir şekilde sırlıslıkla olmuştum.

Seksi yabancı ağzını benimkinden ayırarak bana baktı. "Cümlelerinizi bitirme zamanı, Bayan Spears."

"BEN... BEN..." Gözlerimi kırptım, telaşlandım.

Parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı -yavaşça, alay edercesine yavaşça- yüzü hâlâ çok ciddi idi.

Kimdi bu adam? O kadar etkilenmemiş görünüyordu ki, parmakları kıvrılıp G noktama çarptığında, içime her daha derine indiğinde dudaklarımdan istemsiz bir inilti kaçsa bile. Diğeri eli göğüslerime doğru gitti ve bir meme ucumu kabaca bükte.

"Bir şeyler yapman gerektiğini söylemiştin." Eli, bacaklarımda arasındaki yeni favori yerine dönmeden önce dudaklarını ona olan arzumla boyamak için bir anlığına seksimden ayrıldı. Dudaklarımda tadına baktı. "Neydi o Judith?"

Judith. J harfini dişlerinin arasında yuvarlayışı kollarında ölmek istememe neden oldu. Sıcak dili boynumda, çenemde, dudaklarımda ve sonra tekrar dudaklarımda arasındaydı. Hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız varmış gibi birbirimize dolanmıştık. Bunun sadece bir gece olduğunu biliyordum ama çok daha fazlasıymış gibi geliyordu.

"Ben... eh... hiçbir şey," dedim, aramızda fermuarını karıştırırken. Ellerinden birini benimkinin üzerine bastırdı ve avucumu kocaman ereksiyonuna doğru itti. Şimdi panikleme için bambaşka bir nedenim vardı. Bu şey belki de spor çantama sığabilirdi. Vajinama değıl.

"Tempoyu ben belirledim," dedi.

Başımı salladım. O benim patronum değildi. İki parmağını daha içime soktu -elinin çoğunu- ve o kadar dolmuştum ki yanacağımı sandım. Ağzımdan bir hırıltı kaçtı. Onu pis öpücüğümüzün içinde yuttu ve bir anda parmaklarının üzerine boşaldım.

Zevk o kadar yoğundu ki duvara yapıştım ve spagetti gibi kaymaya başladım. Célian beni tekrar yukarı kaldırdı, parmaklarını yanaklarıma geçirdi, çenemi yerinde tuttu ve gözlerini bana dikti. "Tadın da görüldüğün kadar güzel olsa iyi olur."

Hızlı bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü, elbisemi yukarı kaldırdı ve bacaklarımdan birini omzuna attı. Külotum hala yana itilmişken dili içime girdi ve yalamak ve emmek yerine diliyle beni becermeye başladı. Parmaklarımı saçlarından geçirdim, benimkinden daha yumuşak olduğunu fark ettim ve beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim türden bir oral seksle ödüllendirirken başımı duvara yasladım.

Milton robotik de olsa cömert bir aşıktı. Bu adam yürüyen, konuşan bir orgazmdı. Bana doğru hapsirsa boşalacağımdan oldukça emindim. Kalçalarımı yüzünün etrafına sıkıştırmak ve onu sonsuza kadar orada tutmak için yoğun bir arzu çarptı. İkinci orgazmım bir elektrik şoku gibi ayak parmaklarımdan başıma doğru yükseldi ve beni cennete gönderdi ve dudaklarını şişmiş klitorisimin üzerine kapatıp kuvvetle emdiğinde, çevremdeki her meleğin kanatlarını aldığından oldukça emindim. Ayağa kalktığında, elbise pantolonunu ve gömleğini çıkardığında ve dişleriyle bir prezervatif ambalajını yırttığında, ona uyum sağlayıp sağlayamayacağımı biliyordum, denemeyi acil serviste bitirmeye istekliydim.

Célian bir anda içime girdi, beni arkamızdaki dolaba çarptı, parmaklarımızı birbirine bağladı ve aslında beni yüzeye kelepçeledi. Zevk o kadar nüfuz ediciydi ki, kollarının arasında kıvrandım, elleriyle savaştım, böylece pençeleyebilir, dokunabilir ve onunla eşleşmek için yırtabilirdim, itme için itme.

"Siktir," diye tısladı. "Judith."

"Célian." İkimiz de ateşli bir sekse boğulmadan önce ona bir süre için söylediğim son şey buydu.

Yerde, iki vahşi gibi.

Köpek stili yatakta, yüzünü televizyona dönmüş CNN izliyordu.

Sonra ona bir taş çuvalı kadar centilmen olduğunu söylediğimde (Anderson Cooper özel bir haber sunduğunda yumuşak bir küfür savurdu

seçmen dolandırıcılığı hakkında, benim bile dinlemeye yarı hevesli olduğum), duşa girdik ve beni tekrar yedi, bu sefer klitorisime daha fazla dikkat etti.

Sonra tekrar lavabonun karşısına geçtik.

Sonunda yatağa yığıldığımda bana bir şişe su daha uzattı ve "Altıda çıkıyorum. Çıkış saat 10'da ve Laurent Towers'ta geç kalmaktan hoşlanmazlar."

Ona söylemek istedim: A, defolup gitmesini ve B, bu gece kalmamın çok kötü bir fikir olduğunu söylemek istedim. Ama yaptığım onca seksten sonra hasta babamın yüzüne bakabileceğimden tam olarak emin değildim, *hele* ki yeni eski erkek arkadaşım. Çatlamış, şişmiş dudaklarım, kırmızı tenimin her santimini kaplayan kirli sakal izlerim ve boynumdaki üç ısırık iziyle tamamen mahvolmuş görüldüğümü anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu - gözlerimin çılgınca sarhoş olduğundan bahsetmiyorum bile, saatler önce tükettiğim viskiden değil.

İsteksizce babama Milton'larda kalacağıma dair mesaj attım ve gözlerimi kapatarak Célian'ın yatağına uzandım. Kendimi dünyada yetim hissetmişim. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu ve umursayan tek kişi olan babam da artık evden pek çıkmadığı için bana pek yardımcı olamıyordu.

İşte o zaman Robert Humphry'ye Milton Hayes'ten ayrıldığımı bile karar verdim. Babam tüm umutlarını erkek arkadaşına bağlamış, o gittikten sonra benimle ilgileneneğine güvenmişti. Herkesin birine ihtiyacı vardı ve benim babamdan başka kimsem yoktu.

Célian arkamdaki yatağa kaydı, kabaran siki kalçalarımın arasına baskı yapıyordu.

Kaba dolgulu parmağını göğüs kafesimin yan tarafında, on sekiz yaşına bastığım gün yaptırdığım dövme boyunca gezdirdi.

Biraz tuhaf görünüyorsam, öyleyim de ondan.

"Yani The Beatles'ı sevmiyorsun ama The Smiths'i seviyorsun." Nefesi kürek kemiğimi okşadı.

New York'ta inşaat işçisi olan bekâr bir babayla büyüdüm. Para sıkıntılıydı ve yerde oturup onun plaklarını dinlemek en sevdiğimiz eğlenceydi. Johnny Rotten hakkında kitaplar okur ve zaman geçirmek için kasıtlı olarak yanıltıcı müzik oyunları icat ederdik.

"Dikkatli ol, beni tanırsan bağlanabilirsin," dedim sessizce, New York'a bakan tavandan tabana pencereden dışarı bakarken.

Sessizce arkamdan içime girmeye başladı. "Şansımı deneyeceğim."

Bu pozisyon bana Milton ve Elise'in zina performansını en ön sıradan izlediğim zamanı hatırlattı. Duygularım birbirine karıştı ve düğümlendi. Bedenim sevinçliydi ama gözümün kenarında yaşlar birikmişti. Tek gecelik ilişkimin onları görememesine sevinmişim, ama gözyaşlarım kesinlikle orgazmın verdiği mutluluk ve yarın sabah eve dönüp gerçeklerle yüzleşme ihtimalinin verdiği üzüntünün bir karışımıydı.

Erkek
arkadaşım
yok.

İş yok.

Ölmek üzere olan bir baba ve nasıl ödeyeceğimi bilemediğim bir yığın fatura.

İkimiz de işimizi bitirdikten sonra enseme öptü, arkasını döndü ve uyumaya gitti. Peki ya ben? Elbise pantolonunu ve bana ters ters bakan kalın cüzdanının dış hatlarını doğrudan görebiliyordum.

Kalbim yalnız bir avcıydı. Bu
gece, ziyafet çekmesine izin
vereceğim.

Chapter One

Jude

Üç Hafta Sonra.

"Nasıl görünüyorum?"

"Gergin. Endişeli. Tatlı. Güzel. Bunlardan biri doğru cevap olmalı, değil mi?" Babam kıkırdadı, kollarımı ovuşturdu.

Beyaz bir kalem elbise ve siyah Chucks ayakkabılarımı giymiştim. Şık. Abartısız. Ayrıca, bugün ciddi ve profesyonel olmak istiyordum. Koyu sarı saçlarım gevşek bir şekilde toplanmıştı ve ela gözlerime dramatik bir eyeliner sürmüştüm. Bu benim her zamanki flanel gömlekler, skinny jeanler ve suni deri ceketlerden oluşan kıyafetim değildi. Yine de yeni işimdeki ilk günüm, bu yüzden Tokio Hotel'den ayrılmış biri gibi görünmemek öncelikliydi.

Babamın kel kafasını okşadım - beyaz saçları üzgün karahindibalar gibi etrafa saçılmıştı - ve damarlarının soluk, mavimsi teninde göze çarptığı yanağını öptüm.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin," diye hatırlattım. "Oh, evet. En sevdiğim Blondie şarkısı." Sırıttı. Onun aptallığı karşısında gözlerimi devirmiştım.

"Kendimi iyi hissediyorum, Jude. Bundan sonra eve mi geleceksin yoksa Milton'larda mı kalacaksın?" Çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırdı ve sanırım ona göre öyleydim.

Cümlemin ortasında başka bir öksürük krizine girdi. Bu yüzden yalan söylediğim için kendimi biraz suçlu hissettim. Milton'la hâlâ birlikte olduğumuzu sanıyordu. Benim

Babamın lenf bezlerinde üçüncü evre kanser vardı. İki hafta önce kemoterapi seanslarına katılmayı resmen bırakmıştı. Zaman kum gibi parmaklarımızın arasından kayıp gidiyordu.

Doktorları tedaviye devam etmesi için ona yalvarmışlardı ama o çok yorgun olduğunu söylemişti. Okuyun: *Beş parasızdık*. Ya evimizi yeniden finanse edecektik ya da tedaviyi bırakacaktık ve babam beni hiçbir şeyle bırakmak istemiyordu - bu karara karşı ne kadar mücadele etsem de. Şimdi suçluluk duygusu içindeydim, yalnız, endişe dolu kalbimle dolaşıyor, onu altın dolu bir sandık gibi taşıyordum - içinde çok değerli, ağır, işe yaramaz şeyler vardı.

Lanet olası daireyi satması için ona bağırırmaktan sesim hırçınlaşmıştı. Sonunda ona daha fazla gereksiz acı ve stres yaşattığımı fark ettiğimde durdum.

"Buraya." Şakağına bir öpücük kondurdum ve mutfığa gidip ona o gün için hazırladığım yemekleri çıkardım.

"Son zamanlarda onunla fazla vakit geçirmiyorsun. Her şey yolunda mı?"

Önümdeki kapıları işaret ederek başımı salladım. "Kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve atıştırmalıklar. Hava soğursa diye yatağının üzerinde temiz battaniyeler var. Beni her zaman arayabileceğinden bahsetmiş miydin? Evet. Evet, söyledim."

"için endişelenmeyi bırak." Mutfaktan çıkıp kapıya doğru yürürken özenle yapılmış saçlarımı tekrar karıştırdı. "Ve bir bacağını kır."

"Benim şansım, bundan hiç şüphem yok." Omuz çantamı aldım ve televizyonun karşısındaki koltuğuna yerleştiğinde inlemesini izledim.

Kim bilir ne zaman işten döndüğümde onu göreceğimi bildiğim pijamalarının aynısını giyiyordu. Çoğu insan boğazına kadar borca batmışken Netflix'e yatırım yapmazdı ama babam evden neredeyse hiç çıkmıyordu. Yakın zamana kadar hep mide bulantısından muzdaripti ve kendini son derece halsiz hissediyordu. Kemoterapi sadece kanserli hücrelerini değil, iştahını da öldürmüştü. Sahip olduğu tek şey *Black Mirror*, *House of Cards* ve *Luke Cage* gibi dizilerdi. Bu işe ek olarak başka bir işe girmem gerekse bile onu tek eğlencesinden mahrum bırakamazdım.

Sevdiğiniz birini kanserden kaybetmekle ilgili size söylemedikleri kısım da bu: Canlı canlı yenen sadece onlar değil. Onlar hastalığa yakalandığında, siz de yakalanırsınız. Kanser onlarla geçirdiğiniz zamanı kemirir, mutlu anlardan ziyafet çeker, mutluluğun her saniyesinden beslenir. Maaş çekinizi ve birikimlerinizi yer bitirir. Mutsuzluğunuzdan beslenir ve sizde olmasa bile göğsünüzde çoğalır.

Annemi on yıl önce meme kanserinden kaybettim.

Şimdi sırada babam vardı ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Brooklyn'den Manhattan'a yolculuk uzundu ve iPod'um yanımda değildi. Bok kafalı olup bir yabancından çalarsan olacağı buydu. Onu, kulaklıklarımı ve ahlaki değerlerimi otel odasında bırakmıştım. Önemli değildi. Para iki kırmızı elektrik faturasını ödemiş ve haftalık market alışverişimizi karşılamıştı. Ve şimdi Laurent Broadcasting Company hakkında önceden yazdığım tüm materyalleri okumak için zamanım vardı. LBC'nin merkezi Madison Bulvarı'ndaki devasa yüksek bir binadaydı. MSNBC, CNN ve FOX ile birlikte dünyanın en iyi dört haber kanalından biriydi. Güzellik ve yaşam tarzı ile ilgili online blog bölümlerinde kıdemsiz muhabir olarak bir iş kabul etmiştim ki bu tam olarak benim hayat amacım değildi. Yine de vadesi geçmiş faturalar altında boğulmamak yapılacaklar listemde oldukça üst sıralardaydı.

Bu fırsat için minnettardım ve kabul telefonunu aldığımda neredeyse . Haber merkezinde bir şansım olacaktı. Sadece yükselmek için çalışmam gerekiyordu.

Şimdilik, yılda 75 bin dolarlık bu işi sürdürmek zorundaydım. Bu sadece işe girmek için harika bir yol değildi; aynı zamanda babamı kemoterapiye bir şans daha vermesi için ikna etmeme de yardımcı olabilirdi.

Tam adı *Couture* olan yaşam tarzı blogu binanın beşinci katında, muhasebe ile aynı katta yer alıyordu.

"Bize gerçek gazeteciler gibi davranmıyorlar," diye uyarılmıştım Grayson, nam-ı diğer Gray, beni işe alan geveze adam tarafından. "Buradaki klozet kapakları güzellik ve eğlence bloglarından daha fazla saygı görüyor. Eminim kıçları da daha iyidir. Burada muhasebede gerçekten hiç seksi insan yok."

Bir gün önce künyemi ve elektronik kartımı almak ve evrakları doldurmak için gelmiştim. İş, harika bir sağlık sigortası ve ücretsiz spor salonu olanakları sunuyordu. Kısacası: bu işle evlenebilseydim, mutlu olmasını sağlar ve her akşam ona ayak masajı yapardım.

Yarım saatten fazla erken gelmiştim, bu yüzden bir çörek molası verdim ve tüm kata yetecek kadar şeker aldım. Kyla adında, benim yaşlarımda kumral saçlı bir kız olan resepsiyon görevlisi, ben içeri girdiğimde çoktan masasının başına geçmiş, bir şeyler yazıyordu. Ona bir çörek teklif ettim ve ürkek gözleri sanki ona ruhsatsız bir silah satmaya çalışıyormuşum gibi beni taradı.

"İyiler. Söz veriyorum. Annem ve ben her Cumartesi Brooklyn'den Manhattan'a sırf onları yemek için gelirdik." Gülümsedim.

"LBC'de insanlar hiç hoş değil." Sinirli bir şekilde masasına vurdu.

"Evet, öyleyim. Yani..." Omuz silktim.

Çikolata kaplı bir çörek kopardı ve bana ofisimi gösterdi. Gerçek bir ofis değil, açık alanlı bir katta bir odacıktı: beyaz üzerine bej ve tek tip plastik bölmeleri ve gıcırdayan ofis sandalyeleriyle klinik olarak iç karartıcıydı. Her kabinde dört masa vardı. Benimkini Couture'ün personeliyle paylaşacaktım. Toplamda üç kişi olacaktık.

Kyla zevk iniltileri arasında, "Gray her an burada olabilir," dedi.

Uyumsuz sırt çantamı fotoğrafsız ve biblosuz masalardan birine bakan bir sandalyenin altına bıraktım ve pencereden dışarı baktım. Geceyi Célian'la geçirdiğim Laurent Towers Oteli'ni doğrudan görüyordum. Aradan üç hafta geçmişti ve tanımadığım bir adamın birden fazla kez içime girmiş olması hâlâ gerçeküstü geliyordu. Daha da tuhafı, ondan çaldığım parayı her düşündüğümde göğsümü delen keskin pişmanlık duygusuydu. Bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim ve kendime bütün gecenin benim karakterime aykırı olduğunu söylemeye çalıştım.

Grayson yirmi dakika sonra geldi. *Glee*'deki Kurt Hummel ile en iyi arkadaşınızın seksi erkek kardeşinin çocuğu gibi görünüyordu ve Willy Wonka gibi giyinmişti. Bugün giydiği koyu bordo kadife ceket başka birinin üzerinde suç mahalli gibi görünürdü. İçeri girerken elini teatral bir şekilde salladı, gözleri hâlâ kocaman Prada gözlükleriyle perdelenmişti. Bana personel ile dolmaya başlayan katı gezdirirken Starbucks'ını yudumladı. Muhasebeciler ve sekreterler yanlarından geçerken bana acımasızca başlarını salladılar.

"Sizi tanıştırdığım her bir kişiyi ve yüzü hafızanızdan silmekte ve bu boşluğu Dua Lipa'nın güzellik ritüelini hatırlamak için kullanmakta özgürsünüz, çünkü hiçbiri bizimle konuşmuyor ya da varlığımızı kabul etmiyor. Geçen yıl adını vermeyeceğim olaydan sonra altıncı kattan -AKA haber odasından- yasadışı ve acımasız bir şekilde sınır dışı edildik."

Yönetici koltuğuna çöktü ve parmaklarını kuzguni saçlarında gezdirdi. "Bu durum *Couture* üzerinde çalışmayı son derece zorlaştırdı ama yine de idare ediyoruz."

"Ne oldu?" Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum.

"Büyük patronlar önemli birini kaybetti."

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

"O kişi bizim patronumuzdu ve bize her baktıklarında onu görüyorlardı. Bu yüzden bize hiç bakmıyorlar."

Couture'deki ikinci ve tek meslektaşım içeri girdiğinde uzanıp Gray'in elini sıktım.

"Ah, benim cüzzamlı dostlarım ve güzel suç ortaklarım." Bana elini uzattı, tırnakları mavi ve yeşil renkteydi. "Ben Ava."

Elini sıktım. O da Gray gibi yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu ve tepeden tırnağa şıktı. Bronz teni, iri bukleleri ve kedi gibi gözlerinin yanı sıra kırmızı deri mini elbisesi ve vintage sarı çizmeleriyle her pop prensesine taş çıkartabilirdi.

"Bugün bipolar hemşire gibi giyinme günü mü?" Beyaz elbiseme kaşlarını çattı. Onun klavyesi kadar şık olduğumu açıklamak için ağzımı açtığımda sırtıtmaya başladı ve Grayson masasından başını sallayarak güldü.

"Şal elbise ve Chucks mı? Gerçekten mi?" Gözlerinin kenarındaki yaşları sildi.

"Hangi kısım seni daha çok rahatsız ediyor, ikinci el elbise mi yoksa Chucks ayakkabı mı?" Alt dudağımı dürttüm.

"Bayan Clinton'ın dolabını yağmalamış Jamba Juice ile kafayı bulmuş bir çocuk gibi görüldüğün kısımdan eminim. Bir adın var mı?" Ava bakışlarını vücudumda gezdirdi.

"Judith. Ama insanlar bana Jude der." "Hey, Jude." Göz kırptı.

"Bunu daha önce duymadığına eminim, Av." Grayson sandalyesini Apple ekranına doğru çevirdi ve zarf simgesine çift tıkladı.

Yedi yaşındayken mahallemdeki çocuklar böyle kadınsı bir isme sahip olmak için fazla erkek Fatma olduğuma karar vermişlerdi ve Jude böyle doğdu. Judith yavaş yavaş öldü, ne zaman resmi bir belge doldurmam gerekse öksürerek canlılık belirtileri gösterdi.

"Jude diliyle burnunun ucuna dokunabilir ve koltuk altlarıyla osuruk sesleri çıkarabilir."

"Jude bize kaykay yapmayı öğretebilir."

"Jude nasıl su bombası yapılacağını biliyor."

"Rahatsız edici şeylerden bahsetmişken, Bay Laurent bugün saat üçte bir duyuru yapacak, bu yüzden belki de küçük Bayan Reese Witherspoon'un yasadışı olması gereken çirkin bir elbiseyle örtünmesi iyi bir şeydir."

Ava'ya bir bakış attım, o da sakızını suratıma yapıştırdı. "Kadınlardan hoşlanıyor ama endişelenme. Oğlu ona tasma takıyor."

Saatler akıp gidiyor, dakikaları süpürüyor ve onları güneşten yoksun bir günün içine çekiyordu. Onları selülit dondurmanın, eritmenin ve ovarak öldürmenin rahatsız edici yollarını araştırarak geçirdim. Saat üçe geldiğinde asansör cıvıl cıvıl öttü. Ama bu olayla ilgili tek neşeli şey buydu. Zaman durmuştu. Klavyelerin tıkırtısı ve radyo istasyonlarının genel sohbetle birlikte katta bangır bangır çalması da öyle. Havanın boynumun üzerinde bir kılıç gibi sallanıp durmasından, *Couture* ve LBC'nin sahibi Bay Laurent'ın geldiğini tahmin ettim.

Grayson masasından kalktı ve Ava ile bana odamızdan çıkmamızı işaret etti. Avuçlarımdaki soğuk teri elbisemin üzerine sildim.

"Ana cazibe merkezi burada. Umalım da Laurent Senior kimseye sarkıntılık etmesin ve Laurent Junior da regl olduğu için hepimizi kovmasın." Kalçaları sallanarak pistin ana lobisine doğru yürüdü.

Kıkırdadım. New York'un meşhur soyluları Laurent'lar tam bir baş belasıydı. Benim için pek fark etmezdi. Bu katta çalıştıklarından ya da onları çok fazla göreceğimden şüpheliydim. Fransız patron Mathias Laurent'ı tanıyordum. Beşinci katta biz ölümlülerle takılmak, sayılarla uğraşmak ya da yeni, glütensiz parfümlerin örneklerini denemek için fazla önemli görünüyordu.

Zaten dolu olan resepsiyon alanına adımımızı attığımız anda çenem düştü. Yere düştü ve dilim çizgi film tarzında kırmızı bir halı gibi yuvarlandı.

Yüce İsa.

Kafamın içinde yumruğunu sallayan İsa'yı duyar gibiydim. "*İşlediğin bir günahı her hatırladığında adımı boş yere kullanmayı bırak.*" Haklı olduğu bir nokta vardı. Bu hızla gidersem, otuzuncu doğum gününe kadar bitiremeyeceğim kadar çok Meryem Ana duası etmem gerekecekti.

Karşımda üç hafta önce vücuduma kutsal olmayan şeyler yapan seksi Fransız turist duruyordu ve o gece olduğundan daha az tanrı gibi görünmüyordu, bir istisna dışında-şimdi çok daha korkunç görünüyordu.

Célian doğrudan vücuduna dikilmiş gibi görünen soluk gri bir pantolon, beyaz özel dikim bir gömlek giymiş ve kaşlarını çatmıştı. Kyla'nın kafasını kesmeye ve uzuvlarını etrafında toplanan kalabalığa yedirmeye hazır görünüyordu. Yanında kendisinden bir santim daha kısa, beyaz saçlı bir adam vardı.

Mathias Laurent'ın küçük, siyah, boş gözleri vardı - oğlunun derin indigolarının tam tersi. Ama aynı onaylamayan kaşları vardı.

Bolvaint ayakkabılarının altındaki kir gibi hissedersiniz.

Ve muhtemelen sizinkini kovmak için de aynı miktarda yetki.

"Sadede gelelim. Teknik olarak bu bir muhasebe meselesi ama siz Kidd Mine'dan daha derin bir para çukuru olduğunuz için *Couture*'u da işin içine katmaya karar verdik," diye söze başladı Célian, gözbebekleri dediği buz sarkıtları hâlâ telefon ekranına odaklanmıştı.

Dizlerim bükülme tehlikesi geçirirken gözlerim yuvalarında yuvarlandı.

Amerikan aksanı vardı. Fransız değil. *Amerikan aksanı*. Yumuşak. Tanıdık. Sıradan. Işık hızında cümleler kuruyordu. Onu duydum ama dinleyemedim. Bulmacanın parçaları yerine oturdukça şok vücudumu sardı. Tek gecelik kirli ilişkim patronumdu. Yalancı, Amerikalı patronum. Ve şimdi bununla uğraşmak zorundaydım - umarım çok uzun bir süre boyunca, çünkü bu işe umutsuzca ihtiyacım vardı.

Biri parmaklarını şıklattı ve bakışlarım Celian'ın yüzünden Grayson'a kaydı.

Alnı çatık kaşlarla buruşmuştu. "Ağlamamak için kendini zor tutuyorsun ya da gerçekten yoğun bir orgazm yaşıyorsun gibi görünüyor. Senin için ikincisinin olmasını ve bir tür garip-şaşırtıcı-müthiş bir durum olmasını umuyorum. İyi misin?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Üzgünüm. Bu elbisenin altında sıfır orgazm yaşıyorum. Sadece bir saniyeliğine dalmışım." *Yalan*. Célian'ın iri, nasırlı elleriyle kalçalarımı ayırıp dilini yarığıma daldırmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladıkça orgazm olmak üzereydim.

Sonra kelimeler herkesin kafasından aşağı kaynar bir duş gibi akmayı bıraktı ve gerçekten de Célian'ın mükemmel Amerikan İngilizcesiyle konuşmasını duymaktan daha kötü bir şey olduğunu fark ettim. Bu da onun hiç konuşmadığını duymaktı. Çünkü şimdi buz sarkıtları horozlu bir silah gibi bana doğrultulmuştu.

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım. Dikkati Grayson'a kaymadan önce tam bir saniye boyunca bana baktı. "Anlaşıldı mı Gregory?" diye sordu.

Gregory mi?

"Çok net efendim," diye eğildi Grayson, sesi titriyordu.

Célian çenesini bana doğru salladı. "Kapak kızı malzemen yokuş aşağı gidiyor."

Tanrım. Lanet olsun. Piç kurusu.

Beni tanıdı ve ben de bunu biliyordum. Gözleri alev almış, buzları eritmiş ve bakışlarımız birbirine karıştığı anda daha da koyulaşmıştı. Hatırlıyordu ve belki de burada olmam beni gömdüğü gibi onu da öldürmüştü.

Bakışlarımla ona *iPod'umu geri istediğimi* söyledim. O şeyde üç binden fazla şarkı vardı ve hepsi de o pislik için harcanamayacak kadar iyiydi.

"Jude Humphry. Genç muhabir. Bu onun *ilk günü*," diye vurguladı Grayson, neredeyse yalvarırcasına. Sanki beni sivri dilli, takım elbiseli canavardan fiziksel olarak koruması gerekebilirmiş gibi bana doğru kaydı.

Celian'a soyadımın Spears olduğunu söylediğimi fark ettiğimde bir gülümsemeyi bastırdım. O kesinlikle bir Timberlake değildi. O bir Laurent'ti. Baştan aşağı bir Amerikan hükümdarı. Bir milyarder, güçlü bir kuvvet ve tek karşılaşmamıza bakılırsa öfkeli bir playboy.

Bu adam senin içindeydi, içimden çığlık attım. Ve sadece bir kez değil. Aleti o kadar derine gömülmüştü ki çığlık attın. Hala dölünün tuzlu, topraksı tadını alabiliyorsun. Sirtının alt kısmında bir çil olduğunu biliyorsun. Bir kadının içine boşaldığında nasıl bir ses çıkardığını biliyorsun.

İçimden, herkesin içinde külotumu mahvettiğim için aklıma teşekkür ettim ve başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim." Ona elimi uzattım, yüzüm seçtiğim kelimelerden dolayı utançla kızarmıştı.

Herkes bize bakıyordu ve odada en az elli kişi vardı. Célian -eğer adı buysa- uzattığım elimi görmezden geldi. Onun yerine yüzünü yanındaki adama çevirdi. "Mathias, başka bilgece sözün var mı?"

Mathias mı? Bu onun babası değil miydi? mavisi gözleri olan adam ne kadar soğuktu?

"Sanırım her şeye *dokundun*," dedi büyük patron - ağır bir Fransız aksanı vardı, yani en azından yalanın bir tohumu vardı. Mathias bana sakın sakın baktı, sanki oğluyla paylaştığımız sırrı yüzümden okuyabiliyordu.

Célian bana doğru döndü, kol düğmelerini çözdü ve kollarını damarlı ön kollarına doğru sıvadı. "Muhasebe, talihsiz işlerine geri dönebilir. *Couture* bu toplantıdan muaf tutuldu, ancak korkunç blogları için affedilmedi. Bayan Humphry?" Parmaklarını sabırsızca şıklattı.

Onu bir köpek yavrusu gibi kovalayacağımı bildiğinden ve şüphesiz bundan zevk aldığından, dar koridorda vals yaparak ilerlemeye başlamıştı bile.

"Seninle bir alıp veremediğim var."

Kemik, kemik, aynı fark, değil mi?

Grayson'a lütfen kıcıımı kurtar bakışını attım. Gözleri "*Yapardım ama hala yaşayacak bir hayatım var*" dedi.

Célian'ı koridorda takip ettim, Chucks ayakkabılarım aceleyle yere çarpıyordu. Muhasebecilerin kalabalığını yarararak geçti, sonra köşedeki bir ofiste durdu, kapıyı açtı, içerideki adama "Dışarı!" diye bağırdı ve içeri girmem için başını eğdi. Ben de girdim. Kapıyı kapattı ve sadece ikimiz kaldık.

bir metre boşluk vardı. Gözleri savaş
diyordu.

Bu da benim için pek hayra alamet değildi, çünkü onun bombaları vardı, benimse neredeyse hiç sopam yoktu.

"Aksanın nereye kayboldu?" Boyalı bir gülümsemeyle sordum. "Lanet olası param kayboldu?" O da aynı şekilde cevap verdi.
hafif bir tonda, ama yüzündeki gülümseme farklıydı. Günahkâr.

Yüz ifademini düştüğünü hissettim. Onu burada gördüğüm için o kadar şaşırmıştım ki, bunun da olduğunu unutmuştum.

"Ben aldım." Sertçe yutkundum.

"Şey, numara yaptım." Aksanını kastediyordu.

"Tesadüfen ben de öyle yaptım." Aksanı
kastetmemiştim.

Le Coq Tail'de girdiğimiz iddiayı hatırladım. Eğer beni boşaltmazsa, bütün parasını alabilecektim. Doğrusu hayatımda hiç bu kadar sert ama bunu itiraf edecek değildim. O gün ikinci kez kendimi aptal gibi hissettirdikten sonra değil, numaralarını değiştirmek istersem diye beni sırtından atmak için aptal bir Fransız aksanı taklit ettikten sonra.

"Bayan Humphry." Sanki aynı anda hem sevimli hem de sinir bozucu biriymişim de iki bin dolarlık mokasenlerinin üzerine işeyen bir köpek yavrusuymuşum gibi acıyarak dudak büktü. "Uzun bir iş gününün sonunda ucuz yorganının altında her mastürbasyon yaptığında benim sikimi düşünmeyi bırakman uzun zaman alacak."

Onu öldürecektim.

O anda anladım.

Belki bugün değil, belki yarın da değil ama olacaktı.

Havayı üfledim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Paramı aldığım için özür dilerim." Ondan özür dilemek canımı acıtmıştı ama vicdanım için bunu yapmalıydım, iş durumumdan bahsetmiyorum bile.

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi bana baktı. "Küçük ilişkimiz hakkında ağzını kapalı tutmanı bekliyorum..." Gözlerini vücudumda gezdirdi ama beni istiyormuş gibi değil. Daha çok benden *kurtulmak* ister gibiydi.

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Dilinizi kedi mi yuttu, efendim?"

"Hayır, ama yakın." Omzunu kapıya yasladı ve her yerdeki omuzlar ve kapılar onun ne kadar seksi görüldüğünün yanında soluk kaldı. "Kukuna dilimi soktum -aslında birkaç kez- ama aynı zamanda sikimi, parmaklarımı ve açıkçası o süitte içine sığdırabildiğim diğer her şeyi. Seni kirli detaylardan uzak tutacağım çünkü A, sen oradaydın ve B, bundan sonra kesinlikle profesyonel tutacağız. Anlaşıldı mı?"

Tanrım. Bu adamın ağzı.

İsa kafamın içinde homurdanarak, *"Hanımefendi, adımlı boş yere kullanmayı bırakmazsanız, şikayetimi daha yüksek bir seviyeye taşıyorum,"* dedi.

"Sen de özür dilemeyecek misin?" Yumruklarımı belime koydum. "Ne için?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu.

Kaç yaşındaydı? Otuz mu? Otuz iki mi? Artık o kadar da genç görünmüyordu, şimdi ayıktım ve onu kırmızı bir öfke ve utanç perdesinin arkasından izliyordum.

"Bana yalan söylediğin için," diye sesimi yükselttim, ayağımı yere vurmanın eşiğindeydim. "Aksan taklidi yaptığın ve bana eve dönmek için uçağın olduğunu söylediğin için. İçin-"

"Bu seni ilgilendirmez." Bir elini kaldırdı ve kelimelerimin akışını kesti. "Resmi olarak bir çalışan, üstelik de kıdemsiz bir çalışan olduğunuza göre, size daha fazla kişisel bilgi vereceğimden de değil," diye hatırlattı soğukkanlılıkla. "Ama aslında Florida'daki annemi görmek için uçtum. *Evim* burada değil. Ama Fransa'da da değil."

"Peki ya aksan?" Keşke kafasına bir zımba ile vurabilseydim de işime devam edebilseydim. Ne yazık ki İK'nın bunu hoş karşılamayacağından emindim.

Kurt gibi gülümseyerek yakasını çekiştirdi. "Basit, anlamsız sikişlerden hoşlanırım."

"Hayır. Numaranı istemeyeceğimden ya da benimkini vermeye çalışmayacağımdan emin oldun." Bu noktada sesimi hiç kontrol edemiyordum ve sanırım suratının ortasına bir yumruk atmama ramak kaldığını biliyordu.

Bana düz bir şekilde baktı. "Çılgınlık sana hiç yakışmıyor, Spears."

"Kendini şanslı say, çünkü seninle numara, sıvı ya da şaka olsun, hiçbir şey değiş tokuş etmeye niyetim yok." Arkamı döndüm, hışımla kapıdan çıkmaya hazırdım. İlk birkaç adımı attım ama Célian bileğimi yakaladı ve beni olduğum yerde döndürdü. Dokunuşu kasıklarına bir elektrik çarpması gönderdi, bu da sadece aklımın anlayışlı olduğunu ve kalbimin yalnız olduğunu, ancak bedenimin sadece bir aptal olduğunu kanıtladı.

"Sessiz ol," diye uyardı.

Gözlerimi devirmiştim. Sanki patronumun canımı cehenneme çevirmesine izin vermek, hakkında basın açıklaması yapmak istediğim bir şeymiş gibi.

"Evet, *efendim*." Dokunuşunu elimin tersiyle ittim.

"Başka bir şey var mı *efendim*?" "Tavrınıza dikkat edin."

"Yoksa?"

"Hayatını zindan edeceğim. Ve bundan zevk de alacağım. Birlikte yattığımız için değil, paramı, cüzdanımı ve prezervatiflerimi çaldığın için."

Dürüst olmak gerekirse, prezervatifler cüzdanının içindeydi ve ben onları atmayı unutmuştum. Bu da her şeye fazladan bir utanç katmanı ekledi. İnce buz üzerinde kaydığımı biliyordum ve işsizlik okyanusunun dibine çakılmak istemiyordum. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"iPod'umu süitte unutmuşum. mi?" "Hayır."

Lanet olsun. "İzinli miyim?"

Bir adım geri çekildi. "Umarım sizi çok az görürüm, Bayan Spears."

"Not edildi, Bay Timberlake."

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünerek odama dönerken yol boyunca alnımı tokatladım. LBC'nin müstakbel sahibi asil bir şekilde kinci, asil bir şekilde kızgın ve görkemli bir şekilde patlayıcı görünüyordu. Benim yüzümden. Ne pahasına olursa olsun benden uzak duracağını biliyordum. Ve buna üzüldüğüm için utanıyordum, çünkü kokusu, sesi ve ağzından çıkan delice uygunsuz şeyler beni en az çileden çıkardıkları kadar büyülüyordu.

Odama döndüğümde ilk içgüdüm kendimi parfüm örneklerine boğmak oldu. Ama içeri girer girmez, yapmam gereken bazı açıklamalar olduğunu fark ettim. Grayson ve Ava yan yana oturmuş, bağdaş kurmuş, bana National Geographic özel programındaymışım gibi bakıyorlardı. Tek ihtiyaçları patlamış mısırdı.

Grayson başparmağını asansörün bulunduğu yöne doğru salladı.

"Açıkla." "Hiçbir şey yok-"

Ava araya girdi. "Bay Laurent Jr., nam-ı diğer haber müdürü, ana haber programının baş yapımcısı ve Lord Assholemort, insanlarla konuşmak bir yana, asla göz teması bile kurmaz."

Şimdi yapmıyor mu? Şok edici.

"*American Idol*'daymışsın ve ben de Simon Cowell'mışım gibi şarkı söylemeye başlasan iyi edersin, kızım." Grayson parmaklarını şıklatarak oturduğu yerde kışını oynattı. "Ben istiyorum

nasıl, ne zaman, nerede ve ne kadar süreceğini bilmek. Özellikle de uzun kısmını. İnçler ve hepsi."

Sanırım bunu hak ettim. Célian'ın ilk günümde beni arayıp bulmaya ve benimle özel bir konuşma yapmaya hiç hakkı yoktu. Ayrıca, bunlar altmış kattaki tek dost canlısı yüzler olarak şekilleniyordu.

Gözlerimi yere diktim, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıpırdanıyordu. "Hiç yoktan olayı büyütüyorsun. Daha önce tanışmıştık. Kısaca. Bir... sosyal etkinlikte." *Birbirimizin mahrem yerlerini emmekten daha sosyal ne olabilir ki?* "Sanırım birbirimizi gördüğümüze şaşırdık, hepsi bu."

Yalanın dudaklarımdan zahmetsizce kayması beni korkuttu. Önce cüzdanımı çalmak, şimdi de bu. Célian Laurent içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı.

"Yani birbirinizi *tanımadığınızı* söylüyorsun." Ava çenesini aşağı eğmiş, beni bir Rus casusuymuşum gibi inceliyordu.

"İlk adının ne olduğundan bile emin değilim." Bu aslında doğrudu.

"Bu Célian. Şimdi soruyorum, o toplantıda söylediği herhangi bir şeyi dinlediniz mi?" Grayson bir kaşını kaldırdı.

"I..." Kelimeler aradım.

Normalde çok daha güzel konuşurdum. Münazara okulda en sevdiğim dersti. Columbia'da, avukatların oğulları ve yargıçların kızları olan, açık sözlü, açık fikirli, politikacı özentisi sınıf arkadaşlarımla başa baş mücadele ederdim. Ama ciddiye alınmak isteyen her kadın gibi benim de bir Aşil topuğum vardı. Patronla oynasırken ve ona salyalar akıtırken yakalanmak kariyerimin kayan bir yıldız gibi serbest düşüşe geçmesine neden olacaktı.

"Dur sana yardım edeyim." Grayson elini salladı. "Bay Laurent, *Couture*'ün bütçesini en az yüzde on oranında azaltacaklarını söyledi, bu çok fazla görünmeyebilir ama blogumuz şu haliyle bile neredeyse kıt kanaat geçiniyor. Bu kadar olduğunu sanıyordum. Yanılmışım."

"Anladığımdan emin değilim." Kaşlarımı çattım.

Grayson öne doğru eğildi ve bakışlarımı yakaladı. "Tekrar soracağım, Laurent'ları nereden tanıyorsun?"

"Neden?" Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissettim. Şimdi de çoğul mu konuşuyorduk?

"Bu e-postayı yeni aldım." Üçümüzün önünde toplanıp bakabilmemiz için monitörünü çevirdi.

Kimden: Mathias Laurent, Başkan, LBC

Kime? Grayson Covey, Editör, Couture Online Dergisi

Sevgili Bay Covey,

Daha önce yaptığımız görüşmeye göre ve Couture'de yapılan son kesintiler doğrultusunda, haber departmanında daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak.

Bayan Jones ile son iki yıldır birlikte çalıştığınız için, haber merkezine rapor verecek kişi Bayan Humphry olacak.

Saygılar,

M. Laurent.

Başkan, LBC

" oluyor?" Grayson'ın sandalyesini döndürdüm ve omuzlarından tuttum.

Biraz sevinçli ve çok korkmuştum. Kendimi bildim bileli bir haber merkezinde çalışmak hayalimdi ama Célian'ın altında çalışmanın bir kabus olacağı kesindi. Duygularım savaş halindeydi, sevinç ve dehşet arasında gidip geliyordum.

"Hiçbir fikrim yok. Bay Laurent Senior bana hiç şahsen hitap etmedi. Adımı bildiğinden bile emin değildim." Grayson alnını ovuşturdu, kafası karışmış görünüyordu.

"Bunun Célian'la bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ava sordu.

Célian boş bir sayfa kadar okunabilirdi. Bir muammanın içinde saklı bir gizemdi. Bana kızgın görünüyordu, elbette ve beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti.

"Bundan şüpheliyim. Daha önce de söylediğim gibi, birbirimizi tanımıyoruz," dedim kendi kendime.

Grayson sırtımı ovmak için fırladı. "Sorun yok. İyi olacaksın. Célian bu sektördeki en acımasız adam olarak ün yaptı, bu yüzden son birkaç yıldır CNN ve Fox News'u toz yutmak için terk ediyoruz. Ama günün sonunda etrafta insanlar olacak. Sizi sakatlayamaz."

Grayson'ın bilgisayarından bir ping sesi geldi ve gözlerimiz ekrana geri döndü.

Kimden: Célian Laurent, Haber Müdürü, LBC

Kime? Grayson Covey, Editör, Couture Online Dergisi

Gary,

İsveç kraliyet düğünü haberini bize iki saat önce göndermeniz bekleniyordu. Uzun işsizlik kuyruklarından ve Bronx'ta güvenilirmez elektriği olan bir daireye taşınmaktan hoşlanmıyorsanız, dakiklik konusunda sınırlarımı test etmemenizi tavsiye ederim.

Bunlara son teslim tarihi denmesinin bir sebebi var. Eğer parçayı zamanında teslim edemezseniz.

Célian.

Grayson monitörünün sağ köşesindeki küçük X işaretine çift tıklayarak e-posta programını kapattı.

"Sakatlama hakkında..." Boğazını temizledi, gökyüzüne baktı ve başını salladı. "Yarın sabah kask tak, ne olur ne olmaz."

Chapter Two

Célian

"Günaydın, Bay Laurent! İşte grande Americano'nuz, günlük programınız ve bugünün haber bültenleri. Saat 10'da babanızla ofisinde bir toplantınız var ve öğlen James Townley ve menajeriyle sözleşmesini yenilemek üzere bir öğle yemeği yiyeceksiniz. Kuru temizlemeciniz lacivert Gucci pardösünüzün kayıp olduğuna dair bir mesaj bıraktı. Özürlerini iletiler ve bir sonraki ziyaretinizde yüzde yirmi indirim teklif ettiler. Bu bilgiyle ne yapmamı istersiniz, efendim?"

Davayı bir top haline getirin ve boğazlarına tıkn.

Genel olarak , Brianna Shaw, iyi bir çocuktu.

Hukuk fakültesi mezunu olmasına rağmen hala *pro bono*'nun U2 hayranı olmak anlamına geldiğini düşündüğünden emin olduğum Brianna, bana yardımcı olmak için buraya girip çıkan (ve başarısız olan) bir yığın kendini beğenmiş, sümüklü Y kuşağı hakkında söylenemeyecek bir şey için çaba sarf etti. Brianna benimle konuşurken sanki bir seks partisinin ortasındaymış gibi hırıltılı konuşuyordu, bu da onu anlamamı zorlaştırıyordu. Belki de bunun beni koridorda bir aşağı bir yukarı kovalamak zorunda kalmasıyla bir ilgisi vardı. O kısa boylu ve tıknazdı, ben ise uzun boylu ve günde yedi mil koşan biriydim.

Brianna havlu attığı anda uzun boylu, atletik, *evli* bir asistan işe alma fikrini işaretledim. Sicilime bakılırsa, bu da her olabilir. Asistanlarım genelde iki ya da üç ay içinde işi bırakırlar.

ay işareti. Tam da bu ciddi farkındalıklardan birinin onlara isabet ettiği zamanlarda:

1. Çekilmez bir pisliktim.
2. Onları becermeyecektim.

Brianna şimdi dört ay sınırına yaklaşmıştı; ya bir asker ya da mazoşist bir deli.

"Kov onları," diye . "Ben hırsızlarla çalışmam."

Tabii duyduğum tüm rap şarkılarına layık bir kışları yoksa.

Judith Humphry zihnime saldırdı. *Sonra işlerine devam etmelerine izin verdim.*

Gerçi bu saçmalıktı ve ben bunu biliyordum. Bayan Humphry benim için çalışmıyordu. Muhtemelen onu aylarca görmeyecektim. Farklı bir katta, farklı bir bölümde çalışıyordu. Ne olursa olsun, aynı kadınla asla iki kez yatmazdım ve bir çalışana asla dokunmazdım. Resmen zehirli sarmaşık kadar zehirliydi ve benden çaldıktan sonra da bir o kadar baştan çıkarıcıydı.

Brianna dudaklarını yaladı, donuk kahverengi buklelerini kulaklarının arkasına iterek yanıma sokuldu. Haber odasından ofisime doğru koşuyordum. "Efendim, bu bir meydan okuma olurdu, çünkü bu hesap tablosuna göre-" Elindeki iPad ekranını kaydırды. "Manhattan'daki tüm kuru temizlemecileri resmen kara listeye almışsınız."

Cihazı parmaklarının arasından çekip aldım, gözlerim kırmızıya boyanmış dükkânların çizgilerini taradı. İnanılır gibi değil. İnsan doğası istediğini almak üzere tasarlanmıştı, sonuçları ne olursa olsun.

Yine aklıma küçük Bayan Humphry geldi. Düşüncelerime girmeye hiç hakkı yoktu. Genelde tek gecelik ilişkilerimi sikimdeki döl kurumadan unuturdum. Sonra tekrar, benden çalmıştı.

Ben de onun bir şeyini aldım.

The Smiths? Bloc Party? The Kinks? Babyshambles? Dirty Pretty Things? Kız plak dükkanının yolunu biliyordu.

"Kovun onları," diye tekrarladım.

"Ama efendim..." Brianna'nın nefesi kesildi, bu durum için oldukça dramatik bir tepkiydi.

Ofisimin kapısının önünde durdum. O da aynısını yaptı. Yüzü o kadar kızarmıştı ki kendiliğinden yanacak sandım. Umarım yanmamıştır. Yeni bir Brioni gömleğim vardı ve görünüşe göre şehir sınırları içinde dürüst bir kuru temizlemeci yoktu.

"Daha önce kara listeye aldığınız kuru temizlemecilerden birine geri dönmek istemiyorsanız başka seçeneğiniz yok," diye açıkladı.

"Yanlış. Üçüncü bir seçenek daha var."

"Var mı?" Kirpiklerini kırıştırdı.

Kadın çalışanlarımın çoğu bunu yapacak cesarete sahip değildi. Birincisi, başkanın oğlu olduğum için. İkincisi, Lucifer'in kendisinden biraz daha korkutucu olduğum için. Üçüncüsü de, yardımcı yapımcım Kate'in bir keresinde beni etiketlediği gibi, "Yıkıcı bir şekilde müsait değildim." Bu da aslında şımarık bir göğüs setiyle dikkatimin dağılmayacağı anlamına geliyordu.

"Onlar benim eşyalarım üzerinde çalışırken onları izlemek için orada olabilirsin." "Ama..."

"Haklısın. *Can* sıradan bir kelime. Olacak olan budur." "Efendim..."

"Saat şimdi başlıyor. Koşsan iyi olur, öğlen saatlerinde meşgul olurlar." Rolex'ime dokundum, hışımla ofisime girdim ve kapıyı güm diye kapattım.

Bir saat sonra, benim berbat babam, hediyelik eşya dükkanına girmiş bir turist gibi ofisime geldi ve ne kırmak istediğini merak ediyordu. Teknik olarak, onunla ofisinde buluşmam gerekiyordu. Ama teknik konulardan bahsediyorsak, etek peşinde koşan, sosyal tırmanışçı bir dangalak gibi değil, bir baba gibi davranması gerekiyordu, ben de ödeştik dedim. Omzunu kapının pervazına yasladı, ellerini ceplerine soktu.

"*Je n'aime pas que l'on me fasse attendre.*"

Bekletilmekten hoşlanmam. Bu pisliğin Amerikan yayın yapan bir haber kanalının başkanı olduğuna inanmak zor. Hala beni dinleyen herkesle Fransızca konuşmakta ısrar ediyordu. Annem o insanlardan biri olmayı bir yıl önce, kız kardeşim öldüğünde bırakmıştı. Hemen ondan boşandı, Florida'ya taşındı ve oynaşacak yeni bir oyuncak çocuk buldu. Saçmalıklardan ve dırdırcı yalnızlıktan uzaklaşmak için birkaç hafta sonu onu ziyaret ediyordum. Bonus puan: Floridalıların amı daha bronzdu ve New York'takilerin yarısı kadar gergin değildi. Ve insanlar Laurent olduğumu fark etmeden turist numarası yapmak çok daha kolaydı. Maman'ın ailesi Laurent'lar - Mathias onun soyadını acımasız bir ön evliliğin parçası olarak almıştı - Manhattan'ın üst sınıf kabuğundaki kraliyet ailesiydi. İşlerimizi gizli ve sıkı tutardık ve neredeyse haber yaptığımız insanlar kadar dikkatle incelenirdik.

"Büyük ihtimalle yaşayacaksın," dedim İngilizce olarak, hâlâ dizüstü bilgisayarımda yazıyordum.

Ne yazık ki.

"Seninle konuşurken bana bak," diye bağırdı.

Yaptım.

Uyumumun onu ürküttüğünü söyleyebilirdim, çünkü büyük Mathias Laurent boğazını temizledi, benim önümdeki koltuğa doğru yürüdü ve son bir yıldır nefesini tutuyormuş gibi koltuğa yığıldı. Camille öldüğünden beri hepimizin yaptığı şey buydu.

"Reklam alanlarının azalmasına neden olan bir kimlik sorunu yaşıyoruz." Aramızdaki krom masayı tokatladı.

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşalım. Ben kim olduğumu çok iyi biliyorum: son iki yıldır her gece kanalın en yüksek reytinglerini toplayan bir haberci ve zampara bir aptalın oğlu. Eğer hafıza kaybından muzdaripseniz, ginkgo biloba, B-12 vitaminleri ve yağ asitleri öneririm." Gözlerimi ekrandan ayırmadım.

"Dinle, evlat..."

Bacak bacak üstüne attı ve ben de gülmek için elimden geleni yaptım. Gerçekten mi? *Oğlum* mu? Bu zengindi.

"Buradaki çalışmalarınız takdir ediliyor, ancak yeni reklamverenlerle iyi geçinmenin ve yeni gelirler elde etmenin zamanı geldi."

"Yani şimdi partilerin propagandasına ve alkol şişesi ya da sigara markası satan her sike yayın süresi tanıma zamanı mı geldi?" Arkama yaslandım ve parmaklarımı birbirine geçirdim. "Çünkü zaten kığımızdan reklam çıkıyor. Sadece büyük paralar getiren reklamları yayınlamıyoruz, çünkü insanlar içkilerinin yanında bir paket prezervatif ve kayganlaştırıcı almaları gerektiğini söyleyen bir haber kanalına olan güvenlerini kaybetme eğilimindedirler."

Bir ergen gibi gözlerini devirdi. "*Il n'est pire sourd que celui qui ne veut pas entendre!*" *Hiç kimse dinlemeyi reddeden biri kadar sağır değildir.* "Belki de yayında birkaç basit onay yeterli olacaktır. Seninle yarı yolda buluşuyorum, Célian."

"Yakında kuracağım ağın içine sıçtığın için seni dava ettiğimde mahkemede görüşmeyi tercih ederim." Konuşmasının ortasında onu durdurdum. "Bu haber kanalı haberleri sunacak. Daha fazlasını değil. Ne eksik ne fazla. Satış departmanının işi kârlı anlaşmalar bulmaktır."

"*Précisément.* Yapamazlar. Bu kanalı televizyonun en iyisi yaptınız. Asla önyargılı değiliz, asla yanılmıyoruz ve asla kârlı değiliz. Ve bu bir sorun."

"Bana kârlı saçmalıklar anlatmayın. Rakamları yakından izliyorum. bana miras kalmak üzere." Temiz kârlar elde ediyorduk, sadece büyük kârlar değil.

Ruhumuzu şeytana satarsak elde edebileceğimiz gelirler gibi. Ben ruhumun bozulmamasını tercih ederdim. Kalbimin olmaması yeterince kötüydü.

"Bu şekilde davranmaya devam edersen sana hiçbir şey miras kalmayacak." Babam kızardı, yüzü kan ve öfkeyle şişti.

Sabırsızca gülümsedim. "Bu sana bağlı değil ve sen de bunu biliyorsun. Annem sana bu arabanın anahtarlarını verdi ve artık bu iş için uygun olmadığında onları geri vereceksin. Aramızdaki fark şu ki *ben* bir haberciyim, *sen* ise şanslı bir piçsin."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et." Kalçasını yumrukladı, yüzü o kadar ki mor görünmeye başlamıştı.

Başka bir kalp krizi geçirmeden önce geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Babamdan ateşli bir tutkuyla nefret ediyordum ama onun ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyordum. Parmaklarımı birbirine düğümledim, öne doğru eğildim ve onun bakışlarıyla buluştum. Doğa, daha on yaşında bile değilken öğrendiğim şeyi biliyor olmalıydı - yakın olamayacaktık. Bu yüzden anneme çok benzediğime eminim. Açık renk gözler, koyu renk saçlar. Mathias'tan bana miras kalan tek şey boyu ve insanların cinayet işleme isteği uyandırma yeteneğiydi.

"Masaya tarafsız, gerçeklere dayalı, kurşun geçirmez bilgiler getirmekten gurur duyuyorum. Her gece kanıtlanmış bir temiz öldürme geçmişine sahibim. İzleyicilerimizin bu bilgilerle ne yapacakları kendilerine kalmış. Haber programıma Cumhuriyetçi, Demokrat ya da saçmalık yanlısı propaganda enjekte etmeyeceksiniz. Kumarhane, alkol ya da prezervatif reklamları yayınlamayacaksınız. Bu işi benim için mahvetmeyeceksin."

"Kârlı kalmalıyız, Celian." Babam ipeksi kırmızı kravatını düzeltti. "Ve iş kendi adına düşünmeye geldiğinde, en azından biraz daha az kararlı olma nezaketini göster. Geçmiş *siciliniz* vaaz ettiğiniz gibi davrandığınızı pek kanıtlamadı."

Neyi kastettiğini çok iyi biliyordum ve ikiyüzlülüğü yüzünden suratını lanet olası kapıma zımbalamak istiyordum. İçinde oturduğum çukuru kendi sikiyle kazmıştı ve şimdi de beni içine gömmek için çamur kürekliyordu.

"Eğer programınıza dokunmamı istemiyorsanız, personel sayınızı azaltmak zorunda kalacağım. Stajyerleri ve yedek muhabirleri işten çıkarmak için gerekli düzenlemeleri yapacağım."

Şerefsiz. Ama kumarhane ve deneysel ilaç reklamlarında boğulmaktan daha iyiydi. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap," diye tısladım. "Başka bir bilgelik sözü

stüdyomuzun gerçekte nerede olduğunu bilmeyen bir adamdan mı?"

"Daha fazla maaş talebinde bulunursa James Townley'den kurtulmalıyız." Babam elini masamın üzerine koydu.

Anlayamadığım bir nedenden ötürü babam son otuz beş yıllık sunucumuzdan nefret ediyordu. James Townley bu kanala yirmi dört yaşındayken gelmişti ve yıllar içinde, oğlu Phoenix'e burada bir iş ayarlamak da dahil olmak üzere, istediği her şeyi mucizevi bir şekilde elde etmişti. Söz konusu oğul bu katta o kadar çok sorun çıkardı ki, babam onu stratejik olarak dünyanın öbür ucuna göndermek zorunda kaldı. Şimdi Suriye-İsrail sınırındaydı ve Orta Doğu ile ilgili her şeyi haber yapıyordu. Benim eğitilmiş varsayımına göre IŞİD, Phoenix Townley'i kaçırmaya çalışmadan önce Şam'daki bir sonraki onur yürüyüşüne sponsor olacaktı. Yine de James, Mathias'ın oğlunun hayatını tehlikeye atmasına hâlâ kızgındı.

Townley sevimli bir hıyardı, iyi konuşurdu, saygı görürdü ve iyi karşılanırdı. Ayrıca Harrison Ford'un sahte bronzlaşmış, ağarmış saçlı ikiz kardeşine benziyordu, bu da reytinglerimize pek zarar vermedi. Eğer o ve babam yasal sonuçlar olmadan birbirlerini öldürebilselerdi, endişelenecek iki baş ağrım daha az olurdu.

"Bitti mi?" Arkama yaslandım ve parmaklarımın arasında bir kalem yuvarladım. Yaklaşık iki saat sonra James ve menajeriyle öğle yemeğinde buluştuğumda bu saçmalığın iki katını yaşayacaktım.

"Neredeyse. Ekibinize takdir edeceğinize inandığım özel bir şey ekledim." Babam elini cam duvara doğru kaldırdı ve gözlerim akvaryum haber odasının yönünü takip etti.

Judith Humphry.

Heykel gibi duruyordu ve göğsünde bir karton kutu tutuyordu, taşlaşmış gibi görünmeyi reddediyordu. Güneşte kızarmış saçları ve düğme gibi burnunu kaplayan çilleriyle, aniden sinsice yaklaşan türden bir güzeldi. Ona ne kadar çok bakarsanız, ne kadar çarpıcı olduğunu o kadar çok fark ediyordunuz. Çıplak ayakla koşan bir sahile aitmiş gibi görünüyordu. Büyük beden patates çuvalı elbisesinin içinde bile özgürlük gibi görünüyor ve gökyüzünden bir parça gibi tadıyordu. yakalayıp masanın üzerine fırlatmak ve tüm haber ekibimin önünde Pazar gününe kadar üç şekilde becermek istedim.

Sorun şu ki, Judith'in de bir ağzı vardı. Ve o da karşılık veriyordu. Her zaman. Bu beni hem sinirlendiriyor hem de memnun ediyordu. Bir yanım onu becermek isterken, diğer yanım şaplak atmak istiyordu. Bu ikisi birbiriyle çelişmek zorunda değildi. Ama ben bir çalışanla yatacak türden bir pislik değildim.

Ancak babam benim ahlaki standartlarımı ya da herhangi bir ahlaki standardı paylaşıyor gibi görünmüyordu.

"Onsuz da idare ederiz," diye tersledim. "Stajyer kesintisinden sonra bile."

"Haber odasında güzel bir dekor oluşturacak." Beni görmezden geldi, arkama yaslanıp ona bakıyordum. Babamın elli kat yukarıda, altmışıncı katta bir ofisi vardı. Ancak buraya çok sık geliyordu ve kendi sekreterini kovup yerine Judith'i alamazdı. Çünkü zaten bir ünü vardı.

"O bir vazo değil." Ona bir kez daha bakmayı reddettim.

Babam omuz silkti. "İkisinde de delik var."

Göz kapağım kıpırdadı. *Eğer çeneni kapatmazsan, yüzünde de bir tane olabilir.*

Yukarı.

Sabahki işler için evrakları topladım ve kalktım. "Dışarı Meraktan soruyorum, onu becermek istediğin için mi yoksa becereceğimi düşündüğün için mi buraya taşıyorsun?"

Belli ki dün *Couture* duyurusunu yaptığımızda boşlukları doldurmuştu. Mathias gülümseyerek ellerini iki yana açtı. "Neden ikisi de olmasın? Bu iş çok ilginç yönleri gidebilir."

"Hayır. Olmayacak. Sen ona dokunmayacaksın, ben de dokunmayacağım." "Çünkü...?"

Babam hâlâ altmışlı yaşlarında olduğunu ve genç kadınların onu tokatlayarak bayıltmamasının tek nedeninin altı ömür boyunca harcamayacağı kadar çok parası ve güçle eşanlı bir ismi olması olduğunu anlamamıştı.

"Çünkü o bir çalışan."

Bir kaşını kaldırdı ve sessizce bana bir kadına göz koyduğunda onu küçük, bağımlı ve çok fazla işsiz sevdiğini hatırlattı. Ona kalsa, şu anda Judith'in yanına gider ve onu yandaki Laurent Towers Otel'de paylaştığımız süite götürürdü. Eğer Judith yatakta iyi olduğunu kanıtlarsa -ki kanıtlayacaktı, bunu biliyordum, çünkü daha bir ay bile olmamıştı- onu altın bir kafese kapatır ve lüks bir hapis hayatı yaşatırdı: bir daire, özel bir şoför, yüksek limitli bir kredi kartı... Hepsi de ondan sıkılana kadar onu mutlu ve müsait tutmak içindi.

Elimdeki belge yığınının yüzüne doğru tuttum. "Gün bitmeden onu beşinci kata geri götürün."

Sırıttı. "Burada patronun kim olduğunu hatırlatabilir miyim?"

Kapımı iterek açtım ve ona tiksintiyle dolu bir bakış fırlattım. "Patron senin şovunu değerli kılan bir pislik, baba. Sen sadece lanet olası bir çantasın."

Günün geri kalanında Judith'i görmezden geldim.

Kasıtlı değildi ama yine de tatmin ediciydi. Ona masasını gösterme zahmetine bile girmedim. Babamın onun burada ne yapmasını istediğinden tam olarak emin değildim, ama bu sabahki yüzleşmeden sonra onu tutmamın daha iyi olacağını biliyordum, yoksa şovumu sabote etmek için başka bir yol bulacaktı.

Muhtemelen *Couture*'de çalışmanın Nobel Ödülü almaya benzer bir onur olduğunu düşünen moda tutkunu bir özentiydi. Ona iyi yapabileceği ama yine de aramıza biraz mesafe koyacak bir görev vermek için yaratıcı olmam gerekiyordu.

James ve menajeriyle öğle yemeği yedikten sonra şovdan önce son bir özet yapmam gerekiyordu. James iki kat aşağıda sinir krizi geçiriyordu çünkü makyözün istediği tonda fondöten yoktu ve Oompa Loompa'ya benzemekten korkuyordu ve bir görüşmeci gösteriye giderken bir araba kazası geçirmişti.

Judith'in masası, bilgisayar ya da kimsesi olmadığı için kapının yanındaki sandalyeye oturdu ve kalın bir deftere hararetle bir şeyler yazdı. Günlüğünün Shawn Mendes ve anal ağartma hakkındaki son düşünceleriyle dolu olduğunu hayal ettim.

Bir dakikamı ayırdığımda saat yedi buçuk olmuştu. Herkes o gün için çoktan ayrılmıştı. Bir sandalye kaptım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yanına oturdum. Defterinden başını kaldırdı, bacak bacak üstüne attı ve topuklu ayaklarını sandalyesinin altına soktu. Benim lanet bir palyaçoya benzediğim gibi o da bir haberciye benziyordu. Onun buradaki varlığını kabul etmek bile değerli zamanımın yüzüne tükürmek gibiydi.

"Bu benim fikrim değildi," diye açıkladım, yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturarak.

Gülümsemeye başladı - sahte değil, hesaplı değil ve seğiren sikime karşı yapıcı da değil. "İyi gösteriydi."

"Biliyorum."

"Ama Faceworld'ün CEO'su ile yaptığınız görüşmenin daha farklı geçebileceğini düşünmüştüm."

"Bir dahaki sefere Rus hacker tehditlerinden bahsederken Hermes giydiğinden emin olacağım."

"Ya da belki bir dahaki sefere çapanızın kışına duman üflemediğinden emin olun, *Fransızcamı* mazur görün." Başka hiçbir şey olmasa bile, yaptığı espri komikti. "Ana rakibiniz bu gece söz konusu CEO'nun eroin ve silahları rekabetçi fiyatlarla satın alabileceğiniz bir darknet web sitesi olan Cotton Way'in hevesli bir kullanıcısı olmakla suçlandığına dair bir haber yayınladı." Bana telefonunu uzattı.

Şu anda web sitelerindeki ana öğeydi. *Lanet olsun.*

"Burası sana TMZ gibi mi görünüyor?" Parmağımla odanın etrafını işaret ettim.

"Bu haberde adi bir şey yok, bunu siz de biliyorsunuz. Buraya haber yapmak için geldim. Kitleleri bilgilendirmek ve ülkeme hizmet etmek için."

Beni şaşırttı, gözleri benimkilere hançer gibi saplandı. Sözleri beni neden şaşırtmıştı? Çünkü o muhteşemdi, gençti ve hatasız bir şekilde becerilebilirdi. Ama bu beni babamın olduğu gibi kadın düşmanı, yargılayıcı bir piç yapmıyor muydu?

"Görev yeriniz." Ayağa kalktım ve boğazımı temizleyerek odanın ortasına doğru yürüdüm. Onu kasıtlı olarak ofisimden net göremeyeceğim bir yere koymuştum. Aletimi Bayan Chucks'ın yanında güvenilmeyecek kadar iyi tanıyordum. "Bunu görüyor musun?"

Monitörün önündeki sandalyeye kaydı. "Reuters."

Elimizde bir dahi var.

"Senin işin bütün gün bu ekrana bakmak ve bu sitedeki ilgili haberleri sıralamak. Sarı haberler kıdemsiz muhabirimiz Steve'e gidecek - yani senden biraz daha kıdemsiz olana. Turuncu haberler kurum içi muhabirimiz Jessica'ya, kırmızı haberler ise doğrudan yardımcı yapımcım Kate'e gidecek."

E-postalarını bir Post-It notuna karaladım ve monitörüne yapıştırdım. "Ve bir sarı gördüğümde ne olur?

Kırmızı mı?"

Sen beni emerken ve ben de hak ettiğin şaplaqla kışını kıpkırmızı yaparken sarı saçların kalçalarımnda çok güzel duracak.

"Hiç şansın yok." Vanilya ve sıcak zencefil kokusunu duymamak için doğruldum. Aletimin bu tür olumsuzluklara ihtiyacı yoktu.

hayat.

"Yine de olabilir."

Arkamı dönüp tekrar ona baktım. "Peki bu tür varsayımlarda bulunmak için referansınız nedir?"

Bana kayıtsızca baktı. "Columbia Gazetecilik Okulu'ndan mezun oldum." Çok seksi.

Smiths tutkunu.

İyi eğitilmiş.

Ve yalancı bir hırsız.

Ondan uzak durmalı, kışına tekme basmalı ve onu Chicago şubemize yerleştirmeliydim. Şimdilik, Columbia mezunu birinin neden lanet olası bozuk paralarını ve prezervatiflerini çaldığıyla ilgileniyordum.

"Siz sormadan söyleyeyim, tam burs. Hiç yok." O da bir zihin okuyucuydu.

Çenemi okşadım. "Sormadım, umurumda da değil. Sen de benim asistanımın asistanı olacaksın."

"Asistanınızın bir asistanı mı var?" Sandalyesinde döndü, gözleri büyüdü.

"Artık öyle." Sırıttım. "Beni iğrendiriyorsun," dedi.

"Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

"O gecedен bir daha asla bahsetmemem konusunda bana yirmi dakikalık bir ders veren sen değil miydin?" Ayağa fırladı ve ayağını yere vurdu, ellerini yumruk yaptı.

Cüzdanımın kaybolduğunu fark ettiğimde neler hissettiğimi hatırlamasam ona acırdım. Gerçekten de aynı kurallara göre oynadığımızı sanıyordu. Artık teke tek dövüşüyorduk ve o ve ben hariç oda boş olsa da, öfkemizden yandığını hissedebiliyordum. Onun ateşli ve rahatsız olmasından hoşlanıyordum ama bu aletimi tekrar içine daldıracağım anlamına gelmiyordu. Kurallarımı kimse için çiğnemedim.

Bırakın bir çalışanı.

Yine de bu, taşaklarımın gerildiği gerçeğini engellemedi. Benim de kaslarım gerildi, ona yatağın dışında benden nefret edebileceğini ama içinde kedi yavrusu gibi mırıldandığını hatırlatamamanın verdiği hayal kırıklığıyla.

"Judith." Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve yüzünü bakışlarımla buluşması için eğdim.

"Jude," diye düzeltti.

Benim de herkes gibi olmamı istiyordu. Bu gemi onu barda gördüğüm anda yelken açmıştı ve tek görebildiğim, ben onun içine girerken omuzlarıma dolanan pembe Chuck kaplı ayaklarıydı.

"Bir konuda açık konuşayım: unvanım haber müdürü olabilir ama önümüzdeki beş yıl içinde bu şirketin başkanı olacağım. Daha da iyisi, bu altmış katlı binadaki her bir katın *sahibi* olacağım, yukarıdan aşağıya, zımbalar ve kahve makineleri dahil. Kurallar benim için geçerli değil. Sizin kanunlarınız var, ama ben kendi küçük diktatörlüğümde çalışıyorum. Yasal olduğu ve işveren-çalışan ilişkisini aşmadığı sürece, size istediğimi söyleyebilirim. Merak ediyorsanız söyleyeyim, zengin bir hukuk geçmişim olduğu için -Harvard Hukuk- çizginin nerede çekildiğini biliyorum ve beni aşarsanız o çizgide ip cambazı gibi yürümeye niyetliyim."

Nefesi boğazında düğümlendi, kafese kapatılmış çaresiz bir hayvan gibiydi ve gözlerim onun iri, kızıl elalarına odaklandı, eğer aşağıya, göğüs dekoltesine kayarlarsa kıyafetlerini yırtıp onu masanın üzerinde becereceğimi biliyordum.

"Hırs," diye fısıldadı elini gömleğimin üzerinde gezdirirken.

Ne?

"Siyah Chucks giydim çünkü siyah hırsı temsil ediyor. Motivasyonu. Burada çalışmak istiyorum. Kendimi kanıtlamak istiyorum. Haber odası içinde ve dışında sunabileceğim çok şey var."

Ne halt ediyordu? Ofiste bana mı dokunuyordu? Beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu ama çalışmıyor da sayılmazdı. Görünüşe göre iki kişi bu ipte yürüyebiliyormuş.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyardım.

Elini yukarı kaldırıp ağızma dokundu, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, dikiş yerlerinde geziniyor ve bana üç hafta öncesini hatırlatıyordu.

"Belki de yanmak istiyorumdur."

Bileğini kavradım ve elini olabildiğince nazikçe, sertleşmiş aletime bastırmadan indirdim. "Yediğim yere sığmam."

"Kendine biraz kredi ver." Gül goncası dudaklarını yaladı. "O kadar da kötü değildin."

Başımı sallayarak kıkırdadım. Bu kız hakkında ne dersiniz deyin, karpuz büyüklüğünde taşakları vardı.

"Gemime katılabilirsin." Yeni cüzdanımı ve telefonumu alıp arka cebime koydum. "Kaptanın olduğumu anladığın sürece ve

artık ne gerçek ne de mecazi anlamda dalga geçmek olmayacak."

Ona bir yanıt verme zevkini tattırmak yerine arkamı döndüm ve nefesimin altında mırıldanarak uzaklaştım. "Sadece boğulduğunda sana yardım etmemi bekleme."

Chapter Three

Jude

Couture'den haber merkezine taşınmamı (*Grayson*: "sınır dışı edilme!") takip eden hafta işler giderek ve sistematik olarak daha da kötüleşti.

Burası, birbirine yapıştırılmış gümüş krom masalardan oluşan bir hayvanat bahçesiydi.

Dünyanın dört bir yanından farklı haber kanallarını yayınlayan devasa monitörlerin etrafında dönen bir dalga deseni.

Haber odası yuvarlaktı ve duvarları camdı. Yakınında yine camdan yapılmış bir başka konferans odası vardı; burada taze hamur işleri ve meyveler süslü sepetlerde duruyordu ve zarif cam su şişeleri özenle bir araya dizilmişti. Yüzlerce monitör, santral telefonları, klavyeler ve bir yandan diğer yana uzanan kablolar vardı. Yedinci kata çıkan bir merdiven vardı ve bu merdiven üzerinde bir plaket bulunan bir kapıya açılıyordu: *Sihir Burada Gerçekleşir*

Bu, ana haber programının kaydedildiği gerçek stüdyoya atıfta bulunuyordu.

Ama peri tozunu tenimde hissedemiyordum, çünkü bildiğim hayatımı sürdürmeye çalışmakla meşguldüm.

Cazibemi ilk öldüren Milton oldu.

Beni aldatan eski sevgilim, editörüyle yatıyor olmasının aslında ayrılmak için bir neden olmadığına karar vermişti. Önce çiçekler ve mesajlar geldi. Bunlar görmezden gelindiğinde ya da üst kattaki yalnız, çekici komşuya verildiğinde (elbette çiçekler. Kırk yaşındaki dul Bayan Hawthorne'un, dangalağın özürlerini okumasına gerek yoktu.

Hemşire olarak yorucu bir vardiyadan döndükten sonra ilk iş olarak sosislerini farklı bir ketçap küvetine daldırıyordu), Milton ortak arkadaşlarımızdan arabulucu olmalarını istemeye başladı. Prestijli bir dergide işe girdiği için ona yalakalık yapmakta olan söz konusu arkadaşlar, Milton'ın aradıkları kişi olduğunu açıkladılar. *Benim aradığım* kişi. Aramızda özel bir şeyler vardı ve bir hata yüzünden bunu bir kenara atmak delilik olurdu.

Hatta arkadaşlarımızdan biri, Joe, "Borcunu ödemene yardım edecekti," diye ekledi. "Bunu da göz önünde bulundurun."

Joe ve diğerlerine, beş yılımızı çöpe atmaya karar vermiş bir dolandırıcının davasını savunacaklarsa, benim numaramı da silebileceklerini söyledim. Hasta bir baba, yeni bir iş ve çalıştığım halde bile etkileyici olmaya devam eden bir yığın faturadan oluşan endişe dolu bir kafa yapısı içindeydim. Diplomatik davranmak öncelikler listemde üst değildi.

Sonra iş vardı.

Célian Laurent dünya üzerinde yürüyen en büyük pislikti ve bu unvanı bir onur nişanı gibi taşıyordu. Tek umut ışığı, artık bunun kişisel olmadığını biliyor olmamdı. O sadece bir serseriydi -habercilikte olağanüstü bir iş çıkaran ve şimdiye kadar öğrendiğim tüm yetenekli habercileri geride bırakan bir serseriydi ama yine de bir serseriydi. Penis demişken, son karşılaşmamızdan edindiğim izlenimin aksine, hafta boyunca penisini pantolonunun içine sokmuştu. Yoğun bir haber merkezinde bire bir çalışma şansımız olmadığından değil, ama varlığımı (isteksizce de olsa) kabul ettiğinde, soğuk, mesafeli ve profesyonel kaldı.

Peki ya ben? Ona dokunduğum o zayıflık anını unutmaya çalıştım.

Neden onunla bir bağlantı aradığımı bilmiyordum. Belki de ne kadar benzer olduğumuzu fark etmiştim. O acı çekiyordu, ben de öfkeliydim. O sıradan bir ilişki istiyordu, bense... Hayatımda olup biten onca şeyden sonra başka bir şeye gücümün yeteceğini sanmıyordum. Ama bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi unutamıyordum.

Ağzı benimkinin üzerindeyken.

Elleri beni duvara yapıştırdığında.

Bana hasta babamı, birikmiş faturalarımı ve işsizliğimi unutturduğu zaman.

Célian sözünün eri olarak beni Reuters'in başına geçirdi. Bu iş için ihtiyacım olan tek nitelik

sarı, turuncu ve kırmızı. Çoğu muhabirin, hatta benim gibi kıdemsiz olanların bile bir sürü görevi vardı. Benim tek bir görevim vardı, monitörün önünde çürümek.

Oh, ve asistanı Brianna Shaw'a yardım et.

Célian'ın asistanı şeker gibi bir kadındı. Ne yazık ki aynı zamanda saatli bir bombaydı. Célian o kadar zorba biriydi ki günün büyük bir kısmını onun peşinden koşarak, emir alarak ya da tuvalette hıçkıra hıçkıra ağlayarak geçiriyordu. Bugün onu üçüncü kez bu halde buluyordum -hem de Cuma günü, New York'taki herkesin hafta sonu özgürlüğünü kutlamak için lüks barlara ve duvar dibi barlara akın etmesinden bir saniye önce- ve sessizce bir kutu mendil ve küçük bir şişe viskiyi onun kabinine attım.

Benden yardım istemeye çok korkuyordu ve ben de onu zayıf hissettirmeden bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Ama tuvaletteki o üçüncü sefer beni yıktı. Patronumun ve onun masmavi gözlerinin, dudaklarının, kirli ağzının ve Zac Efron vücudunun canı cehenneme.

"Hey." Çömeldim, kığım yerde asılı kaldı. Chucks ayakkabılarım bugün griydi. *Moody ve depresif*. "Bir molaya ihtiyacın var... ve bir içkiye. Sana yardım edeyim. Bir sürü boş zamanım var." Ben de öyle yaptım. İşim ayakkabı bağlamak kadar zordu. Brianna kabinin diğer tarafından hıçkırarak şişenin vidasını açtı ve bir yudum aldı. "Ben..." diye başladı. "O..." Dinlemek için kulaklarımı zorladım. "Takım elbiselerini temizletmesi gerekiyor."

"Yarım saat içinde onları bırakacağım. Bana sadece adreslerini ver," dedim. "Hayır. Kuru temizlemecide kalmanı ve onları izlemeni istiyor. elbiselerini temizle."

Ne?

"Fişi aldığınızdan emin olun mu demek istiyorsunuz?" Belki de kıyafetlerini temizleyen favori bir elemanı vardı. Ne diva ama. Zengin insanların saçma kaprisleri vardır. Célian'ın durumunda, takım elbiselerini kimin temizleyeceği konusunda seçiciydi ama bir yabancının kışını yemekten gayet memnundu.

Brianna yine hıçkırdı. "Hayır, yani onlar bunu yaparken beni orada oturup onlara zorluyor."

"Neden?" Nefes nefese kaldım.

"Çünkü bazen onun kıyafetlerini alıyorlar."

"Neden hâlâ burada çalışıyorsun?" Bunu bana yapmış olsaydı şimdiye kadar telepati gücüyle onu suratından bıçaklamış olurum.

"Çünkü o akıllı, iyi para ödüyor ve... Yani..." Bütün içkiyi bitirdi. Yutkunduğunu duydum. "Gerçekten çok yakışıklı. Ama tabii ki bana asla bakmayacağını biliyorum. Bir keresinde bacaklarımın çok kısa olduğunu söylemişti."

Çünkü onun hızına yetişmek için koşmam gerekiyor. Muhtemelen Pillsbury Doughboy'a benzediğimi düşünüyordur."

Yeterince içmiştim.

Brianna'ya bir baş belası gibi davrandığı yeter.

Haber odasındaki diğer herkesin beni görmezden gelmesine izin verdiği yeter. (Bir kişiyle bile tanıştırılmamıştım. Yardımcı yapımcı Kate bir keresinde bana ailemin nerede olduğunu sormuştu).

Grayson ve Ava ile vakit geçirmek için her öğle tatilinde beşinci kata gizlice çıkmaktan bıkmıştı çünkü Célian her gün haber odasındaki *herkesi* öğle yemeği yemek için konferans salonuna davet ediyordu. Her gün. Birini. Ama. Ben hariç.

Tuvaletten dışarı fırladım. Gözlerim onu buldu, sanki bunun için eğitilmişlerdi. Ofisindeydi, kapısı açıktı, bir şeyler yazıyor ve koridordaki koşuşturmayı görmezden geliyordu. Kapısını yüksek sesle çaldım, öfkem boğazıma tırmandı ve bir çığlığa dönüştü. İzin almadan içeri girdim.

"Evet?" dedi başını kaldırmadan.

"Seninle konuşmam gerek." Sesimin bu kadar hararetli ve hiddetli çıkmasına şaşırmıştım, sanki dudaklarımın arasından süzülen sıvı lav gibiydi.

"Aynı fikirde değilim. Steve, Jessica ve Kate'e rapor vereceksin. Bu sırayla. Burayı bir kilise olarak düşün Judith. Günah çıkardığında bir rahibe gidersin. Tanrı'yla doğrudan bir bağlantın yok."

Az önce...? Elbette, ...

"Az önce kendini Tanrı ile mi kıyasladın?" Kafamı çalıştım.

Ama tabii ki yaptı. Asistanına kuru temizlemecisini izlettiriyordu. Adam belli ki tropik bir adadan daha muzluydu.

Hâlâ yazmaya devam ediyor ve ekrana bakıyordu. Dikkatini çekmek için kapıyı arkamdan çarptım. Sonunda kafasını kaldırdı. Ağzımda biriken tükürüğü yuttum. Gıcır gıcır beyaz gömleği dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bronzlaşmış ve kaslı ön kollarındaki damarlar büyük ellerine doğru kıvrılıyordu ve yüzündeki oyulmuş, sert ifade o kadar keskindi ki sadece bir bakışıyla bile beni kan kaybından öldürebilirdi.

"Brianna'yı saatlerce kuru temizlemecide oturtup kıyafetlerini temizlemelerini mi izletiyorsun?" Öfkelendim.

Yüzüne zehirli bir sırıtma yayıldı. "Tepkinize bakılırsa bu can sıkıcı görev size miras kalmış."

"Yapmayacağım bir görev."

"Kovulmak istemiyorsan, gri olsun ya da olmasın, yapacağın bir görev." "Ha?" Öfkelen dim.

Gözleri Chucks ayakkabılarıma kaydı. *Fark etti.*

"Boktan bir ruh halinde olman patronuna patronluk taslayabileceğin anlamına gelmez. Yerini öğren, *Chucks.*"

"*Chucks?*"

Gözleri ayaklarıma indi ve tek kaşını kaldırdı. Her neyse. Öfkeyle ayağımı yere vur d um. "Mantıksız davranıyorsun!

Sen de bu kadar hızlı yürümeyi bırakmalısın. Brianna peşinden koşuyor ve ayakları mahvolmuş durumda."

"Bayan Humphry, haber odamın içinde ya da dışında benim hareketlerimi dikte edene kadar cehennem donacak."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pes ediyorum. Lütfen beni *Couture*'e geri transfer edin. Haber yapmak hayatımın tutkusuydu ama kendimi tatmin etmek sizinle çalışmaya değmez."

Ne diyordum ben? Neden öyle diyordum? *Couture*'a geri dönmek istemiyordum. Ava ve Gray'i seviyordum ama burada kalıp haber yapmak istiyordum. Sadece bana yokmuşum gibi davranmamasını ve Brianna'yı biraz rahat bırakmasını istiyordum.

"Haberleri seviyor musunuz? İşte size bir haber: her zaman istediğinizi elde edemezsiniz. Burada işimiz bitti mi?"

Hayır. Kesinlikle işimiz bitmemişti. Ama işimi tehlikeye atamazdım, bu yüzden arkamı döndüm ve sert bir şeye çarptığımda doğ ruca Grayson'ın ofisine gitmek üzereydim. Kafamı kaldırdım. Bu Mathias Laurent'tı ve az önce kanarya yemiş kurnaz bir kedi gibi bana gülümsüyordu, ağzından birkaç sarı tüy hala dışarı çıkıyordu.

"Merhaba," dedi Célian'ın geçen gün taklit ettiği Fransız aksanıyla.

Tedirginlik omurgamdan aşağı süz üldü. "Efendim." Başımı salladım ve oğlunun ofisine girmesi için ona yol açtım. Çevremde, Célian'ın canlandığını ve ikimizi de içine çektiğini fark ettim.

"Mathias Laurent. Lütfen bana Matt de."

Elini uzattı. Ben de sıktım. En azından Laurent Senior dangalağın teki değildi. Ona adı mı söyledim ve o da bana doğru bir adım attı, hâlâ eşikteydi.

"Geçen hafta doğru dürüst tanışamadık Bayan Humphry, ama LBC ailesindeki herkesi tanımak için her zaman elimden geleni yaparım.

pozisyonu."

"Yatay pozisyonun en sevdiğin pozisyon olduğuna yemin edebilirim," diye tersledi Célian, ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından ceketini aldı.

Mathias onu görmezden gelerek devam etti, "Haber odamda gördüklerinizi ve yaşadıklarınızı tartışmak için ofisime gelmenizi çok isterim. Pazartesi saat 10'da?"

Gülümsedim, daveti kabul etmek için ağzımı açmıştım ki Célian'ın eli bileğime ve beni ofisinden çıkarıp koridora sürükledi. Kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim. Onun sorunu neydi? Bu soruyu yüksek sesle dile getirmiş olmalıyım çünkü vahşi kedigillere daha çok yakışan sinirli bir hırıltı çıkardı. Daha önce hiç girmediğim loş, boş bir odaya açılan kapıyı iterek açtı ve arkamızdan çarptı.

Güç odası.

Sırtım sert düğmelere ve soğuk metale çarptığında homurdandım. Célian o kadar yakınımıydı ki sıcak, erkek varlığının şehveti sıkıştırdığını hissedebiliyordum, bu da dudaklarımdan çok farklı bir inilti çıkmasına neden oldu. Sanki dokunuşum ölümcülmüş gibi bir adım geri çekildi.

"Ondan uzak dur." Sesi o kadar alçak ve tehditkârdı ki midemde hissettim.

"Hmm..." Sırıttım, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve kapüşonlu gözlerle ona baktım. "Sanırım az önce buradaki gerçek Tanrı'yla konuştum ve İsa çok kızdı."

İçimden İsa'nın "Evet, *beni yine otobüsün altına atıyor*" diye gürlediğini duyabiliyordum. Pazar günü yerel kilisemi ziyaret etmeyi aklıma not ettim.

"Kendimi tekrarlama işinde değilim," diye çıkıştı, laf atmamı görmezden gelerek ve Célian hakkında bildiğim bir şey varsa, o da ona bir laf attığınızda sizi alt etmek için hiçbir fırsatı kaçırmadığıydı. "Ve seni onun yanında istemiyorum. Niyeti saf değil."

"seninkiler?" Öfkelendim. "Bakın, patronumu görmezden gelemem ve gelmeyeceğim de.

Benim *gerçek* patronum. Maaşımı ödeyen adam."

Kulağımı ısırmak için eğildi. "Ben seni anlamsızca beceren ve düşünmeden edemediğin adamım. Ben boşalmak için mastürbasyon yaptığın pisliğim. Ben rakiplerimi *yok* edecek adamım, özellikle de Mathias Laurent söz konusu olduğunda. O yüzden kendine bir iyilik yap ve amını -benim amımı- ondan olabildiğince uzak tut. *Anlaştık mı?*"

Sıkı göğsü ve sert karın kasları yumuşak bedenime karşı. Uzun boylu, hükmedici figürü küçük bedenimi sararak boyun eğdiriyordu. Bana dokunuyordu.

Bana gerçekten dokunmadan, bir Venüs sinek kapanı gibi beni bütünüyle yutmasını, çenesini sıkmasını ve her santimetremi içine çekmesini istedim.

Dokun

bana.

Doldur

beni.

Beni zehirli öpücüklerinde boğ.

Zehirinden ölmeme izin ver, günahkâr derinin altına gömülmeme.

"Senden nefret ediyorum."

"Bu teoriyi test etmek ister misin?" Kıkırdadı, her zamanki soğukkanlılığıyla, karanlık odada aramızda gök gürültüsü kopmuş gibi hissettiğimizde bile.

Hayır demeliydim ama ağzımdan nefes nefese başka bir şey döküldü. "Evet. Doğruluk kontrolü senin işin, değil mi?"

Arkasına bakmadan elini arkasına götürdü ve bizi içeri kilitleti. Kalbim pıt pıt atmaya başladı, artık yalnız ve kırgın değildim. Célian çenemi kavradı ve dudaklarımızı bir şekilde ortadan başlayan, dillerin savaştığı, parmakların kıyafetlerin düğmelerini açtığı ve ellerin etin ve kumaşın her santimini dolaştığı, aradığı, sıktağı ve büktüğü hayvani bir öpücükle birbirine çarptı. Elbisem yere düşmeden önce nefesim kesilmişti ve siki karnıma değdiği anda aklım başımdan gitmişti.

"LBC'nin çalışan el kitabını henüz okuma şansım olmadı. Bu bire bir görüşmelerimizin resmi bir parçası mı?" Güldüm, kalbim yerinden fırlayıp onun İtalyan pelerinli ayaklarının dibine düşmekle tehdit ediyordu.

"Yapmamı istemediğın bir şey yapıyor muyum?"

"Yapmanı istediğımden daha azını yapıyorsun," diye itiraf ettim. "O zaman konuşmak yok, Humphry. Seni daha çok seviyorum."

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldandım ağzına, gömleğini pençeleyerek. O giyinikti, çok giyinikti ve ben hayatımda hiç kimseyi bu kadar çıplak istememiştim.

"Hâlâ umurumda değil," diye tısladı ve kasıklarını kasıklarına çarparak beni kapıya doğru çekti.

"Prezervatif," diye emrettim.

Célian ne kadar seksi olursa olsun, yine de bana daha önce bu mahallede bulunmuş birinin havasını veriyordu ve burası Manhattan'dı, yani seçilebilecek pek çok şüpheli mahalle vardı.

"Siktir." Dudağımı cezalandırırıcasına ısırdı, benden uzaklaştı, alnını alnıma yapıştırdı ve bir yandan diğer yana yuvarladı. "Ben temizim."

"Umurumda değil."

"Eminim hap kullanıyorsundur." Aleti bacaklarımın arasına girmişti ve başımı kesmek de dahil olmak üzere onu hiçbir şeyden mahrum etmek mümkün değildi.

"İlişkimizde bu konuşmayı yapabileceğimiz bir noktada değiliz. Beni boşaltmanı istiyorum, hamile bırakmanı değil. Unutmam gerek."

Hayatımın darmadağın olduğunu, babamın ölmekte olduğunu, faturalar içinde boğulduğumu unutun.

Ama tabii ki sormadı. Umursamadı.

Bana baktı. Bir an için aramızda bir şeyler geçti. Sürekli soğuk dış görünüşüne rağmen, kaybı ve hayal kırıklığını anlıyor gibiydi - tüm yaşam algınızı lekeleyen temel bir şekilde.

Beni döndürdü ve azarlayan bir başöğretmen gibi çıplak dizlerime tokat attı. Yanık değildi ama dört ayak üstüne düşmeme neden olan şoktu. Arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettiğimde şaşkınlıktan gözlerimi kırptırıyordum.

Ağzı arkadan sıcak merkezimi buldu ve beni yavaşça yalayarak kalçalarımın zevkle titremesine neden oldu. Tatlı, neredeyse baştan çıkarıcı yalamalar vuruşlara dönüştü. Güçlü elleriyle kığımın yanaklarını ayırdı, dilini kıvrımlarımın arasına daldırdı, duvarlarıma çarptı. İnemelerim giderek yükseliyordu ve bana bir kumaş parçası fırlattı.

"Isır."

Parmakları kalçalarımı kırmızı ve mavi çizerken dişlerimi beze geçirdim.

İçimden geçen orgazm bir kova sıcak su gibiydi. Ani ve şiddetli bir şekilde bedenimi yıkadı. Kumaşı o kadar sert ısırdım ki parçalayacağımı sandım. Yere yığıldım ama Célian kendime gelmem için bana zaman tanımadı. Beni ustalıkla ters çevirdi ve üstüme tırmandı, belden aşağısı çıplaktı ama gömleği hâlâ üzerindeydi. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum ama o ve ağzı etrafıma her girdiğinde çok sarhoş ve çok aptalca davrandığım gerçeğini kabullenmeye başlamıştım.

Dolgun penisini bacaklarımın arasına sokacağını düşündüm ve itiraz etmek üzereydim ama kıcı göğsümle aynı hizaya gelene kadar daha da yukarı kayarak beni şaşırttı. Kumaşı ağzımdan alıp yere attı ve avucuyla sikini ağzıma doğru yönlendirdi. "Bugün seni yine becereceğim ama hedeflediğim delik bu değildi."

"Bekle," diyerek elimi aramıza soktum ve kolanını sıktım. Kontrol manyağı olmasına rağmen göz kapakları kapandı ve onu ileri geri okşamama izin verdi. "Eğer seni emmemi istiyorsan, kuru temizleme işini bırakmalısın. Kendi kuru temizlemenden sorumlu ol. Kıyafetleri onlara kendin ver ve hazır başlamışken resmi bir şikâyetle bulun. Böylece çalmadan önce iki kere düşünürler, çünkü takım elbisenin bir yüzü var. Anlaştık mı?"

Başını arkaya attı ve güldü. "*Katılmıyorum*. Siktir et."

"Görünüşe göre öyle, çünkü becereceğin kişi ben değilim."

Bu onu çabucak ayılttı. Altında kıpırdandım, uzaklaşıyormuş gibi yaptım ve bana daha fazla ağırlık , boynumun dibine eğlenceli bir avuç bastırdı.

"Bana şantaj mı yapıyorsunuz, Bayan Humphry?"

Penisini daha sıkı kavradım, başparmağımı ucunda biriken döl incisine bastırdım, dudaklarıma göturdüm ve tatlı bir gülümsemeye tadına baktım. Eğer kelimelerle gerçek bir cevap bekliyorsa, beni hafife almıştı. Eylemler daha yüksek sesle konuşurdu ve şu anda onu taşaklarından yakalamıştım. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla.

Burun delikleri alevlendi ve ağzı kaşlarını çatarak büzüldü. "İyi bir BJ olsa iyi olur."

Bununla birlikte, başımın arkasından tuttu ve ucunu boğazımın arkasında hissedene kadar kendini ağzımın içine doğru itti. Öğürmek istedim, ama bu ona savunmasızlığını göstermeyi içeriyordu ve şimdiye kadar buna gerek kalmadan idare etmeyi başarmıştım. Bu yüzden hepsini içime aldım ve hatta zevkle bir iç çektim. Topları çeneme doğru sıkılaştı ve kendimi yere damlarken hissettim, kalçalarım istemsizce yayıldı. Ağzımın içine doğru itmeye başladı ve ben de tadını severek açlıkla emdim. Elim arkasına geçti ve onu emerken kendimle oynamaya başladım. Saçlarımdan tuttu, daha iyi bir aç için kıcını kaldırdı ve elimi tokatlayarak daha sert itti.

"Benim sıram."

Ama elimde değildi. Boşalma ihtiyacı bacaklarımdan arasını diken diken ediyordu. Ayrıca, her an pişman olacağımdan emindim, bu yüzden bu odadan iyice orgazm olmuş bir şekilde çıkabilirdim. Sırtımı dikleştirdim, havaya karşı sürtünmeye çalıştım ve sikinin etrafında hayal kırıklığı içinde inledim.

"Geliyorum," diye duyurdu, yapmak üzere olduğu şeyin olup olmadığını bile sormadı. Bir saniye sonra ağzımda ılık, yoğun bir sıvı yüzüyordu. I

Milton'la her oral seks yaptığımda yaptığım gibi nefesimi tutarak, tat alma tomurcuklarıma ulaşmadan yuttum. Célian beni bacaklarının üzerine itti, hâlâ saçlarımı avucunun içinde tutuyordu. Buraya gelirken olduğu kadar kızgın görünüyordu, az önce yaptıklarımızdan en ufak bir şekilde etkilenmemişti.

Ağzımı kapattım ve dudaklarımın kenarından ince bir döl nehrinin aktığını fark ettim.

"Ben ne yaptım?" Fısıldadım.

Gerçeklik üzerime çöktü. Yine yapmıştım. Ama bu sefer, bin kat daha kötüydü. Çünkü artık onun benim üstüm olduğunu biliyordum. Kendine güvenen ve iddialı bir turist değildi; aslında öfkeli bir Amerikan puştuydu.

"Görünüşe göre patronun," dedi kendine has bıkkın ses tonuyla, ayağa kalktı ve pantolonunun kemerini bağladı. Elbisemi toparladı ve kollarıma attı. Islaktı ve ölesiye kırıışmıştı. "Patronunla ve onun babasıyla gerçekten yatamazsın, değil mi? Sanırım senin yerine ben karar verdim."

Neden Mathias'la yatacağımı düşündü ki?

"Ayrıca, önümüzdeki bir saat içinde buradan çıkmamanızı tavsiye ederim. Elbisene gerçekten çok zarar verdin," diyerek sırttı ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatarak özür diledi.

Bir kolumu yüzüme kapattım ve inledim. *Piç kurusu.*

O akşam işten eve geldiğimde babam .

Panik boğazımı sıktı, sertçe sıktı. Babam bana haber vermeden asla evden ayrılmazdı. Onun yokluğu Celian'dan kaynaklanan sersemliğimi çabucak giderdi. Dolaplarda saklanıyormuş gibi evi karıştırdım, sonra anahtarlarımı alıp sokağımızda dolaştım ve ilkbaharın çiseleyen yağmurunda adını haykırdım. Çok uzağa gitmiş olamazdı. Artık arabamız yoktu ve metrodan nefret ediyordu. Birini -herhangi birini- aramam gerektiğinin farkına varmıştım ama bununla birlikte başvuracak kimsem olmadığının da farkına varmıştım.

Genelde bu noktada Milton'ı arardım.

Ama Milton ve ben artık birlikte değildik.

Ortak arkadaşlarımız ona ikinci bir şans vermediğim için saf ve yargılayıcı olduğumu söylemekle meşguldü. Grayson ve Ava harikaydı ama kişisel sorunlarımı onların üzerine yıkacak kadar iyi tanımıyordum onları. Ve Célian... dudaklarımdan acı bir kıkırdama kaçtı. Ona yardıma ihtiyacım olduğunu söylemeden önce ölmeyi tercih ederdim.

Kırk dakika sonra, hamlelerimi yeniden hesaplamak için eve dönmeye karar verdim. Binamıza girdim ve babamı eski ahşap kokulu merdivenlerde uyurken buldum. Kel kafası tırazana dayanmış, ağzının kenarından salyalar akıyordu. Eski bir sanat eseri gibi sakın ve kırılğan görünüyordu.

Onu sallayarak uyandırdım.

"Nerelerdeydin?" Bağırıyor ve titriyordum ve onu korkutmuş olmam umurumda bile değildi.

Gözleri birden açıldı ve irkilerek gözlerini kırıştırdı. Rahatlama gözyaşları yanaklarımdan ve boynumdan aşağı süzölmeye başladı ve daha fazlasına yer açmak için onları silmenin bir anlamı olmadığını biliyordum. Ona bir çapa gibi tutundum -ikimiz de yalnız, lekeli halı kaplı bir merdivene batıyorduk- ve başımı boynuna gömdüm. Yakın bir gelecekte bunu daha fazla yapamayacağım düşüncesi boğazımı sıkarak beni boğdu ve nefesim kesildi.

Babam ölecekti.

Bu dünyada yapayalnız kalacaktım.

"Ben iyiyim, Jojo. Ben iyiyim. Gördün mü? Bak." Tüysüz kaşlarını oynattı, kötü sinyal veren eski bir televizyonmuş gibi göğsüne vurdu. "Az önce Bayan Hawthorne'u ziyarete gittim. Ona çiçek gönderdiğimi sanıyordu. Buna inanabiliyor musunuz?"

Yapabilirdim. Çünkü onları kapısına bırakan bendim. Bayan Hawthorne binamızda oldukça yeniydi. Kocası öldüğünde Rochester'daki büyük evinden taşınmıştı, çocukları da evlenmiş ve evden ayrılmışlardı.

"Her neyse," diye kıkırdadı. "Aşağı inerken yorulmuş ve düşmüş olmalıyım. Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememişim."

Onun önünde tamamen yıkılmakla onun için kendimi toparlamak arasında kalmıştım. Soğuk yanaklarını sıkıca kavradım ve başını eğerek birbirimize bakmamızı sağladım. Babam iri bir adamdı. Bir zamanlar

Kanser kapımıza dayanmadan önce hayatı boyunca Brooklyn'de çatı ustasıydı. Ama hastalıkla olan yolculuğu boyunca bir şekilde cılızlaşmıştı. Hatta o kadar zayıflamıştı ki, ne zaman bana süpermarkete kadar eşlik etse, ona destek olan ben oluyordum - beni birinci sınıfa kadar omuzlarında taşıyan adam.

"Affedersin küçük kız, beni takip mi ettin?" derdi hep beni yere bıraktığında.

Hep gülerdim. *"Beni sen taşıdın, aptal!"*

"Huh..." Çenesini okşadı. *"Ne biliyorsun? Tüy kadar hafıfsın."*

Babamın dairemize girmesine yardım ettim. Dışarıdaki hava ne olursa olsun, her nasılsa hala sıfırın altındaydı. Termostatla oynuyordum, makul bir elektrik faturası ile bu özellikle soğuk baharda donarak ölmek arasındaki çizgide yürümeye çalışıyordum. Sanki New York hayatı bizim için daha da zorlaştırmaya karar vermiş gibiydi. Muhtemelen banyosunda ısıtmalı zemin olan ve hiçbir rahatsızlık yaşamayan Célian olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Babama tavuksuz tavuk çorbası yaparken patronumun evinin neye benzeyebileceğini düşündüm. Sonunda oturma odasında battaniyelerin altında SNL'in tekrarını izledik. Bazıları yirmili yaşlarının başındaki bir kadının Cuma gecesi babasıyla takılmasını üzücü bir durum olarak nitelendirebilir ama benim aklıma daha iyi bir şey gelmiyordu. İkimiz de sessiz olsak da, onun varlığında içiyordum, odadaki filin çok keskin bir şekilde farkındaydım.

Gösteri bittikten sonra kalkıp gerindiğimde, "Milton seni arıyordu," dedi.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Babamın ayrılığımızdan haberi olmadığı konusunda Milton'ı uyarmalı mıyım diye sayısız kez düşünmüştüm. Ama beni bu kadar aktif bir şekilde aradığı için, onunla konuşmanın, kapasitesi ne olursa olsun, sadece onu aldatan kışını cesaretlendireceğini düşündüm.

"Oh?" "Ah, öyle mi?" gibi gelmesini umuyordum, *"Ah, sana söylemeyi unuttum."* gibi değil. *Bir ay önce ayrıldık çünkü ben hasta babamla ilgilenirken o patronuyla yatıyordu. Ama hey! Şimdi ben de benimkini beceriyorum. Hayatın döngüsü, isteyen var mı?*

"Beni cep telefonumdan aradı. Ona geri dönmeni söyleyebilir miyim diye sordu. Eminim şimdiye kadar aramışsındır ama bilmen gerektiğini düşündüm. Onu bu hafta sonu göreceğiz miyiz?"

Babam boş çorba kâsesini parmakladı ve artıkları emdi. Milton'ı severdi. Ona ne zaman nedenini sorsam, "ünkü kızımı sevecek kadar akıllı" derdi.

"Söylemesi zor baba. İkimiz de işlerimizle çok meşgulüz."

Bu beni parçalıyordu. Babama karşı dürüst olmamaktan nefret ediyordum ama gereğın onu daha çok inciteceğı fikrinden de nefret ediyordum.

Başımı yastığa koyduğum anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sadece ağlamak değil, gözyaşları ve sümüklerle dolu, kendim için çok üzgün bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamak. Her şeyiyle.

Ağlak biri değildim. Annemin öldüğü gün ve ondan sonraki birkaç olayda ağlamıştım, o beni sakinleştirmek için yanımda olmadan regl olduğum gün ve o cüzdanı çaldıktan sonra olduğu gibi. Ama bu gece dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyordum ve onu atmak ya da beni toprağa gömmesine izin vermek istiyordum.

Saatlerce ağlamakla ilgili olan şey, sonrasında her zaman ölü gibi uyuyor olmanızdır. Annem öldükten sonraki gece bana da olmuştu. (Annemin öldüğü gece gözümü bile kırpamamıştım; gözlerimi kapatırsam dünyanın başıma yıkılacağından çok korkuyordum). Sefaletin sizi aşağı çekip içinde boğmak gibi bir huyu vardır. Tatlı ve boğucudur, tıpkı bir ninni gibi sizi uyutur.

O gece bir bebek gibi uyudum.

Chapter Four

Célian

Yalnız yaşamak oldukça mutlu bir şekilde yaptığım bir seçimdi.

Bunun alternatifi bir yalanı yaşamaktı ve ben ne yalan ne de hırsızlık yapıyordum - her ikisi de yüzümde muhteşem bir şekilde patladığından beri. Arabam olmasına rağmen her sabah işe metroyla gidiyordum. Ailemde son üç nesildir herkesin özel şoförü olduğu için ben de kabilenin yüz karası olarak görülüyordum. Neyse ki kabile azalmış ve neredeyse yok olmuştu, bu yüzden etkilemem gereken kimse yoktu.

Ayrıca, sidik kokusunu ve sert şehir hayatının genel sefaletini seviyordum. Tanrı'nın -eğer varsa- planlarımın üzerine işediğini hissettiğim günlerde bile bana şanslı bir orospu çocuğu olduğumu hatırlatıyordu.

İşe giderken, Cuma günü Judith'i elektrik odasına çekip ağzını sikerek New York'un en büyük gökdelenlerinden birinde büyük bir elektrik kesintisi yaşanmasına neden olan şeyin ne olduğunu düşündüm. Spermim kesinlikle o elektrik düğmelerinin yakınında olmamalıydı.

Kesinlikle bölgemin her yerine işemeye çalışıyordum, ama bu süreçte tekrarlamama kuralımı ve onunla olan profesyonel ilişkiimi de kızdırmıştım. Şu anda, normale dönüp o işi bırakana ve sorun kendiliğinden çözülene kadar hiç var olmamış gibi mi davranmalıydım, yoksa zararın çoktan verildiğini düşünüp onu aylak aylak dolaşamayacak kadar yorgun olduğum zamanlar için bir ganimet çağrısı mı yapmalıydım, karar vermeye çalışıyordum.

Artıları: Manhattan'daki bekârlar ortamı sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Aynı kulüplerde aynı yüzleri görmeye başlamıştım. Her buluşma ve Tinder profili kafamda birbirine karışıyordu. En azından Judith ile cinsel kimyamız uyuşuyordu.

Eksileri: amcığı bir yana, sinir bozucu, kendini beğenmiş bir tavrı vardı, geveze olduğundan bahsetmiyorum bile ve ona gerçekten katlanamıyordum.

Ofis binasına vardığımda bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu. Lily. Normalde onu doğrudan sesli mesaja yönlendirirdim ama metrodan indiğimden beri üçüncü kez arıyordu, bu yüzden büyükannesi Madelyn'in iyi olduğundan emin olmak istedim.

"Ölen var mı?" Telefonu açtığımda tam olarak bunları söyledim.

Lily ve ben söz konusu olduğunda işlerin çok hızlı ve berbat bir hal alabileceğini bildiğimden binaya girmedim. Sesimi nadiren yükseltirdim ama onun için bir istisna yapmaktan her zaman mutlu olurdum.

"Ne?" Her zamanki sesi sızlanıyordu. Çatalın tabağa sürtünmesi gibi bir ses. "Hayır. Büyükannem çok iyi. Sadece merak ediyordum da-"

"Merak etmenize gerek yok. Cevabım hayır." "*Célian*, bekle! I-"

Ama telefonu çoktan kapatmıştım. Çift camlı kapıdan geçmek için arkamı döndüğümde Judith'in üst katta oturmuş kitap okuduğunu ve susamış bir çiçek gibi güneşin ilk ışıklarını içine çektiğini gördüm. Buruşuk, özentisi yetişkin siyah takımlarından birini giymiş ve sırt çantasına sarılmıştı.

Chucks'ları bugün kırmızıydı. *Aman Tanrım*.

Gözlerini hızlıca sildi ama ağlıyor muydu yoksa ağlamak üzere miydi emin değildim. Telefonla konuşuyordu ve başka herhangi bir piç arkasını döner, uzaklaşır ve hayatını daha da zorlaştırmamaya yemin ederdi.

Ama ben farklı bir şekilde programlanmıştım, beni yaratan insanlar gibi taştan oyulmuşum.

Küçük, sarışın figürünün etrafında döndüm, konuşmasını yarı dinliyordum. "Tamam Milton. Sadece... lütfen ona söyleme."

Milton'ın sesi hem erkek hem de dangalak gibi geliyordu. İkincisi sadece Judith'le olan ilişkisine değil, ismine de dayanıyordu. Şimdi bu konuşmaya kendimi tamamen kaptırmıştım.

"Söyleyeceklerini duymakla gerçekten ilgilenmiyorum."

Dur.

"Lütfen bunu olduğundan daha da zorlaştırma. Ona söylemeyeceğine söz ver. Tek istediğim bu."

Dur.

"Evet, şey, gereken bir iş var. Güle güle."

Ayağa kalktı. Onu görmemiş gibi yaptım, kapıyı iterek açtım ve açık asansöre doğru yürüdüm. Birkaç adım arkamdaydı, arkamı döndüğümde göz göze geldik. Benim asansöre yetişmek için acele etti -tabii ki bekleme düğmesine basmadım- ve son saniyede içeri süzüldü. İçeride iki kişi daha vardı. İkinci kata çıkan iki pislik. İK.

"Merhaba," diye nefes aldı ve bana sırtını ve kışını göstermek için arkasını döndü. Fena bir anlaşma değildi.

Ciddiyetle başımı salladım.

Sessizlik. Sessizlik. Sessizlik. Utangaç ya da garip davranmadı. Bu sabahla ilgili bir şey bana patronunun sikini yalamaktan daha acil sorunları olduğunu söyledi ve bir hevesle aklında ne olduğunu bilmem gerektiğine karar verdim.

Doğal olarak onunla konuşmam söz konusu bile olamazdı. Çok şımarıktı ve davranışlarım konusunda sürekli başımın etini yerdı. Asansör rekor sayılabilecek bir sürede altıncı kata çıkarken muhabirlerimden Dan'e onun adını ve adresini içeren kısa bir mesaj gönderdim.

Célian: Judith Humphry. Dosyası İnsan Kaynakları'nda. Eğitiminden en sevdiği renge kadar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Kiminle yattığını, kiminle yaşadığını, kiminle konuştuğunu.

Çenemi parmakladım, mesajımı izledim ve hemen bir tane daha gönderdim.

Célian: Ve kaç çift Chucks'ı olduğunu.

Açıkçası, bu beni ilgilendirmezdi. Ama Judith öyle bir tren enkazına dönüşüyordu ki -patronundan çalışıyor, sonra onunla yatıyor, sonra ondan kaçıyor, sonra ona sakso çekiyor, sonra da iş yerinin dışında telefonda insanlarla alenen kavga ediyordu- akıl sağlığının yerinde olup olmadığından emin olmak istedim.

Bizim kata geldiğimizde doğruca haber odasına girdik. İlk toplantı on dakika içindeydi. Masasına doğru yürüdü.

O lanet defteri göğsüne bastırdı.

"Humphry, konferans odasında bize katıl," dediğimi duydum.

Gülümsedi, gülümsemesini bastırdı, sonra defteri açtı ve içine bir şeyler karaladı. Hızlı. *Tanrım*. İşe o kadar susamıştı ki. Brianna'nın iPad'i avucuma atmasına izin verdim ve onu uzaklaştırdım.

"Not alacaksın Judith, öneride bulunmayacaksın," dedim.

Ona, onun konumundaki herhangi bir muhabire davrandığım gibi davranmaya dikkat ettim. Ben zaten çekilmez bir hıyardım, bu yüzden ona karşı çok da kötü davranmadım. Ama aynı zamanda adıldım ve bir hafta sonra oturup dinleme ve özümseme hakkını kazanmıştı.

Gözlerini defterinden ayırmadı. "Bir kız hayal kurabilir."

"Diğer fantezilerinizi de yerine getirmekten mutluluk duyarım." Neyse ki Brianna kardiyo çalışmaya başlamıştı ve çoktan pistin diğer tarafına geçmişti. Neredeyse yalnızdık, erkenciydik, hevesli sikicilerdik.

"Aslında bana yardım edebileceğin bir tane var."

"Seni yatağa bağlamamı içermediği sürece bunu duymakla ilgilenmiyorum," dedim ve geçen hafta kırmızı çizgide dans etmem hakkında yaptığımız tüm konuşmayı ateşe verdim. Cinsel tacizin bitiş çizgisine kadar o puştun içinden hızla geçtim. Jude'u taciz ettiğimden değil, sikimi emme hevesinin de gösterdiği gibi, ama benden cephane istiyorsa, aptalca ona bunu vermiştim.

"Aslında *seni* bir yatağa bağlamamı içeriyordu." Kirpiklerini kırıştırdı ve bilinmeyen bir nedenle bunu yaparken rahatsız edici görünmüyordu.

Normalde bağlayan kişi olmayı severdim ama Humphry için bir istisna yapabilirdim. Bana doğru bir adım attı, dili alt dudağının üzerinde geziniyordu.

"O zaman ağzına bir tıkaç bağlayacağım..."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi yavaşça vücudunda gezdirdim ve onu tek tek soydum. Vücudunun bir parçası olmayan herhangi bir şeyi ağzıma sokacağımı düşünüyorsa kafayı yemişti. Önümde durduğunda, kafamın içinde çırılçıplaktı, sesinden bal damlıyordu ve lanet mokasenlerimin her yerinden seks akıyordu.

"O zaman," diye fısıldadı, yastık gibi dudakları kulağıma değiyordu. "Sen içindeyken bütün o lanet şeyi ateşe vereceğim."

Gülümsedim. Judith Humphry tam bir baş belasıydı. Sadece doğuştan sarışın, çok seksi ve dünyadaki en iyi dudaklara sahip olmakla kalmıyordu.

(dürüst olmak gerekirse, her iki çift), ama aynı zamanda bir ustura kadar keskindi - gecenin her zamanki pushover lezzetinin tam tersi.

"Eğer benimle tekrar yatağa girme zevkine erişirsen..." Soğuk gözlerimi onunkilere diktim. "Alev alacak kişi sen olurdun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Bununla birlikte, parmağımı kıvrarak onu konferans salonuna yönlendirdim. İnsanlar kahve fincanları ve uykulu gözlerle içeri süzölmeye başlamıştı. Judith itaat etti, kedi gibi kıvrak yürüyüşü bana baktığımı bildiğini söylüyordu.

James Townley içeri girmeden önce kapıyı bizim için açtı.

"Oğlum." Sırtımı sıvazladı.

"Erken emekliliğe tek yönlü bir bilet istiyorsan beni bir daha ara," diye mırıldandım.

"Junior." Judith'e göz kırptı.

"Bay Numbers." Judith selam verdi.

Bildik bir gülümsemeyi paylaştılar. Yüzüne bir yumruk attım. İçimden tabii ki. Sınırlarım çok azdı ama yine de vardı. Ayrıca, James sabah programının en son hava durumu sunucusu kızıyla -hem yaşı hem de IQ puanı otuzdu- Hamptons'da Harry ve Meghan'ın kraliyet düğününü düşük bütçeli Jersey Shore bekârlığa veda partisinin karaoke gecesine benzeten bir törenle evlenmişti. Bu şey Kuzey Kore tehdidinden daha fazla haber oldu. James'e, Judith içeri girdiğinde kışını kontrol ettiğini *bildiğimi* emin olmak için kaşlarımı çattım.

-O da beni fark etmemiş gibi davrandı.

O andan itibaren her şey eskisi gibiydi. Ekibim bana bu geceki şov için fikirlerini sunarken yanımdaki Kate ile başladılar -sağ elim- sonra onun yanındaki kişiye geçtiler ve bu şekilde devam ettiler.

Kate (kırklı yaşlarında, mutlu bir evliliği olan ve açık eşcinsel) Maui'deki volkanik felaketle başlamamızı önerdi. Jessica (yirmi yaşlarında, bekâr ve sarkık toplar kadar yapışkan) AB kriziyle ilgili yeni detaylar ortaya attı ve Steve, yıkanmamış bir anüs torbasından biraz daha az kullanışlı olmaya başlayan acemi, Belçika'daki peynir krizinden bahsetmemizi önerdi. Ellerimi arkasında durduğum sandalyenin arkasına dayadım ki yanlışlıkla masanın karşısından ona yumruk atmayayım.

"Junior?" Açıkçası, bunu yaptım çünkü James ve onun kendilerine özgü bir şeye sahip olmalarını istemedim - bir evcil hayvan adı, bir bağlantı.

"Ben mi?" Kız, hırpaladığı defterinden başını kaldırarak kendini işaret etti.

Ona küçümseyici bir bakış attım ve bunu kaşlarımı kaldırarak noktaladım. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve boğazını temizledi. "Evet.

Tamam.

İyi ki Kipling'im var."

Kipling mi? Kipling de kim?

"YouTube'da bir blogcu var..."

"Sıradaki," diye bağırdım.

Bu *Couture* değildi. İzleyicilerimizin, ölüp küçük parçalara ayrılıp beş okyanusa dağılmadığı sürece, bir hatunun insanlara yirmi dakika boyunca nasıl eyeliner sürüleceğini göstermesini duymak istediklerinden şüpheliyim.

"*Bekle,*" diye ısırdı dişlerini birbirine geçirerek. "İki milyondan fazla izleyicisi olan bir YouTube blogger'ı var. Az önce bir video yayınladı ve insanlara evinin yakınındaki ormanda vefat eden bir yakınının cesedinin bir parçasını sakladığını söyledi. Onu bulan kişi on bin dolar nakit para kazanacak."

"Ne?" Kate neredeyse kahvesini masanın üzerine tükürüyordu. "Bunu şimdiye kadar nasıl duymadık?"

"Her şeyden önce, biz habersiz." Judith özür dileyerek gülümsedi ve benim çenem bir sırtımayla savaşıyorcasına kasıldı. "Ve bu tam anlamıyla on dakika önce oldu." Kate'e doğru döndü, göğsü bir inip bir kalkıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, ilk başta fazla tepki alacağından şüpheliyim. İzleyicilerinin çoğu onun profesyonel bir kaykaycı olarak yolculuğunu takip eden küçükler. Ama bu kesinlikle alarma geçmemiz gereken bir şey. Yapabilir miyim?"

Steve'in iPad'ini işaret etti. Steve gözlerini bana çevirdi, gözlerinde bir soru işareti ve can sıkıntısı parlıyordu.

"Ona iPad'i ver, ahmak." Başımı salladım.

Beş saniye sonra Cody McHotson'a bakıyorduk - gerçek adı değildi, benim çılgın tahminimdi - Viking kaskı, kolsuz Billabong atleti ve ağarmış dişlerini gösteren kendini beğenmiş bir gülümseme takıyordu. Silahların icat edilme sebebi gibi görünüyordu ama aslında bunu yapıyordu - küçükleri bir vücut parçası aramaya gönderiyordu.

"*İğrenç falan değil.*" Sarı yan saçlarından bir tutamı şapkasının içine soktu. "*Çok tuhaf bir şey bulmayı beklemeyin. Ama orada ve hey, eğer para kazanmak istiyorsan, bunun için gitmelisin.*" Keş kameraya doğru güldü ve objektife doğru bir duman bulutu gönderdi.

"Reşit değil mi?" Judith'e döndüm.

O da başını salladı. "Yirmi bir."

Artık resmileşmişti. Bu nesil yeniden nüfuslanmak için çok aptaldı. Bundan elli yıl sonra onun gibilere muhtaç olacağıma inanmak zordu.

"İyi ipucu, Humphry. Jessica, onu takip et."

". " Jessica selam verdi, telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Hey, peki ya ben?" Steve kollarını havaya kaldırdı.

"Bana Belçika peyniriyle ilgili bir ipucu verdin. Ayakkabım kışında olmadığı için mutlu ol."

"Ugh," diye feryat ederek sepetten bir hamur işi aldı ve ağzına tıktırdı.

Phoenix Townley markasına sahipti; bağlantıları sayesinde haber merkezime girmeyi başarmış zengin bir çocuktur. Babam, bırakın latte yapmayı, latte içerken bile kendini yakmaktan aciz ama doğru soyadına sahip insanların önünü açmıştı. Elbette aynı şey benim için de söylenebilirdi. İki farkla: Bu işi ben istememiştim ve hak etmiştim.

Çenemi Judith'e doğru salladığımda insanlar konferans salonunu terk ediyordu. "Özel olarak konuşalım."

"Burada mı?"

"Evet, Einstein."

Odanın tavandan tabana cam duvarları vardı, ellerimi ondan uzak tutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Yalnız kaldığımızda kapıyı kapattım ve parmaklarımı birbirine geçirerek koltuğuma oturdum. Doğruldu, çenesini kaldırdı, beni dikkatle izliyordu.

"Bu artık olamaz." Aramızı işaret ettim.

Aramızdaki kirli ilişkiyi abartmayacağından emin olmak istedim. İhtiyacım olan son şey, bir tür ilişki içinde olduğumuzu düşünmesiydi. Çalışma alanımı verimli ve profesyonel tutmam gerekiyordu.

Başını sallayarak kalemini tıkladı. "Anlaştık."

"Yardıma ihtiyacın olan bir şey var mı?" Parmağımla aşağıyı işaret ettim ama ela gözlerinin alevlenmesinden bunu böyle anlamadığını görebiliyordum. "Bu sabah seni dışarıda ağlarken gördüm." Dudaklarım düzleşti. "Bu bir horoz gezintisi daveti değildi."

Yanakları pembeleşti. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum." "Çalışanlarım beni ilgilendirir," diye sertçe karşılık verdim.

"Performansları öyle, evet. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Sizi temin ederim."

Judith'in benimle savaşacak araç ve gereçleri yoktu. Ama bunun dışında, bana karşı durarak çok iyi iş çıkardı.

Lafı dolandırmaktan bıkmıştım, bu yüzden ona doğrudan söyledim.

"Telefon görüşmesi bizimle ilgili miydi?"

Gülümseyerek başını arkaya yatırdı. "Hayır. Biz diye bir şey yok."

"Çok doğru. YouTuber konusunda iyi iş çıkardın." Ayağa kalktım, gömleğimi avucumla ütiledim. Bu iyiydi. onu görmezden gelmeye devam edebilirdim. Tam bunu yapacak, kapıya doğru yürüyecektim ki kapının arkasındaki yüzü gördüm ve donakaldım.

Lily Davis diğer tarafta durmuş, parlatılmış dudakları bana sırtıyordu.

Lily Davis, yani sevişmem *gereken* kadın.

Lily Davis, Humphry'nin hakkında hiçbir şey bilmediği kadın.

Lily Davis, nişanlım gibi.

Jude

Bazı kızlar dünyayı Louboutin giymiş ayaklarının altına almış gibi görünüyordu ve cam kapıdan megawatt'lık bir gülümsemeyle giren uzun bacaklı esmer de onlardan biriydi. Çiçekli parfümü gözlerimi yaşarttı ama belki de patronumla yaptığım konuşma yüzünden ağlamanın eşiğindeydim. Célian'ın yakasını kavradı -tüm Tiffany mağazası büyüklüğünde bir nişan taşı gösteriyordu- ve kaşlarını çatan dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. Célian onun omuzlarını tuttu ve bir adım geri çekilerek, sanki yeni alınmış hurda bir arabanın hasarını tespit ediyormuş gibi ona soğuk bir bakış attı.

"Lily."

"Nişanlım."

Ne?

Bu beni şaşırtmamalıydı. Célian muhteşemdi, başarılıydı ve otuzlu yaşlarının başında bir milyarderci. Neden topuklu ayakkabılar üzerinde sekse benzeyen bir nişanlısı olmasın ki? Ama ironi gözümden kaçmamıştı. Beni sıkı sıkıya editör Elise'in yerine koymayı başarmıştı. Diğer kadın. Yuva yıkan kadın. Ahlaksız kız. Tek fark, Elise'in Milton'ın bir kız arkadaşı olduğunu bilmesiydi. Öte yandan benim hiçbir fikrim yoktu.

Titrek bacaklarımın üzerinde durup Celian'ın bizi tanıştırtmasını bekledim. Öyle bir şey yapmadı.

Lily'ye soğuk bir bakış fırlatarak, "Bu bir sürpriz," dedi.

Gözleri *iyi bir şey olmadığını* söylüyordu.

"Bloğun hemen yakınında bir provam vardı ve annem Grams için makaron almak istedi, ben de uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim. Keto'ya başladığımdan beri etrafta karbonhidrat olduğunda nasıl huysuzlandığımı biliyorsun." Kalın kirpikleri yanaklarında uçuşurken ona yapıştı, sanki ellerinden tereyağı gibi kayıp gidebileceğinden endişeleniyordu. Blake Lively'nin esmer versiyonu olmasının yanı sıra, yazlık elbisesi ve parlak sarı çılgınca aşık görünüyordu. İnkâr edilemez bir şekilde.

Ama bunu kendime yapmayacaktım, onu kıskanacaktım. Zavallının nişanlısı aldatan bir pislikti ve şu anda bile kullanılmış bir mendil kadar pişman görünüyordu.

"Ve sen...?" Manikürlü parmağını yüzümün etrafında dolaştırdı.

Ortağının seni aldattığı salak.

Dizlerimin üzerine çöküp itiraf etmek istedim. Onun kaçırıldığından haberim olmadığını, yalan söylediğini, *pisliğin* teki olduğunu söylemek istedim. Tabii ki ölmek istemiyordum.

Ben de belli belirsiz bir gülümsemeyle yetindim. "Jude Humphry."

"*Jude*. Aman Tanrım. İsmine bayıldım. Çok şık. Ben Lily Davis. Ama biliyorsun, uzun sürmeyecek." Sahiplenici bir eli Celian'ın kaslı kolunda gezdirdi.

Bir suçluluk iğnesi kalbimi deldi, acım dışarı aktı. "Vay canına. Tebrikler."

Célian ona bir uzaylıymış, hayatına habersizce girmiş bir yabancıymış gibi baktı. Ter üst dudağımla kapladı.

"Oh, bu küçük şey mi?" Parmaklarını oynatarak Dwayne Johnson'ı minyatür gösteren bir taş gösterdi. "Kendimi bildim bileli nişanlıyız. Sonunda düğünü planlamaya karar verdim." Gözlerini devirerek güldü. "*Çok yorucu*."

Tesadüfe bakın ki, bana patronumla olan ilişkisini anlatırken gülümsememi bozmamıştım. Célian'ın suratına birkaç tokat atmak gibi beni bir gece hapiste tutacak bir şey yapmadan önce kendimi affettirmeye karar verdim.

"İmkânsız gibi görünen bu zorluğun üstesinden geleceğine eminim." Kızardım, çevremde hilekârın sırtışını izliyordum. "Yapmam gereken bir sürü iş var. Yani..." Başımı kapıya doğru eğdim ve çıkış yolunu buldum. Célian, Lily'nin yanında durmuş -ne de olsa birlik olmuşlardı- sessiz bir ilgiyle bana bakıyordu.

Nişanlı. Nişanlandı. O kadar telaşlanmıştım ki, öfkeden gözlerim o kadar kör olmuştu ki, tüm ofisini dağıtmak gibi aptalca ve mantıksız bir şey yapmadan gününe nasıl devam edeceğimi bile bilmiyordum.

Gözlerimi Chucks ayakkabılarımdan ayırmadan istasyonuma doğru tökezledim. Bir el arkamdan kıvrılarak dirseğimi kavradı ve beni olduğum yerde döndürdü. Célian olduğunu düşünerek içgüdüsel olarak tokat .

Masasında oturan Steve'di, donuk gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Kendinden memnun musun, *Junior*?"

Benden ne istiyordu ve sorusunun zamanlamasının ne kadar kötü olduğunun farkında mıydı? Şu anda kendimden daha az mutlu olamazdım.

"Mutluluğu tanımla ve lütfen bana bir daha dokunma." Kolumu geri çektim.

Ayağa kalktı. Steve biraz tombuldu ve çok uzun boylu değildi ama dünyadaki tüm paraya ve zamana sahip olan erkeklerin olabileceği şekilde yakışıklıydı. T'ye kadar bakımlıydı.

"Orada beni aptal yerine koydun ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye fısıldayarak konferans salonunu işaret etti.

Şaşkınlıkla başımı eğdim, bana el altından tür iltifat ediyor olabileceğini düşündüm. Yüzünde şimşek çakmaya devam edince, benimki de onu takip etti.

"Takip etmiyorum."

"Kimsenin bilmediği o aptal YouTube fikriyle geldin. Neden konuştun ki? Sen totem direğindeki en düşük kişisin. Sanırım bugünlerde tek gereken bu. İyi sakso çekmeyi bilmek, kapıdan içeri adımını atmak."

Gözlerim parladı. Bu suçlama çok da haksız sayılmazdı. Ama Célian Laurent pek çok şey için suçlanabilirken -ki bunların hepsi ona Yılın Pisliği yarışmasında puan kazandırıyordu- bana

Yaptığımız ya da yapmadığımız hiçbir şey bunlardan biri değildi. Dürüstlük söz konusu olduğunda, ikimizde de vardı.

Ayrıca Steve'in *elektrik odası olayını* bilmesine imkân yoktu. Beni kızdırmak istedi.

Görev tamamlandı.

"Steve, burada oldukça ciddi bir suçlamada bulunuyorsun, bu yüzden gerçeklerle desteklemediğin sürece benimle bir daha profesyonel olmayan bir sıfatla konuşmamanı rica ediyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Evrenin bugün neden başıma felaketler yağdırmaya karar verdiğini bilmiyordum. Sadece mekanik kalemimle birini bıçaklamadan önce günün bitmesi gerektiğini biliyordum.

"Gözüm üzerinde." Steve iki parmağıyla gözlerini işaret etti ve kolumu dürttü. *Tekrar.* O mekanik kalem gerçekten kullanmadan yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yumruklarımı iki kez birbirine vurarak ona parmak *arkadaşlığı* yaptım.

"Sen az önce...?" Kate masasını itti, sandalyesi geriye doğru döndü. Kalemimi ağzında sigara gibi tutuyordu.

"Ben yaptım." Boğazımı temizledim. "Lütfen beni yargılamayın. Bunu herkesin içinde yaptığım gerçeğiyle yaşamak yeterince ceza."

Başını salladı, göğsü kahkahalarla titriyordu. "Bu tamamen epikti, garip, inekçe bir şekilde. YouTube parçasında iyi iş çıkardın bu arada. Ben Kate." Bana elini uzattı.

"Jude." Yüzümdeki gergin ifade sonunda bir gülümsemeye dönüştü.

"Steve, Célian'ın ofisine gidelim." Kate kafasını koridora doğru salladı ve piç herif masasının altında tepinme cüretini gösterdi. Bu adam kaç yaşındaydı?

Masama geri döndüm ve Reuters raporlarına baktım, alt dudakımı çiğneyerek Célian'ın nişanlısını düşünmemeye çalıştım. Mantıksız davrandığımı biliyordum ama yine de LBC yazılımının mesajlaşma uygulamasına girip Grayson ve Ava'ya grup mesajı gönderdim. Son bir haftadır öğle aralarımı sadece onlarla geçiriyordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, herkesin işine burunlarını sokuyorlardı.

Judith: Célian Laurent'in nişanlı olduğunu biliyor muydun?

Grayson: Sana ne, Bayan Ben-bilmiyorum-onu-hey-sincaba- benziyor?

Judith: Sürpriz oldu, hepsi bu.

Onlar çocukluk aşkı.

Grayson: Tatlı kısmı hariç. Onları birlikte gördüğümde adamın onu benim kasıklarına ağda yaptırmayı sevdiğim kadar sevdiğini anladım. (Merak ediyorsanız, sonuçlar tıraştan çok daha estetik.)

Ava: Değildik ama zihninizde için teşekkürler.

Judith: Célian yapmak istemediği bir şeyi yapacak birine benzemiyor.

Grayson: Bir çeşit görücü usulü evlilik diyelim. Célian her şeyi yaptığı gibi bunu da yapıyor, oyunda öne geçmek için.

Babası Newsflash Corp'un sahibi. ABD pazarındaki dergilerin yüzde seksenini onlar dağıtıyor, ayrıca ailesinin LBC'de yüzde on hissesi var. Célian için endişelenme. Sonuçlarını ve risklerini hesaplamadan parmağını bile kıpırdatması mümkün değildi. "O haklı," diye boğuk bir ses başımın üstünde gürledi ve ben de

Kanım damarlarımda donuyor.

İlk tepkim derin bir özür dilemek oldu ama sonra bu konuşmaya neyin yol açtığını hatırladım. Kahverengilerim onun mavileriyle buluştu. Çenemi yukarı kaldırdım.

"Ne istersem ve kimi istersem yaparım ve en sevdiğim parmağım ortadaki. Çok mutsuz eleştirmenler yaratıyor. *Ve* tek gecelik ilişkiler."

Bu adam nasıl oldu da hâlâ öldürülmedi? Yürüyen, konuşan bir kişisel suçtu.

Çenemi kapalı tuttum. İş arkadaşlarıyla dolu bir odadaydık. Onun hakkında düşündüklerimi söyleyip günü hala kazançlı bir şekilde bitirebilmemin imkanı yoktu.

"Bu konuşmayı ses geçirmez bir yerde yapalım," diye emretti.

"Pas." Daha önce çıktısını aldığım bazı raporları topladım ve Jessica'nın ilgisini çekeceğini düşündüğüm başlıkların altını çizmeye başladım. Kaçamağımızın bittiği konusunda anlaşılmamış mıydık? Aldatan biri olması beni ilgilendirmezdi. Cazibesine kapıldığım için yumruğumu suratına yapıştırmak istememe neden olsa bile. *İki kez.*

"Soru işareti kullanmadığımı ne kadar çabuk anlarsan, buraya o kadar kolay adapte olursun. Kalk." Arkasını döndü, ofisine doğru hışımla ilerliyordu. Onu takip ettim çünkü mecburdum. Tam Kate ve Steve çıkarken içeri girdik. Kapıyı arkalarından kapattı ve elleri cebinde kapıya yaslandı.

"Sen nişanlısın." Gözlerimi yarıklara indirdim ve sert göğüs kaslarını ittim. Kapının karşısındaki pozisyonundan kıpırdamadı. Sadece o tüyler ürpertici kayıtsızlığıyla bana baktı. "Lanet olası nişanlı, *Célian*!"

"Özür dilerim, bir gecelik birlikteliğimizden sonra yüzük mü bekliyordun?"

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

"Hayır, ama senin başka bir kadınla nişanlı olmanı beklemiyordum. Bilseydim, sana asla dokunmazdım. Senin ahlaki değerlere sahip olmaman benim de olmadığım anlamına gelmez."

"Lütfen bana ahlak anlayışınızdan biraz daha bahsedin, Bayan Still-Owes-Me-A- Grand," gözleri sıkıntıyla vücudumda gezindi.

Aslında bin beş yüz, ama bu onu düzeltmeye hevesli olduğum bir konu değildi.

Ona bir el salladım. "Sadece ne söylemek istiyorsan söyle ve bırak ben de günüme devam edeyim."

Arkamı döndüm, duvara baktım ve ona acımı göstermeyi reddettim, ki bu onun hoşuna gidiyor gibiydi.

Duruşu sertleşti ve bir elini dağınık, bukleli saçlarına götürdü. "Bununla birlikte, görüldüğü *gibi değil*."

"Hmm... 'Açıklayabilirim'den hemen sonra en sevdiğim aldatma cümlesi." Hala arkasındaki duvara bakarak dilimi şaklattım.

"Dinleyecek misin?" Dudakları sıkıntıyla inceldi.

"Elimden bir şey gelmezse dinlemem." Omuz silktilim.

"O zaman sanırım yapamazsın. Lily başka kadınlarla görüştüğümün farkında. Bir yatağı, bir evi, hatta ortak bir spor salonu üyeliğini bile paylaşmıyoruz. Arkadaşlarının da açıkça belirttiği gibi, benim nişanlılığım sadece bir kolaylık." Uzun parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi.

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim.

"Hayatının beni ilgilendirmediğini söylemiştin. Bu düşünceye katılıyorum, özellikle de artık resmi olarak birbirimizle işimiz bittiğine göre. Bu yüzden kendini açıklamayı takdir etsem de," diye alaycı bir şekilde tükürdüm, "bu konuşmanın gerçekten bittiğini düşünüyorum."

Engellediği kapıya doğru bir hamle yaptım. Bir elini bileğime koyarak beni durdurdu. Gözlerimiz buluştu ve gözlerinin acıyla kanadığını fark ettim. Ama dik çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve pürüzsüz, heybetli alnı, heybetli bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Yalnız kalbim onun gözlerine inanmıştı. Bedenimin geri kalanı bunun bir fark yaratmayacağını biliyordu.

"Chucks."

Bana öyle demeyi kes. Bana lakaplar, orgazmlar ve umut vermeyi bırak,
diye içimden çığlık attım.

"Hukuk konusunda bilgili olduğunu söylemiştin. Şimdi o elini çekmek için iyi bir zaman," diye fısıldadım.

Geldi. Beni öfkeyle yollayacağını düşünmüştüm ama yapmadı.

"Steve sana sorun mu çıkarıyordu?" Sesi artık çelik gibi gelmiyordu ama yumuşak da değildi.

"Yapma." Başımı salladım. "Umrundaymış gibi davranma. İyi adam olmaya çalışma bile. Sen geldikleri kadar kötüsün ve şimdi sen *geldin*..."

Ağzı bir gülümsemeye seğirdi.

"...devam etmenin zamanı geldi. Nişanınız için tebrikler. Çok güzel bir gelin ."

Grayson: Jude? Hala orada mısın?

Ava: Belki de onu kovmuştur :/

Grayson: Belki de onu kaçırmıştır :O Ava:

Stockholm fantezileri çok mu?

Grayson: Adam Theo James'in kaslı/balcı/mako kardeşine benziyor. Adımı bilmemesi bir yana, gecenin sonunda kendimi onun bagajında bulsam bile bana iyi vakit geçirtmesine izin verirdim.

Profesyonel yardıma ihtiyacın var Gray. Senin gibi bir deliyle başa çıkacak donanıma sahip değilim.

Grayson: Eminim bagajı da geniş olur.

Célian: Eğer siz ikiniz *National Enquirer*'dan daha önemli bir şey okusaydınız, örneğin şirketimizin üç ay önceki bültenini, web yazılımımızdaki mesajlaşma sohbetlerinin artık şirketteki herhangi bir kullanıcı tarafından herkese açık olarak görüntülenebileceğini bilirdiniz.

<Grayson sohbet odasını terk etti>

<Ava sohbet odasından ayrıldı>

<Judith *Friends* dizisindeki Ross'un yumruklarını birbirine vurduğu bir gif gönderdi>

Chapter Five

Célian

On yılı aşkın bir süredir haber üretirken öğrendiğim bir şey varsa o da savaşların kelimelerle, açıklamalarla ya da varsayımlarla ölçülmediğiydi. Sonuçlarla, kayıpların sayısı ve fethedilen topraklarla tanımlanırlar. Ne kadar soğuk olurlarsa o kadar uzun sürerler.

Bir bahar öğleden sonrasında *yine* kendi kuru temizlememi almaktan dönüyordum çünkü asistanımın asistanı Bayan Humphry - bir haftadan uzun bir süre önce bana sakso çekerek şantaj yapmıştı

-Onun yardımını hak et konusunda kararlıydı. İlk savaşı o kazanmıştı.

Şu anda Judith benden kaçıyor. Ben Lily'den kaçıyordum ve babam da haber odamın etrafında dolanıyor, Jude'a öyle bakışlar atıyordu ki, derimi tamamen yüzüp ofisimin zeminine atasım geliyordu. İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm ama belli ki hayatım denen karmaşayı hafife almışım çünkü Jude hakkında bilgi almakla görevlendirdiğim muhabir Dan döndüğümde ofisimin eşiğinde duruyordu.

"Buna hazır mısın?"

Geçen haftayı gerçekten bunun üzerinde çalışarak geçirdiğini ve hesabına aktardığım avansla vücut ağırlığınca içki içmediğini öğrenince biraz şaşırdım.

Kapıyı kapatıp oturması için el salladım. "Şu yarışma programı tavırlarını bırak. Ben 60'ların ev kadını değilim."

"Judith Humphry boğazına kadar boka batmış durumda ve şu anda akıntıya karşı yüzerek çıkmaya çalışıyor. Annesi o on üç yaşındayken öldü; babasına ise yaklaşık bir yıl önce kanser teşhisi kondu." Parmaklarını dudaklarında gezdirdi ve benimkinin karşısındaki sandalyeye yerleşirken haberi kuru bir şekilde verdi. "Kızınız babasını öğrendiğinde, prestijli ama düşük maaşlı stajını bıraktı ve faturalara yardımcı olmak için iki geçici işe girdi. Ama tabii ki geliri New York'ta bir ev kredisini karşılamaya yetmiyordu, Brooklyn'de bir mülk sahibinin günlük yaşamından bahsetmiyorum bile. Babası yakın zamanda kemoterapiye gitmeyi bırakmış çünkü paraları yetmiyormuş. Faturaları ödenmemiş, buzdolapları çoğunlukla boş ve Bed Stuy'da yaşıyorlar."

Eğer bir kalbim olsaydı, yavaşlar, neredeyse dururdu. Ama öyle olmadı, bu yüzden tek yapabildiğim cüzdan numarasından dolayı ondan biraz daha az nefret etmek oldu. Yüzüm sakinliğini korudu, Dan de bunu devam etmek için bir işaret olarak aldı.

"Bir erkek arkadaşı varmış ama artık yok gibi görünüyor. İkinizin Laurent Towers Otel'de birlikte kaybolduğunuz gün -bana ayrıntı vermeyin, çünkü kesinlikle bilmek istemiyorum- güvenlik kamerası kayıtlarına göre kızın onun apartmanında son görüldüğü gündü. Kızınız, söz konusu erkek arkadaşı Milton'ın bir nişan yüzüğü satın aldığından ve hala komodin çekmecesinde sakladığından habersiz. Ancak Milton her aradığında yaptığı aktif hayaletlemeye bakılırsa, bir geri dönüşün kartlarında olmadığını söylemek yanlış olmaz. Bu arada, *hayalet* terimini doğru kullandım mı?"

Burun deliklerimin alevlendiğini hissettim ve hangisinin beni daha çok kızdırdığından tam olarak emin değildim - Dan'in seksen beş yaşından daha genç olmaya çalışması mı, yoksa Jude'un erkek arkadaşını siktiğim akşam sikimi onun içine sokmuş olması mı?

"Devam edin."

"Hobilerine gelince, Judith Cumartesi sabahları verandasında otururken gerilim romanları okumayı seviyor ve Starbucks yerine Costa'yı, taco yerine de bagel'ı tercih ediyor. Pazar günleri New York Halk Kütüphanesi'ne gider ve *Newsweek*'ten *The New York Times*'a kadar her şeyi okur. *Post*'u her seferinde atlıyor, dedikodu sütunlarına asla dokunmuyor ve kimse izlemediğinde Sour Patch Kids atıştırıyor.

"İnsanlar kitaplara kulak kabarttığında ürperiyor ve her zaman durup çalgıcıları dinliyor. Bazen onların enstrüman çantalarına para atıyor. Her sabah fazladan bir sandviç hazırlar ve evsiz bir adama verir.

Evinin yakınındaki tren istasyonunun dışında yaşıyor." Durakladı ve bir geçirme sesi çıkardı. "Basitçe söylemek gerekirse, Jude Humphry şu anda parasal açıdan zar zor ayakta duruyor. Yine de keyfi yerinde görünüyor, bu yüzden işyerinden çalmasından ya da başka bir yayın şirketi için çift taraflı ajan olmasından endişeleniyorsanız, bunun pek olası olmadığını söyleyebilirim."

Jude'un sadakati beni pek endişelendirmiyordu ama Dan'e onu kontrol ettirdiğimi söyleyemezdik çünkü aletim ve ben kıza karşı sağlıklı bir saplantıyı paylaşıyorduk.

"Babam sana burada ne kadar ödüyor, Dan?" Konuyu değiştirmek için çenemi sıvazladım.

Bakışları telefonundan yukarı fırladı. "Yüz yirmi bin. Neden?"

"Sadece benim için çalışman karşılığında sana elli bin ödeyeceğim."

"Tamam." Kösele tenli, elli yaşlarındaki adam bunun üzerine gülümsedi.

Dan haftada üç kez şişeye vuruyordu ve New York'ta her barda mola vermeden haber peşinde koşması için ona güvenemezdik. Ama kirli çamaşırları ortaya çıkarmak için yeterince iyiydi.

"Şu Milton denen çocuğa, yani erkek arkadaşına göz kulak olmanı istiyorum."

"Anladım." Not defterine bir şeyler yazdı. Dan, yırtık pırtık kurye çantası, teybi, seyreilmiş kehribar rengi saçları ve düz ekranlı her şeyden nefret etmesiyle son derece eski kafalıydı.

"Ayrıca, Kipling'in kim olduğunu bul. Ama en önemlisi, babamı takip etmeni istiyorum."

Hiç vakit kaybetmeden cam duvarın arkasından Judith'e yaklaşan serseriye izledim. Judith başını kaldırdı ve masasını iterek ayağa kalktı. Şaşkın gözleri onu dikkatle inceliyordu ama onun dışında ağzı kibar bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Babam yukarıya, muhtemelen ofisine doğru işaret etti. Yumruğum sıkıldı ve çenem o kadar gerildi ki dişlerimin toza dönüşeceğini sandım.

Dan'in başı havaya kalktı. "Ne bulmaya çalışıyoruz?"

"Onu alaşağı edebilecek her şeyi ve her şeyi."

Dan başını sallayamadan kravatımı düzelttim ve beni Brianna'ya bağlayan santral düğmesine bastım. "Bana Bay Humphry ile gizli bir görüşme ayarla."

"Efendim, Judith Humphry'nin babası gibi mi?"

"Hayır, Humphrey Bogart gibi. Ellili yıllarda öldü. Eminim izini sürmek zor bir adam değildir."

Diğer uçtan sessizlik.

"Evet, Brianna, Judith Humphry'nin babası. Ve bunun hiçbir şekilde ona geri dönmeyeceğinden emin ol."

"Evet, efendim."

Biraz daha sessizlik. Sonra,

"Efendim?" "Ne?"

"Kendi kuru temizlemenizi yaptığınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Judith'e teşekkür etmesi gerekiyordu ama tabii ki bunu asla kabul edemezdim. Beyaz bir bayrak sallamak gibiydi ama tek görebildiğim kırmızıydı, tek hissedebildiğim tarihin tekerrür ettiğiydi - babamın Judith'i baştan çıkarmaya çalışması ve elbisesinin elektrik dolabının zeminindeki su gibi bir su birikintisinde son bulması - Felaket.

Ahizeyi yerine koydum ve Dan'e siparişimi berbat eden bir garsonmuş gibi el salladım. Kıkırdarak midesiyle birlikte çenesini de salladı.

"Hiç beklemediğin bir anda, ha?"

Umursasaydım ne demek istediğini sorardım. Onun yerine "Dışarıda," dedim. "On altı, bu arada." İnleyerek kendini yukarı itti.

"Ha?"

"Bana kaç çift Chucks'ı olduğunu sormuştun. Saydım. En az on altı tane."

Küçük bir şey için ne kadar çok ruh hali var.

Dan'i gönderdikten kısa bir süre sonra ofisimden çıkıp haber odasına girdim. Jude'u babam hakkında sorguya çekmek cazip geliyordu ama ikiyüzlü değildim ve bana hiçbir şey borçlu değildi.

Ayrıca, Lily'yle olanlardan sonra zaten fazladan tuzlu hissediyordu ve benim kirli çamaşırlarımı ayıklamak zorunda kalmadan da yeterince işi vardı. Kate'le bu akşamki programdan çıkarmak istediğim bir konu hakkında konuşacaktım ki Steve masasına giden yolumu kesti ve hızla giden bir arabanın önündeki histerik bir anne gibi bedenini aramıza soktu.

Büyük. Lanet olası. Hata, Dudebro.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Gerçekten görmek isteyeceğin bir şeyim var, Célian."

"Lütfen bana Bay Laurent deyin. Sadece arkadaşlarım bana Célian der. Sizinle profesyonel olmayan konular hakkında konuşmaya başlamadan önce çatalımı gözüme saplama ihtimalim var. Konuşmaya başlayın."

Onu masasına kadar takip ettim ve ekranını işaret etti, gülümsemesi fiziksel olarak mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde aptallık sızdırıyordu.

"Bak."

Bana bir salatalığın üzerine oturmaya çalışan rastgele, orta yaşlı bir hatunun fotoğrafı gibi göründü.

"Porno zulanı benimle paylaşıyor musun Steve? Çünkü A, benim zevkim biraz daha muhafazakârdır ve B, bu binada erotik web sitelerine girmek kesinlikle yasaktır."

"DEHB'li insanlar için kar amacı gütmeyen bir kuruluş olan Together Forever'ın başkan yardımcısı. Bekârlığa veda partisinde bu müstehcen hareketi yaparken yakalandı." Steve kıkırdadı, kendini beğenmiş gülümsemesi büyük ikramiye diye bağıırıyordu.

"İşte bana neden umursamam gerektiğini söyleyeceğin kısım." Sabrımı kaybederek telefonumdaki e-postaları sıralamaya başladım.

"Çünkü... çünkü... bakın ne yapıyor!" Ekranını göstererek bağırdı. "Vajinasına bir salatalık sığdırmaya çalışıyor."

Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Bu bir ilişki değildi. Meşru bir ünlü olsaydı, bu bir eşya bile olmazdı. Bu Gary ve Ava'nın yetki alanındaydı. Ama şu anda Steve'in kendisinden daha yetenekli birine sunulması gereken çok fazla alanı, kaynağı ve oksijeni kullandığı gerçeğini vurguluyordu. Ben yaklaştığımda Kate çoktan ayağa kalkmıştı, alev kırmızısı saçları her zamankinden daha keskin görünüyordu.

"O imkansız biri." Kalemimi üflüyormuş gibi yaptı. Sigarayı bıraktığından beri bunu Sharpie'lerden kuşkonmaz saplarına kadar her şeyle yapıyordu.

"Köpeğim ondan daha iyi iş çıkarabilir." Ellerimi masasının üzerinde birleştirdim. "Ve benim bir köpeğim bile yok. Bir kelime?"

"Oh, hayır. Yapım aşamasında olan bir konserve gibi kokuyor." Kate ve ben konferans odasına doğru yürüdük ve ofiste gittiği her yerde onu takip ettiğim gibi gözleriyle bizi takip edip etmediğini görmek için Judith'e baktım. Monitörüne bakarak bir şeyler yazıyordu. Kate bakışlarımı yakaladı ve sırtıttı. Çalışanlarıma nadiren bakardım. Onun gözleri de benimkilerle Jude'da birleşti.

Jude'a durumum hakkında bilgi vermeyerek hata mı yaptım? Evet, ettim. Ama tek gecelik ilişkimin sonunda çalışmam olacağını düşünmüş müydüm? Kesinlikle hayır.

"Çok güzel bir kız." Kate başını omzuma yasladı. Omuz silktim.

"Bunu tartışmak kör olduğumu ima eder ki değilim." "Aynı zamanda nazik, zeki ve komik. Haber odasında doğuştan yetenekli." "Bu takvim yılı içinde bir ara konuya gel lütfen."

"Onun için çok zor durumdasın, Célian."

Kate bir elini gömleğimin üzerinde gezdirdi ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım çünkü bu o kadar çok açıdan yanıltıcı ki saymaya başlayamadım bile. Benim işim etik olmayan davranışları ifşa etmek ve masaya gerçek haberleri getirmektir. Kedi gözlü ve sarı sonbahar yaprakları gibi saçları olan bir kız için her şeyi berbat edecek değildim. Dünyadaki çoğu insan için nişanlı bir adam olduğumdan bahsetmiyorum bile. Ama Kate için değil. O benim hikayemi biliyordu, *hepsini*. Bu yüzden babamla hiçbir koşulda konuşmayı reddediyordu.

"Bu konuda bir şey yapamam." Yaslandığım masaya hafifçe vurdum.

"Eğer rızaya dayalı ise olabilir. İnsanlar iş yerlerinde her zaman aşık olurlar. Bu yasalara aykırı değil."

"Ben onun patronuyum. Ayrıca sahibinin şeytan dölü."

"Aktif olarak onun pantolonuna girmeye çalışan bir sahip." Kate bir parmağını kaldırarak işaret etti.

"Kesinlikle. Ayrıca..." Yüzümü ovuşturdum. "Lily."

"Ondan ayrıl. Nişanı iptal et. Ve bana Newsflash Corp saçmalığını anlatma. Zamanı gelmişti."

"Cehennem gibi yapacağım. Ona karşı elimdeki tek kozdan vazgeçersem babam bayram eder."

Küçük kız kardeşim öldüğünden beri kariyerime daha da odaklanmıştım. Gözlerim ödülün üzerindeydi ve Judith bu binaya girene kadar hiç değişmemişti. Lily Davis'in nüfuzlu bir babası vardı ve kardeşlerinin ikisi de aile işlerinden vazgeçmişti. Lily'ye Newsflash Corp miras kalacaktı ve ailesi de LBC'de yüzde ona varan oranlarda hissedardı. Yani onların ailesine katılmak, onların hisselerini anneminkilerle birleştirirsem babamın aldığı her kararı alaşağı edebileceğim anlamına geliyordu. LBC ve Newsflash Corp arasındaki birleşme, babam istifa ettiğinde beni dünyanın en büyük iş adamlarından biri yapacaktı.

Yaptığı şeyi yapmasının ve hayatımda kalan küçük umutları da mahvetmesinin nedeni de buydu.

"Konuyla alakasız. Baban bir dangalak ve onun senin yaptıklarına ya da yapmadıklarına karşı hisleri senin seçimlerini belirlememeli."

Kate'in mantığın sesi olmasından nefret ediyordum. Ayrıca arkamı döndüğüm anda beni sırtımdan bıçaklamayacağından emin olduğum neredeyse tek arkadaşım olmasından da nefret ediyordum. Kahve makinem de dahil olmak üzere kimseye güvenmediğim için arkadaş sıkıntısı çekiyordum.

"Dünya hakimiyeti hedeflerinize gelince..." Yanağımı okşamak için elini kaldırdı, dilini gıdıkladı. "Büyü artık, Célian. Eğer mutsuzsan güçlü olmanın ne anlamı var?"

Konuyu değiştirdim, çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ne planlarımı ne de aptal nişanımı bir kenara atıyordum. Judith... *Judith'ti*. Şüphesiz güzeldi, dergilerdeki kadınlar gibi değil, ama gerekirse dişlerinize, dilinize ve işemenize onu işaretlemek isteyeceğiniz bir şekilde. Çalışkan ve zeki. Lily'yle ilişkiyi kesip Judith'e tüm hikâyeyi anlatırsam, yine de düşmanların yararına olan bu şeye bir şans vermeye istekli olma ihtimali -küçük de olsa- vardı. Ve Kate haklıydı. İşyerinde rızaya dayalı bir ilişki duyulmamış bir şey değildi.

Ama sevgili olmayacaktık.

Birbirlerine boyun eğdirmek için sikişen iki insan olacaktık ve bir sikiş -ne kadar iyi olursa olsun- tüm geleceğime değmezdi.

Yerime çöktüm ve Steve'in haber odasının ortasında Jessica'ya bağırıp çağırdığını fark ettim. Jude aceleyle yanlarına gitti, Jessica'nın elini tuttu ve onu uzaklaştırdı.

"Yanıcı cep telefonu maddesini konserve yapıyoruz," dedim Kate'e dalgın dalgın. Aramızdaki masayı yumrukladı, sonra da acıyla sessizce bağırdı. "Bunu yapacağını biliyordum."

"Herkesi konferans odasına toplayın. Hemen."

Beş dakika sonra, ciddi Jessica ve meydan okuyan Judith de dahil olmak üzere herkes içerideydi. Kate dışarıdaydı, hızlı bir telefon görüşmesi yapıyordu.

"Gösteriyi kapatmak için yeni bir parçaya ihtiyacımız var. Bu noktada her şeyi kabul ederim. Bir özellik. Bir vurucu. Tamamen aptalca olmayan herhangi bir şey hakkında bir parça. Beyin fırtınası yapın." Parmağımı krom konferans masasının üzerine vurdum.

Herkes dijital cihazlarına bakıyor, kaynaklarına kısa mesajlar yazıyor ve genel olarak üretken davranıyordu. Steve kollarını iki yana açmış oturuyordu.

haç çıkardı ve öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi surat astı.

"Buldum! Amerikan pasaportlu bir pop yıldızı az önce Kore'de bir striptiz kulübünde öldürüldü." Kate kapıyı açıp akvaryum gibi toplantı odasına girdi, hâlâ telefonuna bakıyordu.

"Steve, iyi bir dedikoduyu sevdiğini biliyorum. Bunu takip edebilir misin?" Kate kaynağına mesaj atmaya başlamıştı bile.

"Elbette. Kuzey mi Güney mi?" Kaleminin ucuyla başını kaşıdı.

Sorusunun ardından gelen sessizlik neredeyse kulaklarını kanatacaktı. Kuzey Kore'de striptiz kulüpleri olduğunu mu sanıyordu?

Bu kadar.

İşim

bitmişti.

"Haber odamdan çık. Şimdi."

"Ama-"

"Bir kelime daha hayatının geri kalanında bu sokakta hiçbir yerde çalışamazsın."

"Ben sadece-"

"Manhattan."

"Bay Laurent! I-"

"Az önce tüm New York'ta kara listeye alındınız." "Lütfen!"

"Düzeltilme: Eyalet."

"Ben yapmadım..." Steve kollarını iki yana açarak sandalyesinden fırladı ve destek almak için sağa sola baktı. Ne yazık ki burada geçirdiği iki ay içinde tüm personelimi kızdırmayı başarmıştı.

"Steve, mecazi anlamda sınır dışı edilmenin eşiğindesin. Anlamayacak ne var? Defol git buradan. Humphry, iki dakika öncesinden itibaren onun yerine biraz daha kıdemsiz bir muhabir olarak geçiyorsun. Ve Jessica Wall Street haberinde zorlandığı için, pop yıldızı haberini sen devralıyorsun."

Aklımdaki tek şey, işleyen bir beyne sahip birinin bana rapor yazmasını sağlamaktı, hem de hızlı bir şekilde, çünkü tüm muhabirlerim iş içinde boğuluyordu ve Steve belli ki kendi kafasını kesmeden kaşıyamıyordu. Onu hiçbir şekilde kayırmadım çünkü pantolonuna girmek istiyordum. Kafa vererek oyunda öne geçmeden önce öleceğini de biliyordum.

Steve homurdanarak ellerini havaya kaldırdı ve konferans odasından dışarı çıktı. İstasyonundaki ıvır zıvırı topladı ve çalışan kartını kapının yanındaki çöp kutusuna attı, ki bu teknik olarak

ama sonunda ondan kurtulduğum gerçeğine bir gölge düşürmedi.

"Ben mi?" Jude başını kaldırdı, yeşil-kahverengi-altın rengi gözbebekleri irileşmişti. Sanırım bu bir heyecandı ve beni o kadar sertleştirdi ki masanın benim tarafıma doğru eğilmediğime şaşırdım.

"Jessica ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır."

Jessica Judith'in elini sıkarak başını salladı. "Elbette. Senin için buradayım JoJo."

JoJo oturduğu yerden fırladı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim."

Biliyorum ve bu beni bir meşe ağacından daha sert yapmıyorsa ne .

İnsanların işleri berbat etmesine o kadar alışmışım ki, birinin sürekli kendini geliştirmesi başlı başına bir hayal kırıklığıydı. Sadece bir kişinin gururla sergilediğini gördüğüm türden bir iyiydi. O da Camille'di.

Hay sikeyim. Nereden çıktı bu?

"Herkes işinin başına." Eşyalarımı topladım ve cam kapıyı açarak insanlara gitmelerini işaret ettim. Judith'in, onları terfi ettirdiğimde hepsinin yaptığı şeyi yapmasını bekliyordum. Dur. Bana teşekkür etmesini. Ayaklarımın dibinde bir su birikintisine dönüşmesini. Ne yazık ki Bayan Humphry görev yerine dönerken yanımdan geçip gitti ve bana bir bakış bile atmadı.

Bir anlık çılgınlıkla aptalca bir yol izlemeye karar verdim ve sırtına çok kısa bir süre dokundum. Kaşlarını kaldırarak arkasını döndü.

"Yarın. Öğle yemeği." Oda boştu, öyleyse neden James Townley'nin masasında, açık avucumla kıcını kırmızıya boyayarak ona tecavüz etmemi öneriyormuşum gibi hissettiriyordu?

"Meşgul olacağım," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bu yeni pozisyonunuzla ilgili profesyonel bir toplantı olacak." Muhtemelen bununla başlamalıydım. *Aptal.*

"Ve *hala* meşgul olacağım. Benden ne isterseniz, burada, ofiste konuşmaktan mutluluk duyarım. Şimdi, yapmam gereken bir görev var. Hepsi bu kadar mı *efendim?*"

Gitmesine izin verdim, kısa bir süreliğine durumların ne zaman değiştiğini merak ettim. İsimsiz bir pislik olarak başlamıştı ve bir şekilde bu riskli pozisyonun Benden çalan kız şimdi terfi alıyor, bana kendi kuru temizlememi yaptırıyor ve küstahça karşılık veriyordu.

Evet, sanmıyorum.

Jude telefonunu kaptı ve aramaya başladı, kayıt cihazını açıp cep telefonuna bağlamıştı bile.

"Merhaba, benim adım Jude Humphry ve LBC'nin Daily Newsnight programında muhabirim. Sung Min Chae'nin talihsiz ve zamansız ölümü hakkında arıyorum..."

Yere baktım, hâlâ sertleşmişim.

Sanırım Chucks hakkındaki fikrimi değiştirdim.

Onu umursamayı bırakmadan önce birkaç sikişi daha hak ediyordu.

Chapter Six

Jude

"Git , bu senin .

Senin gibi parti yapacağız,

Ve biliyorsunuz ki Kate'in eşyası umurumuzda bile değil..."

Grayson barın yanındaki taburesinde twerk yapıyor, Bacardi'sini yudumluyor ve genellikle kuzu kebablarına doğranmadan sadece birkaç saniye önce bir korku filmindeki amigo kız gibi davranıyordu. Ava üçüncü martinisini devirdi, kalın siyah buklelerini kabarttı ve boş bardağının kenarından bana baktı. İkisi de benim ilk gerçek gazetecilik başarıımı kutluyordu. Birinin *öldüğünü* ve belki de kutlamaları ertelememiz gerektiğini söylediğimde bile ikna olmadılar.

Gray, "O pop yıldızı bir pilice tecavüz etmeye çalıştı," dedi. "Kutlama yapmaya izniniz var."

"Bir şey yemek istemediğine emin misin?" Ava kaşlarını çatı. "Biraz solgun görünüyorsun."

Ofisin karşısındaki Le Coq Tail'deydik. O biftekli sandviç için ölüyordum. Aslında bir bardak musluk suyu içiyor ve baş ağrısı numarası yapıyordum, çünkü daha fazlasını karşılayamazdım ve belki de zavallı kızlık gururumdandı, ama Ava ve Gray'in ödeyeceği hiçbir şeyi midem kaldırmıyordu, ilk görevimi başarıyla yerine getirdikten sonra beni ağırlamaktan mutluluk duyacaklarını bilsem de.

Babamla olan durumum ve borçlarım hakkında sessiz kaldığım için ikisi de migren bahaneme inandılar. Onları sarhoş olurken ve hafta sonu planları hakkında konuşurken izlemek -hepsi para harcamayı içeriyordu- kıskançlığın içimin köşelerini kemirmesine neden oldu.

"Grayson'ın 50 Cent söylemeyi bırakmasını istiyorum. Bunu gerçekleştirebilir misin?" Suyumdan küçük bir yudum aldım.

"Ne yazık ki hayır." Ava başını salladı. "Ama bayılmasına bir içki kaldığını söyleyebilirim, yani şarkı yakında bitecek. Yarın bizimle Met'e geliyor musun? Sonrasında *Timeout*'ta hakkında yazdıkları Endonezya restoranına bakacağız."

Keşke yapabilsem, ama muhtemelen babamın duşa girmesine yardım edeceğim, sonra da ödeme yapmam için bana daha fazla zaman vermeleri için servis sağlayıcılarla telefonda tartışacağım.

"Babamla planlarım var. Belki bir dahaki sefere."

İsa muhtemelen Tanrı'yı tüm günahlarımdan haberdar etme sözünü tutmuştu, çünkü dünyadaki tüm şarkılar arasında Nelly Furtado ve Timbaland'ın "Promiscuous" şarkısı odada bangır bangır çalıyordu. Ortam hareketliydi ve bayat musluk birasının, kızartılmış her şeyin ve şehrin pis kokusu kıyafetlerimize sinmişti.

Grayson aynı anda hem hıçkırıyor hem de konuşuyordu ve ben de insanları izlemek için onu duymazdan geldim, ta ki o "Tüh, Jude, *yorbassazarr*" diyene kadar.

"Ne?" Müziğin üzerine bağırdım.

"Senin. Patronun. Burada. Burada!" Kulağıma doğru bağırdı. "Ve elli ton harika görünüyor."

Grayson'ın sarhoşken bir Taco Bell enchilada'sından daha peynirli olma eğiliminde olduğunu keşfetmiştim.

"Nerede?" Ava etrafına bakındı. "Üç tabure aşağıda."

Boynumu büktüm, ofiste giydiği mürekkep siyahı dokulu yün YSL ceketini hâlâ üzerinde olan geniş sırtını bile göremeden yüzüm ısındı. Yine de Laurent'ın yaptığı şeyde azizlere özgü hiçbir şey yoktu. Sırtı bana dönük olsa bile konuştuğu kadını net bir şekilde görebiliyordum. Soluk pembe pençeli parmağını boynunda gezdiriyor, bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor ve adamın söylediği bir şey üzerine mırıldanıyordu. Célian formunun zirvesinde olmalıydı, çünkü ağzından çıkan bir sonraki cümle, onun omuzlarına yapışarak kendini düzeltmek zorunda kalmasına neden oldu, o kadar çok güldü ki. Hızlı, samimi bir kucaklaşmayı paylaştılar ve ben kazıkta yanan bir cadı oldum.

İçimde, beni bu kadar tamamen ve inanılmaz derecede mutsuz hissettiren büyüenden kurtulmak istiyordum.

Güzeldi. Onunkinden bir ton daha koyu saçları, safir mavisi gözleri ve güneşte bronzlaşmış teniyle çok güzeldi. Célian'ın belli ki bir tipi vardı ve bu, ellili yıllardan kalma bir İngiliz filmindeki müdire gibi giyinen, kirli sarışın, ela gözlü bir kadın değildi. Bugün mor bu arada. *Haysiyet ve gurur*. Ama içimde ikisini de kaybetmek üzere olduğuma dair bir his vardı.

"Dünya'dan Jude'a mı?" Grayson göğsüme dirsek atarak geveledi.

Ahh. Ona pis bir bakış attım. "Öyle mi?"

"Bana mı geliyor yoksa başka bir kadınla flört ediyor gibi mi görünüyor?" "Umurumda değil." Çenemi dışarı çıkardım.

"Evet, yapacağını düşünmemiştik. Ama nişanlısı olabilir." Ava gözlerini kırıştırdı, bana tuhaf biriymişim gibi bakıyordu.

Ki öyleydim. Tabii ki Lily'yi kastetmişlerdi, beni değil. Birden kendimi çok yorgun ve çok aç hissettim, sanki hava yoğundu, toksinlerle ıslanmıştı. Her nefes ölümcüldü. Gray'in Bacardi'sini kaptığım gibi bir yudumda geri fırlattım, sonra da bara çarptım. "Baş ağrım kontrolden çıkıyor. Yüzümü yıkamak ve biraz Advil almak için tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

Kadınlar tuvaletine giden yolda yalpalayarak ilerledim ve Célian ile gizemli esmerin yanına vardım. Onlara yeterince yaklaştığımda hızımı yavaşlattım ve Fransızca konuştuklarını duydum. Kelimeler dillerinden dökülüyordu ve kindar kalbim neredeyse alev alacaktı. Nişanlısı evde oturup planlar yaparken, gelecekleri hakkında hayaller kurarken, o bana karşı kullandığı aynı eski numarayı yapıyordu. Sahte ya da değil, hâlâ bir ilişkisi vardı. Barlarda kadınlarla dolaşmak hiç hoş değildi.

Aslında işemem gerekmediği için banyoda volta atmaya, kendi öfkemle boğuşmaya razı oldum.

İşime ihtiyacım var

mıydı? Evet.

Bir haber merkezinde çalışacağım için

heyecanlı mıydım? Dünyadaki her şeyden daha fazla.

Üniversite arkadaşlarıma hâlâ söylememiştim ama LBC'de kaptığım işi duyduklarında çılgına döneceklerini biliyordum. Gerçi şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu ve belki de aç karnına içtiğim Bacardi'den kaynaklanıyordu ama onunla yüzleşmek çok iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Korkunç *kelimesine vurgu yapıyorum*.

Tuvaletten fırladım ve kalabalığı yarararak ilerledim. Célian'a ulaştığımda omzuna dokundum. Ağır çekimde arkasını döndü, acıdan kömürleşmiş yüzümü gördüğünde bile kendini beğenmiş gülümsemesi değişmemişti. Yanındaki kadın bana ilgili bir bakış fırlattı ama tek kelime etmedi, elindeki beyaz şarap kadehini kucaklıyordu.

"Humphry," dedi.

"Laurent," diye takıldım, kendimi cesur hissediyordum. "O biliyor mu?"

"Neyi biliyorsun?" Dudakları daha da geniş bir sırıtışa dönüştü ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Célian her zaman soğukkanlıydı. Bir meteor ışık hızıyla Dünya'ya doğru geliyor olabilirdi, tam iki saat içinde çarpıp hepimizi öldürebilirdi ve o yine de bu kızı seks partileri için başkanlık süitine götürdüğünde ön sevişmeyi atlamazdı.

"Aşağıdaki şeylerden herhangi biri, gerçekten. Bir-" Başparmağımı yukarı doğru salladım. "Bu senin olayın. Doğma büyüme Amerikalı olmanıza rağmen Fransız turist gibi davranıyor ve kadınları gece için bir otel süitine götürüyorsunuz. İki-" İşaret parmağımla onu gösterdim. "Evde seni bekleyen bir nişanlı olduğunu ve üç-"

Ona orta parmağımı gösterdim, gözlerimi kısarak bir şeyler bulmaya çalıştım... Üç tane *vardı*. Bundan emindim. Ne yazık ki, ne olduğunu unutmuştum.

Beklediğim gibi bana baktı, gülümsemesi yüzünü ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Onun bu kadar yıkıcı derecede atılgan ve çocuksu olduğunu hiç fark etmemiştim. Gülümsemesi, mükemmel bir gün batımının altında derin, tembel bir öpücük gibiydi.

"Şu anda üçün önemi yok," diye düzelttim. "Diğer şeyleri biliyor mu?"

Arkadaşına döndü ve düşünceli bir ifadeyle çenesini okşadı. "Bütün bunları biliyor musun kuzen?"

Cüz?

Bana elini uzattı, ben de ağzım açık bir şekilde elini sıktım. "Merhaba. Ben Emilie, Célian'ın kuzeniyim. New York'ta moda okuyorum. İlk yılım. Célian bana yardım ediyor... ah, neydi o kelime?" dedi gülünç derecede büyüleyici aksanıyla. "Yerleşin."

Onun kolunu sıktı ve birbirlerine bakışlarında bunu gördüm. *Aile*. Önümüzdeki on yıl boyunca altına saklanabileceğim bir kaya aramaya başladım.

Çenemi sıvazlarken bu yeni bilgiyi ciddiyetle değerlendiriyormuş gibi yaptım. "Hmm, evet. Célian uzlaşma konusunda kesinlikle iyi." *Biri beni susturdu*

Yukarı. Herhangi biri. Lütfen. Barmen?

Onun ilişkisine zarar veriyor ve işimle Rus ruleti oynuyordum.

"Çok nazıksın." Dostça görünen elini kolumun arkasında gezdirdi, sert avucu karnımın alt kısmına şehvet dalgaları gönderdi ve külotumu ıslattı. "Humphry, aksine, yağmacılıkta çok başarılı." Dili kötü bir kurt gibi üst dişlerinin arasında geziniyordu. "Rakiplerimizden neredeyse tüm kirli manşetleri alıyor."

Temkinli bir adım attım. Neden bu kadar düşüncesiz olmak zorundaydım? Neden nişanlısının bekçisi rolünü üstlenmişim? Evde bakmam gereken hasta bir babam vardı. Neyse ki, Célian benim maskaralıklarımın biraz bile rahatsız olmuş görünmüyordu. Acaba bunun nedeni Güney Koreli pop yıldızı görevini yerine getirmiş olmam mıydı? İnsanlara karşı tutumu doğrudan haber merkezindeki performanslarından kaynaklanıyor gibiydi.

"Sanırım ben gideceğim." Yutkundum.

"İyi *düşündün*. Bunu daha sık yapmalısın." Rahatça viskisine uzandı. "Gecenin tadını çıkar, Chucks."

"Siz de, Bay.... Laurent. Patron. Efendim."

Keşke ayaklarımın üzerinde durmasaydım. Bir tanesini ağzıma tıkmak bu konuşmayı kapatmak için harika bir yol gibi görünüyordu. Ava ve Grayson'ın yanına döndüm. Neyse ki Célian fiyaskosunu fark etmemişlerdi. Zayıflama yöntemi olarak safranlı lolipopların yararlarını tartışmakla meşguldüler. Konuya o kadar dalmışlardı ki, barmen bana içinde biftekli sandviç, bir şişe viski ve üç bardak olan bir tabak uzattığında fark etmediler bile.

Eğildi. "Solunuzdaki üç koltuktaki beyefendiden. Size *etinizi yemeniz* gerektiğini söylememi istedi."

Kalbim takla attı, taklasını olimpik bir yayla tamamladı.

değil. Ben aşık olamam. Annem kendisi söyledi. Şu anda hissettiklerim mide bulantısı, Milton'ın kalp kırıklığı ve nişanlı bir adamla yaşadıklarımın dolaylı duyduğum suçluluk duygusunun bir karışımı. Bacardi de kesinlikle yardımcı olmadı.

Bu jestine kızmalı mıydım, gururlanmalı mıydım yoksa ezilmeli miydim bilmiyordum. Ama açlıktan ölüyordum, bir şeyler içmek istiyordum ve kan şekerim düştüğü için başım dönüyordu. Ayrıca Célian'ın bu gece eve yalnız gideceğini bilmek beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. Yardıma muhtaç biri olmak istemiyordum. Ama Célian evimdeki durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Banka hesabımdaki durumun ne kadar vahim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Kızarmış tava kokusu burnuma geldiğinde kararımı vermişim.

Kızarmış biftek burun deliklerime girdi. Vahşi bir hayvan gibi içine daldım. Ava ve Grayson konuşmayı kesip bana baktılar.

"Az önce iki yüz dolar değerinde bir şişe viski mi sipariş ettin?" Grayson geveleyerek histerik kahkahalar atmaya başladı. Ava şişeyi açıp her birimize birer kadeh doldurmakla meşguldü.

"Ben... migrenimin geçmesini kutluyorum," diye mırıldandım sıcak bir parça biftek ve ağzımdaki marulun etrafında. "Bir pop yıldızının zamansız ölümünü değil."

"Tanrı Advil'i korusun, değil mi? Ve yakışıklı patronları." Ava gözlerini göğsümde gezdirdi, sanki içindeki şeyin sarhoş bir halde sağa sola tökezlediğini görebiliyordu. Dudaklarının bilerek kıvrılması, Célian'la yaptığım konuşmanın bir kısmını yakalayıp yakalamadığını merak etmeme neden oldu.

"Sadece baş ağrımın geçtiğine sevindim." Ağzımı daha fazla yemekle doldurdum.

Bu noktada konuşmak bana pek iyi gelmiyordu.

"Sırada patronun var." Tepkimi içine çekti, ben de ona karşılık verdim, merakım beni ele geçirmişti. Başımı yana eğdim ve kapıya doğru ilerlerken Célian'ın Emilie'nin ceketini giymesine yardım ettiğini gördüm.

"Öyle görünüyor." Tabağımdan bir çeri domates aldım ve ağzıma attım. Yanlış olmasına rağmen ona son bir kez baktım. Bakmak için benim olmamasına rağmen.

Célian kuzenini bir Uber'e bindirdi, alnından öptü ve vedalaşmak için tavana vurdu. Sonra, sanki bakışlarım bir davetmiş gibi, sanki bakışlarımı sırtında hissediyormuş gibi, arkasını döndü ve barın penceresinden doğrudan bana baktı. Gözlerimiz kilitlendi ve her şey durdu.

Gözlerim, *beni alamayacaklarını* söyledi.

Buna ben karar veririm, diye tısladı.

"Hâlâ bize Bossman'la aranızda bir şey olmadığını mı söylemek istiyorsun?" Grayson çevreden alay ediyordu, sesi işliyor, uykuda tutmak için çok uğraştığım bir şeyi sarsıyordu.

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama yalan bir türlü çıkmıyordu.

Pazar günleri kütüphane günüydü.

Yankılanan sessizlik, eski mürekkep ve sarı kağıt günleri. Tatlılar atıştırdığımız ve hevesli genç öğrencilere göz ucuyla baktığımız, her seferinde bir kelime okuyup geleceklerini yazdığımız günler.

Bugün babam beni kapıdan dışarı itti. D vitamini almam için bir bahane uydurmuştu ama hava o kadar güneşli bile değildi. Yine de yalnız kalmak istediğini düşündüm. Daire küçüktü. Ayrıca, düşünmek için kendime biraz zaman ayırmak aklıma gelen en kötü fikir değildi. Ayrıca Sudan krizi hakkında daha fazla okumam gerekiyordu. Bu haftaki derme çatma toplantılarımızdan birinde bu konuyu tartıştığımızda kendimi biraz donanımsız ve bilgisiz hissetmişim. Célian kolundan güçlkle kaydedebildiğim bir hızla gerçekleri fırlattı. Sadece Google'ın genel bilgisine sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda bunları Winston Churchill'in karizması ve inceliğiyle aktarıyordu. O anda masasının altına bir kedi yavrusu gibi kıvrılmak ve bütün gün onu dinlemek istemişim.

Bu kulağa aşağılayıcı geliyordu, kafamda bile, ama bu onu daha az doğru yapmıyordu. Geceleri ışığı kapatıp pencereden dışarı baktığımda, o son haberleri yazarken kendimi ona sakso çekerken hayal ediyordum. Adamın zihni görünüşünden bile daha seksiydi. Haber odasının içinde ve dışında görülmesi gereken muhteşem bir manzaraydı.

"Uzun bir iş gününün sonunda ucuz yorganının altında her mastürbasyon yaptığımda benim sikimi düşünmeyi bırakman uzun zaman alacak."

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Ve üç karat nişanlıydı.

Bir sandalyeye yerleştim ve sayfaları çevirerek güneşli yanlar ve muz şekilli şekerlerden oluşan retro köpük karışımını çiğnedim. Başımı nihayet okuduğum dergiden kaldırına kadar iki saat geçti. Sonsuza kadar öyle kalabilirdim ama bir gölge parlak sayfaları karartmıştı. Dergiyi kapattım ve bir yabancının yüzüne baktım.

"Merhaba." Gülümsemesi . Tembel ama nazik.

"Uh... merhaba."

Tanıdık geliyordu ama nedense onunla daha önce hiç karşılaşmadığımı biliyordum. Tanışmış olsaydım, hatırlardım. Uzun boylu. Çekici. Sarı bukleleri, derin mavi gözleri ve sadece güneşte geçirdiği sonsuz günlerin sonucu olabilecek bronz bir teni vardı. Benden biraz daha yaşlı görünüyordu, belki yirmili yaşların sonundaydı ve

Tatlı, ağzının ve gözlerinin etrafında hayattan kazanılmış kırıksıklıklar vardı. Gülümsediğinde bunu tüm yüzüyle yapıyordu ve ben de kendimi gülümserken buluyordum.

"Böldüğüm için özür dilerim ama... *The Times*'ın son nüshasını kapmışsınız." Olacağını bildiğim gibi sırtışı çukurlaşmıştı.

Kekeleyerek bir özür diledim ve zaten okumuş olduğum kâğıdı ona uzattım. "Özür dilerim."

"Haklı olmadıkça asla özür dileme. Ayrıca, aynı ilgi alanlarını paylaşıyor gibi görünüyoruz." Masama bir göz attı.

"Benimki iş." Sanki her zamanki hobilerim meme ucu kelepçelerinden başka bir şeyle havada asılı kalmak ve köpekbalıklarıyla yüzmekten ibaretmiş gibi açıklama yapma ihtiyacı hissettim.

"Benimki de," diye gülümsedi. "İş nerede?"

"LBC."

"Tesadüfler devam ediyor." Kaşlarını oynattı.

Hey, İsa? Célian Laurent takıntımı yenmem için birini mi gönderdin?

"Kızım, son birkaç haftadan sonra seninle konuşmuyorum bile."

"Gerçekten mi?" Boğazımı temizledim ve koltuğumda doğruldum.

Yani, üç kat yukarıdaki internet sitesi için çalışıyor olabilir. Ama ofis işi olmayan bir adama benziyordu. Benim önümdeki koltuğa oturdu, öne doğru eğildi ve az önce düşürdüğüm dergiyi karıştırmaya başladı. "Evet. Dün Suriye'deki görevimden yeni döndüm. Şimdi işleri yetiştirmeye çalışıyorum. Ve tabii ki vücut ağırlığım kadar Katz's cheesesteak yiyorum."

Güldüm. "O kadar iyi mi?"

"Daha önce hiç yaşamadın mı?" Kaşları alnına doğru fırladı. "New Yorker kartınız askıya alınmadan önce bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltmemiz gerekecek."

"Ben Jude." Ona elimi uzattım. Elimini tuttu ve avucumun içini öptü -ki bu doğru şekilde yapmaktan on kat daha samimiydi- ve sadece patronum için çırpınabileceğini düşündüğüm kelebekler göğsümde kıpırdandı, tembelce de olsa kanatlarını gerdi.

"Phoenix Townley."

"Tıpkı James Townl gibi-" diye başladım, sonra başımı geri çekip onu iyice inceledim. Demek *bu yüzden bu* kadar tanıdık *geliyordu*. Babası sunucu ya da her gece aldığı yüksek reytingler nedeniyle *Bay Sayılar*'dı.

Şimdi ısıldayan bendim ve bu garip ama iyi hissettiriyordu. Sanki birisi yüzüm için yeni bir ayarın kilidini açmıştı.

"Benzerliği görebiliyorum. Babanı çok seviyorum."

"Aynen. Yani, çoğu zaman." Sormadan şeker çantama uzandı ve köpük bir muz ısırarak ikiye böldü. "Bir saat daha güzel bir okuma yaptıktan sonra peynirli biftek için şehrin öbür ucuna mı gideceksin?"

Daveti hiç düşünmeden kabul etmem korkutucuydu. Jude Humphry hesaplı bir kızdı. Hayatın ne kadar öngörülemez bilmenin verdiği kalp acısıyla şekillenmiş ve kalıplaşmıştı. Yakın zamanda biriyle çıkmayı planlamıyordum, özellikle de Milton fiyaskosundan sonra. Bir yanım çıkıp çıkmamam gerektiğini bile bilmiyordu. Eğer aşık olmayacaksam, denemenin gerçekten bir anlamı var mıydı?

Ama Phoenix hoş biriydi, rahat ve eğlenceli birine benziyordu. İyi bir arkadaş olabilirdi. Ve sadece ben bekâr değildim, peşinden koştuğum adam da nişanlıydı ve başka biriyle evlenmek üzereydi. Açık, bağlayıcı olmayan bir ilişki içinde olduğundan bahsetmiyorum bile ve ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Belki de Phoenix Townley tam da doktorun istediği kişiydi. Belki de aşk hayatımın küllerinden doğacak ve annemin lanetine meydan okuyacaktı.

Birlikte kitap okuduk, sonra kollarımızı sallayarak kütüphaneden ayrıldık. Her ne kadar bir haber müdürünün yapabildiği gibi göğsüme uzanıp kalbimi tutup bedenimden çekip çıkarabilecekmiş gibi hissetmesem de Phoenix'le geçirdiğim zamandan yine de keyif aldım.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Şarküteriye geldiğimizde durdum.

Bir an için bunu tartıyormuş gibi yaptı. "Tamam, devam et."

"Neden geri geldin?"

Aşağı baktı ve gömleğinin uzun kolunu yukarı çekti ve tanımadığım bir kızın dövmesi iç kısmından bana gülümsedi. "Zaman, en sevdiğin insanlarla geçirilmeyecek kadar değerlidir. Ben bunu zor yoldan öğrendim. Onun yüzünden."

Chapter Seven

Célian

Chucks'ın dairesine gitmek, geliştirmekte olduğum küçük saplantıyı göz önünde bulundurursak, yapılacak en yapıcı şey değildi.

Teninin kokusunu alabiliyordum, vanilya kokusunun alt tonunu ve zencefil ve yasemin şampuanını küçük dairesindeki her mobilyaya sürmüştü. Burası Judith diye bağırıyordu. Kişiliği odaların her köşesinden fişkırıyordu.

Şöminenin üzerinde askerler gibi düzgünce dizilmiş elma şarabı kokulu mumlarda ve mezuniyetinden kalma çerçevesi resimlerde onu gördüm - yüzünde kocaman bir gülümsemeyle babasına sarılmış ve beyinsiz Milton olduğunu tahmin ettiğim birini öpüyordu. Güneşi odaya davet eden açık perdelerde, sehpanın üzerindeki küçük, düzenli gazete ve kitap yığnında ve onların yanındaki fincanın yüzük lekesinde bana onun en sevdiği eğlenceyi anlatıyordu. Ve televizyonun üzerinde asılı duran, kalp şeklindeki bir balona uzanmış, balonun gökyüzüne doğru süzölüşünü ve kendisinden uzaklaşışını izleyen bir kızı gösteren beklenmedik resimde.

Kendine gel. O ateşli bir kıç parçası. Dünyada amcık kalmadı. Bir planın var. Ona sadık kal.

"O resmi annesi almıştı," dedi babası bana. "Evdeki hiçbir şeye ama ikimizin de onu indirecek cesareti yok."

Resmin yanında durmuş, ona bakıyordu. Yüzümü buruşturdum, siz için ölmüş sevdiğiniz birini beklerken her şeyi tutmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Keder acınası bir şeydi. Bu yüzden üzerinde durmama izin vermedim.

"Kızınız bir şey yapacak kadar cesur değil mi bilmiyorum," dedim küçümseyerek.

Babası bir an için bunu düşündü. "Belki *de cesaret* doğru kelime değildi. Jude hatırlama konusunda çok iyidir. Ve sevmekte."

Robert Humphry etkileyici bir adamdı.

Güçlü, sessiz ve kibar, saçmalamayan bir tip. Tamamen berbat bir durum olmasaydı Judith'i kıskanırdım. Babası dik duran bir adamdı ve örnek alacağım biri olsaydı nasıl biri olurdu diye merak ederdim.

Rob kızını benden daha iyi tanıyordu, bu yüzden anlaşmamızı gizli tutmanın herkesin yararına olacağı konusunda hemfikirdi. Ona yalan söylemek ideal değildi ama ikimiz de biliyorduk ki Judith, babasının ileri evre kanser hastalarına yönelik deneysel bir tedavi programına girmesi için para ödeyerek onlara yardım ettiğimi öğrenirse sinirden küplere biner, yine de teklifi kabul eder, sonra da bunun vicdanını sıızlatmasına izin verirdi.

Deneysel programı Dan'e buldurmuştum çünkü Brianna'nın Jude hakkında kendisinin gönüllü olmadığı hiçbir şeyi bilmesini istemiyordum. Robert'ın durumu üçüncü evre kanserli birine göre çok da kötü olmadığından, kliniğe yüklü bir bağıştta bulunduktan sonra kolayca deneye kabul edildi.

Benden yardım almak Jude'un dürüstlük duygusunu zedeleyecekti. Son derece bağımsız biriydi ve bu jestin hızlı sikişler ve alaycı ofis kırbaçları gibi bir tat bırakmasını istemiyordum. Ayrıca, bu sadece Judith'le ilgili değildi. Ben kalpsiz bir pislik değildim. Robert'a yardım etmek, Camille'e olanları telafi etmenin bir yoluydu.

Bir can almıştım, kurtarmaya çalışmanın ne zararı olabilirdi ki?

Robert bana kendisine sağlanacak tedaviyle ilgili olmayan pek çok şey sormadı. Örneğin, kızına yardım etme motivasyonumu ilk etapta sormadı. Bu yüzden ona ilk buluşmamızın hikâyesini anlatmadım; ona içki ısmarladıktan bir saat sonra, parmaklarım pembe, sıırılsıklam amcığına dalmışken dilim çoktan yarığını yalamaya başlamıştı. Normalde göt yemezdim ama onunki es geçilemeyecek kadar tatlıydı. Her halükarda, bunu hasta babasına söylemeye değer bir iltifat olarak görmedim.

Tedavi için haftada iki kez bir taksinin onu almasını ayarladık, tüm masraflar benim tarafımdan karşılanacaktı. Jude'a göre bu, LBC'deki işi sayesinde müşterisi oldukları sigorta şirketi tarafından kendisine olarak sunulan bir deneydi. Bu değildi.

ve bu şekilde bana geri ödeme yapma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak ya da karşılığında bir şey beklediğimi düşünmeyecekti.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, geçen hafta Emilie'yle takıldığım akşam bana bakışına bakılırsa, bu şüpheli para birimiyle ödeme yapmayı pek umursayacak gibi görünmüyordu.

Alışveriştten konuştuktan sonra Rob ve ben bir saat daha sohbet ettik. Florida'da annemi ziyaret etmediğim bir Pazar günü yapacak çok fazla işim yoktu. Pek çok ortak noktamız olduğu ortaya çıktı. İkimiz de Shake Shack'in abartıldığını, Rockefeller Noel Ağacı'nın yasadışı olması gerektiğini (ya da alternatif olarak turistlerin yasadışı olması gerektiğini) düşünüyorduk. Ama şehir sakinlerinin akıl sağlığı için birinin ya da diğerinin gitmesi gerekiyordu ve Yankees'in NYC'nin başına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyorduk.

Metroda Manhattan'a dönerken telefonumdaki gelen kutusunu karıştırdım. Babamdan bir e-posta geldi ve ofisteki herkes CC'lenmişti.

Önümüzdeki hafta sonu Laurent Towers Otel'de yapılacak gala için bir davetiye hatırlatmasıydı. Orijinal davetiyeler haftalar önce gönderilmişti. Her şey bir yana, #MeToo hareketini kutluyor ve ülke genelindeki çeşitli kadın sığınma evlerine bağışlanmak üzere para topluyorduk. LBC, #MeToo hareketinin patlamasından bu yana durmaksızın cinsel saldırı ve cinsiyet ayrımcılığına ilişkin hikâyelerin peşine düşmüştü. Babam bir yandan pozisyonunun avantajını kullanarak kadınları yatağına çekerken bir yandan da tavır almaktan gurur duyuyordu. Yattığı eski ve mevcut çalışanların listesi *Savaş ve Barış*'tan daha uzun ve bir o kadar da rahatsız ediciydi. Judith'i bizim kata taşıması, hem onun elbisesine hem de benim derimin altına girmeye çalışmanın açık bir yoluydu.

Şu anda dördüncü kalp krizini atlatmış, yeni boşanmış ve savaşamayacak kadar yorgun olduğu gerçeği olmasaydı, kimliğini bir saniyede çıkarırdım. Savaşlarımın adil olmasını seviyordum ve vicdanımda başka bir ölüme ihtiyacım yoktu. Görevinden sessizce çekilmesini bekliyordum, böylece görevi üstlenebilecek ve onunla bağlarımı kalıcı olarak koparabilecektim.

Bu aptal etkinliğe davetiye gönderdim ve ayağımı sektirerek dikkatimi dağıtacak bir şey aradım. Önümdeki kadın -yirmili yaşlarının sonlarında, kurumsal bir duvar çiçeği, şampanya sarısı gibi yakışıklı- ciltli Oprah's Book Club romanının arkasından bana gülümsedi. Ben de gülümsemedim. Sırf takılmak için takılmak istemiyordum. Çapkın değildim -her neyse

ve bazılarının aksine, sevişmeyi ulusal bir spor olarak görmedim.

Judith'le tek gecelik ilişkim bir avuç dolusu olmuştu. Bunları genellikle iki ayda bir ya da daha fazla aralıklarla yapıyordum; bilinmeyen bir hastalık yüzünden aletimin düşmesinden endişe etmeme gerek kalmadan cinsel iştahımı ve libidomu doyurmaya yetecek kadar. Her neyse, Jude'u kısa bir süre önce becermişim ve bana kalsa yakında ikinci raunda çıkacaktım.

Kadın kitabını çantasına yerleştirdi, oturduğu yerden kalktı ve kapılara doğru yürüdü, açılmalarını bekledi. Bana bir bakış daha attı, bu sefer hüzünlüydü.

"Alındı mı?" diye
mırıldandı. Başımı
salladım.

"Tüm iyi olanlar öyle." Dışarı çıktı.

Durumumu onaylarken Lily'yi de düşünmeliydim. Ne de olsa Judith'in dairesinden çok daha pahalı bir yüzükle dolaşıyordu; Camille'e verilmesi gereken bir aile yadigârıydı bu.

Ama tek düşünebildiğim, geçen hafta barda bana bağırان, sonra yeşil-kahverengi gözleriyle beni arayan ve evime döndükten sonra da lanet olası düşüncelerimin peşini bırakmayan kızdı.

Ve duşuma, sikimi yumrukladığım ve kirli sarışın fayanslarımın üzerine boşalırken onun akıllı ağzının etrafına sarıldığını hayal ettiğim yere.

Laurent Towers Hotel'in devasa çatı terasında kutlanan etkinliğe girdiğimde krem rengi afişten #CharityGala ve #MeToo hashtag'leri bana bakıyordu. Şık pembe ve şeftali halılar, heykellerden nehirler gibi dökülen güller ve kadife siyah masa örtüleriyle kaplı uzun masalar - babam burada ne kadar para toplayacak olursa olsun, bu gecenin maliyetinin yarısını karşılayamazdı.

Smokin giymiştim ve kaşlarımı çatmışım, Lily ise çok fazla kumaşa sahip olmasına rağmen göğüslerinin yarısını açıkta bırakmayı başaran altın rengi şifon elbisesiyle yanımda yürüyordu. Umursadığımdan değil. Lily'nin de dalga geçtiğini biliyordum. Ama ben

İkiyüzlüydüm ve ona, dün sabah trenden inip işe giderken neredeyse üzerine basacağım insan pisliğine duyduğum kadar sahip çıkıyordum. Onu getirmek istemiyordum ama ben bile bir tür birlik göstermemiz gerektiğinin farkındaydım. Ayrıca, aslında çoğunu oldukça sevdiğim ailesini kontrol etmem için de iyi bir fırsattı.

"Ailen iyi mi?" Kollarımız birbirine kenetlenmişti ama ben dümdüz önüme bakıyordum.

"Seni özlüyorlar." Basit bir evet-hayır sorusuna bile cevap veremiyordu.

"Kız kardeşlerin mi?" Yalvaran ses tonunu duymazdan geldim. Onları ben de özlemiştim. Ama hiçbir şey olmamış gibi onlarla vakit geçirmek imkânsızdı.

"Evet, Scarlett ve Grace gayet iyiler."

"Peki ya Madelyn?" Ailesinde çok fazla östrojen vardı. Babasının etrafında üç kızı, bir annesi ve bir karısı vardı.

"Büyükanнем çok iyi. Onu ziyaret etmeni çok istiyor. En sevdiğin turtayı bile yapacağını söyledi."

"Olabilir," diye mırıldandım, ciddiydim. Madelyn Davis tam bir rock yıldızıydı.

Lily ve ben odaya girer girmez, sikini yeni keşfetmiş on üç yaşında bir çocuk gibi gözlerimle Judith'i aramaya başladım. Kasıtlı değildi ama yine de ilkeldi. Ne giydiğini, makyajını nasıl yaptığını ve kiminle birlikte olduğunu görmek istiyordum. Tahminim Gary ve Ava'ydı. Kate, Jessica ve Brianna ile de güçlü ilişkiler kurmuş rağmen onlarla çok zaman geçiriyor gibi görünüyordu.

Lily insan içine çıktığımız nadir zamanlarda yaptığı sinir bozucu şeyi yaptı ve kendisinden en fazla on santim uzakta olduğumdan emin olmak için kolumu çekiştirdi. Savcı, iki jüri üyesi ve rakip bir kanalın eski bir yapımcısı gibi programın düzenli konuklarıyla sohbet ediyorduk. Babam elinde liseden yeni mezun olmuş gibi görünen bir kızla bize doğru ilerledi, kahkahası tüylerimi diken diken etti. Kız Oscar De La Renta marka bir elbise giymişti ve sanki babam gökyüzünden yıldızları toplayıp avucuna koymuş gibi gülümsüyordu.

"Célian, Lily, ne kadar yakışıklı *bir çift*." Babacan bir tavırla sırtıma vurdu ve Lily'ye sarılıp iki yanağından öpmeye başladı. Lily onun kollarında irkildi, düzenli bir nefes almak için mücadele etti ve bir adım geri çekildi.

"Bay Laurent."

"Lütfen bana Matt deyin," diye kıkırdadı ve sahte gülümsemesini bir kokarcanın osuruğu gibi herkese püskürttü.

"Evet. Ne de olsa onu oldukça iyi tanıyorsun." Rolex'ime bir göz attım, sonra Jude'u arama çabalarımaya devam ettim. Lily'nin fark ettiğinden emindim ama umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Boğazı düğümlendi ve yanımda kıpkırmızı kesildi.

"Bu Chardonnay." Babam bizi sevgilisiyle tanıştırdı.

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Merhaba. Bahar tatili nasıl , Chardonnay?" "Célian!" Lily ve Mathias hep birlikte kaşlarını çatıldılar.

"Özür dilerim, kabalık ettim. Bahar tatili bitti, değil mi? Finaller muhtemelen seni öldürüyordur. Dur tahmin edeyim, ponpon kız mısın? Harry Styles'ı seviyor musun? *13 Reasons Why*'ın İncil'in bir uyarlaması olduğunu mu düşünüyorsun?"

Daha fazla somurtma ve şikâyet vardı ama kabarık siyah beyaz elbiseler ve büyük saç modelleri denizinin arasında onu gördüğüm anda her şey arka planda kaldı. Diz hizasında, pudra mavisi bir elbise giymiş ve aletimin gizli dilini konuşuyormuş gibi görünen o göze çarpmayan ifadeyle, iyi bir sikişten sonra Külkedisi gibi görünüyordu, karamela rengi saçları boynundan ve yanaklarından aşağıya doğru sarkıyordu.

Gözlerim konuştuğu kişiye gittiğinde, ağzım onun ne kadar güzel ve zarif görüldüğüne dair memnun bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ancak yine de çok mütevazı, güzelliğı mütevazı ve temizdi.

Phoenix Townley.

Amerika'ya döndüğünü biliyordum. Suriye ve İsrail'de geçirdiğı zaman onu daha bronz, görünüşte daha uzun, daha zayıf ve kaslı yapmıştı. Kendini eskisinden daha da güvenle taşıyordu. Ailesiyle biraz zaman geçirmek için geri döndüğünü söyledi ama bana kalırsa bu, LBC'de yarı zamanlı bir işe girmesi ve zamanının geri kalanını kalbimde yumruk büyüklüğünde bir delik olduğunu hatırlatarak geçirmesi için harika bir bahaneydi. Phoenix mavi bir smokin giyiyordu (dangalak) ve Judith'e ne söylese Judith komik buluyordu, çünkü sanki yaramazlık yapıyormuş gibi şakacı bir şekilde göğsünü itiyordu.

Lily arka planda bana bir şeyler söylüyordu ama eğer beni evin yandığı konusunda uyarmasaydı, daha az umursayamazdım. Jude ve Phoenix'in sohbetine dalıp olay çıkarmaya hakkım olmadığını biliyordum. Nişanlımla birlikte ortaya çıkıp başkasının zamanını çalmak, benim çok düşük standartlarıma göre bile özellikle hödükçe bir hareket olurdu.

"Şampanya?" Garsonlardan biri bir tepsiyi bize doğru uzattı. Lily iki tane aldı ve bir tanesini bana uzatarak yan poposunu koluma yaptırdı.

"Bence iyi bir çift oldular." Görüş alanımı takip etti.

Onu görmezden geldim, şampanyayı bir dikişte geri attım ve Kate'e doğru yürüdüm, kadehi yolumun üzerindeki bir masaya attım. Lily, Times Meydanı istasyonundaki sıcak sidik kokusu gibi beni takip etti. Sırtı bana dönük olan Kate gülümseyerek arkasını döndü. Ona ve karısı Delilah'ya sarıldım. Kate'in yakut rengi saçları diken dikendi ve elbisesi nedense fazladan siyah görünüyordu. Lily'ye soğuk bir bakış fırlattı ama Lily ona karşılık verme zahmetine bile katlanmadı.

"Ben de, ha?" Gözlerini devirdi.

Kate tanıdığım en açık sözlü feministlerden biriydi. Bütün bu akşam babamın etrafındaki herkese büyük bir siktir çekmesiydi.

Bir kaşımı çattım. "Kuralları ben koymuyorum. Sadece onlara uyuyorum. Şimdilik."

On dakika boyunca iş hakkında konuşmuştuk, Lily sanki yer onu yutacakmış gibi koluma yapışmıştı ki Kate kereviz çubuğunu "Mathias nerede Célian?" diye sordu.

"Annemin nerede olduğu neden umurumda olsun ki-" diye başladım, gözlerim Jude'u en son gördükleri noktaya kaymıştı bile ve Jude'u onunla konuşurken buldum, eli sırtının alt kısmındaydı.

Açı

k.

Onu

nla.

Sikişme

k.

Arkaya.

Seni uyarmıştım, baba. Ve başarısız oldun.

Midemin içinde ağır bir taş çalkalandı. Yumruklarım vücudumun yanında kıvrılırken kalabalığı yararak, etrafımda neler olup bittiğini bile ayırt edemedim onlara doğru dörtnala koştum. Düzgün düşünemiyordum ve onu yakasından tutup kızdan uzaklaştırmak ve suratına bir yumruk indirmek üzereydim.

Oraya vardığımda beni durduran tek şey bunun tam da onun istediği şey olduğunu fark etmem oldu - olay yaratmak için Lily olmayan bir kadın üzerindeki kontrolümü kaybetmem. Ben de onlara katıldım, babamın yüzüne üflediği puroyu alıp kayıtsızca yarısı dolu bir kadeh şampanyanın içine bırakırken gülümsemem çok kibardı.

"Araya girmemin sakıncası var mı?"

"Aslında biliyorum," dedi Mathias, gözleri sonunda bize katılmaması gerektiğini bilerek birkaç adım ötede duran Lily'nin üzerinde geziniyordu. Olanlardan sonra mümkün olduğunca babamdan uzak durdu. Biliyordu ki

Onun varlığını kabul etmek, ormanları yakabilecek ve prestijli nişanımızı kül edebilecek türden bir ateşle oynamaktı.

"Hayat zor. Buna alışsan iyi olur. Bu gece nasılsın, Humphry?"

"Harika." Şampanyasını kucaklarken bana panikle, "Ne yapıyorsun?" der gibi baktı.

Mathias bana pişman olacağı bir şey yapmak üzereymiş gibi baktı, ben de iki akıcı adımla kişisel alanına girdim ve kulağına fısıldadım, "Nişanlım çok uygunsuz bir pozisyondayken, New York'taki ortalama maaştan daha fazlasını bekleyecek kadar uzun süre seni beceren eski sekreterini kovmak zorunda kaldığın için geçici sekreterin olarak yerine geçerken ağzına sikini soktuğunu söyleyerek tüm partini havaya uçurabilirdim. Ama bu gece bunu yapmak zorunda , değil mi baba? Senden istediğim gibi geri çekilip Judith Humphry'den uzak duracaksın. Çünkü bir dahaki sefere sana uzak durmanı hatırlatmak zorunda kalırsam, nazik olmayacağım ve *o da* sinirlenmeyecek. Korkacak. Hayatın için."

Bir adım geri çekildim ve yüzündeki rengin kayboluşunu izledim. Bir an için yine kalp krizi geçireceğini sandım. Sonra Judith'e başını eğerek veda etti ve bir hayalet gibi görünerek koşar adım uzaklaştı. İkimiz de onun sevgilisine katılmasını izledik. Eğer acele etmezsem, Mathias gittiğine göre Lily'nin bize yaklaşacağını biliyordum.

"Sana asılmaya çalışıyor," dedim Jude'a, daha fazla sinirlenmeden gözlerinin içine bakamayacak kadar sinirliydim.

"Bu onu ilgilendirir, seni değil," dedi sakın bir sesle, narin şampanya kadehini arkasındaki masaya bırakırken. Bahar havası keskin ve soğuktu ve elbisenin altında tüm vücudu tüylerle dolmuştu.

"Ona iyi davranmayı bırak."

"Hayır, olan ilişkilerime burnunu sokmayı bırak, Célian. Buna hakkınız yok."

Sanırım ona Phoenix Townley'nin -birkaç dakika önce terasta dolaşıyordu, muhtemelen bir hat çekmek için- Chelsea'deki dairesinde bir fahişeyle eroin çekerken yakalandıktan sonra Orta Doğu'ya gönderilen bir pislik olduğunu söylemek için iyi bir zaman değildi.

Bu otelde birlikte kaldığımız son ve tek seferde Chucks ve ben çok daha dostça ilişkiler içindeydik. Açıkçası, tek yaptığımızın kavga etmek olduğu bu saçma durumdan bıkmıştım. Aynı fikirdeydik. İkimizin de hayatı berbattı. Ve birbirimizi unutturabilirdik. I

Süslü konukları, gülen, dans eden ve uzun çalışma haftalarını içerek geçiren meslektaşlarımızı izlerken kolumu omzuna attım.

"Uygunsuz fiziksel temas mı? *Ben de*," diye alay etti, ama dudaklarındaki gülümseme saf bir yaramazlıktı.

"Bayan Humphry, lütfen cümlelerin tamamını söyleyin - *bana dokunmanızı* istemiyorum, böylece size yapmak istediğim şeyleri yapmamak için gerçekten bir teşvikim olacak."

Hiçbir şey söylemedi, köprücük kemiklerine yaslanmış ince altın kolyeyi parmaklıyordu.

Sonra fısıldadı, "Bana nasıl dokunacaksın?"

Bunu durduramazsın, değil mi? Ben de durduramam.

Sırıttım. "Talimatları takip etmekte pek iyi değilsin, değil mi? İyi bir sevişme için bile olsa kıcımlı sıcak suya sokmayı reddediyorum."

"Şirketinle mi yoksa mı aran bozuk?" diye tersledi. "Randevum sahte ama ağıma olan bağılılığım gerçek."

Bunu düşündü, dudağını çiğnedi. "Başını belaya sokmaz." "Bu mahkemede geçerli olmaz. Açıkça söyle. Kelimelerini kullan. İstiyorum.

O."

"*Bunun* ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Başımı iki yana salladım ve ondan bir adım uzaklaştım.

Durumu tarttı, hâlâ kolyesiyle oynuyordu. Bir şey yakaladım.

Kate'in Lily'yle konuştuğunu bir anlığına fark etti ve Lily'yle bir milyon yıl geçse de asla konuşmaya başlamayacağını biliyordu. Bunu benim için yapmıştı.

Beyaz, üst sınıf erkeklerin şeytan olduğunu düşünen kırk altı yaşında bir lezbiyen benim ekürimdi. Sanırım bunu mezar taşıma yazdırmak isterdim.

Jude yutkundu. "*Bunu* bana yapmanı istiyorum... ne anlama gelirse gelsin. Peki, bana ne yapmak istiyorsun?"

"Humphry, gerçekten kıcımlı parmaklamak istiyorum," dedim sohbet edercesine, selam verdiğinde bir meslektaşına gülümsedim ve ütülü gömleğimi düzeltirken ona nazikçe başımı salladım. "Dölünün her damlası dilime bulaşana kadar amını yalarken."

Çevresel görüşümde boğazının titrediğini görebiliyordum ve lanet olsun ki bu benim sikimin seğirmesine neden olmadıysa. Külotumu ve smokinimi yırtabilecek ve bu gidişle belki de katı çeliği bile bükebilecek bir ereksiyona sahipken, çalışanımla edepsizce konuştuğum çok belirgin hale gelmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu.

"Senin bir nişanlın var," diye mırıldandı.

"*Sahte* bir nişanlı. Bunu bilmiyormuş gibi davranma. İlişkimiz bir şaka ve bunu saklamak için sadece yarım çaba sarf ediyoruz."

Jude ve ben hâlâ gelişigüzel konuşuyormuş gibi yapıyorduk ki, elimi masanın üzerine koyup onunkine dokundum. Küçük parmağımın ucu onunkine değdi. Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum ve bu beni çileden çıkarmıştı çünkü bugünlerde pek çok şey iyi hissettirmiyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ne yapmamı istiyorsun? Bütün bu insanların önünde seni öpmemi mi? Öpeceğim. Kabul, ikimizin de başı belaya girecek ama öpeceğim."

"..."

Ona doğru döndüm ve bir elimi sırtının alt kısmına bastırarak onu kendime çektim. Neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Yapma," dedi sesi .

Elimi cebime attım ve Laurent Towers Oteli'ndeyken her zaman yanımda taşıdığım iki karttan birini çıkardım.

"On beşinci kat," dedim. "Asansör ekranında kaydırın yoksa kapı açılmaz. On dakika sonra. Babam işyeri arkadaşlığından bahsederken burada olmamıza gerek yok."

Kalabalığın arasına karıştım ve Lily beni bulamadan ortadan kayboldum. Ve aklımı kaybetmeden önce.

Chapter Eight

Jude

Célian'a karşı tüm küçümsememe rağmen, bacaklarımın beni on beşinci kata kadar taşımaya engel olamadım.

Aşırı hevesli, umursamaz ve ciddi bir müdahaleye ihtiyacı var. İşte ben buyum.
öyleydi.

Ayrıca, on dakika demişti. Hiç düşünmeden doğrudan asansöre yöneldim. Beni galaya götüren ama iyileşmekte olan bir alkolik olduğu ve içki içmekten hoşlanmadığı için kalışını kısa kesen Phoenix hoş biriydi ama kalbimin aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi sıkışmasına ve kekeleyesine neden olmuyordu. Komik ve çekiciydi ama aramızdaki her şey sıradan ve aşırı tanıdık geliyordu. Sesi tenimdeki tüyler gibi hissettiriyordu. Célian konuştuğunda, sanki bir yırtıcı hayvan gibi enseme sıkıyor gibiydi. Her ne kadar Célian'ın benim üzerimde hak iddia etmesinden nefret etsem de, Mathias gerçekten de bir kanal başkanının masasından çok parmaklıklar ardına yaklaşacak düzeyde ürkütücüydü.

Bu gece ne kadar güzel görüldüğüm hakkında yorum yaptı, ki bu iyiydi, ama sonra bana otelin şampanya süitinden bahsetmeye başladı, ki bu iyi değildi. Tabii ki oğlunun bana süiti gezdirdiğini ve süitin içinde altı farklı noktada beni kirletmeyi başardığını söylemekten kaçınmışım.

On beşinci kat özel bir kattı. Asansör fihristinde burası Sanat Odası olarak tanımlanıyordu. Kata geldiğimde, kartı okuttum.

dijital ekrana baktım ve yeşil bir ışığın bana yanıp sönmesini izledim. Kapı kayarak açıldı. Topuklarım mermer zemine çarparak odaya adım attım. Nefesim göğsümden dışarı fırladı.

Geniş, açık oda ünlü heykellerin kopyalarıyla doluydu - Auguste Rodin'in *Düşünen Adam*'ının, Alexander Antioch'un *Disk Atan Adam*'ının ve *Venüs De Milo'sunun* ve Elgin Mermerleri'nin gerçek boyutlu modelleri. Sonra, ortada, Michelangelo'nun *Davut*'u bana bakıyordu, emperyal ve neredeyse patronluk taslayan, altı fitten fazla yükselen saf erkeklik - orijinalinden çok daha küçük, ama aynı derecede çarpıcı.

Heykellerden damlayan büyüleyici güzellik ve şiddet karşısında bacaklarım titredi. Hepsinde ortak olan bir şey vardı: cırılçıplak ve erotiktiler. Odada hiç sandalye yoktu. Kanepe yoktu. Ayakta durup önünüzdeki güzelliğe hayran olmaktan başka bir şey yapabileceğiniz hiçbir yer yoktu. Kısa bir süre bu odanın kimin fikri olduğunu merak ettim ama bunu düşünmeme gerek kalmadı. Aslında düşünmedim. Zaten biliyordum.

Bir tablo kadar güzel, sanat kadar acımasız, mermer sert olan adam.

Ellerim geniş, oymalı göğüslerin ve zevkle açılan ağızların üzerinde gezinerek odanın içinde dolaştım. Oda temiz, soğuk ve yontma taş kokuyordu. Loş ışıklıydı ve çoğunlukla koyu maviydi.

Babamı, yeni sigorta şirketimizin bu hafta ona önerdiği deneysel tedaviyi, bana haberi verdiğinde gözlerindeki umudu ve kalbimdeki inancı, tohumunun kontrolüm dışında büyümesinden korktuğum bir şeye dönüşmesini düşündüm. LBC'ye katıldığımdan beri her şey çok hızlı ilerliyordu ama yine de yeterince hızlı değildi.

"Korkuyorum." Çömeldim ve banyoda oturmuş kendini parmaklayan mermer kadına baktım. Sırrımı kimsenin kulağına söylemeyecekti. Beni dinlerdi. Belki anlar bile. Yüzü meydan okur gibiydi. Korkusuzdu. Yaptığı şeyden utanmıyordu.

"Hayatım darmadağın ve babam ölüyor. İstedğim her şey ulaşamaz görünüyor, çok uzakta. Senin kalbin de yalnız mı?" Yanağını okşayarak fısıldadım.

Ben aşık olamam. Bu şehvet ve kafa karışıklığı. Ebeveynini kaybetmek üzereyken şüpheli bir sevgili edinirsen böyle olur.

Bu odaya Célian'la birlikte olmak için gelmişim ama Célian benim değildi. Üç ay önceki Jude'a ne yapmak üzere olduğumu söyleseydim

çünkü nişan nişandır. Kelimenin tanımı, başka birine bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Sonra galada ona nasıl baktığını hatırladım, sanki hayallerini öldürmüş gibiydi.

Ve ona şekli, sanki biliyormuş ve umursamıyormuş gibi.

"Evet," diye fısıldadı karanlık, erkeksi bir ses arkamdan ve ben onu içeri almak için arkamı döndüm. Célian asansörün kapısında durmuş, omzunu çerçeveye yaslamış, parmaklarının arasındaki elektronik kartla oynuyordu. "Yaptığımız şeyi bu yüzden yapıyoruz. Bunu neden durduramıyoruz."

Odaya kendinden emin adımlarla girdi, her biri kalbimin biraz daha şişmesine neden oldu, ta ki göğsümde onun dokunuşuna aç bir canavar olana kadar. Sadece yüzündeki ifade bile klitorisimi şişirdi. Kalçalarımı birbirine bastırdım, iç çamaşırım aralarında ıslanmıştı.

"Bu oda kimin fikriydi?"

"Benim."

"Neden?"

"Çünkü güzel, cansız şeyleri severim." Parmağı yüzünün üzerinde gezindi, saçının bir tutamına çok az temas etti ve kulağının arkasına götürdü. "Karşılık veremezler. Sana kazık atamazlar. Geleceğini sikemezler."

"Bütün tek gecelik ilişkilerini buraya mı getiriyorsun?" Hafıfçe sırtması göğsümü acıttı.

"*Tek gecelik* bir ilişki olsaydın burada dikiliyor olmazdın. Ve hayır, bu replikalara karşı kadınları becermek gibi bir alışkanlığım yok. Her biri 300 binden fazla eder ve zor . En beğendiğinizi seçin," geniş odayı işaret etti.

Mermer heykeller arasındaki gezintime devam ettim, gözlerinin sırtımda bir delik açtığını, elbisemin, derimin ve kemiklerimin içini gördüğünü, beni içten içe yediğini hissettim. Her heykeli dikkatle inceledim, sanki yanlış ve doğru bir cevap varmış gibi, sonunda *David*'i işaret ettim.

Célian'la yüzleşmek için arkamı döndüm.

Nasırlı parmaklarını çene çizgisinde gezdirerek kıkırdadı. "Daha iyisini yapabilirsin."

"Michelangelo'nun *Davut'undan* daha güzel ne var?" Meydan okudum.

"Pek bir şey değil. Bu da onu çok klişe yapıyor. Rönesans'ta yapılan ilk çıplak heykel ve her ahmağın bildiği tek heykel. Beatles senin favori grubun değil, değil mi *Jude*?"

"Hayır," diye alay ettim. "Çok ana akım. Aslında..." Dudaklarımı yaladım ve bir kahkaha attım. Söylemesi saçma bir şeydi ama Celian'a tuhaflığımı göstermekten çekinmiyordum. Olduğu tüm kötü şeylere rağmen beni asla yargılamadı. "Her zaman David'in penisinin orantısız derecede küçük olduğunu düşünmüşümdür. Ve yumuşak."

Evet. Bu az önce ağızımdan çıktı.

"Orijinali on yedi ayak yüksekliğinde bir heykele bağlı. Yine de onu o akıllı ağıza sığdıramayacağından eminim. Daha iyi düşün, Humphry."

Odanın etrafındaki yürüyüşüme devam ettim. O haklıydı. Kendimi daha fazla zorlamam, dikkatimi vermem ve sadece akışa bırakmamam gerekiyordu. İyi bir gazetecinin yaptığı da bu değil miydi? Dört ayak üzerinde duran bir hayvandan yapılmış bir tahtta oturan bir adam heykelinin önünde durdum. Çıplaktı, mahrem yerlerini bir togayla örtmüştü ve gökyüzüne bakıyordu. Yaralı, gergin ve kaslı bir gladyatöre benziyordu. Bu parçayı tanıımıyordum ama benimle konuşuyordu.

Belli ki acı çekiyordu ama yüzü meydan okumayla doluydu.

Bana tamamen yabancı olmasına rağmen savaşı çok tanıdıktı.

"*Savaşçı.*" Célian kulağıma konuştu ve ben zevkle ürperdim. Vücudunu benimkine yakın hissettim ama bana dokunmadı. "Anonim bir sanatçı tarafından. İtalya'dan özel gönderi. Anlık bir satın alma ama gözlerindeki acı hoşuma gitti. Çok samimi, sence de öyle değil mi?"

Tabii ki paylaştım. Mutluluk paylaşmaya hevesli olduğun bir şeydi. Gizli tutmak istediğin bir acıydı.

"Neden seçim yapmak zorundaydım?" Hâlâ heykele bakarak sordum.

"Bu odanın sağ köşesinde, tam arkamda bir kamera var. Seni başkanlık süitine götürebilir ve unutulana kadar becerebilirim ama bunu Mathias'a mesaj gönderebileceğim bir yerde yapmayı tercih ederim."

"Peki mesaj ne?" Yüzümü ona döndüm. "*Benim olduğun.*"

"Senin değilim." Bu inanmak istediğim bir yalandı, unutmak istediğim bir adam hakkında. Vücudum ona daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tepki verdi.

Ben ona aittim, o da başkasına. Bu beni ne yapıyordu?

Koşullar tamamen anlamsızdı. Daha kolay yutabilmem için şekere sarılmış günahlar.

Célian yanağımı okşadı. "Evet," diye fısıldadı. "Öylesin. O kadar ileri gitmişsin ki, kuzenimle bir içkiyi paylaştığımı görsen bile kendini kaybetmiyorsun."

"Sen başkasınınsın," dedim.

Başını salladı. "Kimsenin değilim." "Peki ya Lily...?"

"Bir yılı aşkın süredir ona dokunmadım."

Sözleri boğazıma dolanan endişe ipini kesti ve yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

"Ben de yapmayacağım. Senden başka kimseyi becermek gibi bir planım yok ama dünya gezegeninde bir amcığın son gururlu sahibi olsa bile Lily'den uzak dururum. Aldatanlarla işim olmaz ve o da öyle biri."

"Oh?"

"Babamla birlikte." Durakladı, tepkimi inceliyordu ve ben ağzıma kusmamak için kendimi zor tuttum. "Kısa bir süre sonra..." Sanki kendisi de mide bulantısını yutuyormuş gibi çenesi kapandı. "Boş ver. Mesele şu ki, bu senin endişelenmen gereken bir şey değil. O da bunu biliyor," diye açıkladı, sakinliği ve duruşu geri gelmişti.

Dudaklarımı yalayarak onunkilere baktım. Birkaç ay önce Milton'la birlikte olan kız ona her şeyi istediğini söylerdi. Onun da bunu *hak ettiğini* ve yalanlar ve intikam üzerine kurmaya çalıştığı imparatorluğun canı cehenneme. Ama şu anda, onun karşısında durmuş, bu acımasız, gerçek dünyada başarılı olmaya, borç peşinde koşmaya ve babama bakmaya çalışırken, bir şey hiç yoktan iyiydi - özellikle de ondan gelen bir şey.

İkimiz de boğuluyorduk ve birlikteyken sanki ben havaya çıkıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ve senin sadık olmadığını biliyor mu?" Ben vurguladım.

"Sadık olunacak bir şey yok. Bu bir ilişki değil. Ayrı yaşıyoruz. Ayrı uyuyoruz. Hayatlarımızı ayrı yaşıyoruz."

"Ben teşhirci değilim." Gözlerim başımızın üzerindeki kırmızı noktalı kameraya gitti.

Bana doğru ilerledi, yanağımı kavradı ve dudaklarını erotizmle dudaklarıma değdirdi. Midem sanki düşüyormuşum gibi sarsıldı ve düştü.

"Ben de öyle." Alt dudağımı düz dişlerinin arasına aldı, yavaşça bırakmadan önce sertçe çekti, tatlı, lezzetli acıyı uzattı. "Ama mesajın yerine ulaştığından emin olmak için bir istisna yapmaya hazırım."

Eve. Kollarını *Savaşçı*'nın boynuna dola."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım ama bana söyleneni yaptım, önce *Savaşçı*'nın kucağına oturmak için kendimi alçalttım. Kollarımı dikkatlice boynuna doladığımda heykelin taş göğsünü arkamda hissettim. Bu pozisyonundan, sanki göğüs kafesime bakıyormuş gibi görünüyordu.

Célian dizlerinin üzerine çöktü ve benim küçük heyecan iniltimi başka bir öpücükle aç bir şekilde içti, bu sefer ağzımı dilleyerek, ağzımın duvarlarıyla savaşıyor ve orada uyuyan, serbest bırakmasını bekleyen her hırıltı ve iniltiyi sahiplenerek.

"Seni mahvedeceğim," diye tısladı, avucunu sevgilimin yakasına soktu ve göğüslerimden birini avuçladı. Meme ucunu çıkardı ve uzaklaşıp üzerine soğuk hava üflemeden önce vahşice emdi. Soğuk mermer togasının kıcıma battığını hissederek *Savaşçı*'ya doğru eğildim. Günahtan daha sıcaktı ama Tanrım, çok garipti.

İsa:...

Célian'ın eli arkamdaki fermuarı buldu ve aşağı doğru sarmaya başladı, gözleri sertçe benimkilere dikilmişti. Bunu yaparken ne kadar hükmedici görüldüğünü görünce inledim. Elbisem askısız olduğu için, sırtımı kamburlaştırdığım anda aşağı kaydı ve solgun bir kış gölü gibi ayaklarımın dibinde birikti.

Sırılsıklam olmuş beyaz pamuklu külotum ve Chucks ayakkabılarım dışında tamamen çıplaktım. Kendini meme uçlarıma doğru alçalttı ve onları öpüp ısırmaya başladı, beni kendisiyle heykel arasında sıkıştırdı ve ilgisini susuzlukla içti. Ona her dokunmaya çalıştığımda ellerimi tekrar heykele yapıştırıyordu. Babası tarafından görülmek ve hayranlık uyandırmak için bir kaideye oturtulmuştum.

Célian tarafından yutulmak

için. Sadece o.

Sadece o.

Kendimi ona sürtmeye çalıştım ama bu onun uzaklaşmasıyla sonuçlandı. Beni dillemeye devam etti, karnıma kadar indi, dilini göbeğime soktu ve burnu külotuma kadar inerek inledi. Dişlerini kullanarak iç çamaşırımı dizlerime kadar indirdi ve birkaç saniye boyunca bana baktı, burnunu yarığıma gömdü ve bir ciğer dolusu hava alarak içine çekti.

Neredeyse derimden fırlayacaktım, vücudumdaki her sinir onun kalp atışlarının ritmiyle dans ediyordu.

"Bu am benim, en az senin olduğu kadar." Yarığı öptü, dilini üzerinde gezdirdi ve klitorisimle alay etti. "Genişçe aç, Chucks."

Chucks.

İki kez sormama gerek yoktu. Bir bacağımyı heykelin kalçalarının her birinin üzerine attım, kendimi o kadar geniş açtım ki iç uyluklarım yandı. Célian daha derine dalmadan önce çatlağımdan yarığıma kadar yaladı. Arada bir başparmağını ya da işaret parmağını sızıntı yapan merkezime sürtüyor ve kış yanaklarımın arasına bastırarak bölgeyi ıslatıyordu. Bunu başka hiç kimseyle yapmamıştım ama Célian'da beni biraz itaatkâr olmaya iten bir şey vardı. Haber odasında savaş halindeydik ama özel hayatımızda asıl savaşımız kıyafetlerimizi çıkarmamaktı.

Parmaklarıyla arka tarafımla oynadı, beni yerken oynadı, dürttü, *flört* etti ve ben içimden havai fişekler gibi patladım, adını kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle inledim. *Savaşçı*'nın boynunu bıraktım, yere doğru kaydım, kalçalarım hâlâ içimdeki doruktan dolayı titriyordu. Célian beni heykelin ayaklarının dibine oturttu, hâlâ tamamen giyinikti ve elbise pantolonunun fermuarını açtı.

"Tekrar soracağım," diye hırladı. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Öyleyim," diye inledim, ona dokunmak için bir bahane olarak takım elbisesini pençeledim ve beni yere sabitlemişken bacaklarımı açabildiğim kadar açtım.

"Güzel, çünkü amını sikmek ve sonra ağzının içine boşalmak istiyorum. Ve bu sefer, onu yutmayacaksın. Ben doyana kadar her saniyesinin tadına bakacak ve tadını çıkaracaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım. İçime ilk eyersiz sokuşu gözlerimin yuvalarında yuvarlanmasına neden oldu. O kadar sertti ki, siki o kadar kadifemsi ve sıcaktı ki, yoğun zevkten öleceğimi sandım. Sikine ve granit zemine damladım ve ben inledikçe hareketleri daha da yoğunlaştı. Daha sert. Daha derine. Daha hızlı. Sanki beni bu kadar çok becermek istediğı için cezalandırıyordu.

Sanırım ikimiz de birbirimize duyduğumuz çekimin gücünden korkuyorduk. Ben her ne pahasına olursa olsun işimi korumak istiyordum, o ise nişanlıyken kendisini bir ilişkiye bağlamaktan bahsetmiyorum bile, birilerinin bunu öğrenmesi gibi bir karmaşaya ihtiyaç duymuyordu.

Şimdi yaşadığımız şey bu muydu? Bir ilişki mi? Etiketlemeye başlarsam, bindiğim orgazm bulutundan düşeceğimi biliyordum.

İçimde zonkluyor, G noktama tekrar tekrar vuruyor, eli kıcıma doğru kıvrılıyor ve şimdi tamamen onunla oynuyor. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

"Bir sonraki sefer için seni yavaş yavaş alıştırıyorum." Yüzümün yan tarafını neredeyse romantik bir şekilde öptü ve neredeyse gülüyordum.

"Bunu daha önce yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Seksin ortasında bile bana patronluk taslayan bir bakış atmayı bir şekilde başardı, şimdi bana o kadar cezalandırıcı bir şekilde itiyor ki, tırnaklarımla kıcını sıyırdım, gözlerimin köşelerinde zevk gözyaşları birikti.

Birkaç kez daha daldım ve orgazm ayak parmaklarımdan vücudumun geri kalanına bir deprem gibi tırmandı. Çıglık attım, bu sefer doruk noktası içimde yılanırken tüm vücudumu kaplayan sıcak balın yavaş, sansasyonel hissinin tadını çıkardım.

"Yaklaştın," diye nefes nefese hızını artırdı. Bir dakika sonra içimden çıktı ve aletini ağzıma sokarak daha önce hiç tatmadığım bir şekilde kendi tadını almamı sağladı. Tatlı ve misk kokuluydum; kötü değildi... ama çok tanıdıktı. Sıcak, kalın dölleri ağzımın içine fişkırdı ve gözlerim tekrar zevkle kapandı.

"Bu sefer tadıma bak," diye emretti. Tattım. Dölünün dilimin üzerinde durmasına izin verdim, topraksı, tuzlu tadını aldım. Ağzım onunla doluyken gülümsedim. O da bana gülümsedi ve o kadar yürek parçalayıcı bir güzelliği vardı ki, kısa bir an için, annem bana ne söylemiş olursa olsun, bu adamdan asla kurtulamayacağımı düşündüm.

"Şimdi yut."

Yuttum.

"Ağzını aç," diye emretti.

Ben de öyle yaptım, patronluk taslamaktan garip rahatlık duyuyordum.

"Aferin kızıma."

Giysilerimizi sessizce giydik. Bir yanım hâlâ birlikte yaptıklarımızdan dolayı sayıklıyordu, diğer yanım ise yukarıda nişanlısı varken bana bunu yapmasına izin verdiğim için kendimi boğazlamak istiyordu. Ve... *kaset*. Tanrım. Gerçekten her şeyi kaydetmesine izin vermiş miydim? Ne kadar aptalmışım?

Görünüşe göre konu penisine gelince çok aptalmış.

"Célian?" Chucks ayakkabılarımı düzeltirken sordum. Bu sefer kuğu beyazı. Arkasını döndü ve bakışlarıyla beni kısırdı.

"Bunu kimse bilmemeli." Kamerayı işaret ettim.

Başını salladı. "İkinci kata inip onu yok edeceğiz, böylece bu gece uyuyabilirsin."

Şaşkınlık yüzümü renklendirmiş olmalı, çünkü parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı ve diğerleriyle paylaşmayı reddettiği göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini bastırdı.

Dünya.

Asansöre doğru yürürken, adımlarımız ve seslerimiz çoğunlukla boş olan odada yankılanırken, "Genelde aynı fikirde değilsin," dedim.

"Sen de değilsin. Bu yüzden bunun için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Görünüşe göre..." Belimden tuttu ve beni kolunun altına çekti. "Benim tarafımdan becerilmek için oldukça ileri gideceksin. Babama söyleyeceğim, eğer sana bir daha bulaşırsa dünyada cehennemi *yaşayacak*. Ama göğüslerini ve amını kimsenin görmesine izin vermem."

"Bunun sonu kötü olacak," diye mırıldandım, duyup duymadığından bile emin değildim.

Ben.

Asansöre bindik ve o ikinci katın düğmesine bastı, sırtarak. "Ama müthiş bir yolculuk yapacağız."

Célian

Mucizelere hiç inanmamıştım.

Hayatla ilgili deneyimlerim pragmatik, kontrol edilemez ve öngörülemez olduğu yönündeydi - bu üçüyle de henüz beş yaşındayken babamı hizmetçimizin ağzını sikine sarmış halde yakaladığımda tanışmıştım.

Bana oynadıklarını söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Dahası, oldukça eğlenceli bir oyun gibi de görünüyordu - penisime dokunmayı ve gıdıklanmayı seviyordum ve bu ikisini birleştirmek size Nobel Ödülü kazandıracak türden bir fikir gibi görünüyordu - bu yüzden tabii ki Maman'a sordum. Söylemeye gerek yok, annem babamın yardımıyla spontane oyun buluşmalarını yürütme şeklinden etkilenmedi.

Hizmetçi kovuldu, annemle babam büyük bir kavga etti ve o noktadan sonra mutlu bir aile olduğumuz bir zamanı hatırlamıyorum.

Ya da sadece mutlu.

Ya da sadece bir aile.

Birlikte yaşadıkları onca pisliğe, onca ilişkiye, sadakatsizliğe, avukatlarla kavga etmelerine ve insanların tam olarak ne kadar kötü olabileceğini merak ettirecek kadar alçalmalarına rağmen geçen yıla kadar boşanmamışlardı.

Ancak babam beni hiç sevmemişti. Bana bakışında, küçümseyişinde ve sevdiğim ya da benim için önemli olan şeylerden kasıtlı olarak kaçınma biçiminde küçümseme temelde mevcuttu. Boktan bir şekilde, evliliğinin yavaş ve durdurulamaz çöküşünden benim sorumlu olduğumu düşünüyordu. Bu da kendi sorunları söz konusu olduğunda ne kadar az sorumluluk aldığını gösteriyordu.

Bu yüzden hayat denen şeye çok az inancım vardı. Eğer bir şeyler yolunda gidiyorsa, bunun nedeni muhtemelen ciddi bir şekilde ters gitmeye doğru yol alıyor olmasıydı. Biraz zaman tanıyın, o zaman olacaktı. Hayat yangın söndürmek ya da eğer bir haber merkezinde çalışıyorsanız yangın çıkarmaktan ibaretti.

Bu da benim için iyi oldu. İnsanlarla kişisel deneyimlerim yetersizdi. Bu yüzden kamuoyunda tartışılmayı hak edecek kötü bir şey yaptıklarında onları mahvetmekten çekinmiyordum.

Her neyse, dediğim gibi, mucizelere asla inanmadım ve bu yüzden Lily'nin Jude ve ben terasa dönmeden önce galadan ayrılmasının bir nedeni olduğunu biliyordum. Ne yazık ki ilgili tüm taraflar için, kontrol edecek kadar önemseyecek kadar içimde yoktu. Lily planımın bir parçasıydı elbette ama planım çoktan harekete geçmişti. Onun küçük öfke nöbetiyle daha sonra ilgilenecek, ona ailemin Nice'teki şatosunu hatırlatacaktım - yazları onarıp içinde yaşamayı o kadar çok istiyordu ki. Ona arkadaşlarıyla tatil yapması için Maldivler'e bir bilet daha alacak, onu yatıştırılmaya alışık olduğu şekilde yatıştırıracaktım - güzel parlak şeyler ve olumsuz ilgiyle.

"Aman Tanrım! Célian!"

Ne de olsa, kısa bir süre önce nişanlımı dört ayak üzerinde, babamın ofisinde, babam onun çıplak, sahte bronzlaşmış kıcını okşarken ağzına alırken yakalamıştım - tıpkı yıllar önce hizmetçinin yaptığı gibi.

Tesadüf değildi ve bunu biliyordum. Babam hasta ruhlu bir pislikti ve ailesini yerin iki metre altına gömdüğü günü hatırladığımı .

-Sadece annemi aldatarak değil, aynı zamanda onu ispiyonlamamın benim suçum olduğuna karar vererek. Bana temelde kusurlu olduğumu hissettirdi. Böylece ben de onun bana davrandığı gibi oldum: dünya çapında bir pislik.

"Neden burada olmayayım ki? Ben burada çalışıyorum." Sanki babam masasında oturuyormuş ve Lily de beni etkilemek ve Newsflash Şirketi'nin varisi olmaya layık olduğunu kanıtlamak için yarım saniyeliğine almak istediği o saçma stajın bir parçası olarak masaüstünde bir şeyler yazıyormuş gibi, önümde oynayan tüm sahneyi saf bir umursamazlıkla görmezden gelerek dilimi şakırdatmıştım.

Ofisine bir amaçla girmiştim -beni oraya davet etmişti, yani onu yakalayacağımı biliyordu- ve elbette ona beni incinmiş görme zevkini tattıramazdım, bu yüzden kendime bir kadeh viski doldurdum. Odanın karşısındaki kahverengi deri kanepeye oturdum ve penceresinden manzarayı seyrederek sessizce yudumladım.

Lily sonunda gömleğini eteğinin içine sokma cüretini göstermiş, gömleğini çıplak kalçalarından aşağı yuvarlamış ve dudaklarını silerek başsız bir tavuk gibi odanın içinde koşmaya başlamıştı. Elini uzatmıştı, kendini bana atmak üzereydi.

"Bana yaklaşırsan hayatın, itibarın ve sosyal çevren yok olur." Bacaklarımı çaprazlayarak içkimi yudumladım.

Olduğu yerde durmuş, halı kaplı zemine yığılmıştı. Babam kıkırdamış, fermuarını çekmek için acele etmemişti. Hiçbir oğlun o yaşta babasının penisini görmemesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum, tabii kendi başına yapamayacak kadar hasta olduğu için banyo yaptırması gerekmiyorsa.

"Oğlum," selamladı sonunda.

Gülümsedim, *"Artık değil"* diye düşündüm. *Ve belki de hiç.*

"Cela aurait dû être toi sous ce bus et non ta soeur" demişti. *O otobüsün altında kız kardeşin değil, sen olmalıydın.* Ama sesi nazik ve özür diler gibiydi, sanki Lily'nin durumunu savunuyordu. Piç kurusu.

Ona Fransızca cevap verdim. *"Biliyor musun baba, ben de her gün bunu diliyorum. Ve neden istediğini de biliyorum. Çünkü fırsatını an seni mahvedeceğim. Tamamen."*

Jude ve ben ikinci kata ulaşip videoyu yok ettikten sonra, terasa geri dönüp iş arkadaşlarımızla bir içki daha paylaştık, birbirimizi mutlu bir şekilde görmezden geldik - onda sikimi mutlu eden bir başka şey daha vardı. Yapışkan ya da muhtaç değildi, hatta beni ya da ilgimi talep etmekle özellikle ilgilenmiyordu. O kendi işini yapıyordu. Benim gibi onun da karşılanması gereken ihtiyaçları vardı. Bana aziz diyebilirsiniz ama takım için bir (ya da altı) tane almaktan mutluydum.

Eve dönme vakti geldiğinde çoğu kişi Uber'i paylaştı, diğerleri yürümeyi tercih etti ve birçoğu da sadece taksiye bindi ve faturaları masraflar için sakladı. Jude'un bu saatte metroyla eve dönmesini istemiyordum ama onu eve bırakmayı da teklif etmek istemiyordum. Sonrasında yaşanacaklara değmezdi.

Sonu gelmeyen dedikodular ve olası yanlış varsayımlar. Bırakın beni bırakmalarını teklif etmeyi, personelimın yüzüne bile bakmıyordum. Bu da beni, bilinmeyen bir nedenle buraya arabayla gelmeye karar vermiş olan Kate'den oldukça acınası bir iyilik istemeye yöneltti.

"Her şeyden önce, am nefesi için teşekkürler." Birasından bir yudum aldı ve benden bir adım uzaklaştı.

"Bunu takdir edeceğini düşündüm," dedim gözümü kırpmadan. "Judith'i bırakman gerekiyor."

"Biz NoHo'da yaşıyoruz. O Brooklyn'de yaşıyor" dedi, sanki kararında mantığın bir yeri varmış gibi.

Ay'da yaşasa bile umurumda olmazdı ve parmaklarını içkisinden çekip, içkisini yudumlayıp çöpe atmam bunu ona mükemmel bir şekilde anlatıyordu. Kate göğsümü dürterek başını salladı. "Tamam. Ama lolipopu bir peruğun içine atmalısın."

"Peruk takan lolipopun bir soyağacı ve şirketimde yüzde on hissesi var."

Ayrıca, Lily pek de önemli bir faktör değildi. Resmi olarak bekâr olsam bile, bir çalışana açıkça kur yapmazdım. Judith'e kur yapmak istediğimden değil.

"Komik, seni birinin onu taşaklarından yakalamasına izin verecek bir adam olarak düşünmemiştim."

"Lily'nin onları tutması bir yana, emmesine bile izin vermezdim," diye takıldım. "Ona katlanmam tamamen işle ilgili."

"O zaman çok kötü bir iş adamısınız, çünkü sizin üzerinizde kozu var."

Kate'i el sallayarak uzaklaştırdıktan sonra yatırımcılarımı ve iş arkadaşlarımı eğlendirmeye geri döndüm ama Jude'a bana yaptığı iyilikten asla bahsetmemesini emretmeden önce değil. Alıngan küçük *Fou* zayıflık ya da kırılganlık göstermezdi, bu da onu yatağa atmayı çok daha eğlenceli hale getiriyordu.

Birkaç dakika sonra çıkışa doğru ilerlemelerini izledim ve başımı arkaya atarak bir içki daha yuvarladım. Bütün gece Camille'i hiç düşünmediğimi fark ettim.

Keskin bir acı karnımı yardı ve acı içinde kanamasına izin verdim, çünkü bunu hak etmişim.

Çünkü ben bir piçtim ve bunu herkes biliyordu.

Camille.

Anne.

Mathias.

Lily.

Jude.

Kate.

Ve benimle çalışmış olan herkes.

Savaşçı bunu biliyordu, sularımız hâlâ gladyatör çizmesine bulaşmıştı.

Sanat odasının sessiz duvarları bile biliyordu ve üzerinde tepindiğimiz ve güvenlik odasının çöp kutusunun dibine sakladığımız güvenlik bandı da.

Chapter Nine

Jude

Ayaklarımın üzerinde zıplıyor, Célian'ın kilitli ofis kapısına bakıyordum.

Mutluluğun tadı ağızımda bir tuhaftı - nahoş değil, ama şaşırtıcı aynı. Endişelenmeye o kadar alışmışım ki, sadece *olmanın* nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Ama bu sabah babamın deneysel tedavisine koşarak gitmesi, onun için hazırladığım öğle yemeği ve atıştırma malikanesinin olduğu çantayı kapması ("Her zaman endişeli, tıpkı annen gibi," demişti başımın tepesini öperken) ve aşağıda onu bekleyen taksiye doğru yola çıkmasıyla başlamıştı. Ona binlerce kez ulaşım ücretini ödediklerinden emin olup olmadığını sormuştum ve o da evet demişti.

Hiç mantıklı değildi ama görmezden geldim. Phoenix'ten mesaj gelmeden önce bile kalbimi umutla doldurmuştu.

Yeni heteroseksüel erkek kankam bana bahsettiği ipucunu takip edemediğini çünkü babasıyla baba-oğul inzivaya çekildiğini söyledi. Babanın James Townley olması garip olmalı diye düşündüm ama Phoenix'in tek bildiği buydu. Aldığı detayları bana bıraktı ve nasıl gittiğini kendisine bildirmemi istedi.

Célian saat tam dokuzda, lacivert, iki parçalı yün takım elbisesi ve her zamanki yüz ifadesiyle ofisine geldi. Onun havasına alışmaya başlamışım. Ne yalan söyleyeyim, kadınlık organlarımın karıncalanmasına ve birbirlerini yumruklamalarına neden oluyordu.

O geldiğinde içimden ciyakladım. Elini cebine attı ve anahtarını çıkarıp kapının kilidini açtı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kuru bir sesle.

"Ben de seni bekliyordum." Ellerimi birbirine çırptım.

Programın ilk özet toplantısı genellikle saat onda yapılırdı. Az önce telefonda teyit ettiğim ipucunu ona söylemek için bir saat bekleyemezdim ve Kate ile Jessica hâlâ ofis dışındaydı.

Kapısını iterek açtı, yüzü bomboştu. Onu takip ettim ve önündeki koltuğa oturdum. Defterim Kipling'i açtım.

"Seni burada beceremem," diyerek telefonunu masasına fırlattı ve ceketini çıkardı.

Başımı kaldırdım ve ağzım gevşedi.

Ağızına iki naneli sakız attı ve kahvesinden bir yudum alarak sabah rutinine devam etti. "Ama bu gece sikilmek istiyorsan, işten sonra gelebilirsin. *Ayrı ayrı* tabii ki."

Düşünüyormuş gibi yaparak başımı salladım. Célian'la tekrar seks yapmak istiyordum. Yatak odasında ne kadar iyiyecek, yatak odası dışında da o kadar kötüydük. Ama orada bulunma nedenimin bu olduğunu varsayması düpedüz gülünçtü.

"Bak ne diyeceğim, sana gerçekten neden burada olduğumu söyleyeceğim, sen de bir pislik olduğun için özür dileyeceksin ve ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz. Anlaştık mı?"

. ", küçük çekirge, bakalım neler yapabiliyorsun."

Gözlerimi devirip not defterimi ona doğru ittim ve hızlı hızlı konuştum. "Phoenix bu sabah erkenden bana mesaj attı. Elinde büyük bir ipucu var ama onu kovalayacak zamanı yok. Konu-"

"Phoenix'le takılmayı bırak." Sözlerimi yarıda kesti.

Kaşlarımı çatarak ağzımı kapattım. *Ne?* "Affedersiniz?"

"Mazur görülebilirsin, çünkü onun ne tür bir pislik olduğunu bilmiyordun. Ama artık tamamen bilgilendiğine göre, onu bırak. O kötü haber."

"Ve sen iyi haber misin?" Öfkelendim.

"Ben en iyi haberim, iki yıldır üst üste öyleyim ve bunu destekleyecek rakamlarım var."

Tamam. Peki. Ben de adım attım.

Başımı salladım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin ve şu anda kovalamamız gereken kocaman bir manşet varken Phoenix hakkında konuşarak zaman kaybediyorsun," diye homurdandım ve oldukça eğlenen yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım.

Dudaklarını acımasız bir sırtışla büzdü. "Devam et."

"Trust State'in başkanı Arnie Hammond bu akşam görevinden istifa edeceğini açıklayacak." Kipling'i elinden kaptım ve konuşurken aceleyle sayfalarını çevirdim. Trust State ülkedeki en büyük sigorta şirketlerinden biriydi. "Henüz çok fazla kişi bilmiyor ve bu sadece bir spekülasyon. Ancak, bu gerçekleşiyor ve nedeni oldukça skandal. Trust State'in otuz yıl önce Almanya'ya karşı nasıl büyük bir dava açtığını hatırlıyor musunuz?"

"Tazminat almaya hak kazanamayan Holokost mağdurlarını temsil ettiler. Ve onların ailelerini." Célian başını salladı, *sonunda* neyin önemli olduğuna odaklanmıştı. "Büyük bir anlaşmaydı. Ondan sonra çok fazla reklam ve yeni müvekkil kazandık."

"Görünüşe göre Hammond o paranın çoğunu cebe indirmiş ve bir iç soruşturma bu davayı havaya uçurdu." Vücudumdaki her hücrenin heyecanla dans ettiğini hissederek dudaklarımı yaladım. "Phoenix'in bana verdiği kaynakla temasa geçtim. Trust State'in besin zincirinde üst sıralarda yer alıyor. Bu öğleden sonra onunla buluşacağım."

"Kayıtlara mı geçecek?" Célian'ın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Evet, ama kimliğinin gizli kalmasını istiyor."

Célian kaşlarını çattı. "Boş ver onu. Yüzü olmayan bir kaynak, amcısız bir fahişe gibidir." "Benzetme için teşekkürler. Ve bu . Kendini kaybedecek iş."

"Şart değil. Ben de seninle geliyorum," dedi Celian.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bu bir teklif değildi, Judith. İyisin ama hâlâ öğreniyorsun. Ben . Ve bu senin değerli küçük egonu okşamakla ilgili değil. Bu, bulabileceğimiz en iyi hikayeyi bulup herkesten önce izleyicilerimize sunmakla ilgili. Takımda ben diye bir şey yok."

"Tim'de var," diye homurdandım, ama onun haklı olduğunu biliyordum.

Sırıttı. "Can sıkıcı derecede sevimli. Neredeyse burada, ofiste sikimi emmene izin verecektim."

Gözlerimi devirdim, ayağa kalktım, eşyalarımı topladım ve çıktım. "Ve lezzetli," diye seslendi arkamdan.

Arkamı dönmedim ama kapıda durdum ve kendi kendime gülümsedim, oldukça üzgün bir şekilde düşündüm ve çuvalladım.

Kaynağım, Finn Samson, gecikti.

Canal Street'i kesen bir yan yol üzerindeki koşer bir şarküteride oturuyorduk. Güve topları ve bayat ekmek kokusu odanın içinde dolaşıyordu. Célian bu kokuya dayanamadığı için bir kahve ve bir kurşun sipariş etmişti. İki isteğinden sadece birini alabilmişti. Mekânın iyi yanı ölü olmasıydı ama yine de dost canlısı bir bölgeydi. Bu toplantı bir Starbucks için fazla hassastı.

Parmaklarımı masaya vurdum, alt dudağımı çiğneyerek etrafıma . Célian açık bir şekilde bana baktı ve kendimi garip hissetmek yerine onun ilgisini güzel bir şarap gibi içime çektim.

Bir yanım Samson'un henüz gelmemiş olmasından utanıyordu. Célian'ın sabırsız olduğunu biliyordum. Bu bende onun dikkatini dağıtma isteği uyandırdı. Masanın kendi tarafıma binlerce kez vurdum.

Masamızın altından Chucks'larıma baktı. Turuncu. "Uyarım, his ve sıcaklık," diye yorum yaptı. "Bu gece seni becereceğimi sen bile biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Belli ki az önce yapmışsın. Bu yirmi soru olsaydı, zaten dezavantajlı olurdu."

Ona parmağımı uzatırken tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaptım. Bu onu kıkırdattı ve sesi midemin çukurunda dans etti.

Aşk konusunda emin misin anne? Çünkü eğer bunu yanlış hesapladıysak, başım büyük belada demektir.

"Devam et, Humphry."

"Bir yıl önce ne oldu? Grayson, *Couture*'u başka bir kata sürgün etmenize neden olan bir şey olduğunu söyledi. Sen ve nişanlınla aynı zamanda olduğunu biliyorum..."

Bir an için koltuğunda kaskatı kesildi, sonra rahatladı ve bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Kız kardeşim öldü."

Gözlerim masanın karşısında onunkilerle buluştu. Elini tutup onu teselli etmek istedim ama teselliye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Sanki başka birinin hikâyesini anlatıyormuş gibi metodik bir şekilde söylemişti.

"Couture'ün baş editörüydü. Gary ve Ava'dan sorumluydu."

"Grayson," diye düzelttim.

"Her neyse. Olanlardan sonra Mathias ve ben hatırlamadan onlara gerçekten bakamadık..."

"O," diye onun yerine bitirdim.

Başını salladı, kahvesinden bir yudum aldı ve dışarıya, sessiz yan sokağa baktı. Asyalı yaşlı bir kadın daha da yaşlı bir köpeği sevmek için eğilmişti. Köpeğin sahibi ona gülümsüyor ama tasmaını tutmayan eliyle mesaj yazmaya devam ediyordu. Dünya bir anda çok soğuk göründü ve Célian'a sarılmak bir sevgi eyleminden ziyade fiziksel bir ihtiyaç, bir zorunluluk haline geldi.

"Benim hatamdı." Boğazını temizledi ve Rolex'ini kontrol etmek için bileğini çevirdi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim - tamamen kapanırken açılıyordu. Gözleri benden başka bir yerde değildi ama yüzünün geri kalanı gergin ve güçlüydü.

Kırılmak istemedi.

Ama içimden bir ses onun tanıdığım halinin çoktan kırılmış olduğunu söylüyordu.

"Nasıl?" Fısıldadım, gözlerimle onu ikna etmeye çalıştım ama gözlerimle buluşamadı bile.

"İşte bu yüzden her şey tam bir karmaşa Judith. Bu benim hatamdı. Onu öldürdüğümü söylemem yeterli - tıpkı annemle babamın ilişkisini öldürdüğüm gibi. Ve tüm bunlar babamın sonunda canına tak ettiği için ve misilleme yaptığı için oldu - cenazeden üç gün sonra nişanlığımın ağzına sikini soktu. Görünüşe göre nişanlığımı yatağa atmak için gereken tek şey Paris'te bir hafta sonu ve onu becermek istemeyen kırık bir nişanlıydı çünkü o hafta sonu yataktan kalkamayacak kadar depresyondaydı."

Ağzımdan kaçmak üzere olan laneti ısırarak bastırdım.

"İlk başta nişanı bozdum. O zamana kadar Lily ve ben gerçek bir çifttik. Ama sonra Mathias'ın bunu yapmasının bir nedeninin de giderek zayıflaması olduğunu düşündüm. Birkaç kez kalp krizi geçirmişti ve başkanlık koltuğunu bana devredeceğini biliyordu. Benim ondan daha iyi bir iş yapmamı, daha çok para kazanmamı hazmedemiyordu. Aynı zamanda, babam hiçbir zaman bir haberci olmadı. O sadece çok şanslı bir iş adamıydı. LBC ve Newsflash Corp arasındaki birleşmenin beni durdurulamaz bir güç haline getireceğini biliyordu, bu yüzden öldürmek ve kariyer planlarımı mahvetmek onun için mükemmel bir iki kuş bir taş senaryosuydu.

"Sırf bu nedenle Lily'yi geri almayı kabul ettim ama çok farklı bir sıfatla. Ağustos ayında evleneceğiz ve ailesinin işlerinin çoğu bana miras kalacak. Önce teknik olarak, sonra da babası resmi görevlerinden ayrıldığında resmi olarak. Sevişeceği bir kişisel antrenörden ve sürdürmesi gereken boş bir varoluştan başka bir şeyi olmayacak, tek bir sefil yanı olacak - biz büyürken Manhattan'daki tüm tiki arkadaşlarının istediği pislikle evlenmiş olacak."

Gözlerimde yaşlar parıldıyordu ve onlara izin verdiğim anda serbest kalacaklarını bildiğim için göz kırpmak istemiyordum. Demek Lily'yle bu yüzden evleniyordu. Babasına inat. *Kendine* inat. Korkunç bir durumdan hak ettiğini düşündüğü şeyi almak için.

Önemli gençlik yıllarım annesiz gelip geçmişti. Neredeyse ona kızacaktım, bencilce, garip bir şekilde, sanki artık hayatta olmamasında onun da payı varmış gibi, sanki hastalığına karşı biraz daha fazla savaşılabirmiş gibi. Ama ailem tarafından istenmemenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Beni her zaman sevmişlerdi, hem de çok. Zengin ya da güçlü değillerdi, hatta Laurent'lar gibi gizemli de değillerdi. Ama bana kendimi çok önemli hissettirdiler. Her zaman dünyaya karşı biz varmışız gibi hissettim. Şimdi bile, babam hastayken, ölüme meydan okuyan bir bağımız vardı - hayatta olmayanlar tarafından bile değer verildiğimi hissettiğim türden.

Célian'ın elini tuttum ve yüzüme götürdüm, Phoenix'in bana yaptığı gibi avucunu öptüm. Samimi bir şekilde. Yıkıcı bir şekilde. Sıcak bir şekilde. Açıktaydık ve bu düpedüz çirkindi, ama o geri çekilmedi. Bana baktı, biraz şaşkındı, ağzı açıktı. Yüzündeki tehdidin bir kısmı gitmişti ve bu yapmamam gereken bir şeyi yapmış olmanın verdiği utanca değdi.

"Kız kardeşine ne oldu? O nasıl...?"

"Judith Humphry?" Buruşuk, çamur rengi takım elbiseli, tıknaz bir adam masamızın önünde belirdi. Célian elini benimkinden çekip doğruldu ve ikimizi tanıştırmak için ayağa kalktı.

Hepimiz oturduk ve ben hızla gözlerimi sildim. Sonraki kırk beş dakika boyunca Célian'ın sanki bize büyük bir iyilik yapan o değilmiş de tam tersi bir şey yapıyormuş gibi adamı sorguya çekmesini izledim. Ben de pek çok soru sordum ama sonunda onu canlı yayında konuşmaya ikna eden Célian oldu. Acımasız, çekici ve son derece ikna ediciydi. Finn Samson işi için endişeliydi -ve haklı olarak- ama Célian onun kalbine seslenerek ona

ve soykırımdan kurtulan ve çok para kaybeden tüm emekliler.

"Konuşmak sizi kovdurmaz. Aksine, size büyük bir terfi kazandırır. Senin pozisyonuna dokunan olursa, bunu öyle bir hale getireceğiz ki, tüm ulus seni destekleyecek. New York'taki tüm kanallar senin için toplanacak, bu bir gerçek ve söz veriyorum." Célian ona kartvizitini uzattı.

Patronumla ilgili en korkutucu şey buydu. Siz daha hayattayken organlarınızı bilime bağışlamanız için sizi ikna edebiliyordu. Böyle bir bağlılığı hak etmek için hiçbir şey yapmamış olsa bile, onu memnun etmek istemenizi sağlayacak esrarengiz bir yeteneği vardı.

Şarküteriden ayrıldığımızda, Celian'ın göz kamaştırıcı otorite gösterisinin şaşkınlığı hâlâ üzerimdeydi. Ve tekneyi sallamak istemediğim için ağzımı kapalı tuttum. Samson ortaya çıkmadan önce olduğu gibi açılmasını beklemiyordum ve onu daha fazla zorlamak istemedim. Célian Laurent bir çiçek gibiydi. Onun tam çiçeklenmesinin tadını çıkarmak için, zamanımı beklemem gerekiyordu. Ayrıca röportaj yapacağımız kişiyle tanışmadan bir saniye önce elini tutup ağladığım için utanmıştım. Soğukkanlı ve profesyonel olmak buraya kadarmış.

Taksi yolculuğu tamamen sessizdi ve LBC'ye yaklaşık iki blok kala trafik o kadar kötüleşti ki Célian şoföre kaldırıma çekmesini ve yolun geri kalanını yürümemize izin vermesini emretti.

"Emin misin?"

"Yaptığı her şeyden emin olmayan biri gibi mi görünüyorum?"

"Tamam, dostum, tamam."

Sanırım yolun geri kalanını yürüyecektik. Célian'ın gözleri önümüzde uzanan caddeye dikilmişti ve yüzünde öldürücü bir ifade vardı: "Kız sinirliydi ve doğruca trafiğe daldı. Gözlerimin önünde bir otobüs çarptı."

Acı dolu bir yumrunun üzerine öksürdüm, serbest bırakmaya cesaret edemediğim bir hıçkırığı bastırdım. Aman Tanrım. Kız kardeşi. Camille. O durdu. Ben de durdum. İnsanlar yanımızdan geçerken küfürler savuruyor, ışıklar ve yüzler bulanıklaşıyordu. Tek görebildiğim oydu.

"Kavga etmiştik."

"Ne hakkında kavga ediyordunuz?" Söylediğim her kelime bir patlama yaratmaya hazırdı. Célian'a karşı normalde böyle değildim ama ondan korkmuyordum. Onun *adına* dehşete düşmüştüm. Bu kadar çok acı barındırdığını bilmiyordum.

Bir sonraki trafik ışığına doğru yürümeye devam ettik. Kocaman ellerine baktı. "Camille benim küçük kız kardeşimdi, çok yetenekliydi ve hem içi hem dışı çok güzeldi. Bir hikâyeye olan tutkunla bana onu hatırlatıyorsun. Sadece o da moda için aynı hislere sahipti."

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona inanmıştım. Célian insanlar arasında bir tanrı gibi görünüyordu. Camille'in daha az çarpıcı olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu, hırslı ve son derece zeki olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Camille'in tek bir sorunu vardı, o da erkek arkadaşıydı." "Ne?

Neden?" diye sordum.

Işık yeşile döndü ve ofise gitmek için acele ediyor gibiydi. Onun hızına yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu.

"Çünkü o piçin adı Phoenix Townley'di."

Nefesimi içime çektim. Phoenix onun omuzlayabileceğinden daha büyük bir trajediyi temsil ediyordu.

"Camille ve Phoenix iş yerinde biraz yasak ilişki yaşadılar. Bundan pek hoşlanmadım. Yine de güvende olduğu sürece kiminle yattığı pek umurumda değildi. Öte yandan babam kendini kaybetti. Cam ve Phoenix genç ve dengesizdi, bir keresinde ofis kapısına karşı hafızamdan asla silemeyeceğim çok profesyonelce şeyler yaptıklarından bahsetmiyorum bile - ve inanın bana, o sesleri unutmaya çalıştım." Gözle görülür bir şekilde irkildi. "Babamla hemfikir olduğumuz tek bir konu varsa -ki tam anlamıyla tek bir konu olduğunu söylersem abartmış olmam- o da Camille ve Phoenix'in birbirlerine uygun olmadıklarıydı. Phoenix çok pervasızdı ve Camille de babamın ısıırıp çöpe atmak istediği güzel bir elmaydı. Babası ona bu pozisyonu sağlamış olmasına rağmen çok iyi bir muhabirdi ama aynı zamanda uyuşturucu ve fahişelerden de hoşlanıyordu ki bu iki şey küçük kız kardeşimle çıkıyor olması gerçeğiyle pek uyuşmuyordu."

Yüce Tanrım. Phoenix onun yokluğunda epeyce büyümüştü. Bunu biliyordum, çünkü bugün tanıdığım adamın uyuşturucu bağımlısı olmasına imkan yoktu.

"Bunu sana neden söylediğimden bile emin değilim." Célian elini saçlarında gezdirdi, bıkkın bir halde başını salladı. "Ama yarısına geldim, bitirsem iyi olacak. Babam Phoenix'i Orta Doğu'ya göndermeye karar verdi. Orada aksiyondan asla kaçamazsın. Onu Tanrı'yı oynamaması için ikna etmeye çalıştım, çünkü bu iş tehlikelidir, nedeni ne olursa olsun. Camille, Phoenix gittikten ve babam ona uyuşturucudan ve fahişelerden bahsedip unutmaması için ikna etmeye çalıştıktan sonra bile çok öfkeliydi. Çünkü

Phoenix açıkça işini ona tercih etmişti, bu yüzden üzülecek bir şey yoktu. Ama o aşk hastasıydı. Ya da belki sadece hastaydı ama Phoenix'i seviyordu ve Mathias buna saygı duymuyordu."

Şimdi LBC'nin binasının önünde duruyorduk, ikimiz de içeri girmek için bir hamle yapmamıştık. Profesyonel kalmak zorunda olduğumuz ofis dünyasına geri adım atmanın yüzleşmek istemediğimiz bir kesinliği vardı.

Alt dudakım titredi ve burun deliklerimin nemlendiğini hissettim. Ağlamayı çok istiyordum ama onun için kendimi güçlü tuttum.

"Ona ne söyledin?" Ben sordum. "Onu sokağa koşturan neydi?" "O gittikten birkaç ay sonra, onu ziyaret etmeye karar verdi.

Gizlice konuşuyorlardı ve İstanbul'da buluşacaklardı. Mathias'a bunu bir iş gezisi olarak sattı. Türkiye'de gelişen moda endüstrisi hakkında bir yazı yazacaktı. Bana Phoenix'le evlenmek istediğini, onu düşünmeden uyuyamadığını, yemek yiyemediğini ya da sıçamadığını söyledi. Çok kilo vermişti. Bir süredir temiz olduğunu, bir şans daha vereceklerini, Mathias ve benim tüm hikayeyi bilmediğimizi söyledi. O anda babamın yaptığı şey hakkında kendimi o kadar iğrenç hissettim ki gerçeği söylemeye karar verdim. Ona Phoenix'in kendisiyle ilgili hiçbir şüphesi olmadığını ama Mathias'ın onu hayatından çıkardığını, uzaklara gönderdiğini ve benim onu durdurmak için yeterince çaba göstermediğimi -muhtemelen hiçbirimizin onu durduramayacağını- söyledim."

"Ama bunu yaparken senin yoktu," dedim usulca.

Bir omzunu silkti. "Mathias'ı durduramadım. Townley'lere olan nefreti sınır tanımıyor. Eğer benim nefret dolu bir pislik olduğumu düşünüyorsanız, henüz hiçbir şey görmemişsiniz demektir."

"Nedenmiş o?"

"Townley gerçekten sevildiği ve sayıldığı için mi? Oğlu evliliğini mahvetmediği için mi? Ne bileyim ben? Bana göre onlar LBC'nin beslemesi gereken bir başka şampanya ve havyar yiyen aile."

Célian başını eğdi. Yüzü soğukkanlıydı ama gözlerinden acı akıyordu. Savaşçı'ya benziyordu, parçalara ayrılmıştı ve çelik gibi sertti.

"İtiraf ettiğim anda kaçtı. Gözlerinde gördüğüm acı ve öfke... Onu otobüsün tekerleklerinin altında gördüğümde peşinden koştum. Onu dışarı sürükledim. İlk başta iyi olduğunu düşündüm. Kan falan yoktu. Sekiz saat sonra iç kanamadan öldü. Babam artık yüzüme bakamıyor çünkü ona gerçeği söyledim ve onu tam olarak suçlamıyorum. Eğer aramızdaki diğer şeyler olmasaydı, onu gerçekten anlayabilirdim."

Sessizlik havada asılı kaldı. Ona sarılmak istedim ama bunu denemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım, annemin ne zaman ağlasam yaptığı şeyi, ki bu çok sık olmazdı. Parmaklarının ucunu öper ve kalbime bastırırdı.

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun, Brooklyn'li kız?"

"Acını öpüyorum," diye fısıldadım, bir an bile nerede yaşadığımı nasıl bildiğini merak etmeden, "Manhattan prensi."

Arkasını döndü ve sessizce binaya yöneldi, ben de onu takip ettim. Asansörle yukarı çıkarken hep Phoenix'i düşündüm. Olanlardan sonra onu etrafta görmenin Célian için nasıl bir şey olduğunu. Phoenix'in kolundaki gülümseyen kız dövmesini. *Camille*'in. Ve onun da hâlâ Camille'in ölümünün sonuçlarıyla nasıl başa çıktığını. Célian için her gün burada babasıyla vakit geçirmenin, hatta nişanlısının yüzüne bakmanın nasıl bir his olduğu hakkında. *Ağustos*. Aklım karıştı. Ağustos'ta evleneceklerini söylemişti. Üç aydan daha az bir süre var.

Asansör çaldı ve ikimiz de aceleyle dışarı çıktık. Tüm paylaştıklarından, bana içini açmasından sonra yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Sonra patronumun özel hayatım hakkında hiçbir şey bilmediği aklıma geldi; ne babam, ne annem, ne de Milton hakkında. Masama geldim, arkama yaslandım ve yarım saat boyunca hiçbir şeye bakmadım.

Şirketimizin sohbet odasında Grayson'dan bir mesaj beni hayallerimden kopardı.

Grayson: Benden istediğin gibi sigortanı aramanı hatırlatıyorum.

Grayson: Dostça bir hatırlatma daha: Ben senin asistanın değilim.

Grayson: Bay Laurent, muhtemelen bunu okuduğunuzu biliyorum, bu yüzden bugün giydiğiniz takım elbiseye hayran olduğumu söylememe izin verin. Sizi incelediğimden değil. Normalde moda konusunda başarılı olmadığınızdan da değil. Bir mesajı nasıl geri alırsın? Tanrım, bana erkek arkadaş olarak bir Abercrombie and Fitch modeli gönderemiyorsan, en azından filtreler gönder.

Oh, evet. Unutmamak Grayson'a bir sigorta sorunun olduğunu söylemiştim.

Yalan söyledim.

Telefonumu çıkardım ve farklı ödeme planları hakkında konuşmak için tahsilat acentesini aradım. Artık gerçek bir işim olduğuna göre, borçlarımız üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyordu.

Hattın diğer ucundaki temsilciye adımları ve bilgilerimi verdikten sonra kredi kartı numaramı isteyip istemediğini sordum. Sonunda banka hesabıma giren paranın buharlaşarak geri çıktığını görmek berbat olacaktı.

Kulağımın dibinde sakızını çıtlattı, sesi uyuştu. "Gerek yok hanımefendi. Burada hesabın yazıyor."

Gözlerimi kırıştırdım, ekranımdaki sarılara, turunculara ve kırmızılara baktım, sözlerini tam olarak anlayamadım. "Affedersiniz?"

İç çekti. "Burada bir ödeme yapıldığı yazıyor. Artık bize hiçbir borcunuz yok hanımefendi. Bugün yardıma ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Başımı kaldırdım ve Célian'ın Mathias *ve kodamanlar* olarak adlandırdığı bir grup takım elbiseli adamla birlikte oturduğu konferans odasına baktım. Muhtemelen para konularını ve reytingleri tartışıyorlardı. Bunlar personelin davet edilmediği toplantılardı. Bir keresinde Mathias'ın Célian'a bizi kötü şeylerden koruduğu için bağırıldığını duymuştum ve Célian gülerek şöyle karşılık vermişti: "*Oğlun olarak seni temin ederim ki senin olanı korumak konusunda öğrenmen gereken çok şey var. Otursana ihtiyar.*" Célian takım elbiselilerden biriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu, sonra patronluk taslayan gülümsemesini takındı ve karşılaşmaktan hoşnut olmadığı en sevimli gibi elinin tersini sıvazladı.

Yapabilir

? *Yaptı*

mi?

Mathias ona kemiklerimi donduran bir küçümsemeyle baktı. Odadaki diğer tüm kadın ve erkekler dikkatle ona bakıyor, söylediği her kelimeyi dinliyorlardı.

Hayır.

Célian bir şey yapamayacak kadar acımasız ve duygusuzdu.

Ayrıca, nereden bilebilirdi ki?

Sonra, sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, yüzü benimkine doğru eğildi ve bana anlamını çözemediğim bir bakış fırlattı. Kızgınlık mı? Kızgınlık mı? Arzu mu? Üçü birden mi?

"Hanımefendi? Hanımefendi, bugün sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Başımı salladım ve kadına döndüm. "Hayır, her şey gayet açık. Çok teşekkür ederim."

Chapter Ten

Célian

Jude bu sabahki sex-a-thon davetini hiç takip etmedi.

Öğleden sonra turuncu Chucks ayakkabılarının üzerine içimi döktükten sonra, gözlerinin beni umutsuzluğa boğmakla tehdit eden duygularla yüzmesini izledikten sonra, ofis kaçamağımız olarak bilinen karmaşayı yeniden değerlendirmek için geceyi ayırmamızın herkesin yararına olacağına karar vermiştim.

Aşırı paylaşımcı bir tip olmadığımı söylemek milenyumun en hafif ifadesi olurdu. Yine de bir şekilde, ölüm gibi kokan ve klinik depresyon gibi görünen o koşer şarküteride, Camille hakkında daha önce hiç konuşmadığım bir şekilde konuşmuştum - ne Maman'la, ne Kate'le ve kesinlikle nişanlım ya da beleşçi babam için üzgün bahanemle değil.

Program bittikten sonra ceketimi kaptığım gibi ofisimden çıktım. Judith hâlâ bilgisayarında şeyler yazıyor, genç bir muhabir olmanın bedelini ödüyordu. Anlayamadığım ya da umursamadığım bir nedenden ötürü yine sinirli görünme cüretini göstermişti. Çoğu kadın herhangi bir sıfatla benimle vakit geçirmekten memnundu. Oysa Jude düzüşüyor, öğle yemeği randevuları alıyor ve hayatının tüm masraflarını bana ödetiyordu -bundan haberi bile yoktu- ama yine de bir numaralı halk düşmanıymışım gibi davranıyordu.

Bugün erken saatlerde kodamanlarla yaptığım yorucu bir reyting toplantısından sonra babamı bir kenara çekmiş ve ona, Jude'a dokunursa kirli çamaşırlarını teker teker ortaya dökeceğimi ve bankaya kadar taşıdığı tertemiz Laurent ismini öldüreceğimi bir kez daha açıklamıştım.

Her neyse, bu gece benim için kartlarda kedi olmadığından, bir dick ile yüz yüze gelmeye karar verdim.

Ben olsam Phoenix Townley'i ziyaret ederdim.

Phoenix SoHo'da yaşıyordu, ki bu beni pek şaşırtmadı. Kokain ve uyuşturucudan ölü fahişelere kadar her türlü kötü alışkanlığınızı bulmak için harika bir yerdi. İK dosyasından yeni adresini buldum ve bir Uber'e atlayıp doğruca evine gittim.

Üçüncü vuruşta kapıyı açtı, üzerinde beyaz bir külottan başka bir şey yoktu. Sarı bukleleri alnına düşüyordu, yüzü New York'u her yazın eşiğinde solgun kıkına vuran nemle kızarmıştı. Artık bir çocuk gibi görünmüyordu ve Camille donmuş halde kalırken onun yaşlanmaya devam etmesi ve Judith'in onu bu şekilde görmesi beni rahatsız ediyordu - bir erkek olarak, hem de fena görünmeyen bir erkek olarak.

"Cel." Sanki kapısının eşiğindeki varlığım sıradan bir şeymiş gibi, sesinde özel bir ton olmadan beni selamladı.

Kapıyı açık bıraktı, arkasını döndü ve sessiz bir davetle koltuğuna doğru ilerledi. Daire küçük, yeni ve havalıydı. Ve evet, *havalı* kelimesini kullanırken biraz öldüm, sadece zihnimde bile olsa. Kendime bir içki hazırlama niyetiyle doğrudan kırmızı tuğlalı, son moda mutfaka doğru yürüdüm. Ama dolaplar saçma sapan ramen eriştelileriyle doluydu. Buzdolabını açtım ve kök birası, pembe limonata ve naylonlu ıslak kedi mamasından başka bir şey bulamadım. Görünürde bir damla bile alkol yoktu.

"Korkak olman öyle yemen gerektiği anlamına gelmiyor." İnleyerek buzdolabını kapattım.

"Binamın altında beslediğim bir sokak hayvanı var. Kayıp ruhlar sessiz bir şekilde birbirlerine bağlanırlar. Eğer içki arıyorsanız, bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben bıraktım." Bir gümbürtüyle koltuğuna yığıldı, kamburunu çıkardı ve televizyonda kanalları çevirmeye başladı. Bir madalya mı bekliyordu? Parlak bir çıkartma mı? Ya da belki sadece suratına yumruk atmamamı.

Phoenix BBC America'ya yerleşti. Aptal olmamasından nefret ediyordum. Bu ondan nefret etmeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Gargara mı?" diye sordum. "Hayır."

"Ot mu?" Herkesin esrarı vardı, hatta elli yedi yaşındaki Doğu Avrupalı hizmetçimin bile, ki onun da etli boynunda benim banyom büyüklüğünde bir haç sallanıyordu.

"Her şeyi bırak," dedi. "Alkolü, uyuşturucuyu-"

"Fahişeler mi?" Arkamı dönüp bir kutu kök birasını açarak araya girdim. Bir yudum aldım, tadının çürümüş anüs gibi olduğuna karar verdim ve lavaboya döktüm.

En son gerçek bir konuşma yaptığımızda, beni babamla konuşup onu Orta Doğu'ya göndermeye ikna etmeye çalışmıştı. Deneyeceğimi söylemiştim ve denedim de sayılır, ama dürüst olmak gerekirse kız kardeşimi hak ettiğine ikna olmamıştım. Ayrıca babam üzerinde hiçbir gücüm yoktu, özellikle de Cam söz konusu olduğunda. Çocukken öz kız kardeşimle takılmama neredeyse hiç izin vermezdi, beni baş belası, onu ise prensesi olarak görürdü.

Bundan önce birbirimizi gördüğümüzde Phoenix'le pek konuşmamıştık. Dopingli fahişe olayından sonra Camille'in üzgün olduğunu görmüş ve yüzünün özelliklerini yeniden düzenlemeye karar vermiştim. Kırık bir burun ve kaşlarındaki üç kesikten sonra, Phoenix ona karşı olan hislerim hakkında oldukça net bir fikre sahipti.

Sonuç olarak, bunun sosyal bir çağrı olmadığını biliyordu.

Başını iki yana salladı, ellerini başının altında birleştirmiş tavana bakıyordu. "Fahişeye hiç dokunmadım. Birlikte biraz uyuşturucu aldık, evet, ama yarı çıplaktı çünkü aptalın tekiydi ve beni baştan çıkarmaya çalıştı. Kız kardeşini hiç aldatmadım. Elbette berbat bir erkek arkadaşım ama ona asla haksızlık etmedim."

"Bu ifşaattan bir şekilde etkilenmem gerektiğini hissediyorum." Buzdolabını tekrar açtım ve bu sefer şekersiz, organik pembe limonatayı denedim.

Dökül bakalım.

Belki de ayık bir hayat Townley Jr. için yeterli bir cezadır.

"Her şey kelimeler ve güç savaşından ibaret değildir Cel."

Bana böyle seslenen tek kişi oydu ve nedenini hiç anlamamıştım.

Camille'le çıkmadan önce de sonra da yakın değildik.

"Biliyor musun, o öldükten sonra seni birkaç kez aramaya çalıştım," dedi bana. "Türkiye'de buluşmak üzereyken ona söylediğim son şeyi, onun bana söylediği son şeyi aklımdan çıkaramadım."

Çenemi ovuşturdum, bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Buraya Mathias'a yaptığım Judith'ten uzak dur uyarısının onu da kapsadığı konusunda onu uyarmaya gelmiştim. Ama nasıl olduysa, şimdi Camille hakkında konuşuyorduk. Bugün ikinci kez onun anısını bir başkasıyla paylaşmak zorunda kalıyordum.

Saçmalamak gibi olmasın ama kız kardeşimi gerçekten her dakika özölüyordum. Ailemde normale benzeyen tek şey oydu.

Cam ile her şey çok basitti. Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu.

Ben onun arkasını kolladım, o da benim.

Mathias her şeyi etmişti, ben de onu hayal kırıklığına uğratmışım, sonra da ona gerçeği söylemeyi seçmişim, o da bir aptal gibi sokağın kenarında duruyordu.

"Söyle," diye tükürdüm.

Ben de Cam'in o parçasına sahip olmak istiyordum; ona bir anlığına bile olsa yaşadığını hissettirecek yeni bir parçaya.

Phoenix koltukta öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı. Başını tutmuş, yere bakıyordu.

"Ona temiz olduğumu, değiştiğimi ve onun kıcına deli olduğumu söyledim. Bana inandı. İstanbul hakkında konuştuk ve ne zaman olursa olsun Orta Doğu'dan dönene kadar beni bekleyeceğini söyledi. Ondan sonra ona ne dedim biliyor musun?"

Bana baktı, gözleri parlıyordu. Başımı salladım. Aşkı bir kavram olarak anlıyordum ama insanlar ne zaman Phoenix gibi konuşmaya başlasa, otomatik olarak bir Sarah Jessica Parker filmini ezberden okuduklarını sanıyordum. Gerçek gibi görünmüyordu.

"Ona asla ondan vazgeçmek istemediğimi, aramızdaki şeyin basit olmadığını ama gerçek olduğunu söyledim. Ona ihtiyacım olduğunu. Bunu yürütüp yürütemeyeceğimizi bilmediğimi ama elimden geleni yapacağımı söyledim." Bana baktı. "Babanın başıma ödül koyduğunu biliyordum ama umurumda değildi."

Gerisini kafamda doldurdum. Ve sonra Camille benimle konuştu ve Phoenix'in gerçekten neden ayrıldığını öğrendi - Romeo ve Juliet olduklarını. Hiç şansları yoktu, çünkü *aileleri* -benim ailem- birlikte olmalarına asla izin vermezdi.

Bana doğru uzandı ve ben donakaldım. Eğer kucaklaşarak kavgasını unutmaya çalışıyorsa, belli ki hâlâ uyuşturucu kullanıyordu. Sonra yere baktım ve dövmeyi fark ettim: Camille bana gülüyordu; çok fazla dişi olan tanıdık bir gülümseme ve büyüteçli aynaya her baktığında onu üzen ama bence onu daha da güzelleştiren göz kırışıklıkları.

"Neden buraya geldin Cel? Onu geri getiremem ve sen de aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istemiyorsun." Burnunu çıplak pazusuna sildi.

"Buraya Camille için gelmedim. Buraya geldim çünkü eğer seni Judith Humphry'nin yanına yaklaşırsen görürsem, kafanı ilk

ve sizi bulmayı imkansız hale getirecek şekilde kanıtlardan kurtulun."

Az önce söylediklerimin beni öyle bir ısıracığını biliyordum ki, sıçacak yerim kalmayacaktı. Yine de kendime engel olamadım.

Phoenix ayağa kalktı, açık planlı mutfığa doğru yürüdü ve kendine iğrenç limonatadan biraz doldurdu. "Buna Jude karar verecek."

Ona babasından bahsetmiş miydi? Borcunu? *Hayatı* hakkında? Yüzünü bana dönüp devam ederken kaşlarımı çatarak onu inceledim.

"Jude iş yerinde bir arkadaş ağı kuruyor. Onlardan biri olduğum için mutluyum. Siz Laurent'lar o kadar büyük bir güce sahipsiniz ki bazen gerçek hükümdar olmadığınızı unutuyorsunuz. İnsanlar -çalışanlarınız- sizin hizmetkarınız değil. Babanıza ne olduğuna bir bakın. Beni, çalışanlarını ve hatta *seni* kontrol etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Şimdi nerede o? Birden fazla kalp krizinden sonra, profesyonel olarak alakasız biri oldu. LBC'de kararları sen veriyorsun, yönetim kurulunu da boşandığı annen kontrol ediyor. Elinde hiçbir şey kalmadı. Gücü korumak için, onu da dağıtmak zorundasın.

"Artık Laurent'ların insanlarla olan ilişkilerimi belirlemesine izin vermeyeceğim," diye ekledi bir süre sonra. "Ailenin durumuna bir baksana. Ne yaptığınızı pek bilmiyorsunuz."

Haksız da sayılmazdı. Lily'den bağımsız olarak, Jude'a sunacak hiçbir şeyim olmadığını çok iyi biliyordum. Ben aşık olamadım. İlişkiler konusunda çok kötüydüm, duygular konusunda ise daha da kötüydüm. O benden çok daha fazlasını hak ediyordu; bunu asla yüksek sesle itiraf edemezdim ama içten içe çok iyi biliyordum. Düzgün bir adam geri adım atar ve ona yanında olabilecek biriyle tanışması için bir şans verirdi.

Yine de iyi bir adam değildim.

Judith'e değil, ve kesinlikle Phoenix'e değil.

Tek hamlede onu buzdolabının karşısında köşeye sıkıştırdım, elimi boynuna kenetledim ve parmak boğumlarım beyazlayana kadar sıktım. Yüzüm rahattı, nabzım sabitti ama Phoenix'in gözlerindeki şişkinlik bana hissettiğim gibi göründüğümü söylüyordu: ölümcül ve onarılamaz. Bir yerlere gelmek için asla fiziksel şiddet kullanmadım. Aslında, en son birine elimi sürdüğümde bu Cam yüzünden o olmuştu. Ama Phoenix'in Jude'un sınırların dışında olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Bunu tekrar söyleyeceğim Townley ve bu sefer dikkatle dinle, çünkü hem seni hem de babanın kışını sokağa atmaktan çekinmem. Kız kardeşimle işleri berbat ettin ve çalışanımla ikinci bir şansın yok. Judith'in arkadaş bölgesinde mi oturmak istiyorsun? Sen

Orada çürümeye hoş geldin. Ama onun sarı buklelerinden birine dokunursan, elini tenine sürersen, senin için oyun biter. Ve ben kral değilim."

Boynunu bıraktım ve nefesi kesildi, çömeldi ve boğazını sıktı.

"Ben buradaki Tanrı'yım. Adil bir uyarı: Bir günahkâr olduğunu zaten kanıtladın ve hiçbir Hail Marys bana olan borcunu temizleyemeyecek."

Bu gecenin daha kötü olamayacağını düşünerek dairesinden hızla çıktım.

Ama tabii ki yanılmışım.

Çünkü Lily apartmanımda beni bekliyordu ve bunu kanıtlamaya hazırdı.

Lily, onu babamın sikini ağzına yakaladığım gün anahtar ayrıcalıklarını kaybetmişti. Benim açımdan aşırı bir tepki değildi, sanırım herkes hemfikirdir.

O gün aynı zamanda nişanımızı bozduğum gündü ve sürünerek geri gelip Newsflash Corp'u yüzüme fırlattığında bile yedek anahtarı geri verme zahmetine girmemiştim. Binamda bir alışveriş merkezi açacak kadar güvenlik ve resepsiyon görevlisi çalıştığından, Lily elini kolunu sallayarak içeri girip kapımda bekleyemezdi. Personel düzenli olarak ziyarete gelen insanları tanıyordu: Maman, Kate ve Elijah, bir yapımcı ve iş yerinden Yankees hayranı bir arkadaş. Lily için talimatlarım açık ve basitti: Ben yoksam lobide bekleyecekti.

Bu yüzden onu bir kadeh şampanyaya sarılmış, siyah saten mini bir elbiseye sarınmış ve binamın salonundaki altın mermer barda bir dergiyi karıştırırken buldum.

Gökdelenin döner kapısından içeri girdiğim anda ayağa fırladı ve kendini bana doğru attı. Geçen hafta sonu galadan bensiz ayrıldığından beri konuşmadığımızı görünce, aramızın hala olduğunu görmek beni biraz şaşırtmıştı. Şaşkınlığımın yersiz olmadığını

Lily benden birkaç santim durdu ve yüzüme bir tokat atmak için elini kaldırdı. Onu durdurdum, bileğini yakaladım ve kolunu indirdim.

"Lily," dedim dişlerimi sıkarak.

"*Nişanlım*." Kelimeyi tükürerek söyledi. "Konuşmamız gerek."

"Konuşmak için bana dokunman gerekmiyor. Bunu anlamamış olmana şaşırdım. Günlerinin çoğunu arkadaşlarıyla olimpik bir spormuş gibi dedikodu yaparak geçiriyorsun."

Yenilgiyle suratını astı, sonra saçının tellerini yüzünden sildi. Asansöre yöneldim, beni takip edip etmemesi umurumda bile değildi. Geldi de. Asansörde arkasını döndü ve kasıklarını kalçama sürtmeye çalıştı. Bir adım geri çekildim, *tsking*.

"Penis haklarını uzun zaman önce kaybettin." "Siktir git, Célian."

"Rüyalarında. Ve orada bile, sadece arkadan, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmam." Rolex'imi kontrol ederek kibarca gülümsedim. Özellikle olmam gereken bir yer yoktu ama burada ne halt ettiğini söylemesi için ona tam on dakika vermeye karar verdim. Ne diyebilirim ki? Kendimi cömert hissediyordum.

Daireme vardığımızda, Lily oturma odamda bir ileri bir geri volta atarken nihayet kendime uzun zamandır beklediğim içkiyi hazırladım. Her şey şık siyah granit ve meşe panellerden, steril görünümlü, minimal beyaz mobilyalardan yapılmıştı. Buraya gelen Japon iç mimar, ne ifade etmek istediğini sormuştu. Ona "hiçbir şey" demiştim. Gerçekçi olduğumu düşünmüştü.

Şimdi evim tıpkı kalbim gibi görünüyor. Hollow.

Son üç yıldır burada yaşıyordum ve burada sadece bir kadınla yatmışım. O da Lily'ydi ve bu olayın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Bunun dışında evimi çoğunlukla uyumak için kullanıyordum.

"Konuş," diye emrettim ve bunu söylediğim anda Lily'nin ağzı açıldı ve sanki yıllardır benden izin bekliyormuş gibi kelimeler ağzından döküldü.

"Bak, anlıyorum, tamam mı? Her şeyi berbat ettim Célian. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yaptığım hatanın ciddiyetini anlamadığımı mı sanıyorsun? Sen kız kardeşinin yasını tutarken babanla uğraşmaman?"

Camille ve Lily aynı yaşıydılar - benden üç yaş küçüktü, bu da onu yirmi dokuz yapıyordu - ve Manhattan'da aynı özel okullara gitmişlerdi. Arkadaş değillerdi. Zar zor tanıdıklar. Kız kardeşim günlükler yazar, şiir gecelerine gider ve otobiyografilere takıntılıydı.

Lily ise partilere, erkeklere ve diyetlere odaklanmıştı. Hiçbir ortak noktaları yoktu ve Camille bunu hiçbir zaman bu kadar çok kelimeyle söylememiş olsa da, ben resme girmeden önce, Lily'nin onu lise koridorlarında mini zorbalık yapmadığı zamanlarda bizi ayarlamak için taciz ettiğini biliyordum.

Lily'nin kız kardeşimden bahsetmesi zaten sinirli olan ruh halimi daha da kötüleştirdi.

"Ama inan bana bu birdenbire ortaya çıkmadı, Célian. İşleyen bir çift olduğumuz zamanlarda bile bana baktın ama beni hiç görmedin. Sadece yatağına girmeme izin verdin ve birleşme planına devam edebilmek için aile etkinliklerime katıldın. Ne pahasına olursa olsun dikkatini çekmek istedim. Aptalcaydı, biliyorum ve pişmanım ama artık çok ileri gitti. Seni geri istiyorum. *Bizi* geri istiyorum."

"Bir Ferrari ve Karayipler'de bir aylık tatil istiyorum." *Ve Judith'in ağzı sikimin etrafında.*

Lily kollarını havaya kaldırdı. "Bunların hepsini elde edebilirsin! Peki ben neden seni alamıyorum? Ben iyi olacağım. Sadık. Uzun yıllardır birlikteyiz, Celian. Bunun bizi mahvetmesine izin verme."

"Hayır."

"Yan parçalarının sende kalmasına izin vereceğim. Seksten başka bir şey olmadıklarını biliyorum. Benim için fark etmez. Paylaşmaya hazırım..."

"Hala hayır."

Bardağımyı metalik mini barın üzerine koydum ve arkamı döndüğümde onu saten elbisesi yanıyormuş gibi soyunurken buldum. Kumaş yığını yere düştü ve bacağınyı belime dolamaya çalıştı, ben bir adım geri atınca dengesini kaybetti. Dengesini sağlamak için elime uzandı ve kışının üzerine düştü. Ona baktım ve elbisesinin altına sütyen ya da külot fark ettim. Kıyafetlerini aldım ve ona doğru fırlattım.

"Çık dışarı."

"Hamile kalmak istiyorum."

"Seni becermek isteyen bir sürü erkek var. Sana en yakın bara bir Uber çağırabilirim. Bu arada cinsel yolla bulaşan hastalık kapmamaya çalış. Korunmadığın zaman her şey olabilir."

"Sen benim gelecekteki kocamsın. Beni hamile bırakmanı istiyorum."

Hâlâ yerde oturuyor, kalçalarını ayırmış, amını bana dikmiş bakıyordu ve ben bu hareketten hastalık derecesinde sıkılmıştım. Lily nişanlandığımızı açıkladığımızdan beri bunu birkaç ayda bir yapıyordu. Normalde onu görmezden gelirdim. Ama bu gece, kodamanlarla felaket bir toplantıdan sonra

Jude ile garip bir karşılaşma ve Phoenix Townley ile konuşurken, onun deli kıcıyla temasını en aza indirmek istedim.

"Giysilerini giy," diye sözlü olarak tekrarladım, bir içki daha almak için döndüm. Kristal bir bardağa viski doldurup sıvıya bakarken sırtım ona dönüktü.

İnce kollar gövdeyi sardı ve Lily'nin vücudu ikinci kez ortaya çıkarak bir ahtapot gibi etrafımı sardı. Bu kadının kaç tane uzvu vardı? Onu tekrar silkeledim.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Onu iterek arkamı döndüm. Onu geri almayı kabul ettiğim en başından beri ona karşı açık sözlü davranmıştım. Tekrar yaklaşma ihtimalimiz, benim kendiliğinden sirke katılmamdan çok daha iyi değildi.

Eğer çocuk istiyorsa, başka biriyle yapabiliirdi. Eğer seks istiyorsa, sevişebilirdi.

Eğer her ikisini de istiyorsa, tek gecelik ilişkilerinden birini babasının düğünden önce bizim için satın aldığı üç katlı yenilenmiş eve taşıyabilirdi. Çünkü ben kesinlikle o evin yakınında bulunmayacaktım.

"Sekse karşı bağışıklığın varmış gibi davranma, Célian. Bizim işimiz bu. Dağınığz ama ateşli bir ." Dizlerinin üzerine çöktü ve fermuarımı kurcalamaya başladı. Ona inanamayarak baktım ve sanki dırdırcı bir sinekmiş gibi elini ittim. Burada biri fena halde dağılmıştı ama o kişinin ben olmadığım kesindi.

"Sarhoş musun sen?" Açıkça sordum.

"Beni buradan atamayacağın kadar sarhoşum," diye alay etti, kırmızı parlak dudaklarını yalayarak.

Ondan hoşlanmadığımı hafife almıştı. Çünkü yirmi dakika sonra, o çoktan bir taksinin içine sıkışmıştı, ben de yanında oturmuş camdan dışarı bakıyordum.

"Beni evime götüremezsiniz. Kendime ne yapacağımı söylemenin bir yolu yok. Depresyondayım. Nişanlım bana dokunmak istemiyor!" diye feryat ediyor, burnunu çekiyor ve dikiz aynasında saçlarını kabartıyordu. Manchester United tişörtü giymiş Hintli genç bir adam olan şoförümüz eliyle yüzünü ovuşturarak başını salladı. Dikiz aynasındaki anahtarlıktan sarkan bir kadın - sanırım karısı- ve iki küçük çocuk resmi vardı. Hepsi gülümsüyordu, kriket kıyafetleri giymişlerdi.

Benim onun normalliğini ve aile hayatını istediğim gibi onun da benim Rolex'imi ve üç bin dolarlık takım elbisemi isteyip istemediğini ve bunun bir önemi olup olmadığını merak ettim. Hem de hiç.

"Seni dairene götürmüyorum. Seni ailene götüreceğim." Lily'nin kendine zarar vereceğine an bile inanmadım -bu hatun profesyonel olmayan birinin perçemini kesmesine izin vermeden önce soğukkanlılıkla bir köpek yavrusunu öldürürdü- ama işi şansa bırakacak biri de değildim. Eğer kendini intihara meyilli hissediyorsa, ailesi bununla ilgilenebilirdi. O dramatik dönemlerinden geçerken, o ana kadar ona çok düşkün bir erkek arkadaş olmuştum. beni yaratan adama başını vermeye karar vermişti.

Lily ayaklarını sürücü koltuğuna . Yüzünü buruşturdu.

"Ugh! Oraya gitmek istemiyorum," diye hıçkırdı. Çok sarhoştı. "Çok iç karartıcı. Annem sürekli ağlıyor ve büyükannem berbat görünüyor. Ayrıca kız kardeşlerim de kaltak."

Kız kardeşleri Scarlett ve Grace hemşire ve fizyoterapistti; her ikisi de medya hayatından uzak durmayı tercih etmiş iyi kadınlardı. Ne yazık ki Lily'nin sürdürdüğü, topluma tek katkısının güzel bir kıça sahip olmak ve hizmet sağlayıcılara iyi bahşiş vermek olduğu yaşam tarzını hoş karşılamıyorlardı. Ailesinde bir işte çalışmayan tek kişi oydu. Lily buna gerek olmadığını iddia ediyordu. Bir düğün, bekârlığa veda partisi ve balayı planlamakla meşguldü. Balayına kiminle gideceğinden tam olarak emin değildim ama ikimiz de onunla uçağa binmeden önce güneşe tek yön bileti olan bir uzay gemisine bineceğimi biliyorduk. En azından ben öyle umuyordum.

"Kız kardeşlerin evde yaşamıyor ve annen ağlıyor da ne demek? Madelyn iyi mi?"

Lily çenesini sıktı ve parmaklarıyla oynadı. Suçlu görünüyordu ve bu beni endişelendiriyordu çünkü bu kız insan kaçakçılığı yapan bir pezevengin ahlaki pusulasına sahipti.

"Lily?"

Nişanlım dikiz aynasından şoföre pis bir bakış attı ve on dakika geç kaldığını fark etmeden kendisini yargılamamasını istedi. "Scar ve Gracie iki hafta önce taşındılar çünkü büyükannem kendini pek iyi hissetmiyor."

Kolumu yanıma indirdim. "Kendimi iyi hissetmiyorum da ne demek?"

Lily'de her zaman sevdiğim tek şey ailesiydi. Onunla çıkmaya sırf büyükannesi ev yapımı turtaları ve New York'un erkekler ve kızlar dönemiyle ilgili çılgın hikâyeleriyle her zaman yanımda olduğu için başlamıştım. Bütün son senem Madelyn'in pastalarıyla karnımı doyurmakla geçti.

vişneli turta ve ellili yılların Broadway dedikodularını dinlemek, sonra yüzümü Lily'nin amıyla doldurmak ve onun adımı bir dua gibi inlemesini duymak.

Bir yıl öncesine kadar Madelyn'i iki ayda bir Broadway'e götürürdüm. Bir gösteri izler, küçük bir İtalyan restoranına gider ve haberler hakkında konuşurduk. Rahmetli kocası Newsflash Corp'u kurmuştu. Lily ile ayrıldığımızda bu geleneği kısa kesmiş olmam beni birinci sınıf bir pislik yapmıştı. Yeni anlaşmamızla tekrar bir araya geldikten sonra bile, Madelyn'in yüzüne bakamadım, bir yalanı yaşadığımı biliyordum - ailesini ve kocasının oyunda ilerlemek için çalıştığı şeyi becerdiğim bir yalanı. Torununa aşk teklif etmedim. Ona sadece yarı tahammül edilebilir bir ilişki önerdim.

Lily gözlerini kırpıştırarak bakışlarını pencereye çevirdi.

"Bilinci gidip geliyordu. O gerçekten yaşlı, bebeğim. Doksan küsur yaşında. İyi bir hayatı vardı. Büyükbabam öldükten sonra hep bizimle yaşadı."

"Bunu şimdi öğrenmemin özel bir nedeni var mı?" Lily'ye her zaman Madelyn ve ailesi hakkında sorular sorardım. *Her zaman*. Altı ay önce Madelyn göğüs ağrısı şikâyetiyle hastaneye kaldırıldığında, Lily'nin anne babası yurt dışında olduğu ve kız kardeşleri de şehir dışında yaşadıkları için gelemeliklerinden, hemen hastaneye koşmuş ve bütün gece onun yanında kalmıştım. Elbette Lily partilerle çok meşguldü.

"Newsflash Corp dışında seni benimle birlikte tutan tek şeyin gittiğini bilseydin..." Lily rimelini mahvetmeden önce gözyaşlarını çabucak sildi. "O senin favorindi. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum."

"Öyle. Hâlâ hayatta."

"Uzun sürmeyecek, bebeğim. Üzgünüm ama düğünümüze gelmesine imkan yok."

Taksi, ailesinin Park Avenue'deki binasının önünde durdu. Elimi cebime attım, cüzdanımı çıkardım ve bir tomar banknot çıkardım. Parayı şoförün eline sıkıştırdım ve ona binanın altında beklemesini söyledim. Lily bana baktı, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtiş vardı.

"Seni evime sokmak için bunun gerektiğini bilseydim..."

"Kapa çeneni, Lily. Madelyn'e veda etmem gerek. Bu seninle ilgili değil."

Yarım saat sonra taksiye geri döndüğümde ruh halim tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. Madelyn uyanmamıştı. Lily'nin ailesi beni gördüklerine sevinirken, son birkaç aydır nerede olduğumu da merak ediyorlardı. Şeyler

gergin ve garipti. Artık hiç sahip olmadığım ailem gibi hissetmiyorlardı ve neden hissetsinlerdi ki? Aylardır telefonlarına cevap verme zahmetine girmemiştim.

Lily'yle evlenerek, babama kazık atarak ve birleşmeyi tamamlayarak sadece kendi hayatımı değil, onlarınkini de mahvediyordum. Ve bu henüz düşünmediğim bir şeydi.

Şoföre ziyaret etmemem gereken bir Brooklyn adresi verdim ve geri dönüştürülmemiş havayı soluyabilmem için camları açmasını istedim.

Bir süre sonra Judith'in binasının önünde durduk. Oturma odasının penceresi sonuna kadar açıktı, öyle olacağını biliyordum. Jude'un tüm kişiliği davetkârdı. Cömertliği ve nezaketi *içeri* girmemi söylüyordu ve ben de onun bölgesine girip hayatının her santimini fethetmek istiyordum. Takside oturdum ve onun penceresine baktım, bir gibi davrandığımı ve hiç umursamadığımı fark ettim. Antresinin ucuz sarı ampulü yanıp sönüyordu ve zemin katta oturduğu için akşam yemeği için küçük bir masa hazırlandığını görebiliyordum; bir salata kâsesi, makarna ve sarımsaklı ekmek vardı. Basitti ama akşam yemeğinde yiyeceğim mavi yüzgeçli ton balığı suşisinden daha lezzetli olacağını biliyordum.

"Efendim?" Şoför boğazını temizledi.

Ne kadar olduğuna bakmadan eline biraz daha para sıkıştırdım.

"Birkaç dakika daha."

Süringenliği geçtim ve kısıtlama emri bölgesine giriyorum.

"Tabii ki."

Muhtemelen telefon açıp ihbar etmelisin dostum. Ben olsam ederdim. Bir kalp atışında.

Beş dakika sonra Robert yemek odasına girdi ve yavaşça sandalyesine oturdu. Hâlâ kırılgan ve yaşından büyük görünüyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Judith mavi beyaz bir Yankees kapüşonlu tişört ve yüksek bel bir şort giymiş olarak göründü. Bacakları bronz, kaslı ve muhteşemdi. Gülüyor ve makarnayı babasının tabağına yığıyordu. Adam öksürünce Judith gülmeyi kesti, babasının oturduğu yere doğru yürüdü ve sırtını ovdu.

Adam onun elini tuttu ve başını kaldırdı. Bir gülümsemeyi paylaştılar. Dudakları kıpırdadı. "*Ben iyiyim JoJo.*

Gerçekten iyiyim. Ben iyiyim."

İki bira kırdı ve uzun bardaklara doldurdu, dudakları hareket ediyor, gülümsüyordu. Şarkı söylüyordu.

Gözlerimi kaçırdım, çünkü böyle hissetmeyi ; onu istiyor, kıskanıyor ve ona acıyordum.

Onu istedim çünkü o benim için biçilmiş kaftandı.

Onu kıskandı çünkü gerçek bir ailesi vardı ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Ve ona acıdım çünkü tam olarak bırakamadım ve aşk yapmadım. Sadece nefret, öfke ve intikam.

Kesin olan bir şey vardı ki, Judith Humphry ve Lily Davis aynı kumaştan kesilmemişlerdi ve ben sadece birini giymek istiyordum.

Bir kız beni silahsızlandırdı, diğeri beni becerdi ve bitirdi.

Bir kız sadıktı, diğeri sığ ve boş.

Biri benim olduğunu iddia ediyordu ama ben diğerine sahip olmak istiyordum.

Chapter Eleven

Jude

"Konuşmamız gerek." Saat sabah dokuzu vurduğunda Célian'ın ofisine hışımla girdim.

Onu görmek için kapısının önünde görünmez bir sırada bekleyen Brianna, ofisine doğru ilerlediğimi ve kapıyı çalmadan içeri girdiğimi görünce iPad'ini göğsüne bastırmış ve telaşla bana bakmıştı. Célian çoktan masasının başına geçmiş, üç sabah kahvesinden birini yudumluyor, naneli sakızını çiğniyor ve günlük gazeteleri karıştırıyordu. Kayıtsızlığını yontulmuş bir zırh gibi taşıyordu, karanlık bir ruha sahip beyaz bir şövalye gibiydi.

"Katılmıyorum ama zaten buradasın, o yüzden ağzındaki baklayı çıkarabilirsin." ", Brianna'nın seni dışarıda beklediğini biliyor muydun?"

"Öncelikle, Brianna'nın seni dışarıda beklediğini biliyor muydun?"

başparmağımı omzumun arkasına atıp kaşımı

kaldırdım. "Ben yaptım, o da kapıyı çalabilir."

"Senden korkuyor."

"Siz de aynı şekilde davranırsanız akıllıca davranmış olursunuz," diye kırbaçladı, hâlâ başını kaldırıp bakışlarıma bakmıyordu. "Buraya Brianna hakkında konuşmaya mı geldiniz, Bayan Humphry?"

Lanet olsun ona. Sesi hızlı Harvey Specter gibiydi. Sadece daha acımasız. Ve on kat daha yakışıklı. Eğer Célian şövalyeliğe karanlık bir sokakta karşılaşırsa, onu öldüresiye döver, sonra da kız kardeşi cömertliği bulup onu da öldürürdü.

"Buraya sana söylemeye geldim ve çok kızgınım."

"Açıkla ve beni belirsizlikten kurtar."

"Artık göz teması kuramayacak kadar değerli misin? Bu artık altında kıvrandığım ve beni savunmasız görmek istediğin anlara mı saklı?"

Kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamadım. Hem de titreyerek. Arkama baktım. Brianna artık koridorda değildi. *Vay* be.

Célian bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı, kobalt mavisi gözleri bu sıcak günde daha da donuktu.

"Yap. Neyi?" Her kelimenin altını çizdi.

"Babamın sağlık faturasını ödediğini biliyorum. Hepsini. Sen benim şeker babam değilsin, Célian. İyi niyetini takdir ediyorum ama yardıma ihtiyacım yok. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim. Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok."

Bana acımanı istemiyorum. Bana eşitten daha az bir şey olarak bakmanı istemiyorum. Ve nişanlanmanı da istemiyorum. Aslında, özellikle nişanlı olmanı ve eşyalarımı ödemeni istemiyorum. Bu beni diğer kadın gibi hissettiriyor.

Tüm bunlar söylemek istediğim ama asla söyleyemeyeceğimi bildiğim şeylerdi. Bu duruma düşmeyi kabul etmiş olmam ya da beni öldürebilecek bir uyuşturucu olmasına rağmen onu hâlâ bir keş gibi arzuluyor olmam benden başka kimsenin suçu değildi.

Koltuğunda arkasına yaslandı, işaret parmakları birbirine vuruyordu. "Benim yaptığımı kanıtlamanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Benimle dalga mı geçiyordu? Başka şüpheli yoktu. Para öylece ağaçtan düşüp borç denen geniş, kara deliğe girmemişti.

"Gerçekten bu kartı oynayacak mısın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Omuz silkti. "Oynayabileceğim fazla kart yok. Alabildiğimi ."

Hâlâ öfkeli olmama rağmen güldüm. İsteddiği zaman şapşal ve çekici olabiliyordu. Ne yazık ki, çoğu zaman bir pislik olmakla yetiniyordu.

"Şimdi sana borçluymuşum gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum."

"Yapma. Sağlık ve öğrenci borçlarını seni becerdiğim için ödemedim. Seni sikmesinler diye ödedim."

"Öğrenci kredimi de mi ödedin?" Gözlerim yuvalarından fırlayıp yere yuvarlanmaya hazırdı. Hâlâ açık kapısının yanında duruyor, ruhsal bir çöküntü yaşamamak için kendimi zor tutuyordum. Günü kurtarması için ona ihtiyacım olduğunu varsayması, sapık bir peri vaftiz babası gibi sorunlarımı ortadan kaldıracak güce sahip olduğunu düşünmesi gururumu okşuyordu ama aynı zamanda çileden çıkarıyordu.

gazetenin bir sayfasını daha çevirerek yere baktı. "Tam burslu okuyordun ve evde yaşıyordun. Bu pek de önemli bir miktar sayılmazdı."

"Senin için," diye homurdandım. "*Senin* için önemli bir miktar değil."

"Gururunu geri al, tatlım. Biraz nankör gibi görünüyorsun ve bu hiç hoş değil."

"Canın cehenneme, Célian."

"Lütfen bana bunun bir davet olduğunu söyle."

"Senden nefret ediyorum!" Yüzüne doğru bağırdım, tepindim-gerçekten tepindim, ben, yetişkin bir kadın. Başını kaldırdı ve gözlerini sessizce vücudumda gezdirdi. Bakışlarımız Chucks ayakkabılarımda durdu. Kırmızı. *Öfke, tutku, savaş.*

"Öyle mi, şimdi?"

Hayatıma ona izin verdiğimden, onunla isteyerek paylaştığımdan daha fazla girmeye hakkı yoktu. Bunu kimseyle paylaşmadım. Ona borçlarımdan ya da aile hayatımdan hiç bahsetmememin bir nedeni vardı. Babam hakkında bile.

Baba.

Kanım damarlarımda dondu. Hayır. İmkânı yoktu. Yine de emin olmak için sormam gerekiyordu.

"Sen... babamın durumu hakkında bilgin var mı?"

Sandalyesinden kalktı, bezelye kabanını aldı ve girdi.

"Bu konuşma için bir fincan kahveye daha ihtiyacım var. Benimle yürü, Chucks."

Ben de arkasından gittim. Geniş omuzları tüm dünyayı taşıyabilecek kadar büyüktü. Asansöre ondan önce binmemi işaret etti ve kapılar arkamızdan kapandığı anda ona döndüm.

"Babamı , değil mi?"

Bunun beni neden bu kadar üzdüğünü bilmiyordum. Elbette Célian zengindi, başarılıydı ve hüküm sürüyordu ama benim gözümde hâlâ aynı seviyedeydik, kulağa ne kadar çılgınca gelse de.

Şimdi bana anlayış göstermeyi teklif etti ama ben bunu reddederek yüzüne vurmak istedim. Babamın hastalığından utanmıyordum. Sadece bunu insanlara ne zaman ve nerede anlatacağıma kendimin karar vermesini istiyordum - *eğer* anlatırsam.

"İstiyorum," dedi sesi çıkmadan.

"Lütfen bana söyleme..." Ağzımı kapattım. Bir fark yaratacağından değil. Babam deneyime devam edecekti.

Bunun gerçekleşmesi için çalışan bir akciğeri mi bağışlamam gerekse bile. Ama bunun doğru olmasını istemedim. Célian ve benim böyle olduğumuzu bilmek istemedim: güzel göğüsleri olan aylak bir Brooklyn muhabiri ve başka biriyle evlenmek üzere olan ve onun sevgisini suçluluk duygusuyla satın alan bir şeker baba patron.

Resmen metres olmuştum, parlak, güzel şeylerle -para, sağlık programı ve iyi, düzenli bir işle- susturulmuştum. Asla kabul etmediğim bir rol.

Güç dengesizliği artık kişisel, aşağılayıcı ve *gerçektir*. Nasıl çevirmeye çalışırsak çalışalım, yattığım bir adama borçluydum. Hayatımda giderek daha fazla yer kaplayan, kalbimdeki toprakları sahiplenmeden fetheden bir adam. Onları medenileştirmeden. Onları beslemeden.

Asansör kayarak açıldı ve ilk ben çıktım. Ne kadar telaşlandığımı, utancımın yanaklarımı nasıl renklendirdiğini, tüm vücudumun nasıl pembeleştiğini görmemesi için aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyordum.

Arkamdan inlediğini duydum. Aşağıya baktım ve belimi saran ve muhtemelen popomu ortaya çıkaran muhafazakâr, inci rengi bir kılıf elbise fark ettim.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?" Alaycı bir şekilde homurdandım.

"Her yerinde el izlerim olsa daha iyi görünürdü. Koşmayı bırakacak mısın?"

"Kendini açıklayacak mısın?" Binanın kapısını iterek açtım ve işlek kaldırımdaydık, birbirimize bakıyorduk ve iki heykel gibi durarak şehir merkezindeki insan trafiğini engelliyorduk.

Büyük avucunu yüzünde gezdirdi ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez biraz etkilenmiş görünüyordu. Oraya tedirginliği koyan kişi olduğum için kendimi bu kadar muzaffer hissetmemeliydim ama öyleydim.

" bir şey değil."

"O zaman bana bir şey olduğunu anlat."

"Ödemedim çünkü mutlu olmanı ya da memnun olmanı ya da diz çökmeni istedim."

"Gerçekten mi? Jessica'nın annesinin Alzheimer olduğunu biliyor muydun? Ona yardım ettin mi? Peki ya Brianna, senin asistanın? Onun öğrenci kredisi borcunu ödedin mi? Dur tahmin edeyim, aslında sık sık konuştuğun Elijah da bu yıl yüklü bir ikramiye almadı, böylece ailesine yeniden ipotek ettirdikleri evleri için yardım edebildi."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Onlar benim meslektaşlarım, yeni arkadaşlarım ve onlarla konuşuyorum." Kollarımı havaya kaldırdım. "Belki bunu bir ara sen de yapmalısın. Gerçekten çaba göster. Nazik ol."

Çenesi gerildi ve öfkeyle kilitlendi ve iki seçeneğim olduğunu anladım: ya oradan çıkacaktım ya da yüzüne bir tokat atacaktım, ki bunu hak etmişti. İK ile başımı belaya sokmayacak olan seçeneği seçtim. Arkamı döndüm ve yolun diğer tarafındaki Duane Reade'e doğru karşıya geçtim. Yeşil ışık yanıyordu ama New Yorklu sürücüler... yani New Yorklu sürücüler gibi davranıyorlardı. Mor bir taksi durdu, benden on beş santim ötede gıcırdayarak ve siyah bir duman bulutu püskürterek. Yanık lastik kokusu burun deliklerimi doldurdu ve ne olduğunu anlayamadan yere yığıldım.

Célian'ın vücudu tarafından

korunuyor. Her şeyiyle.

Benim üstümde.

Sıcak, taşlı yaya geçidinde.

Sert bedenine karşı kıpırdandım, yumruklarımı sıktım ve içgüdüsel olarak göğsüne vurdum. Öfkeliydim. Çok kızgındım. Aklın, inancın ve mantığın ötesinde. Başka bir kız hem bir erkeğin parası hem de kendi bedeni tarafından kurtarıldığı için sevinç duyabilirdi. Ama mesele sadece borcum ya da babamla Celian'ın bana yalan söylemesi değildi. Ona asla sahip olamayacağımı bile bile ona gerçekten değer vermeye başlamış olmamdı. Gerçekten değil.

"Kalp yalnız bir avcıdır, Jude."

Hayır, hayır, değil anne. Bu bir av ve Celian pençelerini avın derinliklerine batırıyor.

"Çekil üstümden," diye .

Burun delikleri alevlendi ama dediğimi yaptı ve ayağa sonra bana elini uzattı. Elini tuttum, hâlâ onun tarafından yere atılmanın şaşkınlığı içindeydim. İnsanlar kaldırımında etrafımızda toplanmış, bizi izliyorlardı. Célian taksinin kaportasına bir yumruk indirdi ve kaportayı yumruğunun şekliyle çukurlaştırdı.

Bağırdım. Bu açıdan bakıldığında elindeki tüm kemikler kırılmış gibi görünüyordu ama acıyorsa bile belli etmiyordu. Yüzü yine korkunç derecede boş ve duygusuzdu.

"Hey, adamım! Ne oluyor be!" Taksi şoförü başını camdan çıkardı ve bize doğru öfkeli bir yumruk salladı.

"Cehennem senin kışına salmak üzere olduğum şeydir. Kırmızı ışıktaki geçtin ve neredeyse çalışanımı eziyordun, ben de aracını pezevenkleştirdim. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu binamda koca bir katı işgal eden lanet olası avukat ekibiyle görüşebilirsin."

Şoför hiçbir şey söylemedi, başını taksisine geri soktu ve nefesinin altında küfretti.

Célian patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve onu iki bina arasındaki bir ara sokağa çekip omuzlarını sıkarak duvara yapıştırmak zorunda kaldım. Nefes alıp vermesi zor ve yavaştı, sanki sadece bu hareket bile ona zarar veriyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Burnundan derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Öyle mi?" "Evet.

Bana vurmadı, Célian."

Onun yardımını olmasaydı bile taksi beni ezmezdi. Célian'ın Camille ile yaşadıklarından sonra ani bir tepki verdiğini biliyordum ve duyarsızlığım yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Işık yeşildi, ben de ona doğru gittim.

"Kendine bir iyilik yap ve karşıdan karşıya geçmeden önce sağına soluna bak," diye tısladı kızgınlıkla, birden utanmış ve rahatsız olmuş görünüyordu.

Zırhı yere düştü ve onu olduğu gibi gördüm: kız kardeşine olanlar yüzünden ham ve inanılmaz derecede acı çekiyor, babası ve nişanlısıyla olan ilişkileri yüzünden kırılmış, ona hayranlık duyan ve onu örnek alan ama ona gerçek sevgiyi göstermekten her zaman çok korkan insanlarla dolu bir denizde kaybolmuş.

"Hayatımı kurtarmak istedin." Yanağını avuçladım, yapmalı mıydım bilmiyordum ama çok da umursamıyordum.

Elini benimkinin üzerine koydu ve kalın kirpiklerinin altından beni taradı, boğazı bir yutkunmayla titriyordu. Özel dikim takım elbisesinin altında nabızı yavaşladı ve artık senkronize bir şekilde nefes alıyorduk. Ona kapalı kapılar ardından başka bir yerde dokunmak pervasızlıktı ama elimde değildi. Gözleri kırılmış buz gibiydi; güzel, mavi ve kararmış.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve ağzımı kendi ağzına yaklaştırdı. "Kendini övme, tatlım."

Elbisemin kumaşı üzerinden göğsümü kavradı ve sıktı, hiçbir uyarıda bulunmadan acımasızca dilledi. Ağzım açık kaldı ve istilayı kabul ettim. Kollarımı boynuna doladım, kendimi ona doğru sürtmeye başladım.

ve bunun yeterli olmadığını, hatta yakın bile olmadığını biliyordum. Kıyafetlerimizden, iç çamaşırlarımızdan, çekingenliğimizden kurtulmak istiyordum. Vücudumdaki son parçaya kadar soyunmak, sonra da her itişte, öpüşte ve ısırışta ona tüm sırlarımı anlatmak istiyordum.

Ve bunları beni -iki kez- kurtardığı için değil, tam tersine, onunla tanıştığımdan beri ilk kez kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu fark ettiğim için yapmak istedim. Kendisinden.

Benden ayrıldı, çenemi parmaklarının arasında tuttu ve her zamanki ayrıcalıklı, kalın ve ağır, şehvetle gölgelenmiş havasıyla bana baktı.

"Saat sekizde. Aşağıda bir taksi bekliyor olacak. Aynı elbiseyi giyeceksin ve sütyen ya da külot giymeyeceksin. Bu gece benim olacaksın. Bana cevap vermeyeceksin, sadece seni istediğim gibi becermeme izin vereceksin -senin bokunun parasını ödediğim için değil, ikimizin de dikkatinin dağılmasına ihtiyacımız olduğu için. Bana attığın her şımarıklık için, amını tokatlayacağım. Duyduğum her *hayır* için seni orgazmdan mahrum edeceğim. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım, gözlerimi ayakkabılarıma diktim. Bu kısmı sevmiştim. Yoksun, hasta ve işkence görmüş bir şekilde onun olmak.

"Güzel. Şimdi git bana bir kurşun getir."

Chapter Twelve

Célian

O yaptı.

Bana tüm ipuçlarının anasını getirdi.

"Başkan Yardımcısı Brendan Creston *ne* yaptı?" Kate konferans odasındaki iPad'inin üzerine kahvesini püskürttü.

Judith Humphry hırslı bir küçük Chucks'tı. İki kişinin iş yükünü yönetiyordu. Ne zaman birinin peşine düşmek istemediği bir bağlantı ya da ipucu olsa -ister çok tembel, ister çok meşgul, isterse de çıkmaz sokakla sonuçlanacağından emin olmasınlar- bunu onun önüne atarlardı.

"Brendan Creston bu riskli e-postaları sızdırdı." Jude başını salladı, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. "Şimdi insanlar Başkan'ın bildiğini ve sızdırılmak istendiğini söylüyor. Eğer doğruysa, bu oyunun kurallarını değiştirir."

"Nasıl ?" Elijah başını kaşıdı. "Sözcüyü sorguya çekin." Jude'un gözleri parladı.

Elijah'ın ona nasıl baktığını gördüm ve bundan hoşlanmadım. Benim de hoşuma gitmişti, vurmaya hevesli olduğu bir ikramiye gibiydi - ateşli, zeki, hırslı ve şefkatli.

"Jude, sen doğuştan yeteneklisin." Kate masanın üzerinde davul çaldı.

Jessica, Phoenix'in yanında ciyakladı ve Jude'un yanındaki başka bir erkek muhabir ona beşlik çaktı. Herkes yeni çocuğu destekliyordu.

Ve onu beceren bendim, hem üstünü hem de amını.

"Pekâlâ, Judith kısa mesajları okuyabiliyor ve basit ipuçlarını takip edebiliyor diye altımıza yapmayalım." Herkese işlerinin başına dönmeleri için el salladım.

Dört saat sonra, James Townley'nin adı Twitter'da üç NFL yıldızı ve bir sirk palyaçosunun yer aldığı bir seks kaseti varmış gibi patlarken, şimdiye kadar hazırladığımız en çirkin haber programlarından birini tamamladık.

Herkes #LeakGate hakkında konuşuyordu.

Tesadüfe bakın ki, LBC'nin en üst katı hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Mathias'ın Jude'u haber odama ortalığı karıştırmak için getirdiğini biliyordum ve kaderin garip bir cilvesiyle Jude onun sonradan görme cazibesine karşı bağışıklık kazanmakla kalmamış, aynı zamanda sadık bir kedi gibi her gün ofisimin kapısına ağız sulandırıcı haberler bırakmıştı.

Babamı tanıdığım için, LBC'deki ilerlememin içine etmek için daha fazla numarası olduğundan emindim.

Eve döndüğümde Judith için bir taksi ayarladım. Normalde insanlarla ilişki kurmazdım ama asistanımdan muhabirimi binama geri göndermesini isteyemezdim. Hâlâ boş vaktim vardı, bu yüzden binanın spor salonuna gittim, bir çantayı yumrukladım, buhar odasında oturdum ve sonra duş aldım. Koyu renk bir kot pantolon ve beyaz V yakalı bir gömlek giydim ve Jude'un yüzünü ve kışını kirlettiğimde aç, huysuz veya dikkati dağılmış olmasını istemediğime karar verdim, bu yüzden yoluma çıkmadan önce onu beslemenin benim çıkarıma olacağını düşündüm.

İyi aydınlatılmış sokağıma çıkarken aklımdan geçen buydu.

Çin malı mı? Aletime ve çarşafıma GDO'lu nefes bulaşmış gibi hissetmedim. *Hintli mi?* Potansiyel fındık alerjisi. *Yunan?* Akdeniz yemekleriyle asla yanlış yapamazsınız, ama Lily buranın teslimatı bir yıl sürdüğünden şikayet ederdi. Kısa bir süre Jude'a mesaj atıp sorma fikrini düşündüm ama hemen vazgeçtim. İhtiyacım olan son şey bunun bir randevu olduğunu düşünmesiydi.

Bunun yerine, fazladan on dakika yürüyerek en yakın İtalyan restoranına gittim ve menüdeki her makarna yemeğini sipariş ettim. Dün gece onu makarna yerken görmüştüm, kesinlikle en iyi anlarımdan biri değildi, bu yüzden glutensiz, unsuz, karbonhidratsız, keyifsiz kızlardan biri *olmamalıydı*. Bu bilgiye sahip olduğumu boş verin, çünkü görünüşe göre, özellikler listeme takipçiliği de ekleyebilirim.

Bu arada, Lily için yiyecek toplamak bir denizanasına kalp ameliyatı yapmaya benziyordu.

Elimde yiyecek poşetleriyle sokağıma döndüğümde Judith çoktan binanın girişinde durmuş, ayağını yere vuruyor ve telefonunda ne dinliyorsa ona kafa sallıyordu.

Ne , Chucks?

Bileğimi oynattım ve Rolex'ime baktım. Otuz dakika. Yemek almam otuz dakika sürmüştü ve bu süre zarfında o da binanın kapısında bekliyordu. Neden aramadığını merak etmeme gerek yoktu. Telefonum sessize ayarlıydı. Gazeteciler telefonlarını dakikada bir kontrol eder, bu yüzden her mesajın ve e-postanın ek *ping'ine* katlanmak tam bir mazoşizmdi.

Judith beni görür görmez başını salladı ve diğer yöne dönerek benden uzaklaştı. "Sen bir domuzsun."

O zaman umarım pastırma seviyorsundur, çünkü bu akşam menüde ben varım, Chucks.

Kendimi savunmaya zahmet etmedim. Birçok şeydim ama yalancı değildim. Ayrıca, kızgınken daha da muhteşemdi - şişmiş pembe dudakları, koyu sarı kirpikleri ve kompakt her şeyiyle. Sokağımın yarısına gelmişti ki, bir şey hatırlamış gibi arkasını dönüp bana doğru yürüdü. Kaşları eriyerek şaşkın bir ifadeye dönüştü.

Önünde durdum, avuçlarım dışarı bakıyordu, parmaklarımdan sarkan beyaz plastik poşetlerden zeytinyağı damlıyordu.

"Kutularda ne var?" Çenesini paket servise doğru uzattı.

"Vücut parçaları."

"Her zaman bir büyücü."

"Bunu tekrar sorabilir misiniz, ama dramatik bir şekilde, *Yedi* filmindeki Brad Pitt gibi?"

Lily'nin, abartılı olduğu için onunla her dalga geçtiğimde yaptığı gibi gözlerini devirmesini bekliyordum. Bunun yerine Jude arkasını dönüp bana sırtını döndü, sonra da teatral bir şekilde döndü.

"Kutularda ne var!" Bana silah doğrultur gibi yaptı ve yıllar sonra ilk kez - evet, *yıllar sonra*- gerçekten güldüm. Tam anlamıyla kıkırdadım. Yüzümde, göğsümde, *ciğerlerimde* garip bir his vardı.

"İtalyan."

"*Blech*. Anticlimactic." Ama gülümsemesi hiç .

Tüm bu şımarıklığı yüzünden gerçekten tokatlanmak istiyordu.

Güvenlik kodunu girmek için çantalardan birini yere bıraktım. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi yerden aldı. Lily, sızdıran paketleri eve taşımama yardım etmeden önce sadistlerin elinde ölürdü.

Lily'den bahsetmişken, asansöre doğru yürürken, eski sevgilimin burada olabileceğini ve istenmeyen bir ziyaret için uğrayabileceğini düşündüm. Başkalarıyla görüştüğümü biliyordu ama ben kimseyi evime getirecek kadar ileri gitmemiştim.

Ancak Judith sadece bir sikiş değildi. O *bir* sikişti. Jude gibi kızların asla gerçeği olmasaydı, onu yıllarca elimde tutabilirdim. Bu onun muhakemesinde bir hataydı. Sikime boşalırdı, sonra etrafta dolaşırdı ve sonra çok daha iyisini hak ettiğini fark ederdi.

Üst katta çantaları karıştırdık ve haberlerin karşısında makarna ve pizza yedik, düşünce ve fikir alışverişinde bulunduk. Ağırılığınca karbonhidrat yedikten sonra Jude tuvaletin nerede olduğunu sordu. Koridorun sonunu işaret ettim, sonra tüm boş kapıları ve poşetleri toplayıp çöpe attım. Ellerime baktım. Bu sabahki taksi olayından dolayı hâlâ titriyorlardı. Bir kadeh votka içtim ve ardından bir Advil aldım. Sonra ana banyodaki duşun açık olduğunu fark ettim.

Ne oluyor lan?

Koridorda yalınayak ilerleyip kapıyı çaldım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet!" diye haykırdı. "Güzel. Harika. Muhteşem. Birazdan daha fazla eşanlamlı kelime bulacağım."

"Duş mu alıyorsun?" İzin almadan bir şey yapmak Jude'un karakterine aykırı bir şeydi. Bir cetvel kadar düzgündü, bu yüzden onu eğmek en sevdiğim eğlenceydi.

"Aslında..."

"Sana katılacağım." Bu akşam çok fazla yemek yenmiş, konuşulmuş ve yeterince sevişilmemişti ve sanırım o da yemek yeme kotasını doldurmuştu. İş günü boyunca her dakika sikimi bacaklarının arasına sokmayı hayal ediyordum. Daha fazla beklemek anlamsızdı.

"Yapmamayı tercih ederim." Boğazını temizledi. Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayıldı.

"Chucks, sen...?"

"Hayır!" diye bağırdı ve bir şeyi devirdi. Bir şampuan olabilir. "Tabii ki hayır. Yüce İsa. Ben asla..."

"Sıçmak mı? Evet, yaparsın. Yoksa kabızlıktan ölürsün. Kapıyı neden açamadığını söyle yoksa kırarım."

Suyu kapattı ve kapıyı açmadan önce odanın içinde ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum. Elbisesi beline kadar kıvrılmıştı ve

muhteşem bir şekilde külotsuzdu. Çilek kırmızısı yüzüyle bana baktı, Cupid'in yay dudakları bu kadar sevimli bulmamam gereken bir kaş çatmayla bastırılmıştı.

"Bezinin değiştirilmesini ister misin?" Bir omzumu kapının pervazına yasladım. Benden biraz daha gençti ama umurumda olacak kadar değil.

Parmaklarını birbirine doladı ve onlara baktı. "Sadece senden önce orayı tazelediğimden emin olmak istedim..."

Bugün ikinci kez güldüm ve bu bir tür rekor olmalı. Yine de vücudum gülmeyi reddediyordu, yemin ederim, çünkü gerçekten öksürdüm. "Devam et. Cümleyi bitir."

"Şey, eğer istersen... bilmiyorum, oral yapmak. Uzun bir gün oldu. Kötü kokmak istemedim."

İçeri bir adım attım ve her iki yanağını da avuçlayarak yüzünü bana bakması için yukarı kaldırdım. Gözleri ela, yeşil ve birdenbire grinin vahşi bir tonuna bürünmüştü. Sanki evren göz bebeklerinin etrafını sarmıştı - kertenkele gibi, gerçekten. Alt dudağını ısırды ve ağzıma baktı.

"Seni buraya çağırdım çünkü amını yemek ve beynini sikmek istiyorum. Ve amının sabun gibi değil, am gibi kokmasını ve tat almasını istiyorum."

Dili alt dudağının üzerinde gezindi, allığı derinleştikçe pembe tenini daha fazla kovaladı.

" konuşuyorsun."

"Ben daha pis sevişirim, evlat. Şimdi, duş almak istiyorsan, alabilirsin. Ama önce tatlıma ihtiyacım var." Çıplak amını avuçladım, avucum tümseğine bastırdı, parmaklarım çoktan girişini sıyırdı. Diğer elimle beline sarıldım ve onu kalkmış sikime doğru çektim. Parmaklarımın sert pedleri bal gibi damlayan yarığı boyunca sürüklenirken vücuduma karşı titredi.

"Sırılsıklam," diye tısladım ağzına, klitorisini çimdikledim, sonra üç parmağımı içine soktum ve G noktasına vurmak için kıvırdım. "Ve *lezzetli*."

"Jesu..." diye başladı, sonra ağzını kapattı.

Soru sormak için bir kaşımı kaldırdım. Güldü ve yine dudağını ısırды.

Bir gün senin için ısıracağım, Chucks.

"Sen ve ben birlikteyken onun adını boş yere kullanmayacağıma dair İsa'ya söz verdim."

"Tuhaf bir kızsın, Judith Humphry." "Ama iyi bir Hristiyan." Göz kırptı.

Uzun süre burada kalmayacaktı ve bunu biliyordum. Müsait, yakışıklı ve nişanlı olmayan bir pislik onu alıp götürcekti. Ve ben bu konuda hiçbir şey söyleyemeyecektim, çünkü bir başkasına söz vermişim. Parmaklarımı tekrar amina soktum ve dudaklarıma götürüp tadına baktım. "Duşta," diye homurdandım.

Zarif, gri taş basamakları tırmanarak cam duş kapısına ulaştı ve kapıyı açtı. Zemin gerçek çakıl taşlarından yapılmıştı ve ayak parmaklarını garip dokuda oynattı, dudaklarından bir kıs kıs gülme kaçtı. Ben şehrin en pahalı bölgesinde üç yatak odalı bir dairede yaşıyordum, o ise gelişmekte olan bir mahalledeki boktan, eski ayakkabı kutusunda ay sonunu getirmeye ve faturaları ödemeye çalışıyordu. Yine de benim evimdeki süslü püslü şeylere ilk kez tepki gösteriyordu.

Beklentiyle bana baktı, ona katılıp katılmayacağımı merak ediyordu. Bir elimi kot pantolonumun içine soktum ve lavaboya yaslandım.

"Elbiseni çıkar."

Öyle yaptı. Altına basit, pamuklu bir sütyen giydi. İlk hatası.

Aletimi külotumun içinden tembelce sıktım. "Sütyen yok dedim. Bu senin ilk am şaplakların. Duşu aç."

Titreyen parmaklarıyla yaptı. Püskürtücüyü göbeğinden ayırdı ve göğüslerine ve karnına bastırdı, gözlerini kapattı ve ılık su akışının tadını çıkardı.

"Daha aşağı," diye emrettim.

Püskürtücüyü göbeğine kadar indirdi.

"Ben olsam kendimi test etmezdim,

Chucks."

İnledi, aşağı kaydırды ve çoğunlukla traşlı olan tatlı, dar amına bastırdı, sadece son hedefime giden açık sarı saçlardan oluşan bir iniş şeridi vardı.

Aletim zonkluyor, ilkel bir ihtiyaçla ağrıyordu ve şimdi kendimi tam anlamıyla okşuyordum, ofiste seviştiğimizden ne kadar farklı olduğuna hayran kaldım.

"İçeride."

Püskürtücü bir iPod boyutundan daha küçüktü çünkü bu duşta farklı yönlere bakan sekiz tane vardı. Onu amina kolayca sığdırabilir ve hatta birkaç parmağımı da içine alabilirdi.

Bana meydan okurcasına baktı, meme uçları küçük çakıl taşlarına dönüşmüştü. "Hayır," diye inledi.

"Bu senin ikinci am tokadın."

Jude sırtıttı. Bundan hoşlanacağını biliyordum ama bu konuda daha utangaç olmasını beklerdim. Her halükârda, bu çalma listesi oluşturan, müstehcen başlıklar bulan kız bu gece çok fena kazıklanacaktı.

"Şimdi sok, yoksa hazır olduğundan tam olarak emin olmadığım daha fazla sürprizle karşılaşacaksın," dedim, aletimi istemsizce elime geri itene kadar sıktım, serbest bırakılması için yalvardım.

çalışıyorum, ufaklık.

Jude püskürtücüyü amına soktu ve istila karşısında ürperdi.

"Şimdi onunla kendini becer ve bunu sana yapan kişi olmam için bana yalvar." Püskürtücüyü içeri ve dışarı hareket ettirdi, duvarlarını kaplayan hızlı akışın zevkiyle titriyordu ve ben burada lavaboya karşı ölmeye ve tüm bokumu miras almasına izin vermeye hazırdım. Kız iş yerinde dişi bir aslan, yatakta ise bir kuzuydu; benim gibi bir yırtıcı için mükemmel bir kombinasyon. Ofisteyken onunla dövüşmek, başka bir yerdeyken de onu becermek istiyordum. Ama beni endişelendiren aradaki kısımdı. Çünkü ben Her ikisini de yapmadığımız zamanlarda bile hayatının her saniyesini tekeline alıyordu. "Oh, Tanrım," diye inledi.

"*Célian*," diye düzelttim. "Bana adıyla hitap et. Benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Beni becermeni istiyorum." Kendi omzuna doğru inledi, gözlerini sıkarak kapattı, orgazmı demleniyordu ve bacaklarını titretiyordu. Keşke şu anda böyle bir piç olmasaydım.

"Dur." *Ama öyleydim.*

"Ne?" diye kekeledi, hâlâ püskürtücüyle mastürbasyon yapıyordu.

Artık o kadar sertleşmişim ki zar zor sağlıklı düşünebiliyordum. Tüm kanım sikime hücum etmişti ve bana kendi adımı sorsaydınız cevap vermekte zorlanırdım.

"Hemen şimdi dur." Dudaklarımın arasından hırıltılı bir hırıltı süzüldü.

Kafası karışmış bir halde gözlerini açtı ama püskürtücüyü yavaşça amından çıkardı.

"Kapat şunu ve yatak odama git. Kendini kurulama." Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Yatağımın kenarına tünedim, yukarı ittim ve kalçama vurdum. Saniyeler sonra kapımda belirdi, yerlerden su damlıyordu, saçları ıslaktı ve siyah ve gri desenli yatak odamı ve altın rengi ipek yorganımı tararken gözleri kocaman açılmıştı. Annem bunu Paris'e yaptığı son seyahatten getirmişti. Arkadaşı Isabelle bana hediye etmişti ve annem de

bayılmak üzereydi, yıllar önce Nantucket'ta bizi ziyaret ettiğinde arkadaşı üzerinde büyük bir etki bırakan harika oğluyla gurur duyuyordu.

Isabelle'in benden bu kadar hoşlandığı gerçeğini annemden saklamıştım çünkü on dört yaşımıdayken kirazımı patlatmıştı - ikisi de sarhoşken ve annem Mathias'ın daha fazla çalışanı becermediğinden emin olmak için tökezlemişti. Hayatım böyleydi. Büyük, devasa bir karmaşa.

"Kucağımda." Sert kalçamı tokatladım. Bana doğru yürümeye başladı ama fazla uzaklaşmadan başımı sertçe salladım.

"Sürün."

Durdu, tereddüt etti ve yüzünde daha önce hiç görmediğim vahşi bir ifadeyle bana baktı. Bir şekilde hem asi hem de itaatkârdı. Hayır demesi gerektiğini biliyordu ama vücudu buna fazlasıyla hazırды.

"Bu yatak odasının dışında hiçbir anlamı olmayacak. Ben hâlâ senin eşitimin, Célian."

"Olmadığını hiç söylemedim."

"Senin de böyle düşünmediğinden emin olmak istiyorum. Sırf yatakta bana patronluk taslanmasından hoşlandığım için-"

"Benim tarafımdan," diye durdurdum onu. "*Benim tarafımdan* yönetilmekten hoşlanıyorsun. Sokaktaki herhangi bir piç tarafından değil. Dizlerinin üzerine çok *Judith*."

Ve işte oradaydı, insanoğlunun bildiği en güzel manzara: ölümcül derecede çekici, delicesine zeki bir kadın becerilmek için yalvarıyordu. Kendini alçalttı, dizlerinin üzerinde bana doğru ilerledi, göğüsleri kollarının arasında sallanıyordu. Durdu, yüzü sikimle aynı hizadaydı. Kalçamı tekrar okşadım.

"Yukarı. Ağzın sikime sarılmış ve kığın havadayken."

Kot pantolonumu ve külotumu indirdim ve dudaklarının damarlı horozumun etrafına sarılmasını izledim, kolumu zar zor aldı. Hiç uyarmadan çıplak kığına bir tokat attım. Eğlenceliydi ama yine de işe yaradı. Sadece onun orada olmasının verdiği yoğun zevkten birkaç damla döl kaçtı, her isteğimi yerine getirdi, ona verdiğim her şeyi istedi, tek gecelik bir ilişki bir yana, başka kimseyle asla paylaşmayacağım acı verici şeyler de dahil.

"*Hmmph*," diye mırıldandı sessizce, ağzı ereksiyonumla doluydu.

Hoşuna gittiğinden emin olmak için parmaklarımı amına soktum ve iç bacaklarının her tarafına damladığını gördüm.

Evet. Am tokatlama ve Jude benim sapık beynimin cennetinde yapılmış bir eşleşmeydi.

"Buraya gelmeden önce sutyenini çıkarmanı söylediğimde, sutyenini çıkaracaksın."

Bir sonraki tokat artık o kadar şakacı değildi, ama yine de hardcore bokun yakınında değildi. Dudaklarını şaftım boyunca hareket ettirmeye ve tabanını kavramaya alışmaya başlamıştı. Sikime doğru inledi ve ben yine elimi aşağıya soktum ve bacağından ve altın yorganın üzerinden damlayan ıslaklığın bir kısmını ödünç aldım, acıyı yatıştırmak için kış yanağına sürdüm.

"Bu da ön sevişme sırasında *hayır* kelimesini söylediğiniz için. Başka ne için? Eminim denersek sizi cezalandırmak için nedenler bulabiliriz."

Ağzını sikimden ayırdı ve yukarı baktı, ağzı o kadar şişmiş ve kızarmıştı ki, yardım edemedim ama kirli bir öpücük soktum.

"Bir gün Brianna'yı ağlattığında dizüstü bilgisayarını konferans odasına sakladım."

Bu o muydu? Üç saat boyunca o şeyi aradım. Açık avucum tekrar kışının yanağına indi. İnledi, dizleri şehvetle titriyordu ve seks kokusu havada o kadar ağırdı ki ikimiz de sarhoş olmuştuk.

Tekrar yukarı baktı. Bir öpücük daha çaldım, aletim onun arasında Memeler.zonkluyordu.

"Bazen kendi başıma kaldığımda, IT'den Noah'düşünüyorum."

IT'den Noah'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; sadece yeni olduğunu biliyordum.

İşsizdi. Kışını tekrar tokatladım ve bu sefer kulak memesini ısırdım - nazıkçe değil - iyi bir önlem için.

"Bana tam adını ver," diye homurdandım.

Başını geriye atarak güldü. "IT'de Noah diye biri yok. Yani, belki vardır. Ama onu tanımıyorum."

"Bana daha fazlasını anlat." Amındaki ıslaklığı toplamaya ve göt deliğiyle oynamaya başladım. Bu sefer biraz daha fazla baskı uyguladım ve işaret parmağımı arada bir içeri ve dışarı kaydardım, her zaman onu meşgul ettim.

"Geçen gün bir adama numaramı verdim. Gray ve Ava için kahve almaya gittiğim bir lokantada."

Çenem seğirdi ve kışına bir tokat daha attım. "Hiç komik değil." "Komik olmaması gerekiyordu."

Hayatımda bazı büyük değişiklikler yapmak istemediğim sürece bu bilgi hakkında yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. İki parmağımı kaydardım

göt deliğine soktum ve o da gerildi. Koca sikim kıcının derinliklerine gömüldüğünde ne kadar mükemmel olacağını şimdiden hissedebiliyordum.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Bunu kimse yenemez, bunu sen de biliyorsun." "Denemeye hazırım," diye inleyerek kıcını elime doğru itti, Daha fazlası için yalvarıyor. Daha fazla parmak. Daha fazla baskı. Daha fazla biz.

Ayağa kalktım ve onun yatağına baş aşağı düşmesine izin verdim. Kıcının yan tarafına bir tokat attım ve dizimi diz kırımlarının arasına sokarak havaya kaldırmasını işaret ettim. Çarşaf larımı ısı rarak, gözleri kapalı bir şekilde bana uydu. Sikimi kık yanaklarının arasına soktum ve uzun, dalgalı saç larını yumruğumun etrafına doladım, baş ını yukarı çekerek kulağına fısıldadım, "Burada iş imiz bittiğinde numaranı değiştireceksin."

Erotik bir şekilde güldü, boynu uzamış tı, uzun ve narindi. Biraz sık mak için saç larını bıraktım, sularıy la yeterince kayganlaşt ığından emin olmak için anüsünü tekrar parmakladım.

"Sanırım ona bir şans vereceğ im. İyi birine benziyor. Müsait de."

Yanlış olduğunu bile bile bir anda iç ine girdim. Bunun bir ödül değil, ceza olduğunu bilerek... Zevk, acı ve suçluluk duygusunun karış ımı, karın kas larımın kıcının tümseğıne doğru gerilmesine neden oldu. O benimdi. Büyük bir M ile.

Bu bir rica, yalvarma ya da umut değil, basit bir gerç ekti. Gözleri bunu doğruladı, vücudu bunu söyledi ve eğer benim paylaş ma iş inde olduğumu düşünüyorsa, belli ki öyle olmadığını acı bir şekilde hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

İticiliğ imle öne doğru sıçradı, dört ayak üzerinde durdu ve ben onun dar göt deliğine vurdukça mırıldandı, o kadar inanılmaz derecede sık ıydı ki, mengene gibi bir kavramayla orgazmı benden sağ dığını hissedebiliyordum. Şış mış klitorisini bulmak için elimi karnından aşağı kayd ırdım. Kolumun altında titriyordu.

"Siktir." Kulağı nın ucunu ıs ırdım. "Siktir, Judith, siktir."

İnledi, kık ı kalça kemiklerimle tekrar tekrar buluştu, itiş için itiş, itiş için itiş, dokunuş için dokunuş la bana meydan okudu. Haber odasında baş ka bir gün daha. Ben . O çekiyordu. İkimiz de sadece diğ er kiş inin verebileceğı hissin peş indeydik.

Onun telefon numarasını alan adamın can ı cehenneme. Onu ve New York'taki diğ er tüm erkekleri sikeyim.

"Seni bırakmam gerek," diye mırıldandı kendi kendine.

Sana sahip olmalıyım.

Vücudu altımda kasıldı, tepeye çıktı ve her dalışta daha da derinlere daldı ve yardım edemedim, bunu yapmak zorundaydım, boynunun arkasını bir hayvan gibi ısırdım - bir vahşi, bir suçlu - ve boğazına bir avuç içi yapıştırdım, onu yukarı kaldırdım, böylece ikimiz de dizlerimizin üzerinde durduk, yükümü mükemmel, süt beyazı kışına vurdum. İkimiz de doruğa ulaştığımızda, çoğunlukla boş olan yatak odamın içinde yankılanan bir çığlık attı.

Birkaç saniye sonra yatağıma yığıldı, omurgasız ve iyice sikilmişti. Ben de onun yanına, karşı duvara bakacak şekilde düştüm. Varsayılan stratejim yastık konuşmasını engellemek ve göz temasından kaçınmaktı. Bu kişisel bir şey değildi. Birlikte olduğumuz zamanlarda bunu Lily'ye de yapmıştım.

Sözcükler ağzından çıktığında yüzüne bakmak için arkamı dönmüştüm.

"Gitmeliyim."

"Ben bir taksi çağırayım." Egom beni onu becerdiğimden daha sert beceriyordu ve bu onun dayanıklılığı hakkında çok şey söylüyordu.

"yok. I..."

"Seni ben götüreceğim." Fikrimi değiştirdim.

Onun için para harcamamdan nefret ederdi ama onu bırakmamın bir maliyeti yoktu. Tabii ki on yıldır ilk kez arabamı garajdan çıkarmam gerekti.

Başını salladı, yüzü ciddiye. Bir kadının bende kalması fikri hiç aklıma gelmemişti. Son bir yıl içinde bir kadınla yattığım tek zaman, garip bir şekilde, Jude ile otel süitindeydi. O sefer farklıydı, çünkü olması gereken yere dönmek istemediğini biliyordum ve bunu kişisel olarak algılamadım.

Ayrıca birbirimize sarılıp kulağımıza tatlı sözler fısıldadığımız da söylenemezdi. Daha yeni yatağa düşmüştüm ve onu komaya sokmak için aklımda bir görevle uyandığımda çoktan gitmişti.

"Biliyor musun, ben de erkek arkadaşımı beni aldatırken yakaladım. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmişim."

Saçının bir tuttum ve parmakladım. Saf altın. Ben de aynı şeyleri yaşamıştım, hatta belki on kat daha kötüsünü, çünkü sevgilimi beceren adam bana çok tanıdık geliyordu. "Yaptı mı?"

Kıkırdadı. "Hâlâ , değil mi?"

"Bu illa bir bok demek değil. O zamandan beri onunla konuştun mu?"

"Hayır. O aramadan beri değil. Hilecilere karşı sıfır toleransım vardır. Tanıdığım bazı insanların aksine."

Bunu hak etmiştim.

"Burada kalabilirsin." İğnelemesini duymazdan geldim. "Her gün Brooklyn'e gitmek saçmalık. Sana yedek anahtarı verebilirim."

Kafam mı güzel? O makarnanın içinde ne vardı? Sadece bir kadeh içtim. Yine de, bu sözlerin hiçbirini geri alacak gücü kendimde bulamadım.

Judith sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve inci gibi beyaz dişlerini alt dudagının üzerinde gezdirdi. Bunu düşünüyor gibiydi.

Önerinin kendisi gülünç olduğu için hemen kapatılmamak rahatlatıcıydı.

"Bu iyi bir fikir değil." Durakladı, cep telefonunu açtı ve saate baktı. Saat on biri çoktan geçmişti. "Yine de, eğer hala masadaysa, eve dönmek için o arabayı alacağım."

"Öyle."

"Elbisemi giyeyim ve yüzümü yıkayayım." İşe geri dönmüşüz gibi yataktan zıplayarak çıktı. Koridorunda onun şımarık beyaz kıcının sallanışını izledim.

Gözlerimi kapattım. Şampuanının ve vücut losyonunun kokusunu taşıyan bir hava burnumu okşadı ve derin, açgözlü bir nefes aldım.

İyi değil. İyi değil. İyi değil.

Telefonu çarşafların arasındaydı, yeni mesajlarla bipliyordu. **Brianna: Bugün dosyalama işinde bana yardım ettiğin için teşekkürler! xoxo Grayson: Victoria's Secret modeli hangisi olurdu? Ava: Bu hafta sonu göğüs ucumu deldireceğim. Bana şans dile. O yakışıklı çocuk seni aradı mı?**

Telefonu aldım, SIM kartını çıkardım ve ikiye böldükten sonra tekrar telefonuna taktım ve her şeyi yere çarptım.

Eğer adam Judith'i istiyorsa, onu eski yöntemlerle, New York'un sekiz milyon sakini arasında araması gerekirdi.

Bacağını kır, dostum.

Chapter Thirteen

Jude

Bir gün babamın yüzünün artık banyo duvarıyla aynı soluk tonda olmadığını fark ettim.

Evlat edinilmiş hücre transferi tedavisi denen bir tedavi görüyordu. Tedaviler invaziv ve rahatsız ediciydi ama eve her döndüğünde bir öncekinden daha fazla gülümsüyordu. Hâlâ zayıftı. Hâlâ griydi. Ama artık ölmeye hazır ama hayatı bırakamayacak kadar utanmış gibi konuşmuyordu çünkü ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bu da kalbimi coşturuyordu.

Evin dışında giderek daha fazla zaman geçiriyorduk; kol kola kısa gezintiler yapıyor, New York tam anlamıyla yaza girerken oluşan renk cümbüşünü hayranlıkla izliyorduk. Yeşil yapraklar başımızın üzerinde hışırdıyor, yalınayak çocuklar mahallede koşturup birbirlerine hortumları doğrultuyor ve konfeti gibi çılgın kahkahalar saçıyorlardı. Mahallemizin kaldırımlarının kenarlarındaki uykulu yataklarında çiçekler açıyordu.

Célian'ı bildiğimi babama hâlâ söylememiştim ve öyle de kalmasını istiyordum. İhtiyatlı bir iyimserlik içinde olsak da tedavinin işe yaramama ihtimali yüksekti. Bu durumda, bana yalan söylediği için onunla yüzleştiğim ve aslında onunla geçirdiğim her anın değerini bilmem gerekirken ikimizi de kurtarmaya çalıştığım için sonsuza dek kendimi suçlayacaktım. Bu yüzden kavga etmek yerine bunu yapmayı seçtim.

"Bugün kütüphaneye gidecek misin?" Babam sordu.

"Evet, iş için bazı okuma materyallerine ihtiyacım var. Neden?" "Oh, Bayan Hawthorne'dan şu yeni filmi izlememiz için bir davet aldık. Jack Nicholson filmi. İrlanda güveci yapıyor. Ama tabii ki gelmek zorunda değilsin."

"Ben almayayım. Zaten tek başınıza iyi vakit geçireceğinizi düşünüyorum." Parlak bir şekilde gülümseyerek omzumu onunkine vurdum.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

Annem öldükten sonra babam hiç kimseyle çıkmamıştı ve bu benim onu birileriyle tanıştırmaya çalışmamamdan kaynaklanmıyordu. Üniversite yıllarımın çoğunu onu arkadaşlık sitelerine üye yapmaya çalışarak geçirdim - hastalanmadan önce. Onun mutlu olması için yanıp tutuşuyordum ve benim hesabımda olmaması gerektiğini düşünmesini asla istemiyordum.

"Aslında sadece bir film ve akşam yemeği."

"Akşam yemeği mi? Öğle yemeği olduğunu sanıyordum."

Sokağımızın köşesindeki bakkalın önünde durduk ve o kızardı. Gerçekten kızardı. Heyecandan neredeyse başım dönüyordu. Ne kadar doğal bir insan tepkisiydi ama onun solgun, hasta teninde sanki muhteşem bir gün doğumu gibi görünüyordu.

"Merak etme, öğleden sonra için başka planlarım var. Milton nasıl?" Başını kaşıdı.

Doğru. Milton. Babama ondan bahsetmeyeli birkaç hafta olmuştu. Zaten biz çıkarken bile Brooklyn'e çok nadir gelirdi. Babam çok fazla şüphelenmedi, çünkü deli gibi çalışıyordum - hala onunla vakit geçirmek için eve zar zor geliyormuşum gibi geliyordu. Ona açıkça yalan söylemek istemiyordum ama bu yalan o kadar büyümüşü ki, bu noktada itiraf etmek neredeyse suç gibi geliyordu. Özellikle de bu güzel, güneşli günde, ikimiz de mutlu ve gülümserken.

"O iyi, baba." Onu kucaklamak için çektim. "*Düşünen Adam*'da isimler alıyor ve kış tekmeliyor." Teknik olarak yalan sayılmaz. Ortak sözde arkadaşlarımız Milton'ın kısa süre önce kıdemsiz editörlüğe terfi ettiği haberini vermekten mutluluk duymuşlardı. Onlar için bu, tırmandığım ego ağacından inip onu geri almam için daha fazla nedendi. Benim içinse bu, onun hâlâ patronuyla yattığının bir başka kanıtıydı.

Tabii ki bunu belirtecek kadar büyük ikiyüzlü .

"Cep telefonum şu anda bozuk, bu yüzden kütüphaneye gittiğimde sizi ankesörlü telefondan arayacağım. Sizi burada deneyeceğim, ve Mrs.

Hawthorne's, bu yüzden lütfen müsait olun."

İki saat sonra kütüphaneye gitmek üzere metroya doğru yürüyordum. Bugünün iş günü olmadığı gerçeğini kabul ederek şık giyinmişim. Kafatası temalı Chucks'lar içinde kendimi çocuksu ve umursamaz hissediyordum. Flanel gömlek, yırtık kot pantolon ve postacı çantası giydiğinizde dünya daha hafif geliyordu. Omzumdaki askıyı düzelttim, istasyona girmek üzereydim ki arkamdan biri korna çaldı.

Gözlerimi devirerek devam ettim.

"Judith." Emredici ses tonu doğrudan içime yöneldi ve midemin lezzetli bir sıcaklıkla dönmesine neden oldu. Tanrım, onun burada ne işi vardı?

Tanrım: "Bir süre önce önümüzdeki on yıl içinde Pazar Ayini'ne katılmakla ilgili bir şey söylememiş miydin? Belki ağzı bozuk, angaje patronunu da yanında götürebilirsin."

Kızmış gibi yaparak yavaşça arkamı döndüm, çünkü diğer seçenek ona ne kadar önemsedığımı, onu burada görmenin beni ne kadar etkilediğini göstermekti. Brooklyn'de. Hem de bir pazar günü. *Al bakalım, Milton.*

Célian gümüş Mercedes-Benz'inin içinde lacivert, kısa kollu spor gömleğiyle oturuyordu, Ray-Ban'leri beni incelemek için aşağı doğru eğilmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerimi kısmıştım. Telefon olayından beri onunla konuşmamıştım. Ofiste iş konuşmuştuk ama ne zaman o gece olmamış gibi davranmaya çalışsa -sırf lokantada rastgele bir adamla numaramı değiş tokuş ettiğim için telefonumu kırmamış gibi- arkamı dönüp uzaklaşmıştım.

"Beni görmezden gelmeye devam edemezsin."

"Yapabileceğime eminim. Kanıt A: bu konuşma."

"Ben senin patronunum."

"Kesinlikle ve çok fazla çizgiyi aştın."

"Harika bir avukat olabilirdin."

"Bir muhabir olarak performansından memnun değil misiniz?"

"Tam tersine. Ancak bir ganimet çağrısı olarak berbat bir iş çıkarıyorsun." "Güzel. Bunu resmi istifam olarak kabul et."

Elini kaldırıp yepyeni bir cep telefonu salladı. Daha bir dakika önce çıkan yeni bir modeldi ve şimdiden stoklarda tükenmişti.

"Ruh halinize uygun farklı renklerde on iki kılıfla birlikte." Bana o yıkıcı ve çekici sırtışını fırlattı. "Ateşkes mi?"

"Asla. Ama bir telefona ihtiyacım var."

Bu hediyeyi sırf bir önceki telefonumun zamansız ölümünden sorumlu olduğu için kabul etmeye hazırdım. Telefonsuz geçen birkaç gün zor olmuştu ama yenisini almak için para içinde yüzmüyordum. Bana ihtiyaç duyulmadığından ya da kaybolmadığımdan emin olmak için işe daha da erken gidip biraz daha geç çıkmak zorunda kalmıştım ve evde her yarım saatte bir e-postalarımı kontrol ediyordum.

Yeni cihazı göğsüne bastırdı ve benimki de karşılık olarak sıkılaştı. "Gel de al, Chucks."

Trafiği engelliyordu ve arkasından biri korna çaldı. Üç, uzun bip sesi.

"Numarasını almak istiyorsan, adam gibi park et ve geçmemize izin ver!" diye bağırdı arkasından biri.

Célian adamı tamamen görmezden geldi, acımasızca hakkını sonuna kadar aradı. "Hayır, teşekkürler," diyerek metroya doğru yürümeye devam ettim.

Yanımda yavaşça sürmeye başladı. Bir sürüngenden farksızdı. Gözlerimi devirdim ama son birkaç gündür beni takip etme şeklinden biraz memnuniyet duymaktan da kendimi alamadım. Ava ve Grayson'la yediğim öğle yemeğinden beni almak için beşinci kata bile inmiş, acil toplantıyla ilgili bir bahane mırıldanmıştı, oysa tek istediği o gece görüşüp görüşemeyeceğimizi sormaktı.

Bu arada cevap kocaman bir *hayır* olmuştu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Arabası şimdi uzun bir araç kuyruğunun önünü kesiyordu.

"Bana zaten çok şey gösterdin," diye mırıldandım, insanların hâlâ ona korna çalması ve ilişkimizde ilk kez keyifsiz olanın o olması içten içe hoşuma gidiyordu.

"Aklını çukurdan çıkar. Yani coğrafi olarak."

"Zengin çocuğu Hamptons evinizle gözümü kamaştırmak ister misiniz? Bana sahip olduğun başka bir gösterişli oteli gösterir misin?" Yürürken ellerimle büyük, havalı jestler yaptım.

Dört. Dört yaşında bir çocuk gibi davranıyorsun. O konuşan İsa değildi.
Sadece ben.

"Lanet arabaya, Chucks." "Sihirli kelimeyi söyle."

"Sikim."

Öğürür gibi bir ses çıkardım.

"Katılıyorum. Anormal derecede büyük ama hiç şikâyet duymadım."

"Sihirli kelime," diye tekrarladım.

"*Lütfen.*" Kelime yabancı bir dildeymiş gibi dilinden döküldü.

"Hoppala. Hala hayır."

Bağırıp çağırması kesilince kararlı yürüyüşüm yavaşladı. Benden vazgeçmiş miydi? Bir el bileğimi tutmadan önce birkaç adım daha attım. Yukarı baktım. Kalın kaşlarını birleştirmiş, karanlık bir şekilde sırtıyordu.

"Grayson haklıydı. Bu adam kaçırma..." Célian beni arabasına doğru çekerken söyledim.

Caddenin ortasına park etmişti, yaklaşık on üç arabanın önünü kesmişti, hepsi de korna çalıyordu. Bazıları geri geri gitmeye ve yoldan çıkmaya çalışıyordu. Célian'ın umurunda olmadığını söylemek abartılı olmazdı. Arabasına bindim ve kemerimi bağladım, çünkü bu davranışı yüzünden kimsenin kafasına bir kurşun sıkmasını istemiyordum. Arabayı sürmeye başladı ve hiç vakit kaybetmeden kemerimi taktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Göreceksin."

"Telefon için hiç özür dilemedin."

"Varım. Öyleyim. En iyi anım değildi. Öyle demek istemediğimi söyledim ama seni kırmanın üstüne yalan söylemek gerçekten kabalık olurdu. Başka bir adamla numaranı değiştirmemeliydin. Dilim çatlağına değdiği andan itibaren sana sadakatle bağlı kaldım."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Nişanlandın, psikopat!" "Bu gerçek değil."

"Benim için öyle."

"Saçmalık. Aldatılmış bir adama dokunmazsın, bunu ikimiz de biliyoruz. Biz dolandırıcı değiliz."

"Bu senin tuhaf zihninde bir tür ilişki içinde olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Bir ilişki değil, bir anlaşma. Evet. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Acı acı güldüm. "Ben aşık olamam, Celian. Ben kırıldım."

"Güzel. O zaman birlikte kırılalım."

Telefonu elime tutuşturdu. Şarjı tamdı ve kullanıma hazırdı. Bu beni mutlu etmeliydi ama etmedi. Onunla seks yapmaktan ve haber odasında kafa tokuşturmaktan zevk alıyordum ama tüm bunların amacı neydi? Aşk benim için söz konusu olmayabilirdi ama ona daha fazla bağlanıyor, kendimi olduğundan daha fazla incinmeye hazırlıyordum.

"Torpido gözünü aç," dedi, hâlâ önündeki işlek yola bakarak.

Ve yine, tam olarak ne düşündüğümü bildiği hissine kapıldım. Torpido gözünü açtı. "Ne arıyorum ben?"

"Morrissey."

Çoğunlukla boş olan alanı okşadım, elim iPod'umun tanıdık şekline geldi. Çekip çıkardım ve gıcırdadı. Yıllar boyunca biriktirdiğim binlerce şarkıyla birlikte değerli iPod'um tekrar elimdeydi ve muhteşem hissettiriyordu.

"Otelde biri mi buldu?" Ona döndüm. "Evet. Ben buldum. Beni ektiğin gece."

Kaşlarımı çattım. "Neden geri vermedin?"

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı - belki de şaşkınlıkla kızgınlık arası bir bakış. "Sen benden bir şey çaldın, ben de senden bir şey çaldım."

Hah. Arkama yaslandım, bunu düşündüm. Çenesini ovuşturdu. "Kipling kim?"

Kipling benim defterimdi. Ama tabii ki onunla uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmadım.

"Bir arkadaş."

"İyi bir arkadaş

mı?" Başımı

salladım. "Çok

iyi."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Buna sıırttım. Célian'ın kıskandığının farkında olup olmadığını bilmiyordum ama bunu dışarıdan görüyordum. "Yeterince uzun."

Manhattan'a gittik ve onun binasına park ettik. Arabaya bindi, bagajdan bir spor çantası aldı ve zemin kata çıkıp sokağa çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" Spor çantasını omzuna atarken sordum, çok kızgın görünüyordu ve yaptığımız şeyden tamamen rahatsız olmuştu.

"Bir randevuda." Sanki onu silah zoruyla benimle takılmaya zorluyormuşum gibi iç çekti.

"Ha?" Güldüm. Dört gün boyunca onu görmezden gelmişim ve şimdi beni randevuya mı götürüyordu? Beynimin bana her gün yapmam gerektiğini söylediği şeyi gerçekten yaparsam ve onunla ilişkiyi tamamen kesersem neler olacağını bir düşünün.

"Seni bir randevuya götürüyorum. Anlamayacak ne var?"

"Spor çantası da neyin nesi? Romantizm konusunda kötüysen ve ben kimseye söylemeden beni öldürmek zorunda kalırsan diye mi?"

Central Park West'in köşesini döndük ve doğruca çayıra gittik. Alay etti. "Bir rahibenin bile donunu çekebilirim."

"İç çamaşırlarını ve kalpleri fethetmek iki farklı beceridir."

"Çoklu görevlerde iyiyimdir."

"Seninle çıkmayı kabul etmediğimden bahsetmiyorum bile. Hiç sormadın bile," diye belirttim.

"Belli olduğunu sanıyordum." "Neden?"

"Bana arka kapıdan erişim sağladın - pahalı mücevherlerin kadın versiyonu."

"Sana hiç hayalperest olduğunu söyleyen oldu mu?"

Sırıttı. "Bu gerçek bir soru mu? Tanıdığım insanlar arasında bana böyle hitap *etmeyenlerin* sayısı bir elin parmaklarını *geçmez*."

"Yatakta bana patronluk taslamandan hoşlanmam seninle birlikte olmak istediğim anlamına gelmiyor." Kızardım, yere bakma ve göz temasını kesme dürtüsüyle savaştım. John Lennon anıtında durdu ve *Imagine (Hayal Et)* kelimesi tekrar bize baktı.

Annemin yanıldığını düşün. Aşık olabileceğimi. Bir duygu çarpışmasına doğru gittiğimi. Şehvet ve kalp acısı yakında birbirine çarpacak ve trajedi patlayacak.

Parmaklarını benimkilere geçirdi, beni kendine doğru çevirdi ve burnuma dokundu, dudakları kibirli bir şekilde yukarı doğru eğildi. "Ayakkabılarında kafatası var."

"Gözlerinde kafatası var."

"Bugün hastalıklı mı hissediyoruz, Chucks?"

"Hayır. Sadece ölümcül."

Park insan kaynıyordu. Turistler, çiftler, bisikletliler, ebeveynler ve çocuklardan oluşan kümeler. Célian her zamanki pahalı takım elbisesini giymemiş olsa da, yine de çok farklı görünüyorduk. Bir kere, boyu on santim daha uzundu, on yaş daha büyüktü ve bende olmayan ayrıcalıklı bir havası vardı. Ben bir genç kız gibi giyinmişim. O ise bir milyoner gibi giyinmişti. Uzun ve gururlu duruşu insanların durup bakmasına neden oluyordu.

Ağzını benimkinin üzerine koydu ve herkesin önünde beni öptü; yumuşak, yavaş ve baştan çıkarıcı. Sanki etrafta kimse yokmuş gibi, sanki bu şehirde, bu parkta, bu gezegende yalnızmışız gibi öptü beni. Sahiplenici bir elini sırtımın küçük kısmına bastırdı ve beni vücuduna doğru çekti.

Sonra yanağımı okşadı. Dudakları dudaklarımdan kulağıma doğru sürüklendi ve fısıldadı, "Burası annemle babam her kavga ettiğinde, Mathias evliliğini bitiren küçük muhbir olduğum için beni her suçladığında gittiğim yer. Fiziksel olarak kavga etmeye başladığımızda gittiğim yer burasıydı. Ve ekibinin beni aramak için etrafta dolaşacağını bildiğim zaman da buraya gittim. Central Park'a hiç gelmediler. Burası benim yerimdi."

Kalbim göğüs kafesimin içinde çırpındı ve Célian'ı sadece insanların görmesini istediği adam olarak değil, aynı zamanda gerçekte olduğu kişi olarak gördüm. Tamamen kırılmamıştı ama kesinlikle çatlaklarından acı akacak kadar çatlamıştı.

Büyük bir ağacın altında spor çantamızı açtık. Célian pikniğimiz için şaşırtıcı derecede organize olmuştu. Bir battaniye serdik ve o da üzüm, peynir, kraker, şarap ve süslü çikolata çıkardı. Ona bunu tek başına yapmasının mümkün olmadığını söyledim ve o da bu güzellikler karşılığında hizmetçisine esrar verdiğini itiraf etti. Ben güldüm, o da yüzüme bir üzüm attı. Bu beni daha çok güldürdü.

Güneş muhteşemdi ve battaniyenin üzerine uzanıp gökyüzüne baktım, parmaklarımin arasında eriyen bademli çikolatayı çiğnedim. Yanımda oturmuş, dikkatle bana bakıyordu, sanki her an kalkıp kaçmamı bekliyormuş gibi, sanki buhar olup uçabilirmişim gibi, sanki burayı benimle paylaşmak onun için bir şey ifade ediyormuş gibi.

"Camille ile ilişkiniz nasıldı?" Ben sordum.

Hep bir kardeşim olsun istemişim. Ne yazık ki ben doğduktan kısa bir süre sonra annem hastalandı. Göğüs kanserinin ilk raundunu kazandı. İkincisini de. Üçüncüsünde vücudu savaşılamayacak kadar bitkin düşmüştü ama ailemin her zaman daha fazla çocuk istediğini biliyordum.

Mavi gökyüzüne bakarak sırttı, sanki bulutlar özellikle Biz.

"Biz bir takımdık. Belki de Maman etrafta koşturmakla meşgul olduğu için Mathias da nabızı atan her şeye aletini sokmaya çalışınca, hayatta kalmak için birbirimizin arkasını kollamamız gerektiğini erkenden anladık."

Başımı salladım. "Onu özleyiyor olmalısın."

"Yakın birini kaybetmek sizi tanımlar. Şimdiye kadar bunu bildiğine inanıyorum. Annen için üzgünüm," dedi. Ve bunda ciddiye. Başsağlığı dileklerini babama uzatmamasını takdir ettim. Kanseri olduğunu duyan bazı insanlar bunu yaptı.

Yere baktım ve işaret parmağımla başparmağımla birbirine yapıştırarak elimde yavaşça eriyen bir çikolata küpüne baktım. "Sanırım Milton'la sırf düşersen beni tutacak biri olsun diye evlenmek istedim. Anlıyor musun?"

Elini saçlarımın arasına soktu ve eğilip alnımdan öptü. ". Ama yanlış ellere düşmek, hiçbir şeye çarpmamak kadar kötüdür."

Aramızda duran telefonu çaldı ve ona baktım. Lily Davis ismi yanıp sönerken kalbimin sıkışmasına neden oldu. Yoksay tuşuna bastı ve telefonu battaniyenin diğer tarafına fırlattı.

"cevap verebilirsin." *Ağlama.*

"İhtiyacım yok"

"Onunla olan ilişkini asla anlayamayacağım." "Bu ikimizi yapar."

Bitir o zaman! Çılgılık atmak istedim. Telefonu yine battaniyenin üzerinde dans etmeye başladı. Aramayı bir kez daha sesli mesaja gönderirken ön kollarımın üzerinde yükseldim.

"Eve gitmek istiyorum."

"Chucks..."

Telefonu üçüncü kez titremeye başladı. Célian "Tanrım" diye mırıldandı ve telefonu spor çantasına sokup fermuarını kapattı ve ağaca fırlattı.

Alt dudağını ağzına götürdü. "Hey, hey..."

Ayağa kalktım ve her şeyi temizlemeye başladım. Binasına varana kadar başka bir şey söylemedi. Tren istasyonuna doğru ilerlemeye devam ettim ve o da adımlarıma kolayca yetişerek inledi.

"Bırak da seni eve götüreyim."

"Beni yalnız bırak, Célian." Durdum. Göğüs kafesimin arkasında sıcak bir öfke fokurdadı ve cızırdadı. "Ha? Buna ne dersin? Şu şeyi yapmayı bırakmaya ne dersin?"

Bana bir şey ifade ediyormuşum gibi davranıp sonra da başkasıyla evlenmek için mi? Çünkü onu sevmemen ya da ona dokunmaman önemli değil. Aksine, bu çok daha kötü. Büyük bir aşk için *bizden* vazgeçmiyorsun. Babandan öç almak gibi hastalıklı bir ihtiyaç için iptal ediyorsun. Ve evet, Milton'ın kollarına düşmek yanlış olurdu ama Lily'ye sarılmak felaketten başka bir şey değil. O yüzden sakın bana ders vermeye kalkma."

"Göt herif kızımı sikti-"

"Evet. Duydum. Birçok, birçok kez. Yaptıysa ne olmuş?" Ellerimi yumruk yaparak sözünü kestim. "Onun yanlış bir şey yapması sana daha da kötü bir şey yapma hakkı vermez." Göğsünü ittim. Tanrım, ne yapıyordum ben?

İsa, tırnaklarını törpüliyor: "Her zamanki gibi kötü davranışlarınızı mazur göstermek için benim adımı kullanıyorsunuz."

"Phoenix'i Suriye'ye gönderen oydu. Bunu ondan saklamamız ve onları ayrı tutmamız konusunda ısrar eden oydu. Ama bir şekilde onun ölümü benim suçum mu?" diye bağırdı yüzüme, sanki onu suçlayan benmişim gibi. "Siktir. Siktir."

"Suçlama oyununu bırak, Célian. Dokunduğun her ilişki soluyor. Kurduğun her bağlantı yok olur. Ben yanmak istemiyorum. Gelişmek istiyorum. Çiçek açmayı *hak ediyorum*."

Tekrar arkamı döndüm, istasyona doğru gidiyordum. Bu sefer bileğimi o kadar sert kavradı ki kolumu koparacağını sandım. Sanırım o da fark etti, elini hızla geri çekip beni kucakladı

-Reddetmek istediğim ama içinde boğulmayı seçtiğim bir kucaklama, ona ihtiyacım olduğunda yanımda olacağına dair hiçbir söz vermemiş bir adamdan, düşersem beni doğru şekilde yakalayacağını bildiğim bir kucaklama.

Kollarımı vücuduna doladım, o da yüzünü saçlarıma gömdü ve birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedik. Bütün kötü hisler birbirine bastıran göğüslerimizin arasında ezildi.

"Aşık olunmaz diyen sen değil miydin?" diye alay etti birkaç vuruştan sonra, başını yana eğerek. "Ne oldu ona?"

"Bu umursamadığım anlamına gelmez."

"*Umurumda*." Yumruğunu göğsüne vurarak bir adım geri çekildi. "Bugün babanla vakit geçiriyor olmalıydım. Onun yerine seni lanet olası bir *randevuya* götürdüm." Kelimeyi zehirli bir şeymiş gibi tükürdü.

Babamla düzenli olarak takılması fikrine bile katlanamıyordum. Bu ne zaman olmaya başladı?

"En son ne zaman biriyle çıktım biliyor musun? On altı. Bunu el işi için yaptığımı eminim. O zamandan beri denememe gerek kalmadı. Hiç denemedim."

Etrafımızda bir seyirci toplandığının farkında olarak homurdandım. "Şu anda kendimi özel hissetmeli miyim?"

Çenesi kilitlendi ve gözleri karardı, sanki kim olduğunu hatırlamış gibiydi. *Benim* kim olduğumu. "En azından kendine karşı dürüst ol, Chucks. Benim umursamamı istemiyorsun. Beni istiyorsun, nokta."

Arkamı döndüm ve ona haksız yere henüz talep etmediği tek şeyi verdim. Sırtım.

"Demek istediğim, Doğu Avrupa'da kayıtsız bir klinikte yarı fiyatına yüz gerdirmek gibi bir şey. Ölümcül olduğunu bilsem bile yine de yapardım." Grayson ağzına bir parça marul attı ve yüksek sesle çiğnedi.

Öğle yemeği molamızda Le Coq Tail'de oturuyorduk - ben, o, Ava ve Phoenix. Başarısız randevumdan bu yana birkaç gün geçmişti - ya da her neyse -Célian'la ve bir zayıflık anında yakın arkadaşlarıma bu ilişkiyi anlatmaya karar vermiştim. Gerçi, söylemem yeterli, zaten oldukça iyi bir fikirleri vardı.

"Güven bana kızım, Celian'ın çekiciliğini hepimiz görebiliyoruz." Ava elindeki diyet kola bardağının içinde yüzen pipeti sertçe emdi. "Ama bunu senin resmi müdahalen olarak düşün. İlişkiniz denen saçmalığa ilk sıradan şahit olduktan sonra dürüstçe söyleyebilirim ki, çılgınlığınız kaynamaya başlamadan önce o şeyin üzerine bir kapak koymanız gerekiyor."

Yumruklarımı iki kez birbirine vurdum, arkadaşça. "Ben deli değilim." Bu ifadeden yüzde yetmiş emindim.

Ava dilini şaklattı. "Lily de öyle. Sanırım Laurent sikiyle ilgili bir şey. Kadınlarının dengesini bozuyorlar. Célian'ın

Annem de pek akli başında biri değil."

"Biz sıradanız." Başka bir taktik denedim.

Gray suratını astı ve gözlerini devirdi. "Bu yüzden mi geçen hafta bizim katta öğle yemeği yerken Khal Drogo'nun prensesini bir vahşiler ordusundan kurtarması gibi senin kışına sahip çıktı? İtiraf et. Patronuna amcığını heceletmişsin."

Phoenix sandviçini Grayson'a doğrultarak, "Bu bir kelime değil," dedi. "Ama kesinlikle öyle olmalı."

"Sen ne düşünüyorsun?" Phoenix'e döndüm.

Célian'ın geçen gün onu ziyaret ettiğini ve platonik olarak benden uzak durmasını emrettiğini biliyordum. Bir yanım Célian'a öfkeliydi ama bir yanım da kendisine itiraf edemediğini düşündüğüm şeyi umuyordu: Buralarda düşen tek kişi ben değildim ve onun da kendisini düşüşten kurtaracak bir paraşütü yoktu.

Sadece seks.

Bu sadece dikkat

dağıtıcı. Aşık

olamazsın.

Sen hiç aşık olmadın.

Phoenix yanağının içini ısırdı.

"Kafan iyi mi?" Ava sordu. "Phoenix ve Célian birbirlerinden nefret ederler."

Ama Phoenix kafasını kaldırdı ve bana açık açık dedi ki, "Bence sen onun kefaretisin. O seni kurtarmak istiyor ama onu kurtarması gereken kişi sensin."

Biftekli sandviçimi tabağıma koyarken bir kez daha düşündüm.

Ciddi görünüyordu. "Célian'ı birkaç yıldır, LBC'de çalışmaya başlamadan önce tanıyorum. Onu ve Lily'yi birlikte gördüm, hatta *gerçekten* birlikte oldukları zamanlarda bile." Çenesini kaldırdı, sesi çatallaşıyordu. "Célian sana benim Camille'e baktığım gibi bakıyor, sanki senin için dünyayı yakabilirmiş gibi. Bunu kabul etmek istememesi, gerçeği daha az doğru yapmaz. Eğer onu ve ailesini çevreleyen söylentiler doğruysa..." Bakışlarını Ava ve Gray'e çevirdi ve işte o zaman Lily ile Célian'ın babasını anladım, muhtemelen LBC binasının her yerinde eli ve kulağı olan James Townley aracılığıyla. "O halde Célian'ın insanlara güveni yok ve haklı olarak da yok. Nasırlaşmış, güvensiz ve katılaşmış ama aynı zamanda mahvolmuş durumda ve bunun farkında."

"Lily'yi asla terk etmeyecek, değil mi?" Alnımı ovuşturdum, burnumun arkasını zorlayan bir baş ağrısı hissediyordum.

"Olabilir." "Hayır." "Evet." Üçü bir ağızdan konuştu. İşte o zaman ağlamak yerine gülmeyi seçtim.

O gün haber odasında Célian'dan uzak durmaya özen gösterdim. zamanki gibiydi, Elijah ve diğer birkaç adamı öğle yemeğine götürüyor, sonra da bütün gün toplantılar için altmışıncı kata girip çıkıyordu. Eve döndüğümde fırına biraz tavuk nugget attım ve dolaptan bir kutu peynirli makarna çıkardım. Kendime taze bir şeyler hazırlayacak durumda değildim. Ancak babam deneysel program başladığından beri çok daha sağlıklı besleniyordu. Tedavisini tamamlaması için ona özel yemekler göndermişlerdi. Ocağın üzerinde sıcak su kaynatmaya başladıktan sonra yağmur ceketimi çözüp kanepenin üzerine attım ve ayakkabılarımı koridora fırlattım.

"Baba?" Seslendim.

Oturma odasını, banyoyu ve yatak odasını kontrol ettim. Orada değildi. Hayal kırıklığı içinde inleyerek ona mesaj attım: **Neredesin? Gittiğinde bir kıza haber vermeyi ne zaman öğreneceksin? Endişeleniyorum.**

Ve bencilce, içten içe ısırdım. Babamın yanımda olması işime geliyordu. Onu istediğim kadar şımartabilir, aslında Celian'ı ve yaklaşan düğününü unutabilirdim. Telefonuma hemen bir mesaj geldi.

Baba: Özür dilerim! Bayan Hawthorne'da. Lütfen yukarı gelmekten çekinmeyin. Vişneli turta yaptı.

Kendi kendime gülerken başımı salladım. Ben dağılırken babam da aşık oluyor olabilir miydi?

Onun hasta bedeni benim sağlıklı bedenimin hissedemediği bir şeyi deneyimleyebilir miydi?

İyi eğlenceler ve ona sevgilerimi gönder.

Baba: Yapacağım, tatlım. Belki bu hafta sonu biraz daha turta yapabilir ve Milton'ı davet edebiliriz?

Hepimiz arasında yeterince kalp kırıklığı olduğuna karar verdim, bu yüzden beni neredeyse öldürmesine rağmen yalanı canlı tuttum.

Bu hoşuma giderdi, baba. Hem de çok.

Chapter Fourteen

Célian

Bana kalırsa deliliğin bir kokusu vardı.

Çiçekli vücut losyonu ve Chanel No. 5'ti. Ve ofisimin açık kapısından burun deliklerime girdiği anda iştahımı azalttı.

Günün başlangıcı boktandı. Judith son bir yıl içinde masama gelen en iyi ipuçlarını vermek için var gücüyle çalışırken bir yandan da benden kaçıyordu.

Lily ile evlenmeyi, canlı yayında bir kaktüsü becermekten biraz daha az istiyordum. Dünya hakimiyetinden ve Newsflash Corp'tan vazgeçtiğimi bilmenin babamı çok sevindireceğini ve annemin büyük hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum - torun istediği için değil, bir sonraki Richard Branson olmamı çok istediği için. Ne olursa olsun, medya patronluğu tahtını hak ediyordum. Ama benim bile sınırlarım vardı.

Ve şu anda test ediliyorlardı. Dayanılmaz derecede tatlı kokuyu yüksek bir gümbürtü takip etti.

"Nerede oeeee?" diye manik bir çığlık tüm katın sessizliğini deldi.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım ve nişanlımı haber odasındaki bir masanın üzerinde, korkunç derecede pahalı şal mini elbiselerinden birini giymiş ve Louboutin topuklu ayakkabılarını giymiş olarak buldum. *Her zaman kırmızı. Her zaman siyah.* Lily'nin ruh hali yoktu; zengin görünme takıntısı vardı.

Bir monitörü kaptığı gibi yere çarptı ve Jessica ile Elijah'ın çığlık atarak geriye doğru zıplamasına neden oldu. Kate oturduğu yerden kalktı ve Lily'nin olduğu yöne doğru dörtmala koşmaya başladı. Ayağa kalktım ve Jude'u aramak için haber odasına doğru ilerledim. Hiçbir yerde görünmüyordu. *İyi* oldu. Lily bir kedi kavgası başlatmaktan çekinmezdi, ama eğer paramı bir kazanana yatırmam gerekirse, bu Judith olurdu.

"Lily," dedi Kate sakın bir otoriteyle, "eğer buradan güvenlik eskortu ve kelepçe olmadan çıkmak istiyorsan, masadan kalkmanı ve bir şeyleri kırıp dökmeyi bırakmanı şiddetle tavsiye ederim."

"Kapa çeneni, sürtük. Tek bildiğim seninle bir ilişkisi olduğu." Lily burnunu çekerek uzun sahte tırnağını Kate'e doğrulttu.

Odaya girdim ve üzerinde durduğu masada durdum. Haber odamın geri kalanı, sanki On Emir'i tebliğ eden Musa'ymış gibi Lily'ye bakıyordu ama o beni fark etmemiş gibiydi, belki de daha çok toplumsal bir sinir krizi geçirmekle meşgul olduğu için.

"Yani Célian'ın bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Kate düşüncelere dalmış bir halde dudaklarına dokundu. "Öyle olduğunu biliyorum! Birileri onun binasına geliyordu. Gözlerim var ve her yerde kulakları var."

"Oh, Tanrım," diye cıvıldadı Kate.

Tesadüf ya da değil, Lily'nin üzerinde durduğu masa Judith'e aitti. Jude monitörünün bu hatun tarafından parçalandığını öğrenirse nasıl tepki verirdi bilmiyordum ama bu odada çığlık atan tek kişinin Lily olmayacağını tahmin ediyordum.

"Lily, kendini utandırıyor sun ama daha da önemlisi beni utandırıyor sun. Derhal aşağı in," diye emrettim ona parmaklarımı şıklatarak.

Ama bunu söylerken, bunun doğru olmadığını fark ettim. Lily beni utandırmıyordu. Aslında, bende herhangi bir duyguyu tetiklemeyi bırakmıştı ve dünya hakimiyeti sadece kağıt üzerinde bile olsa onun varlığına katlanmak için yeterli değildi.

Manhattan kraliyet cennetinde yaratılmış bir çifttik ama sonunda birbirimize cehennemi yaşatacaktık. Ve şu anda, ben bitmişim. Eğer bu biraz daha az zengin ve biraz daha az acımasız olacağım anlamına geliyorsa, bu baş belasından kurtulmak için bu fedakârlığı yapmaya hazırdım.

Çünkü Lily'nin sevgili ailesi bile artık yeterli değildi. Onlar benim değildi. Asla benim olmayacaklardı.

"Kim o, Célian?" Ayağını Judith'in defterinin üzerine vurarak sayfaları ezdi ve tam ortasında bir delik açtı.

Dışlerim birbirine çarparak çenemi kilitledi, böylece bir küfür çıkmayacaktı.

"Onu seviyor musun? Seviyor musun?" diye sızlandı.

Telefonumu çıkardım, onun oyunları ile işim bitmişti.

"Nişanlın için güvenliği mi çağıracaksın?" Merakla kollarını kaldırdı ve külotsuzluğu ortaya çıktı. Elbisenin altında çıplaktı, şüphesiz benim için.

"Kahrolası Papa'ya, eğer işine karışırsa. Önümüzdeki birkaç saati hapiste geçirmeden önce son şansın," dedim kuru bir sesle.

Arkamdaki insanlar kıkırdadı ve fısıldadı. Bir gösteri olmamızdan nefret ediyordum ama tam da elime düşmüş olması hoşuma gitmişti. Bana, sosyal sonuçları çok az ya da hiç olmadan onu terk etmem için altın bir fırsat sunmuştu ve Judith bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünmeyecekti.

Çünkü öyle değildi.

Judith sadece bir sikişti.

Harika bir sikiş, ama yine de tek kullanımlık bir sikiş.

Lily bir iniltiyle kendini alçalttı, kıcını masaya doğru kaydırды ve aşağı indi. Bir iniltiyle topuklarının üzerine indi ve bana doğru koşarak kollarını boynuma attı ve gömleğimin içine ağıladı.

"Neden, Célian? Aramızın iyiye gittiğini sanıyordum, şimdi de nişanlının yeni bir kızla gezdiğini duymak zorunda mıyım? Onun binasını ziyaret ettiğini mi?"

Lily'nin bu kadar çok bilgiye sahip olmasından rahatsız olmalıydım ama ne de olsa tüm hayatı kafelerde oturup dedikodu yapmaktan ibaretti. Tek bildiğim, benim apartmanımda yaşayan sosyetik arkadaşları olduğuydu.

Jude'un not defterini aldım ve cebime koydum. "Kate'den özür dile ve ofisime gel."

Kate, Lily'nin arkasında durdu ve başını sallayarak bunu onun yanına bırakmamam gerektiğini söyledi.

"Ama benden nefret ediyor." Lily sızlanarak ayaklarını yere vurdu.

"Bunu inkar edemem." Kate ellerini teslimiyetle kaldırdı ve herkes güldü.

Etrafımızda oluşan insan çemberine baktım ve içindeki herkesin Kate'e sevgiyle, Lily'ye ise tiksintiyle baktığını fark ettim.

Onlara göre, o şımarık küçük bir sürtüktü. Onlara göre ben de bu tür davranışları onaylıyordum. Bir haberde gramer hatası yaptığı için birini günlerce azarlayabilirdim, ama *yass*'ın bir kelime olduğunu düşünen biriyle evlenmeyi mi seçiyordum?

"Ofisimin içinde, hemen şimdi," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

Dönüp koridora doğru ilerledik ve tam o sırada Judith'in haber odasının girişinde durduğunu gördüm, hâlâ telefonunu kulağına tutuyordu. Bir telefon görüşmesi yapıyordu, muhtemelen Suriye ile ilgili bir şeydi. Bu hafta sonu bu konuyla ilgili bir özel haber yayınlayacaktık ve o da tüm rakamları ve istatistikleri elde etmek için çok çalışıyordu.

Gözleri Lily ve benim aramda on saniye kadar gidip geldikten sonra bir adım kenara çekilip geçmemize izin verdi.

Lily ona kaşlarını çattı, sonra da havladı, "Ne lan sen? Baş şüpheli sensin, sürtük."

"Ha?" Judith'in kaşları havaya kalktı. Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine soktu. "Neden bahsediyor bu?"

"Nişanlımı bütün gece uyutmayan kadından bahsediyorum."
_"

Ama cümlesini tamamlayamadı, çünkü onu Tutsak bir hayvanmış gibi kucakladım, elimi ağzına kapattım ve onu ofisime sürükledim.

Judith domates kırmızısının güzel bir tonuna döndü, gözleri panikle açıldı. "İşinin başına dön, Humphry," diye bağırdım.

"Evet, efendim," dedi ama sesi düzleşti ve daha önce düşündüğümünden daha da derin bir boka battığım haberini verdi.

Ofisimde Lily vücudunu kanepenin üzerine attı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Sarışın kız, değil mi? Yuva yıkan birine benziyor. Lütfen beni kurtarın ucuz kıyafetiyle çok tatlı ve güzel. Ve Converse. Kim elbiseyle Converse giyer ki?"

Judith Humphry yapıyor ve bu beni o kadar sertleştiriyor ki vücudumun geri kalanının kansız kaldığından eminim.

"Kapa çeneni," diye emrettim, kendimi masama yasladım ve ona dik dik baktım.

Yemin ederim, on yıldan uzun bir süre önce çıktığım ergenlik çağındaki hali akıllı. Sağ ama akıllı başında. Yine de ergenlik çağındayken büyük bir entelektüel rakip aramazsınız. Kıcı ve uyumlu doğası ilişkimizin ilk on yılında beni doyurmaya yetmişti.

"Hiç çaba harcamadan öğrenebileceğimi biliyorsun, değil mi?" Siyah deri koltukta doğrulup yine burnunu çekti. Rimeli yanaklarından aşağı kalın çizgiler halinde akıyordu ve bu onu Alice Cooper'a benzetiyordu, elbisesinin bir haber odasından çok Vegas'taki bir striptiz kulübüne uygun olduğundan bahsetmiyorum bile. Elbisesini açtı, bana göğüslerini ve pembe amını gösterdi.

"Buna gerek kalmayacak, soyunmak da öyle," diye kestirip attım. Gözleri parladı. "Bu ondan kurtulacağın anlamına mı geliyor?"

"O değil. Sen," dedim basitçe.

Bu bilgiyi sindirirken birkaç saniye birbirimize baktık, yüzü acıdan eğlenceye dönüştü. İngilizce anlamıyor muydu? Neden bu kadar kendini beğenmişti?

"Benden ayrılamazsın. Newsflash Corp ne olacak?"

"Onsuz da yaşarım. Senden kurtulmak en önemli önceliğim. Üzerine bir şeyler giy."

Ayağa kalktı ve göğsümü itti, beni bir santim bile hareket ettirmedi - kısmen masaya dayandığım için, ama aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla onun iki katı olduğum için. Ofisimin sağ duvarının camdan yapıldığını fark edip etmediğini merak ettim, sonra onu kimin çıplak gördüğünü pek umursamadığını hatırladım.

"Sen bir piçsin. Biz birlikte büyüdük. Biz çocukluk aşklarıyız." "Eğer tek savunmanız buysa, eksiktir. Çünkü onu parçalara ayırabilirim.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce yaptığım bir şeyi gündeme getirerek." Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Yüzük sende kalsın, diğer her şeyi iptal et. Ağustos'ta düşün olmayacak, Lily. Bitti artık."

Ve bunu söylerken, içimde zerre kadar pişmanlık fark ettim; ailemin yüzüğünün onda kalmasına izin verdiğim için de (yüzüğü taktığında zaten lekelenmişti), Kate'in benimle sürekli dalga geçtiği sözde dünya hâkimiyeti fırsatını kaçırdığım için de.

"Hayatını cehenneme çevireceğim, Célian." Lily parmağını yüzüme doğru salladı. Parmağını tutup indirdim ve elbisesini onun için tekrar beline sardım.

"Sana meydan okuyorum, tatlım. Sana gerçekte kim olduğumu göstermeyeli çok uzun zaman oldu. Geçtiğimiz yıl boyunca kısmen senin yüzünden herkesin bildiği pislik versiyonumla yeniden tanışman için sabırsızlanıyorum." Yine de tüm suçu Lily'nin üzerine yıkamazdım. Babam Yüzyılın En Kötü Babası ödülünü almış, diğerlerine toz yutturmuştu.

"Sen delisin!" diye bağırdı yüzüme.

"Az önce bir monitörü kıran ve eşcinsel, orta yaşlı bir kadını sahte nişanlısıyla ilişkisi olmakla suçlayan yarı çıplak bir kadından gelen bu sözler çok zengin."

"Tuhafsın. Ve ukalasın. Artık senden hoşlanmıyorum bile." Kapıya doğru yürüdü, bir U dönüşü yaptı, çaresizce bana baktı ve başını salladı. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle, ben de düzelteyim." Yalvarırken sesi çatallaştı.

"Çık dışarı."

Kapı yüzüme çarptı ve gözlerim hemen cam duvarların arasından haber odasına gitti. Judith bana bakıyordu, sanki ofisimde olanlarla ilgili gerçeği gözlerimin kanamasını istiyordu. Ama onu içeri davet edemezdim. Lily'yi kovduktan hemen sonra olmazdı. Bu şeffaflık olurdu, düpedüz riskli.

Brianna'nın dahili numarasını aradım ve Judith'i üç saat içinde bire bir toplantıya çağırmasını istedim. Aynı şeyi Kate, Elijah ve James için de yapmasını istedim. Son üçüne söyleyecek bir şeyim yoktu. Sadece şüpheli görünmesini istemedim.

Koltuğuma çöktüm ve gözlerimi kapattım. Telefonumda bir mesaj çaldı ve kim olduğunu görmek için çevirip baktım.

Dan: Baban şu anda bir toplantıda, prezervatif, tütün, kumar ekipmanları ve seks oyuncakları konusunda uzmanlaşmış Vegas merkezli bir pazarlama şirketine reklam alanı satıyor. Ben de aynı restoranda oturuyorum. Yedi haneli rakamlardan bahsediyorlar.

Bu anlaşma LBC markası için bir intihar olacaktı ve babam bunu biliyordu. Bu, benim için işleri sabote etmek için ne kadar ileri gidebileceğinin en iyi örneği idi.

Her şeyi kaydedin lütfen, emrettim.

Bu meseleyi yönetim kuruluna götürmenin ve benden, benim ondan nefret ettiğimden biraz daha az nefret eden adamla olan ilişkimden geriye kalanları gömmenin zamanı gelmişti.

Üç anlamsız konuşmadan sonra (Kate, Lily ile nişanı attığımı öğrenince mutlu oldu; Elijah ve ben beyzbol konuştuk; ve James

Bana kadınlar ve ilişkiler hakkında babacan tavsiyelerde bulunacaktı ama kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gönderildi), Judith ofisime girdi.

İçeri girer girmez, onu kapıya doğru itme, bacaklarını ayırma ve onu acımasızca sikme dürtüsü damarlarımda yandı, ama kolay bir sırtıtışla yetindim.

"Humphry."

"Efendim."

Masamın arkasında oturuyordum - ereksiyonum için minnettar olduğum bir şeydi - ve ona karşıma oturmasını işaret ettim. Sırtını dik tutarak itaatkâr bir şekilde oturdu. Lily'den almayı başardığım not defterini ona uzattım. Buruş buruş olmuştu. Jude titrek elleriyle aldı.

"Teşekkür ," dedi sessizce. "Sana bir tane daha alacağım."

"Başka bir tane istemiyorum. Bunu seviyorum."

Hay sikeyim. Neden bu beni daha da sertleştirdi?

İç çekerek başını salladı. "Beni mi görmek istedin?"

"Bayan Davis'in beklenmedik bir şekilde haber merkezine gelmesi nedeniyle konuşmamız gereken birkaç konu var." Kravatımı gevşettim.

Jude o tatlı, masum gülümsemesiyle gülümsedi. "Monitörü kıran ve not defterimi mahveden deli bir kadını tanımlamak için ne kadar da güzel bir yol."

Sırttım. Arkama yaslandım. Parmaklarımı birbirine düğümledim. "Brianna'yı üçüncü kata gönderdim, James'in stilistlerinden birini çağırıp Kipling'i yeniden ütölemesini istedim."

Gözleri büyüdü, alt dudağı dışarı fırladı. "Sen nasıl...?" "Bir yolunu buldum." Ona el salladım.

Pek sayılmaz. Bu gizem uzun geceler boyunca zihnimi meşgul etmişti. Öyle ki, Kipling'den bahsettiği her karşılaşmayı bir araya getirmiştım. Hepsinde de defteri avucunun içinde tutuyordu.

Jude etkilenmiş görünüyordu ama etkilenmemesini istediğim için devam ettim. "Her halükarda, Bayan Davis artık mala zarar verecek ya da LBC çalışanlarını taciz edecek konumda olmayacak, özellikle de nişanımızı feshettiğini düşünürsek."

Bu aslında Judith bana üçüncü dereceden hakaret etmeden barış içinde sevişmeye geri dönebileceğimizi söylemenin güzel bir yoluydu, sadece bu kadar çok kelimeyle değil.

"Bu yüzden mi buradayım?" diye sordu çenesini öne çıkararak. "Yatağına geri atlayacağımı düşündüğün için mi?"

"Ve kanepe. Ve ofis kapısı. Ve ben öyle diyorsam, lanet olası umumi tuvalet." Omuz silktim, arkama yaslandım ve ona sııttım.

"Yanılıyorsun Célian. Sana aşk yapmadığımı söyledüğimde ciddiıdim. Ama sıradan şeyler de yapmam. Bir anlamı olması lazım. Milton'la birlikteıdim çünkü bir ilişki yaşayabilecek kapasitedeyim. Verme yeteneğim var."

Milton denen o dangalak hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum. Aynı zamanda Judith'i becermek için artan ihtiyacım taşaklarımın patlamasına neden olabilirdi. Onun ihtiyaçlarını karşılamak için doğrularımdan ödün vermeye, hatta birazcık eğip bükmeye karar verdim.

"Gizli bir düzenleme yapabilirim."

"Ben bir *anlaşma* istemiyorum. Ben bir *ilişki* istiyorum."

"Adına ne dersen de, Chucks. O tünelin sonunda hiçbir şey olmadığını fark ettiğin sürece -evlilik yok, düğün yok, çocuk yok ve babanla Jeopardy izlediğin rahat akşamlar yok- ona sahip olabilirsin. Şimdi çantayı hazırla. Hafta sonu için Miami'ye gidiyoruz."

Tüm söylediklerimi düşündüm ve bir şeyi değiştirmeye karar verdim. "Aslında belki Jeopardy bazen iyi olabilir. Kukunun ara sıra dinlenmeye ihtiyacı olacak."

"Miami mi?" Afganistan'ı önermişim gibi gözleri büyüdü. Çabucak toparlandı, boğazını temizledi ve ekledi, "Suriye parçası üzerinde çalışmayı henüz bitirmedik."

Doğru. *Hay sikeyim*. Tabii ki hâlâ gerekiyordu. "Gece boyunca çalışacağız."

"Babama Yankees maçını onunla birlikte izleyeceğime söz verdim." Kızardı.

Onun bu yönünü, yani ailesine olan şiddetli sadakatini sevmekten nefret ediyordum. Ne kadar geç saatlere kadar işte kalırsa kalsın, bir şekilde her zaman babalarına zaman ayırırdı.

Ama belki de Jude özel biri değildi. Belki de normal bir ailenin nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu ve ona fazladan kredi veriyordum.

"Bu gece izinli olabilirsin," dedim sertçe. "Seni havaalanına götürmesi için bir taksi göndereceğim. Başka bir şey var mı?"

Birkaç saniye bana baktı, hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyordu. Sanırım bu habere daha çok sevinmesini beklerdim ama bunu çiçekler ve şekerli vaatlerle yapmamıştım.

"Bekâr mısın?" diye onayladı.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "Öyle görünüyor."

"Ondan ayrıldınız mı?" Alnını ovuşturdu ve odaya baktı. Neden? Bunun büyük bir şaka olmasını mı bekliyordu? Belli ki ahlak konusunda beni çok az düşünüyordu.

"Bunu yazılı olarak mı istiyorsun, Humphry?"

"Aslında bu harika olur."

Sırıttım. "Kıçına şaplak atmadan önce akıllı kıçını ofisimden ."

"Berbatsın," dedi oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürürken.

Her hareketini izledim, onu neden bu kadar büyüleyici bulduğumu merak ettim ve içten içe kendime ne halt ettiğimi sordum, bu rastgele hatunu *annemi* görmeye götürüyordum -annem- nişanımın çöküşünden hala mutlu bir şekilde habersizdi.

"Berbat seviyorsun," diye karşılık verdim.

Kapının yanında durdu, başını eğdi ve gülerek salladı. Gittiğinde burun deliklerime umut kokusu doldu, vanilyalı şampuanının ve zencefilli, baharatlı parfümünün kokusu.

Ve itiraf etmeliyim ki, bunu çok daha fazla sevdim.

Chapter Fifteen

Jude

Sadece gülümse ve normal davran.

Babam yanımda oturuyordu, üzerinde S. Carter forması ve Yankees şapkası vardı ve kesinlikle o anki menüsünde *olmayan* soda içiyordu. Bunu görmezden geldim çünkü maçtan tamamen büyülenmiş görünüyordu. Ben de kocaman bir Amerikan bayrağı şapkası ve Frank Sinatra tişörtü giymiştim. Bana sorarsanız, yeterince yakındı.

Mutfaktaki patlamış mısır kasemizi doldurmaktan döndüğümde konuyu açtım - babamın yememesi gereken başka bir şey, ama birazının zararı olmazdı.

"Bu hafta sonu izin alsam sorun olur mu?" Boğazımda oluşan suçluluk yumruğuna rağmen rahat görünmeye çalıştım.

Avuçlarım o kadar terlemişti ki patlamış mısır kasesi neredeyse avuçlarımın arasından kayıyordu. Babama bir kez daha yalan söyleyecektim, hem de ne için? Neden bana en yakın kişiden, babamdan gerçeği saklıyordum? Yanlış bir şey yapmıyordum. Yine de o hala çok kırılgandı ve hem gerçek hem de mecazi anlamda ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Fiziksel olarak daha iyi hissediyordu ve Bayan Hawthorne'la vakit geçirip benim yeni işimde başarılı olduğumu gördükçe duygusal olarak da daha iyiydi. Ama yine de Milton'dan ayrıldığımı bilmesini istemiyordum. Bu babamı geriye götürebilirdi ve sağlığı kötüleşirse kendimi asla affetmezdim.

"Tatlım." Ben otururken dizimi okşadı, eli hemen patlamış mısır kasesine kaydı. "Bence bu harika bir fikir. Biraz dinlenmeyi hak ediyorsun. Mil seni güzel bir yere götürecektir mi?" Gülümsedi.

"Bunun için cehenneme gideceksin," dedi İsa kafamın içinde. "Ve oraya vardığında kışına sahip çıkacağımı sanıyorsan, İncil dersine dikkat etmediğin çok açık."

Florida'dan döndükten sonra babama Milton'dan ayrıldığımı söylemeye karar verdim. Hatta ona Célian'dan bile bahsedebilirdim, çünkü ikisi görüşüyor gibi görünüyordu. Ne kadar ortak yönleri olduğundan emin değildim ama Célian'ı küçümsemememin bir nedeni de - her ne kadar cazip gelse de - onun yumuşak bir yanı olduğunu bilmemdi. Babama yardım ettiğinde bunu görmüştüm. *Beni* kurtarmaya çalıştığında da görmüştüm.

"Bilmiyorum..." Soruyu geçiştirdim. "Göreceğiz bakalım. Telefonumdan ulaşılabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Güldü ve ağzına biraz daha patlamış mısır attı. "Daha önce bir, iki ya da milyonlarca kez bahsetmiştin. Ayrıca, bir şeye ihtiyacım olursa, Bayan Hawthorne hemen üst katta."

Merakla ona baktım ve gülümsedim. "Erkek arkadaşının kızı olarak onunla ne zaman tanışacağım?"

Babam yere baktı ve ayak parmaklarını terliklerinin içinde oynattı.

Yeni bir eşofman giydiğini ilk kez o zaman fark etmiştim. Aslında tüm kıyafeti yeniydi - hâlâ aynı gri eşofman altı ve beyaz tişört, ama ütülüydüler ve ona yakışıyorlardı. Ayrıca daha bütünlüklü bir görünüm yaratmak için saçından geriye ne kaldıysa kazıtmıştı. Onu başka bir kadın için mutlu görmeyi neden bu kadar yürek parçalayıcı bir sevinçle karşıladığımı bilmiyordum. Belki de bulmamalıydım. Ama kaşsız bir Bruce Willis gibi iyi görünüyordu.

"Kalbine şarkı söyletiyor mu, JoJo?"

"Ne?" Gülüyormuş gibi yaptım. Ve başarısız oldum. Oh, Tanrım.

"Milton kalbinize şarkı söyletiyor mu? Müzik hayatınızın çok önemli bir parçası ve mutlu olduğunuzda bunu görebiliyorum. Adımlarının bir ritmi var. Konuşurken sallanıyorsun. Ona aşık mısın? Çünkü eğer değilsen, buna değmez."

Diğer tarafa baktım ve kanepenin üzerindeki dekoratif yastığın tüylerini temizliyormuş gibi yaptım. "Ben aşık olamam baba. Denedim."

"Bu tam bir saçmalık."

"Bu doğru. Annem öyle söyledi. Kalbimin yalnız bir avcı olduğunu, asla yanında atacak başka birini bulamayacağını söylerdi. Ve haklıydı da. Bulamadı."

Ona tüm gerçeği söylemedim - ona inandığımı, kalbimi sanki almak için değilmiş gibi koruduğumu. İsteseydim muhtemelen Milton'ın yanına taşınabileceğimi ama hiçbir zaman gerçekten istemediğimi. Babama bu basit cümlelerin dünyamı kabul etmek istediğimden daha fazla değiştirdiğini ve kalbimin Célian'a karşı savaşta pençelerini, silahlarını, kana olan açlığını kaybetmesinden korktuğumu söylemek istemedim.

Babamın gözleri kırıştı ve ben gözlerindeki şaşkınlık ve hayranlığa o kadar odaklanmışım ki güldüğünü fark etmedim bile. Sadece gülmüyordu, kahkaha atıyordu. Karnını falan tutuyordu.

"Hayır, JoJo, hayır. Kalbinin yalnız bir avcı olduğunu kastetmedi. Carson McCullers'ın *"Kalp Yalnız Bir Avcıdır"* kitabını kastetti. En sevdiği kitaptı. Yazar kitabı yazdığında yirmi üç yaşındaydı. Senin yaşında." Bana dikkatle baktı, sanki bu da bir anlam katıyordu. "Mick Kelly annenin en sevdiği kadın kahramandı. Müziğe çok düşkün bir erkek fatmaydı. Okumalısın. Burada bir yerde var."

Bir iniltiyle ayağa kalktı ve odasına doğru yol aldı. Şaşkın bir şekilde oturdum, hayata aşkı yaşayabileceğine asla inanmamış bir insanın kalın, kirli merceğinden bakmama izin verdiği için hem ona hem de anneme mantıksız bir şekilde öfkelen dim.

Maç hala devam ediyordu, Yankees Astros'u yeniyordu ve babamın bu kitabı okumam konusunda gerçekten ciddi olduğunu o zaman anladım. Kitabın kapağındaki tozu üfleyerek geri geldi ve kitabı bana uzattı.

"Bu küçük tatile giderken yolunuz düşerse mutlaka okuyun. Annen aşka inanırdı. Hem de çok. Kadere de inanırdı. Bu yüzden sen büyüdün ve onun her zaman hayran olduğu bir kahraman oldun."

Gülümsedim, teşekkür ettim ve yarını beklemedim.

Hepsini bir gecede yuttum.

Her bir sayfa. A'dan Z'ye.

Sonra yazlık kıyafetlerimi toplarken ve sabah taksiyi beklerken bavulumu dar merdivenlerimizden aşağı sürüklerken bazı bölümlerini tekrar okudum.

Kalbim yalnız değildi.

Çaresizdi, çırpınıyordu ve canlıydı.

Aşık olabileceğimi, olacağımı ve *olmam gerektiğini* bilmek beni aynı anda hem korkutuyor hem de sevindiriyordu - ister patronuma ister

Aksi takdirde.

Ve alarm çalmaya başladığında, doğru Chucks'ı giydim ve fark edeceğini bildiğim için ayak parmaklarımı içinde oynattım. Ayakkabılar sarıydı.

Umut.

Célian ile Florida'ya gitmeden önce sadece iki kez uçağa binmiştim.

Biri ben altı yaşındayken bizi Kaliforniya'ya götürmüştü, annemin kız kardeşi evlenmişti ama boşanmaya karar verdikten sonra Avustralya'ya göç etmişti. Annem öldüğünde bir kartpostal göndermiş ama bir daha haberleşme zahmetine girmemişti. İkinci kez New Orleans'a spontane bir tatil için gitmiştim. Bu ben on dört yaşındayken olmuştu. Babam annem öldükten sonra her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Gümüş telleri olduğunu unutmak için evde saçlarını boyamış, aşçılık dersleri almış ve anı yaşamamız gerektiğine karar vermişti. New Orleans harikaydı. Çok fazla harcadığımız için iki ay üst üste makarna ve peynirle yaşamamız ise değildi.

Yakın bir zamanda tekrar uçağa bineceğimi düşünmüştüm. Eğer evlenirsek, Milton'ın balayımız için güzel bir şeyler planlayacağını düşünmüştüm.

Ancak business class hiç hayal etmediğim bir şeydi.

Yine de buradaydım, elimde *The Heart is a Lonely Hunter*'ın yırtık pırtık kopyası, yanımda bir kadeh şampanya, Célian'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Uçak kalkmadan önce beş dakikamız daha vardı.

Kapı kilitlenmeden hemen önce, dünkü kıyafetlerini giymiş ve bir bardak Starbucks içerken kapıdan içeri girdi. Deri Armani spor çantası parmaklarının ucunda tembelce ve beni gördüğü anda yorgun yüzü tehlikeli bir gülümsemeye dönüştü. Dudaklarımı yaladım, aşağı baktım ve kalçalarımı birbirine bastırdım.

Neyim vardı benim böyle? Annemin bana söyledikleriyle ilgili gerçeği öğrendiğimden beri Celian'ı düşünmek tuhaf geliyordu.

Sanki artık rakip değilmışiz, üstünlük ondaymış gibi hissediyordum. Bu çok saçmaydı, çünkü hep öyleydi. Ben sadece bunu kabullenmeyi reddediyordum.

Célian çantasını baş üstü bölmesine itti ve bunu histerik bir şekilde kendisi yapmayı teklif ettiği için hostese teşekkür etti. Sonra yanımdaki koltuğa kaydı. Alkol, kahve ve umut kokuyordu.

Sarı Chucks ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynattım. "İşten mi geldin?"

Soruma cevap vermek yerine boynumun arkasını kavradı ve ağzımı sıcak, talepkâr bir öpücükle kapatarak aramızdaki mesafeyi sildi. Dudaklarına karşı inledim. Ayrıldığımızda gözleri yarı kapalı ve sarhoştı, benimkilerin de öyle olduğunu düşündüm.

"Bu... çok ilişkisel," diye mırıldandım dudaklarına bakarak. "Tüm bilgileri doğru aldım mı?"

Célian kucağımda duran kitaptan kırmızı bir keçeli kalem aldı, kapağını açtı ve elimin arkasına A+ yazdı. Sonra Phoenix'in bana yaptığı gibi, benim de ona yaptığım gibi elimin içini öptü. İçim bayıldı.

"Daha nice keşiflere ve her seferinde parça olmak üzere dünyayı kurtarmaya." Bardağımyı yan masamdan aldı, geri koydu ve sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı, bu sefer ağzındaki alkolü tatmama izin verdi.

Kucağımdaki kitaba daha yakından baktığında uçak havalanmaya başlamıştı. Kitabı eline aldı ve her açıdan inceledi.

"İyi mi?" diye sordu.

"En iyisi," dedim elimi kapağın üzerine koyarak. O da elini benimkinin üzerine koydu.

Kalbim buna gülümsedi.

Ve tek düşünebildiğim, *lütfeñ bize zarar verme.*

Chapter Sixteen

Célian

Kalkıştan kısa bir süre sonra Maman'a olacaklar hakkında bir uyarı gönderdim. Diplomatik değildi, ama eğer doğrudan ve dürüstlük arıyorsa, kesinlikle bunu aldı, hem de fazlasıyla.

Célian: Seninle Mathias hakkında konuşmak için uçağa atladım, bu arada bir yıl önce nişanlımı becerdi. Sonuç olarak, artık bir nişanlım yok. Ama bir kadın getiriyorum, o yüzden pençelerini sıkı tut.

P.S.

Brianna bu öğleden sonra tüm yönetim kuruluyla bir konferans görüşmesi ayarladı ve buna senin zampara eski kocan da dahil. Sana dinlemen gereken bazı kayıtlar gönderdim, lütfen yeni oyuncak seçmeleri arasında bunu yap.

P.P.S.

Pençeler konusunda ciddiymdim. Bunu bir süre saklamayı planlıyorum.

İndikten sonra Judith bir Mandarin Otel süitini paylaştığımızı görünce şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Kocaman yatağa balıklama atladı ve çarşafların üzerinde bir kar meleği yaptı. Bunun bende neden onu yatağa çivileyecek kadar sert sikme isteği uyandırdığını bilmiyordum. Tek bildiğim onu yataktan kazımanın çok zor olacağıydı, bu yüzden duşa girmeyi tercih ettim, çünkü otuz altı saattir aralıksız çalışıyordum, böylece

ve muhtemelen içimde bir şey ölmüş gibi kokuyordum ki bu çok da uzak değildi.

Nişan bozulmamı hâlâ doğru düzgün konuşmamıştık. Bahsetmeye değer olduğunu düşünmedim. Artık ikimiz de müsaittik. Judith'i James Townley'in yeşil ekranına karşı sıfır sonuçla becerebilirdim, ekranı değiştirmek zorunda kalmak dışında, ki bu zaten planladığımız bir şeydi.

İşyerindeki herkes Lily'nin küçük performansından sonra kovulduğunu zaten biliyordu. Buna Ava ve Gary Graham-Grant da dahildi. Adı her neyse.

Banyodan çıktığımda Jude balkondaydı, dirseklerini okyanusa bakan beyaz trabzana dayamıştı. Yırtık siyah kot pantolonunun içindeki kalçası, tek ayağının üzerinde dururken bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ona yaklaştığımda hâlâ havluya sarılıydim, arkadan karnını kavradım ve ereksiyonumu kıkına sürtmeye başladım.

"Senin kıcını kurtarmak için biraz fazla mesai yaptım." Kulak memesini ısırdım, dokunuşumun altında vücudunun ürperdiğini hissettim.

"Görünüşe göre *hâlâ* kıcımı örtüyorsun," diye şımardı, yuvarlak poposunu oynattı, böylece sikim şimdi kot pantolonunun ve havlunun arasından yanaklarının arasındaydı. Ellerim aşağı kaydı, kotunun düğmesini çözdü ve fermuarını aşağı kaydırды.

"Eğil ve tırbzana tutun, Chucks. Biraz kayalık olacak." Dudaklarımı yaladım, kotunu ve iç çamaşırını tek seferde indirdim ve havluyu bıraktım.

Pek teşhirci biri değildim, bu yüzden iki yanımızdaki odaları da kiralamıştım. Ama tabii ki benim çılgınlık seviyemi bilmesine izin veremezdim. Ne diyebilirim ki? Judith Humphry'yi odanın içinde ve dışında her yerde becerme seçeneğine sahip olmak birinci öncelikti ve ben de pek hedonist sayılmazdım ama bütün bir katı rezerve etmek bu hafta sonu için seçtiğim bir lükstü.

Kıcının yanaklarını ayırdım ve sikimi zaten damlayan amına sokarken dış uyluğunu tembelce tokatladım. Bu sefer yavaş ve istikrarlı gitmek istiyordum. İhtiyacım olan son şey onun uçurumun kenarına gelmesiydi. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda.

"Oh, Célian..." Onun dudaklarında benim adım bir duaydı.

"Evet mi?" diye sordum. Biraz daha sert iterek, vücudunun üst kısmı sikimle aynı hizada olacak şekilde onu aşağı doğru eğerek ve bir elimi sırtının alt kısmına koyarak sordum.

"Bunu özledim," diye inledi.

Seni özledim. Ama tabii ki hayatım buna bağlı olsa bile bu kelimeleri ağzımdan alamazdı. Onun yerine kığını tokatladım.

"Seni pis bir kız olarak görmemiştim, Chucks. Ama işte buradasın, onun önünde sikişiyorsun."

"Kimin önünde?" Sesine bir parça panik dokunmuştu ve ben güldüm, başını kavradım ve onu biraz daha sert becerdim.

"Kipling," diye tısladım, yatağın üzerinde, kitabının yanında duran defterine baktım.

Dün, Lily haber odamda deliliğini ortaya koyduktan sonra, Jude'u eski sevgilimin defterinde açtığı derin çukurun etrafına bir şeyler yazarken yakalamıştım ve herkesin önünde koşup alt dudağını ısırma isteğimi bastırmıştım. Jude'un nesnelere bile olan sadakati beni büyülüyordu.

"Tanrım," inledi ben içine daha derin girerken. "Tam bir pisliksin."

"Bana milyonlarca kez öyle söylendi. Yarısı senin tarafından."

Elimi bacaklarının arasına daldırdım ve yarığını ovuşturdum, boynunu, çenesini ve kulağının içini yaladım. Judith'i becerirken farklı hissettiğimi, onunla genellikle tek gecelik ilişkilerimde yapmadığım şeyleri yaptığımı itiraf etmek istemiyordum. Düşünceli bir aşık değildim. Lezzetli görünüyorsa am yemeye karşı değildim ama ağzımı bir çatlağa dayamak, bir kız için gerçekten deli olduğum anlamına geliyordu. Ve onu becerirken vücudunun her yerini yalamak ve emmek? Bu bir ilkti. Lily'yi böyle hazırladığımı hatırlamıyorum bile.

Judith'in etrafımda gerildiğini ve kasıldığını hissettim ve sonra sikimin üzerine boşaldı, kığı kasıklarına doğru titriyordu. Ben de onun kadar sert boşalmak istiyordum, bu yüzden onu saçlarından tutup çevirdim ve balkon kapısının camına yapıştırdım.

"Önce güvenlik," diye inledim acımasızca içine girerken. Taşaklarım sıkılaştı ve çekildim, döllerimi sırtının alt kısmına sağdım. Bu daha çok bir sevişme gibiydi, sevişme değil. Kığına son bir tokat attım ve havluyu yerde bırakarak odaya girdim.

"Oda servisi sipariş ediyorum. Temizlen ve bana ne istediğini söyle, çünkü amın benim marşım olmak üzere."

Sipariş ettiğim ıstakozu hiç yemedik.

Jude, odaya servis edilen bir öğle yemeğini yemenin klinik ve üzücü olduğunu, tatil yemeklerinin şüpheli kamyonlardan alınan tehlikeli sokak yemeklerine ve varlığından haberdar olmadığınız 7-11 şekerlemelerine eşit olduğunu söyledi.

Gıda zehirlenmesi için yalvarıyordu ama onu reddedemedim. Bu da fark etmeye başladığım bir sorundu. Hayata bakışında özgür ve akli başında olmayan bir şeyler vardı. Materyalist açgözlülüğünden yoksun olması beni hem şaşırtıyor hem de içimi kemiriyordu.

Biz de sahilde yürüyüşe çıktık ve kordonda Küba sandviçleri yiyip buzlu çay içtik. Yemekler Elijah'ın saçından daha yağlıydı ama garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Judith daha sonra suyun üzerinde taş sektirmeyi bilip bilmediğimi sordu. Ona yapamayacağım pek fazla şey olmadığını söyledim ve bunda ciddiydim. Hizmetçimizin St-Jean-Cap-De-Ferrat'daki şatomuzda yaz tatillerinde bana bunu nasıl yapacağımı öğrettiğinden bahsetmedim. Normalde elit yetiştirilme tarzımdan utanmazdım ama bilinmeyen nedenlerden dolayı bunu kendime saklamaya karar verdim.

Ona öğretmemi istedi. Ben de öğrettim.

"Düz, yuvarlak taşlar en iyisidir. Ve hızlı gitmek istiyorsun." Parmaklarını bulduğum küçük bir taşın etrafına sardım.

Nişan yüzüğünü ona verdiğimde Lily'nin bana gösterdiğine benzer bir gülümsemeyle yüzüğü elinde tuttu. İkisi de taşı. Sadece bir tanesi bir Bentley filosundan daha değerliydi. Yine de Jude sadece önemli şeylerle ilgileniyordu, bu da bana onun ayaklarına bakmam gerektiğini hatırlattı.

"Sarı mı?" Ben sordum.

Arsızca sırtıttı. "Bir yolunu ."

Yürüyüşe çıktık, elini tutmadım, onu öpmedim ve nefes almadım, çünkü ona doğru bakarsam bunların hiçbirini yapmayacağıma dair kendime güvenmiyordum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanmak ile hiç umursamadığım şeyleri istememe neden olmasından nefret etmek arasında gidip geliyordum.

"Annenle ilişkiniz nasıl?" diye sordu.

Resmen aile bölgesine girdik. Çok eğlenceli.

"değil. Neden?"

"Bazen bir his olduğunu merak ediyorum. Bir anneye sahip olmak."

Kaşımı kaldırdım. Maman'ı seviyordum ama harika bir ilişkimiz olduğunu söyleyemezdim. Bir kere, biz iş ortağıydık ve doğru fiyat için beni ezip geçeceğini biliyordum. Yine de babamdan daha iyiydi, bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Anneye bağlı. İçimden bir ses senin babanın benimkilerin toplamından daha iyi olduğunu söylüyor, o yüzden endişelenmezdim," diye mırıldandım.

"*Hasta* babam," diye ekledi.

"Uzun sürmeyecek. İkincil büyümeler küçülüyor ve tedavilere çok iyi yanıt veriyor."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Yürümeyi bıraktı, tüm vücudu bir ok gibi beni gösteriyordu.

Omuz silktim. "Her Pazar sen kütüphaneye gittiğinde onu ziyaret ediyorum."

Önemli bir şey değildi. İkimiz de Yankee taraftarıydık ve benim de yapacak başka bir işim yoktu. Kariyerim benim hayatımdı, bu da pazar günleri hayatım olmadığı anlamına geliyordu. Robert'a olan zaafımın Judith'le hiçbir ilgisi yoktu ve kesinlikle ondan bir karşılık beklediğimi düşünmesini istemiyordum. Ayrıca, bir ilişki hakkında yanlış bir fikre kapılmasını da istemiyordum. Rob hala Milton'la birlikte olduğundan emindi, bu yüzden paramı onun bu sezonun sonuna kadar bizim fuck-buddy statümüze güvenmediğine yatırdım.

"Bana söylemediğine inanamıyorum." Gülümsedi ama şaşırmış görünmüyordu.

Her zaman birkaç dakika erken gelirdim. Kendime bunun Jude'un trene giderken bana çarpmasını istemediğim için olduğunu söylemeye çalışırdım, ama pratikte, Polonya şarküterisinde durup kulaklarında kulaklıklarla istasyona doğru yürürken pencereden onu izlemeyi severdim. Her zaman ne dinlediğini merak ederdim.

"Evet. Peki." Yürüyüşümüze devam ettim.

Arkamdan koşarak beni takip etti. "Bu konuşmadan öylece çekip gidemezsin. Babamı ziyaret edip onunla ilgileniyorsun ve bana söylemedin bile," diye nefes nefese kaldı.

Küçük pantolonunu sevdim. Onu kimsenin duyamayacağı, halka açık bir yerde becerirken avuçlarıma değsin istiyordum.

"Tam olarak bunu yaparken beni izle. Bu konuşmadan uzaklaş."

"Célian, neden?"

"Neden yürüyorum? Çünkü yürüyebiliyorum. Çünkü bacaklarım var. Neden bu konuşmadan uzaklaşıyorum? Çünkü anlamsız ve senin düşündüğün anlama gelmiyor." Tekrar durdum, bu sefer vitrininde İspanyolca tabelalar olan eski bir plak dükkanının önündeydim. Açık olup olmadığından bile emin değildim ama konuşmayı kesmemizi istiyordum çünkü hazır değildim.

Buna ilişki demek başka bir şeydi.

Çiftmişiz gibi davranmak başka bir şeydi.

Kapıyı ittim. Ben içeri girdim, o da peşimden içeri süzüldü. Mekan karanlıktı, görünürde sadece plaklar vardı. Meatloaf'a (şarkıcı, yemek değil) benzeyen bir adam tezgâhın arkasında horluyor, *NME*'nin bir kopyasına salyalarını akıtıyordu. Judith hemen sustu ve göz atmaya başladı.

İyi kurtuluş, pislik.

Onu bir plak dükkanına sokmak bir bebeğe emzik vermek gibiydi. Sadece daha ateşliydi, çünkü hala onun şarkı listesini hatırlıyordum ve ofiste birbirimizi öldürmek üzereyken onu sayısız kez bu listeyle becerdiğimi hayal etmiştim.

"Barry Manilow'un 'I Write the Songs' şarkısını yazmadığını biliyor muydunuz?" Bana sırtarak söz konusu şarkıcının plağını bir paketten çıkardı.

Ben yapmadım. Bilmemek hoşuma gidiyordu. Genel kültürüm genellikle çevremdeki herkesten üstündü - haber yapmanın ve her şey hakkında her şeyi bilmek zorunda olmanın getirdiği bir şeydi bu. Ama Jude da en az benim kadar bilgiye açtı, bu da onu daha da çekici kılıyordu. Ölümcül olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Jingle Bells'in aslında Şükran Günü için yazıldığını biliyor muydun?" Ben de karşı çıktım.

"İmkânsız." Şok olmuş bir yüz ifadesi takındı, çenesi düştü. Ben güldüm. Elindeki plağın ucuyla beni dürttü. "İngiliz Donanması Somalili korsanları korkutmak için Britney Spears'ın şarkılarını kullanıyor. Hadi canım sen de."

Şimdi böyle mi oynuyorduk?

"Freddie Mercury'nin 'Bohemian Rhapsody'de çaldığı piyano, Paul McCartney'nin 'Hey, Jude'da çaldığı piyanoyla aynı," diye karşı çıktım, yüzüne doğru eğilip küçük burnuna hafifçe vurarak. "*Hey, Jude.*"

Flört ediyor muydum? Ediyordum. Ama neden? Hiç mantıklı gelmiyordu. Önemli olan her yönden zaten benimdi. Benim yatağımdaydı. Parmaklarımı vücudundaki her deliğe sokmuştum. Bunu neden yapıyordum?

Koridor boyunca yürüdü, omzu koluma değdi ve plağı yerine bırakıp başka bir plak aldı. Ne olduğunu göremedim.

ve umursamadığıma karar verdim.

"Queen ve Jimi Hendrix hiç Grammy kazanamadı. Justin Bieber kazandı," diye fısıldadı, sırtışı savaşı kazandığını gösteriyordu.

"iPod'unu sana geri vermedim çünkü senden bir parçayı yanımda tutmak istedim," diye itiraf ettim.

Ve
kazandı.

Ve
kaybettim

.
Bu da ne?

"Ne?" Gülümsemesi o kadar çabuk kayboldu ki, ona son birkaç haftadır babasına plasebo ilaçları verdiğimi söylediğimi sanırdınız.

Elindeki plağı aldım ve ödemek için kasaya doğru yürüdüm.

Judith Humphry ona güzel şeyler almamı istemedi. Ama bu *benim* istememe engel değildi. Çünkü gerçek şu ki, bana nasıl sevgi gösterileceği hiç öğretilmemişti. Bana nasıl satın alınacağı öğretilmişti.

Tezgâhına bir not bırakıp plastik bir poşet aldıktan sonra plağı içine koyarken satıcı uyanmadı bile.

Beach Boys'dan *Pet Sounds*. Değeri bilinmemiş. Romantik. Farklı.
Jude.

Ailemle hiç bir kadını tanıştırmamıştım.

Lily Davis aynı golf kulübüne, aynı okullara gitmişti ve Nantucket'ta bizimkinin hemen yanında bir yazlığı vardı. Onu bebekliğinden beri tanıyorlardı. Annemin en yakın arkadaşı onun vaftiz annesiydi ve böyle bir birlikteliğin potansiyel gelirini görebildikleri için ailelerimiz ikimizden de bu işi yürütmemizi bekliyordu.

Helikopter ebeveynleri siktir et. Mathias ve Iris Laurent özel jetli ebeveynlerdi. Aletimin işlemekten daha fazla işe yaradığını öğrenmeden önce Newsflash Corp'un prensesi Lily Davis ile evlenmemi istemişlerdi.

Gergin değildim. Gergin olmamı gerektirecek bir şey yoktu. Judith söz konusu olduğunda, değerlendirilmeyecek ya da yargılanmayacaktı. Ona söylemiştim.

annem buraya mesleki görevlerimde bana yardımcı olmak için geldiği izlenimine kapılmıştı.

Annem bir çatı katında yaşıyordu elbette. Zengin insanlar kendileriyle ayakları yere basan insanlar arasına mesafe koymayı severdi. Altın mermerli ve palmiye ağaçlı gökdelen, yeni telefonuyla renkli bir sürüngenin fotoğrafını çekmekle meşgul olan Judith için hiçbir şey ifade etmiyordu. Lobiye vardığımız anda bir personel topluluğu tarafından içeri alındık. Judith mütevazı siyah bir elbise ve sade siyah Chucks ayakkabı giymiş, saçlarını arkadan bağlamıştı. Ben de pantolon ve gündelik bir gömlek giymiştim.

Annem beni gündelik kıyafetlerle görmektense belden bağlamalı ve ağzı tıkaçlı görmeyi tercih ederdi. Bu da, doğal olarak, kıyafetsiz halime sadistçe bir zevk katıyordu.

Asansörde -neden her şey lanet olası asansörde oldu ki? Jude bana döndü ve "Eğer seninle Lily hakkında konuşmaya başlarsa, odadan çıkıyorum" dedi.

"Suçluluk duygunuzu bölmek istemem ama nişanı atmamın sebebi siz değildiniz."

"Biliyorum. Ama de."

Yine de, serçe parmağında Lily'nin tüm vücudunda olduğundan daha fazla ahlak var.

Annem tahtında oturuyordu - krem rengi döşemeli David Michael kanepesi, hala sarkan 10 bin dolarlık fiyat etiketiyle süslüydü - İran halısının üzerinde. Sarkan etiketin korkunç bir hata olduğunu tahmin ediyordum ama arkadaşlarının onu sessizce yargılamasının utancını hak ettiği için düzeltmek istemedim.

Annem yüzeysel bir şekilde güzeldi. Lily'nin yirmi yıl sonra olacağını hayal ettiğim gibi. Her şey çok bakımlı ve çok sıkıydı, yeni ağartılmış saçlar üzerinde kösele gibi bir cilt.

Daha genç görünmek istediği için onu suçlayamazdım. Babam kadınlarına bir araba galerisi sahibiymiş gibi davranırdı. Her birkaç yılda bir daha yeni, daha parlak bir model gelirdi. Annemin saçları mükemmel bir şekilde kurutulmuştu ve gümüş rengi saten bir elbise giymişti.

"Benim güzel oğlum," diye mırıldandı, koltuktan kalkmaya zahmet etmedi. Ona doğru yürüdüm ve her iki yanağına birer öpücük kondurdum. Jude arkamda durdu ve küçük bir el salladı.

Arkadaşıma elimle işaret ettim. "Bu Judith Humphry."

Ona alışanımdemenin bir anlamı yoktu, çünkü o bundan çok daha fazlasıydı ya da kız arkadaşım, çünkü öyle olup olmadığından emin değildim. Maman'ın dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı ve işaret parmağını havaya kaldırarak Jude'a yaklaşmasını işaret etti.

"Ben ısırمام, canım."

"Ama oğlunuz..." Judith'in yanımdan geçerken nefesinin altında mırıldandığını duydum.

Annemin elini sıktı. Birkaç dakika sonra hizmetli bize fıstıklı kurabiye ve kahve ikram etti ve hepimiz oturduk. Dalga geçmek yerine, buraya gelme nedenim olan konuyu açmaya karar verdim.

"Kayıtları dinledin mi anne?" "Dinledim. Onları nasıl aldın?"

"Konuyla alakasız. Mesele şu ki, Mathias şüpheli taraflara reklam alanı satarak ve temiz kar elde etmemize rağmen bütemi keserek LBC'yi öldürmeye alışıyor. Başka bir deyişle, kanala zararlı ticari içerik enjekte ederken ürünümüzü zayıflatmaya alışıyor."

"Eski kocamın yapacağı bir şeye benziyor."

Iris Laurent, LBC Haber Kanalı'nın tek varisiydi. Fransız kökenli Amerikan doğumlu bir asilzade olan Iris, babama Fransa'nın St-Jean-Cap-De-Ferrat sahilinde, ağaçların uğultusu ve pahalı şampanyaların etkisi altında aşık olmuştu. Babam önemli biri olmaya çalışan bir hiti, kalın aksanlı bir Fransız serserisiydi ve bir çanta dolusu hayal ve çok fazla cazibeden başka bir şeyi yoktu. Bir yıl sonra çoktan evlenmişlerdi ve bana hamileydiler. Mathias sosyal tırmanış hakkında bir iki şey biliyordu, ama annem hala LBC'deki gücün çoğunu elinde tutuyordu - onu devirecek kadar değil, ama onu ayak parmaklarında tutacak kadar.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve önümdeki devasa düz ekrana bağladım. Biz.

"Bana bir şeyler anlat." Maman bir yandan üflerken bir yandan da bir sigara ve yemeden bir kurabiye emmek. Allah korusun. "Reytingler ana programımız için hala güçlü, ancak diğerk programlarımızda zaman dilimleri. Sabah programı bir tren enkazı ve siyasi sohbet programı da Mathias'ın tüm ulusları rencide etmeden iki cümleyi bir araya getiremeyen birini işe alması nedeniyle nanosaniye bazında hız kaybediyor."

"Şanslıysa babanın beş yılı daha var." Maman'ın sesi memnuniyetle tatlıydı. "Bekleyemez misin?"

"Bu hızla giderse, ağ beş ay içinde ölmüş olacak."

"O halde Lily ile nişanınızı bozmuş olmanız büyük bir talihsizlik. Davis ailesi LBC'de yüzde on hisseye sahip ve onlar ve ben çoğunluğu oluşturabilirdik. Bu yüzden çocukken seni onunla çıkmaya zorladım. Bunun babanla birlikte olacağını tahmin etmiştim."

"Ve eğer eski kocanıza bacaklarını açmamış olsaydı, Davis kızını desteklemenizi takdir ederdim. Şimdi yönetim kurulunun Mathias'ın oyununun ne kadar tehlikeli olduğunu görmesini sağlamaya odaklanalım." Konferans arama düğmesine bastım.

Jude yanıma, web kamerasından uzağa oturdu ve kucağında Kipling ile bize merakla baktı.

Annem kaşlarını çatarak iyice emilmiş kurabiyeyi tabağına geri koydu.

Konferans görüşmesi benim için cehennem gibiydi.

Babam Hawaii gömleğiyle kendini beğenmiş görünüyordu, bir yatta oturuyordu - umarım Sudanlı korsanların olduğu bir yerdedir - kıvrıkcık beyaz göğüs kolları yakasından dışarı çıkıyordu, dişlerinin arasında bir puro ve kucağında kıkırdayan bir kadın vardı. Adam, imzalamak istediği bir dizi anlaşmanın ayrıntılarını öksürerek anlatırken ve kanalın kazanacağı milyonları sıralarken Maman ağzını kapalı tutuyordu.

Kurulun geri kalanı sihirli kelimeleri duydukları anda bunu yedi
Gelir.

"LBC de diğerleri gibi bir işletmedir. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş değildir."-

Bigwig 1

"Ve personel sayısındaki kesintiye rağmen ana gösterinin aynı şekilde iyi performans göstermesi, fazladan çalışana gerek olmadığı anlamına geliyor."-

Bigwig 2

"Hayır, izleyicilerimizin alışık olduğu doğruluk ve kalite seviyesini korumak için geri kalan çalışanlarımın bellerini kırdıkları anlamına geliyor, böylece üçüncü eşlerinize yeni bir meme seti ısmarlayabilirsiniz," dedim ve ekranı yumruklamamak için ellerimi ceplerime soktum.

"Oğlum tam bir romantiktir," diye homurdandı babam purosunun etrafında. "O iyi bir haberci ve çok kötü bir iş adamı. Son zamanlardaki seçimlerine bir bakın. Newsflash Corp'un varisi güzel Lily Davis'le nişanını kısa bir süre önce bozduğunu biliyor muydunuz, çünkü genç bir muhabire aşık oldu? Hem de Brooklyn'den."

Şimdi ceplerimin kumaşını deldim ve pantolonumu yırttım. Bu bilgiyi nasıl edindiğini bilseydim lanet olsun, ama en iyi tahminim şuydu

Lily'nin kendisinden gelmişti. Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyordum ama bir köstebeğimiz olduğundan emindim çünkü Judith'in ağzını açıp Ava ve Gary dışında biriyle bizim hakkımızda konuşma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Yüzüne hızlı bir bakış, onun #MaimMathias Takımı olduğunu doğruladı. Ay gibi soldu, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Annem dikkatini yeniden ekrana verdi.

"Saçmalıyorsun, Mathias." Kırmızı dudaklı ağzı büzüldü. "Öyle mi, sevgili Iris? Seninle evlendim ve sahip olduklarının yarısını aldım."

Kötü kötü güldü. "Belli ki aradığın kelime *absürt* değil. *Sert kelimesini* önerebilir miyim?"

"Eğer öneriler senin güçlü yönün olsaydı, oğlun tarafından taşaklarından tutulmazdın." Kollarımı sıvadım, onun küçük maskaralığından sıkılmışım.

Annem yanımda sessizce kızardı.

"İsteyeceğin son şey gerçekten senin peşine düşmem olur, Sevgili Peder. Anlaşmalara gelince, itibarımızı mahvedecekler ve yaptığımız tüm sıkı çalışmaların üzerinden buldozer gibi geçecekler. Çocukların içki içmesini ve gençlerin cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanmasını alenen destekleyebiliriz. LBC öldüğünde, artık sorumlu sen olmayacaksın ve cevapları vermesi beklenen kişi ben olacağım."

Mathias görünmez bir keçi sakalını parmaklayarak son söylediklerimi düşünüyormuş gibi yaptı. "Ne diyorsunuz beyler? Siz kodamanlarsınız. Oğlum romantik olmasının yanı sıra paradan da nefret eder. Anlaşmaları kabul edelim mi etmeyelim mi?"

Annem manikürlü elini salladı.

"Bence anlaşmaları pas geçmeli ve mevcut reytingleri korumak için haber merkezine daha fazla stajyer eklemeliyiz."

"Bu Mathias'a katılıyorum, Iris. Özür dilerim."-Bigwig 1 "Ben

de."-Bigwig 2

"Ben üç."-Bigwig 3

Annem cevap vermeden önce dizüstü bilgisayarını tokatlayarak kapattım, sonra da odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı, yere düştü ve ikiye bölündü. Annem minderli koltuğunda arkasına yaslandı. Ağlamak üzereymiş gibi çenesi kırışmıştı.

"Sakın bir şey söyleme," diye uyardım.

"Eğer bunu düzeltmek istiyorsan, Lily ile konuşmalısın."

Siktir git, Maman.

Bir sigara daha yaktı ve dumanını yana doğru üfledi. Ayağa kalktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek volta attım.

"Gururunu bir kenara bırak. Onu geri al. Judith iyi bir kız ama hayatına girip çıkan bir sürü Judith olacak. Seni kurtarabilecek tek bir Lily var. Annenin ağını koru."

"*Annemin* ağı mı?" İnanılmaz bir şekilde gülerek tükürdüm. "Son on yıldır hangi cehennemdeydin anne? Florida'ya taşınmadan önce bile LBC umurunda değildi. Sadece yönetim kurulu toplantılarına katılıyordun, o da gönülsüzce ve sırf babama bir şekilde kazık atabilmek içindi. Kendin de yönetebilirdin ama beceriksiz bir pisliğe vermeyi tercih ettin çünkü çalışmak sana göre değil. Günde on saatimi haber odasında geçiriyorum. Bunu yaşıyorum. Nefes alıyorum. Onu yiyorum. Ama bununla hiçbir ilgisi olmayan bir karar verdiğimde birden sorun oluyor. Bu ağ benim olduğu kadar senin de değil. Lily'nin doğru ailede doğmuş olması benim için doğru kişi olduğu anlamına gelmez. Birinin yüzüne bakmadan onunla evlenme saçmalığı var ya? Bu senaryoyu evde en ön sıradan izledim ve sonunun kötü bittiğini söylerken spoiler vermediğime eminim. Son bir şey - Judith aslında tek kullanımlık değil," diye belirttim. "Ama öyle olan birkaç kişi tanıyorum."

Şimdi ayağa kalkma ve ellerini havaya kaldırma sırası annemdeydi. "Tek istediğimiz senin ve kız kardeşinin mutlu olması. Bana kendini bir şey sanma. Hatırlatmam gerekirse, sen de masum değilsin."

Değerli kanepesinin iskeletine tekme attım. Fiyat etiketi düştü ve bunun ne kadar sembolik hissettirdiğinden hastalıklı bir zevk aldım. "Evet, bizi çok mutlu ettin. Özellikle de babamın, kanı yeterince mavi olmadığı için Camille'in erkek arkadaşını ondan uzak tutmak için lanet olası bir savaş bölgesine gönderdiği ve ardından kız arkadaşımı becermeye devam ettiği kısım. Tüm bunlar olurken sen kenarda durmuş tam olarak ne yapıyordun? Benim yaşımda daha ateşli, genç kıçlar mı buluyordun? Gerçekten, siz ikiniz çocuk yetiştirme üzerine bir talk show sunmalısınız. Ya da, bilirsiniz, onları nasıl öldüreceğiniz üzerine."

Sigarayı tutan eliyle ağzını kapatarak bana göz kırptı. "Phoenix'i gönderenin sen olduğunu sanıyordum."

Ona ters ters bakarak arkamı döndüm. "*Ha?*"

Alnının yan tarafını ovuşturdu ve etrafta ona her şeyi açıklayacak hayali bir insan aradı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Kaybolmuştu. Kaybolmuş görünüyordu.

"Mathias'a ne olduğunu sorduğumda, Phoenix'i Suriye'ye senin gönderdiğini ve bunu yanına bıraktığın için kendini asla affetmeyeceğini söyledi.

"Çıldırılmışım Celian, çok çıldırılmışım. Onu sırf kendi ayakları üzerinde duramadığı için boşadım ama seni boşayamazdım. Sen benim bebeğimsin. Bunu sana karşı kullanmamak için çok uğraştım. Seni çok seviyorum. Her zaman da seveceğim ama Camille'in hayatına neden bu şekilde müdahale etmen gerektiğini anlamadım. Sen ve Camille... siz farklıydınız. Sana Célian derdim çünkü benim için ay gibiydin. Hayatımın en karanlık döneminde parladın. Camille'e adını verdim çünkü o bakirdi, lekesizdi. O her zaman bizden çok farklıydı. Özgür bir ruh. Sevdiği kişiyi severdi ve sonuçlarını umursamazdı. Onu farklı kılan da buydu."

Hayır, düzeltmek istedim. Onu iyi yapan da buydu.

Camille hepimizden daha mutluydu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Saç örgülerini çekiştirir ve ona güneş ışığı derdim, çünkü yüzü yuvarlak, yanaklarla dolu ve her zaman parlaktı. Çünkü ben Ay'dım.

Başımı salladım. "Yalan söyledi. Her zaman yalan söyledi. Ona neden inandın ki? Bunu yapmasına izin vermemin tek nedeni, Lily Davis'le evcilik oynarsam, babasını başka bir çekici erkek bulabileceğini düşünmemdi. Mutsuz olduğunu fark edip ona gerçeği söylediğimde sokağa kaçtı."

"Sana kızgın olduğunu sanıyordum." "Hayır. Mathias'a kızgındı."

"O zaman neden hep senin hatan olduğunu düşünüyorsun?" Başını ellerinin arasına alarak kanepeye uzandı.

"Çünkü ona başka bir yerde söylemeliydim. Çünkü Mathias'la savaşmalıydım. Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım."

Aramızda bir sehpa ve bir okyanus vardı ve Jude annemle ilişkiimi sorduğunda ona tüm gerçeği anlatmadığımı fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, annemle de babamla da konuşacak bir ilişkim yoktu. Gerçek şu ki, artık ne bir kız kardeşim ne de bir nişanlım vardı. Ben de en az onun kadar yalnızdım.

"Lily'yi hiç sevmedin," dedi annemin sesi yumuşayarak ve gözleri de onu izleyerek.

Başımı salladım. Bir yıl önce onu boktan bir şekilde önemsiyordum. Ama şimdi onu sevmediğimi söylemek, bok yemekten hoşlanmadığımı söylemek gibiydi-

bulaşmış taşlar. Gerçek bir yetersiz ifade.
Maman başını salladı. "LBC'yi kurtarabilir misin?"

"Hayatımın geri kalanında mutsuz olma pahasına değil." Çenemi yukarı kaldırdım. Kalpsiz bir hıyarın tüm berbat tavırları zaten evde öğrenilmişti, bu yüzden onlar için beni suçlayamazdı.

Elli yaşında kalp krizi.

Her hafta sonu bikinili isimsiz kızlar.

Beni tabutta görmek isteyen eski bir eş.

Evet, teşekkür ederim. Babamın hayatını istemiyordum. Brooklyn'de iki yatak odalı bir dairede boktan bir makarna ve Yankee maçını haftanın her günü on altı milyon dolarlık yalnız bir çatı katında yaşamaya tercih ederdim.

Ancak ailemin işinin ölmesini izlemek beni mutsuz edecekti. Hangi yolu seçersem seçeyim doğrudan sefaletle sürükleniyordum.

Annem ayağa kalktı, temkinli bir şekilde bana doğru yürüdü, parmak uçlarında durdu ve yanağımı öptü, dudakları kulağımda durdu.

"Sen Mathias gibi değilsin," diye fısıldadı, "sana söz veriyorum."

Hadi canım.

Chapter Seventeen

Jude

Bavulumu sürükleyerek merdivenlerden daireme çıktım ve vahşi bir inilti çıkardım. Florida'ya gitmeden önce neden tüm odamı toplamıştım ki? Ohdoğru ya. Çünkü seksen yaşındaki bir kütüphanecinin muhafazakâr elbiseleri ve sağlıksız miktarda Chucks'tan oluşan çekici gardırobumu göstererek duygusal açıdan bodur patronumun gözlerini kamaştırmak istemiştim.

Célian bavulu taşımama yardım etmeyi teklif etmişti ama ben kibarca reddetmişim ve sanırım o da rahatlamıştı. Babamın hâlâ Milton'la birlikte olduğumu düşündüğünü biliyordu. Babam onu ne kadar sevse de, uzun süreli erkek arkadaşımınla birlikte olduğumu düşünseydi de üreme organlarına yumruk atardı. Floridadaki kaçamağımız annesinin evinden ayrıldıktan sonra kötü bir hal almıştı. Taş atlama ve plak alışverişi yerini, bir duygu hissizlik kasırgasında kaybolduğumuz her zamanki karanlık sevişme turuna bırakmıştı.

Célian beni bir Küba dans kulübüne sürüklemeyi önce ana caddede ağır bir sessizlik içinde yürümüşük. Diğer insanların dansını izledik ve Tekila içerken birbirimizi eziyorduk.

"Baban bana aşık olduğunu düşünüyor gibi görünüyor." Gülüp geçmeye çalışmışım.

Başparmağını alt dudağıma bastırdı ve dudağımın içini yalayarak aşağı doğru itti. "Babam kadınların mutfakta kalması gerektiğini ve küresel ısınmanın bir aldatmaca olduğunu düşünüyor. Onu çok ciddiye almamaya çalışalım."

"Célian..."

"Senden nefret etmiyorum Judith," demişti. "Ve bu şu anda dünyanın geri kalanı için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Otel süitimize geri döndük ve bütün bir kıtayı yeniden doldurmaya yetecek kadar seks yaptık - eğer seks böyle işliyorsa. Öfkeli, üzgün ve samimiydi. Sanki birlikte havaya yükselmiş ve daha güvenli, daha iyi bir yerde buharlaşmıştık. Ama aklımın bir köşesinde hâlâ Célian için bir engel olduğumu hatırlıyordum.

Ben aradan çekilirsem tüm mesleki sorunları ortadan kalkacaktı.

Lily ile evlenebilirdi. Ya da en azından sonsuza kadar

nişanlı kalabilirdi. LBC'yi kurtarabilir.

Uzun yıllar boyunca uğruna çalıştığı her şeye sahip olabilir ve yine de fiziksel isteklerini tatmin etmek için barlarda yabancıları tavlayan o kopuk piç olabilirdi.

Karmaşık olmayan. Basit. *Basit*. Tam da onun sevdiği gibi.

O Pazar öğleden sonra, dairemin kapısını iterek açtım ve eşikte donup kaldım, kalbim midemin çukuruna düştü. Bavulum bir gümbürtüyle yere düştü. *Olamaz*.

Babam yemek masasında oturmuş, en sevdiğim Manhattan çörekleri ve kahve fincanları eşliğinde Milton'la hoş bir sohbet ediyormuş gibi görünüyordu. Eski erkek arkadaşım içtenlikle güldü ve masanın üzerinden bir şeyi itti, işte o zaman Scrabble oynadıklarını fark ettim.

Hayranlık uyandırıcı.

"Oh, işte buradasın!" Milton el çırpı ve sandalyesinde vücudunu bana doğru döndürdü, yüzü içten bir gülümsemeyle parlıyordu.

Polo gömleği ve yeni kestirdiği saçlarıyla yakışıklı görünüyordu ama genel bir şekilde. Célian'ın eline su dökemeyeceği gibi, nemli bir kibriti bile tutamıyordu. Bu güzelliğin, oda servisindeki kahvaltımın bir başka kusma şenliği için boğazıma gelmekle tehdit ettiği gerçeğiyle bir ilgisi yoktu. Milton'ın Célian'ın tozunu yuttuğu bir diğer şey de sadık olmaktı - teknik olarak birlikte olmadığımız zamanlarda bile.

"Merhaba." Anahtarlarımı Bayan Hawthorne'un ön kapının yanında bize verdiği çirkin kâseye atıp aralarına baktım. Babam mektuplarını yere bıraktı ve koltuğunda döndü.

"JoJo! Milton bana Hamptons'daki hafta sonundan bahsetti. Döndüğünüzde doğruca ofise gitmemeliydiniz. Sen

en azından buraya geri gelip bavulu bırakabilirdi."

Milton sadistçe sırtarak harfleri önündeki tahtaya dizdi. "Aldatıcı. D-e-c-e-i-v-e-r," diye kelimeyi yüksek sesle heceledi. Kollarımda tüyler diken diken oldu, küçük tüylerim diken diken oldu.

"Bu iyiydi." Babam alkışladı. "Çok akıllısın oğlum." "Teşekkür ederim, efendim. Bebeğim, sana delikli bir kalp sunabilir miyim?" O yakaladı Masanın üzerindeki açık beyaz kutudan kalp şeklinde bir çörek çıkardı ve almamı işaret etti. Hafta sonunu başka biriyle çok yetişkin şeyler yaparak geçirmiş olmama rağmen bana *bebek* diye hitap ediyordu ve bunu biliyordu. Milton buraya ne zaman geleceğini de biliyordu, bu da tüm iç sistemlerimdeki alarmları harekete geçirdi. Ağzım kurudu.

Bu çok kötü.

"değil. Tatildeyken ağzımı gerçekten *doldurdum*."

Dudaklarımdaki gülümseme çamur gibiydi. Artık döndüğümde babama Celian'dan bahsetmeyi planlamıyordum. O felaket konferans görüşmesinden sonra kendimi dar bir ipin üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmişim, sanki zarafetten düşüp kalp kırıklığının kollarına atılmak üzereydim.

Sevgilimi babasının pençelerinden neyin kurtaracağını biliyordum. Ama sevdiği tek şeyi kurtarabilmesi için onu bırakma fikri çok acı veriyordu.

Ama bir başkasına değer vermenin özü de bu değil miydi? Onlar acı çekmesin diye acı çekmek?

"O zaman yürüyüşe ne dersin?" Milton şefkatli bir büyükanne gibi neşelendi. "Hava güzel. Bir süredir sizin mahallede yürüyüşe çıkmamıştık."

Çünkü ben Manhattan'da iş aramakla meşgulken sen patronunu becermeye karar verdin.

Her neyse. Onu buradan çıkarmak kötü bir fikir değildi. Bir omuz attım. "Tabii. Üstümü değiştireyim."

Aynaya bakıp eski erkek arkadaşımı boğazlamayacağıma dair kendime söz verdiğim kısa bir tuvalet molasından sonra dışarı çıktım ve babamı öperek vedalaştım.

"Birkaç dakika içinde döneceğim," diye teminat verdim. *Ben. Biz* değil. Şeytan ayrıntıda gizliydi ve babama el sallarken kendi küçük Şeytan'ımın bunu duymuş olmasını umuyordum.

Milton ve ben binadan çıktık ve daha önce birçok kez yaptığımız gibi ana yola doğru sağa döndük. Onun konuşmasını bekledim, çünkü

aşk hayatım hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğundan tam emin değildi.

"Bu kurtariş için rica ederim." Başparmağını omzunun arkasına doğru salladı.

Alnımı siliyormuş gibi yaptım. "Teşekkürler, Kaptan Kurtarıcı. Sana bir kostüm dikmemi ister misin? Süper gücün nedir, şirket basamaklarını tırmanmak mı?"

Gülümseyerek omzunu benimkine vurdu. "Beş dakika önce evini kaybetmek üzere olan ve mucizevi bir şekilde cinsel iyilik karşılığında borcunu ödeyecek bir adam bulan bir kız için bu çok zengin bir davranış."

Nereden biliyordu ki? Yanımda yürümeye devam ederken tükürüğüm boğazıma kaçtı ve öksürdüm.

"*Kalp Yalnız Bir Avcıdır*" dedi, üzerimize eğilen ağaçlardan bir tomar yaprak kopararak.

Ürperdim. Bunu yapmasından nefret ederdim. Bu doğaya büyük bir lanetti.

"Baban bana kitapla ilgili her şeyi anlattı. Şimdi daha iyi anlıyorum, Jude - bunun senin kaderin olduğunu düşünmen, beni bu işe karıştırmaman. Sen sahip olduğum en tatlı, en sıcak kız arkadaştın, ama aramızda her zaman bir şeyler vardı. Ben seni her zaman senin beni istediğinden biraz daha fazla arzuladım. Ve bu beni her zaman çıldırttı. Elise... Elise'di. Beni çok önemli biri gibi hissettirdi, anlıyor musun? Zeki, komik, genç. Seni tam olarak etkilemeyen her şey. Birdenbire bana bunları söyleyecek kişinin sen olmamasına içerledim."

"Böyle hissettiğin için üzgünüm ama bu bir bahaneye benziyor ve aldatma başvuracağın bir şey değildir. Yapmaya karar verdiğin bir şeydir." Kaldırımındaki küçük bir taşı tekmeledim. Milton Chucks ayakkabılarımın rengini kontrol etmek için aşağıya bakmadı. Umurunda da değildi.

"İşte bu yüzden buradayım," diye devam etti. "Sana anladığımı söylemek için. Bir hata yaptım ve özür dilerim Jude. Çok, çok üzgünüm. Ama artık hayatımıza devam etmemizin zamanı geldi. Bak, Célian Laurent ile bir ilişki yaşamamanı seni nasıl yenilmez hissettirdiğini biliyorum. Ben de Elise ile aynı şeyleri yaşadım. Çok güçlü, değil mi? Oyununun zirvesinde olduğunu düşünüyor. Doğanın bir gücü, bir otorite tarafından isteniyorsun ve ihtiyacın olan tüm onayları alıyorsun. Ama bu gerçek değil, bebeğim. Senin ve benim sahip olduğumuz şey gerçek. Yulaflarımızı diktik ve şimdi geri dönme zamanı. Bize."

İzlerimde durdum. Yanımda durdu, başını yana eğdi, yarı gülümseyerek, yarı gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Bekle. Bunu sana kim söyledi?" Sesim, kırılgan bir el tarafından tutulan, kenarlarından dökülen, çok dolu bir fincan kahve gibiydi.

"JoJo, önemli değil."

"Benim için neyin önemli olduğunu belirleme hakkını, aletini başkasına soktuğun gün kaybettin."

Kaşlarını çattı ve bir adım geri çekildi, gözlerini kırptığında ise ifadesi değişti. Sanki ilk kez gerçekte kim olduğumu görmüştü ve bu manzara hoşuna gitmemişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Odaklandığın şey bu mu? Patronunla - LBC'nin haber müdürüyle- seviştiğin bir hafta sonundan döndükten sonra seni geri almakla kalmayıp kışını da koruyorum ve lanet olası babanla Scrabble oynuyorum."

"Her şeyden önce-" İşaret parmağımı kaldırdım. "O benim *lanet* olası babam değil. Sadece benim babam. Benim tatlı, şefkatli babam ve onunla Scrabble oynamak hiç de yük değil. İkincisi-" Ben de aynı parmağı ona doğrulttum. "Kimse *senden* beni korumanı istemedi. Ben bir suç işlemedim. Sadece babamı senden ayrıldığımı bildiği için endişelenmekten kurtarmak istedim. Ve üçüncüsü-" Göğsünü dürttüm ve geriye doğru tökezledi, gözleri inanmazlıkla açıldı. "Patronumla olan sözde ilişkiyi nereden bildiğini söylemezsen bu konuşma bitmiştir."

"Kirli manşetler atmanın yanı sıra, belki de Bay Laurent size kaynakları açıklamanın bizim sektörümüzde büyük bir hayır-hayır olduğunu öğretmelidir." Milton şeytanca sırılarak toparlandı.

"Biz kirli manşetler atmıyoruz." Kaşlarımı çattım.

"Yapmak üzeresin." Milton'ın kulakları, adrenalini yükseldiğinde olduğu gibi pembeleşti.

Beni tehdit mi ediyordu?

Çenesini ovuşturdu, arkasını döndü ve arkasındaki kırmızı tuğlalı çit direğini yumrukladı. "Orospu çocuğu! Sen aklını mı kaçırdın, Jude? Célian Laurent senin erkek arkadaşın değil. O senin arkadaşın bile değil. O senin zengin patronun ve sen bebeğim..." Kıkırdarak başını salladı. "Chucks ayakkabı giyiyorsun. Davis'in kızıyla evlenecek, New York'un tüm elit sosyetesinin ondan beklediği gibi. Ben sana güvenlik öneriyorum. Seni dürüst bir kadın yapabilirim. Aldattım. Aldattın. Ödeştik diyelim ve hayatımıza devam edelim."

Aldattım mı?

Aldattım mı?

Dilimi o kadar sert ısırđım ki kanın metalik tadı ağızımın içinde yuvarlandı.
"Senden bir şey isteyebilir miyim, Milton?"

Çitlere yaslandı, gergin ifadesi çözölerek bağışlayıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Bebeğim, elbette."

"Benden uzak dur. Temelli olarak diyorum. Beni aldatmamış olsaydın bile - ki birkaç kez aldattın, yine de seni geri kabul etmezdim. Célian Laurent ile olan ilişkim -eğer varsa bile- seni ilgilendirmez, asla da ilgilendirmeyecek. Ama bilgin olsun diye söylüyorum, başkalarıyla yaptığım ya da yapmadığım her şey, seni patronuna maaşını aşan bir şey verirken yakaladıktan sonra oldu. Ve babama gerçeğı söyleyerek beni tehdit etmeyi aklından bile geçirmeden önce, merak etme, ona kendim söyleyeceğim. Hatta hemen şimdi. Dünyanın geri kalanı ise umurumda değıl. Bu bir veda değıl. Bu kötü bir veda. Bağlarımızı tamamen koparmamızla, kötü bir notla biten bir veda."

Arkamı döndüm ve eve doğıru yürüdüm, arkama bakıp tepkisini görmeye zahmet etmedim. Kapıdan girdiğimde babam duştaydı. Ben evde yokken kendi başına duş alabilecek kadar iyi hissetmesi göğsümde keleklerin kanatlarını germesine neden oldu. Masanın üzerindeki Scrabble'a doğıru yürüdüm -biz ayrıldığımızda oyunun ortasındaydılar- ve harfleri aldatan yerine *meşdan okuyan* olarak değıştirdim ve gülümsedim.

Bu daha iyi.

Célian

Hayat sürprizlerle doludur.

Jude'un amının bal özü tadı olduğunu ve yumruğumdan daha sıkı olduğunu öğrenmek gibi iyi sürprizler de vardı. Kötü sürprizler de vardı, mesela

Eski sevgilimi dairemin içinde buldum, yedek anahtarlarım parmaklarından zaferle sarkıyordu, tamamen çıplaktı.

Tekrar.

Bavulumu bıraktım ve boynumu kırarak doğruca bara yürüdüm. Neyse ki, tam bir alkolik olmaya fırsat bulamadan ayrılmıştık. Lily içki sisinin ardında kesinlikle daha iyi görünüyordu.

"Sen resmen nüdist misin? Bir süredir seni üzerinde kıyafetlerle görmemiştim," diye düşündüm gömleğimin ilk iki düğmesini açarken.

"Komiksin," diye tısladı, baştan çıkarıcı olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde.

"Ve çıplaksın. Zengin bir kız için, yeni bir gardıroba ihtiyacın olduğu kesin. Anahtarlarımı nasıl aldın?"

Bir yanım bilmek istiyordu, diğer yanım ise bunları ona veren kişiyi öldürmekten korkuyordu -seçilebilecek uzun bir liste yoktu. Ama eğer yönetimden biriyse, işlerine veda edebilirlerdi.

"Baban kız kardeşinin dairesine girmeme izin verdi. Yedek anahtarı vardı ve kapıcı beni anahtarla gördüğünde ona tekrar bir araya geldiğimizi söyledim."

Odanın bir yerinde bir şey düştü, ama ne olduğunu bilseydim lanet olsun. Belki de kalbidir. Yerle buluştuğunda çıkardığı gümbürtüyü duydum.

Camille daireme özgürce girmesine izin verdiğim tek kişiydi ve onun evi hâlâ boş duruyordu çünkü hiçbirimizin dokunmaya cesareti yoktu. Lily içerideydi. Eşyaları taşıyordu. Bir şeyler *alıyordu*. Camille'in havayı soluyordu. Öfke derimin altında fokurdadı ve camı o kadar sert kavradım ki hafifçe çatladığını duydum.

Küçük kan nehirleri avucumun içinde yol almaya başlarken yere baktım.

"Ne istiyorsun?"

"Babana o küçük sarışın sürtükle olan ilişkiden bahsettim. Senin adına çok mutlu oldu."

"Eminim öyledir ve o bir sürtük değil. Kimin kaltak olduğuna dair bir referans noktasına ihtiyacın varsa, aynaya bakman yeterli. Kıçını çırılçıplak dışarı çıkarması için güvenliği çağırmadan önce tekrar soracağım. Neden? Neden? Sen. Buradasın?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tekrar bir araya gelmemizi istiyorum," dedi.

İçimden gülmek bile gelmedi. Her ne içiyorsa, bu bok sadece fare zehiri, çamaşır deterjanı ve müşhilden yapılmıştı.

"Hayır. Başka bir şey var mı?"

"Bir davam var," dedi. "Beni dinleyin."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Kesik avucumdan ilk kan damlası mokasenime çarptı. Görmezden . "Dava mı? Kelimenin nasıl yazıldığını bile biliyor musun?" Bana doğru bir adım attı. Tüm çıplaklığına rağmen Lily'nin kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarını giymeyi unutmaması komikti. Bir elimi kaldırarak aramızda görünmez bir çizgi olduğunu ve bunun aşılması gerektiğini söyledim. Bir adım eğildi.

Kalçamı televizyon sehpa dayadım, kanlı avuç içimden etkilenmedi.

"Babanla uzun uzun sohbet ettim." Üst dudağını yaladı.

Aletini ağzına vermesine izin veren bir kadından ilginç bir kelime seçimi. Bir kaşımı kaldırdım.

"Bu hafta sonu uzaktaydı ama Camille'in dairesini benim için açması için birini gönderdi. Sonunda oldukça uzun bir konuşma yaptık ve bazı ilginç noktalara değindi. Bunlardan ilki, çalışanınızla yatarak onu istismar ediyor olmanız. Ve bunun rızaya dayalı olduğunu söylemeden önce, lütfen #MeToo hareketini başlatan kişinin, yani senin, Célian'ın, muhabiriyle yatmakla kalmayıp, aslında onunla yatmış olmasının tüm rakip kanalların gözünde nasıl görüneceğini düşünmeye çalışın..." Teatral bir şekilde nefesini tuttu ve elini ağzına götürdü. "Tüm borcunu ödedi. Ve evet, banka hesap özetlerinizi bulmak için çöpünüzü karıştırdım -çevreyi korumayı savunan bir adam için, gerçekten kağıtsız olmalısınız- ve buna *kesinlikle* değdi."

Dudaklarında memnun bir sırıtiş belirdi. "Peki burada neyimiz var? Zavallı çalışanıyla yatan ve beladan kurtulması için ona para ödeyen bir patron. Daha da kötüsü, boktan güzellik blogundan haber odasına terfi ettirildi ve sonra da muhabirliğe yükseltildi. Aslında ona yer açmak için birini *kovdun*. Oupsie daisy-Steve annemin en iyi arkadaşının oğlu. Toplantınız sırasında ona nasıl baktığınızı anlattı."

Steve'in haber odamdan ayrılmadan önce felaket çantasında birkaç hata daha olduğunu bilmeliydim. Yumruk yemek için yalvaran bir suratı vardı ve ben onun burnu bile kanamadan gitmesine izin vermişim. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu, gerçekten. Kırmızı lekeli parmaklarımı çenemde gezdirdim.

"İnsanların bunu böyle göreceğinden eminim." Dilini şaklattı, gerindi ve çıplaktı, çok çıplaktı. Onu bir şeyle örtmek istedim. Belki bir tabutla. Lily onun içinde çok güzel görünürdü.

"İnsanların bunu nasıl göreceği umurumda değil. Judith Humphry'yi yetenekli ve çalışkan bir muhabir olduğu için işe alıyorum ve onunla yatıyorum çünkü çok iyi sevişiyor. Bu ikisinin birbiriyle hiçbir ilgisi yok." Jude ile olan *anlaşmamı* ama Lily'nin bunu anlamasını istemiyordum.

bu ayrılığı benim çalışanıma yükledin. Judith için adil değildi ve gerçeklerden uzaktı.

"Uğruna çalıştığın her şeye değer mi?" Sinirli bir şekilde alt dudağını parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Evet. Evet, öyle.

Bu düşünce beni şimşek gibi çarptı. Judith değerliydi ve etrafımdaki insanlar beni hayal *kırıklığına* uğrattıkça onun değerinin *artmasından* nefret ediyordum. Çalışkandı, komikti, tuhaftı ve Chucks'la seks yapıyordu. Benim sivri dilime ayak uydurur ve bana aynı şekilde karşılık verirdi. İş arkadaşlarının uzun ve zorlu bir gün geçireceğini bildiğinde işe çörek getirirdi ve benim özellikle boktan olduğum zamanlarda Brianna'ya gizlice mini Jack Daniels şişeleri verirdi. Jessica'nın iş yükü konusunda yardıma ihtiyacı olduğunda, Jude her zaman gönüllü oldu ama bunu asla sorun yapmadı ya da benim bildiğimden emin olmadı. O kadar zarif ve alçakgönüllüydü ki, yarın LBC'yi kaybetsem, evimden atılsam, mirasım elimden alınsa ve kazandığım her kuruş için dava açılrsa bile, yine de onun gözündeki değerimi değiştirmeyeceğini biliyordum. Ve *bu* çok değerliydi.

"Git buradan," diye tersledim, Lily'nin elbisesini yerden aldım, kanlı elimle kıymetli Prada'sını lekelemek için kasten kullandım. "Ve bu sefer, sadece aynı sayfada olduğumuz için, eğer buraya geri gelersen, kışına bir yasaklama emri tokatlayacağımdan emin olacağım. Manhattan'dan taşınmak zorunda kalacağın ve Bloomingdales'te yolunu bile zor bulacağın için hiç hoş olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Bu hikayeyi tüm basına götüreceğim. Zaten çok fazla insan biliyor." Kendini bana doğru fırlattı, yumrukları göğsüme yağıyordu. Damlayan avucumla onu ittim, umarım bu çılgınlığı bulaşıcı değildir.

"Sen git yap, Lily. Ama önce üzerine bir şeyler giy. Bilirsin, bir izlenim bırakmak için."

"Neden bizimle savaşıyorsunuz?"

"Neden bizi kurtarmak için savaşıyorsunuz? *Bizim* varlığımız uzun zaman önce sona erdi.

Dönüp duruyorsun. Bir yılı aşkın süredir birlikte değiliz."

Gözleri aşağıya kaydı. "Bunun değişeceğini düşünmüştüm. Düğünden sonra sakinleşeceğini ve uyumlu olduğumuzu fark edeceğini düşünmüştüm."

Tanrım. Düşünce süreci bu muydu? Neredeyse bir dahiyle evleneceğimi düşünmek.

"Yanlış düşünmüşsün."

İki dakika sonra kapıyı suratına kapattım (üzerine bir şeyler giydikten sonra, şükürler olsun) ve Judith'e mesaj atmak için telefonumu cebimden çıkardım.

Célian: Lily biliyor.

Jude: Milton da öyle. Eve geldiğimde buradaydı. Bu gece babama ondan ayrılmakla ilgili gerçeği söyleyeceğim. Bir oyun planına ihtiyacımız var.

George Michael. Jude: ?

Planımız George Michael. Dışarı çıkıyoruz. Jude: Az önce

Grayson şakası mı yaptın?

Gary'nin gerçek adı bu mu?

Jude: <Friends dizisindeki Ross'un yumruklarını tokuşturduğu bir GIF gönderdi>

Célian: Her neyse, Lily sizi taciz ettiğimi iddia ederek bana şantaj yapmakla tehdit ediyor. Sizi isteğiniz dışında mı beceriyorum Bayan Humphry?

Jude: Hayır. Ama iş yerinde "o kız" damgası yemek istemiyorum. Ne damgası? Biz evlenmiyoruz. Rastgele ve kendi rızamızla birbirimizi beceriyoruz. Kimse yakın zamanda terfi almayacak.

Jude: Doğru.

Onun dünyamdaki ağırlığını azaltmak istedim, dikkatli olmazsam beni ezebileceğini biliyordum.

Her ne kadar itibarımı zedeleyecek ve Judith'in hayatını işte yirmi kat daha zorlaştıracak olsa da, itiraf etme ve herkese gizlice birlikte olduğumuzu söyleme düşüncesinin bana çekici gelmesinden nefret ediyordum.

En çok da onu incitecek olmaktan nefret ediyordum.

Bunu hak ettiği için değil, nasıl yapmayacağımı için.

Chapter Eighteen

Jude

Babam benim adıma ne kadar mutlu olduğunu haykırırken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Çünkü

Biz.

Tabii ki, durumu bir churro gibi görünecek kadar şekerlemiştim.

Ona artık mutlu bir şekilde bekâr olduğumu ve kalpsiz patronumu becerdiğimi söylemek yerine, yumuşak pembeler ve canlı bebek mavileriyle Célian'la birbirimize umutsuzca aşık olduğumuzu ve birlikte olmaya karar verdiğimizizi anlatan bir resim çizdim. Her şeyi yuttu ve ikinci kez istedi - deneysel tedaviyi itiraf etti ve Célian'ı oğlu gibi sevdiğini söyledi. *Sevdiğini.*

A. Oğlum.

Babam Célian'ı normal bir çift olarak akşam yemeğine davet etmem için bana yalvardı ve ben de boyun eğdim çünkü Célian'ın bizi geri çevirmeyeceğini biliyordum. Lily'ye geri dönmemeyi tercih ettiğine göre, sunacağımız herhangi bir birleşik cephe kesinlikle devamıza yardımcı olacaktı. Ayrıca, bizim ne olduğumuzu kim bilebilirdi ki?

Bazen bir ilişki gibi hissettirdi. Çoğu zaman da kirli bir sır gibi.

Bazen soğuk davranırdı.

Çoğu zaman sıcaktan yanardı.

Pazartesi sabahı, herkes ilk yıkık dökük toplantıya asık suratlı ve aşırı çalışmış bir şekilde girdi. Kipling'i masanın üzerine koydum ve

büyük beyaz bir kutu çörek açıyor.

"Alışkanlık seni parasız bırakacak, kızım." Kate çikolata kaplı bir tane seçti ve kalçasını omzuma vurarak beni selamladı.

"Bu bir rahibeyi haçla tehdit etmek gibi bir şey. Ben zaten öyleyim." Jessica bana ve Kate'e kahve uzatırken ben de bir pastanın üzerindeki pudra şekerini yaladım.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye ikisi birden sordular ama Kate soruyu bilmiş bir sırıtişla geçiştirdi.

O ve Célian yakınlardı, ama o hala bir kasaydı, bu yüzden belirsizliği tercih ettim.

"Rahatlamak mı?" Oh, güzel. Oraya bir soru işareti koydum. Bu şüpheli değildi.

"İnanmadığım tek şey bu."

Célian kapıdan içeri girdiğinde tüm oda ortak bir kaş kaldırdı. Soluk gri takım elbisesi içinde hem kızgın hem de mükemmel görünüyordu, kaşları o kadar çatıktı ki gözlerini zar zor seçebiliyordum. Brianna onun adımlarını gölgeleyerek Starbucks'ını ve iPad'ini koltuğunun önüne bıraktı.

"Herkesin hafta sonunun nasıl geçtiğini sorardım ama bu umurumda olduğu anlamına gelirdi. Umurumda da değil, çünkü bizim daha büyük balıklarımız var. Balina büyüklüğündeki okyanus yaratıklarından bahsediyorum. Bu konuya ilk ve son kez değineceğim, bu yüzden bana bir daha asla sormamakta özgürsünüz."

Telefonunu ve bazı belgeleri masanın üzerine bıraktı ve asistanını uzaklaştırdı. "LBC az önce alkol, prezervatif ve kumar konusunda uzmanlaşmış bir pazarlama şirketiyle reklam anlaşması imzaladı. Bunu medyada, yerel lüks barlarınızda ve lanet olası Twitter'da duyacaksınız. Sakın bulaşmayın. Bize kalırsa, tarafsız haber yapıyoruz. Nokta. Anlaşıldı mı?"

Herkes ciddiyle başını salladı. Elijah bir şey sormak için elini kaldırdı. Célian iç çekerek sandalyesine çöktü. "Anlaşma hakkında mı?" "Evet."

"İstemiyorum. Hadi işimize bakalım."

James Townley elindeki gazeteden başını kaldırdı. "Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Célian ona bir bakış fırlattı. "Sahte bronzluk sorunundan mı bahsediyorsun? Çünkü bir müdahale düzenleyebilirim ama muhtemelen önümüzdeki haftaya kadar değil. Yoğun bir programım var."

"Odadaki filden bahsediyorum." James kaşlarını çatı, yüzünü endişe kaplamıştı. Elinin tersiyle gazeteye bir tokat attı.

bumerang gibi müdürüne doğru savurdu. Clian aldı, sarı fosforlu kalemle daire içine alınmış küçük yazıya kaşlarını çattı ve sessizce bana doğru kaydıldı. Kalbim kulaklarımda çarparak aldım. Hiç resim yoktu. Sadece metin vardı.

KİM BU KIZ: New Yorklu medya patronu Clian Laurent, nişanlısı Bayan Lily Davis'in kendisini bir çalışanıyla aldatırken suçüstü yakalamasının ardından nişanlısı tarafından Terk edildi. İğrenç iilişinin en az birkaç haftalık olduğu söyleniyor. Her iki taraf da yorum yapmak için müsait değildi.

Clian arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Pekâlâ."

Elijah'nın kaşları alnına fırladı. "girmen gerekecek." "Bu doğru."

Hayır, değil! Odanın dört bir yanından soluklar yükselirken ayağa fırlayıp bağırmak istedim. Lily'yi aldatmamıştı ve Lily de bizi iş üstünde yakalamamıştı. şaşkınlıkla ona baktım, nabzımın göz kapaklarıma çarptığını hissettim. Çenesini yukarı kaldıldı, yüz ifadesi meydan okuma kokuyordu, beni tamamen görmezden geliyordu.

"oğunu, her neyse. Judith Humphry ile bir iilişkim var. Ancak bu iğrenç bir iilişki değil, bir sır da değil ve hiçbir zaman suçüstü yakalanmadık. ıkmaya başladığımızda Judith benim Lily ile olan iilişkimi bilmiyordu ve bu nedenle de hatalı değil. Ancak buradaki pozisyonunun, muhabir olarak atandıktan sonra gelişen iilişkimizle hiçbir ilgisi yok." Sakin, soğuk ve pürüzsüzdü. Herkesin gözleri aramızda gidip geliyordu ve tüylerim diken diken olmuştu. Kendimi aşağılanmış ve çaresiz hissettim. Ve en önemlisi, onun rastgele itirafı karşısında fkelandım. Dünyaya söylemeye karar verdiğimizde, bunun bir strateji tartıştıktan sonra olacağını düşünmüştüm. *Birlikte.*

"Sanırım hepimiz Bayan Humphry'nin bu haber merkezindeki yerini hak ettiği ve şirket basamaklarını tırmanmak için uyumasına gerek olmadığı konusunda hemfikiriz." Clian bir eliyle gıcır gıcır gömleğini dzelitti.

"Anlaştık." Kate uzanıp elimi sıktı. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim.

"Aynı ." Elijah teslim olmak için avuçlarını kaldıldı.

"O en iyisidir." Jessica bana kaşlarını çatarak baktı, muhtemelen patronla iilişkiye girme konusunda sessiz kaldığım için.

Birçok insanın neden aldatılmış hissettiğini anladım.

"Junior." James bana dişlek bir gülümseme fırlattı. "Sen gerçek bir anlaşmasın. Bunu hepimiz biliyoruz."

Ama yaptılar mı? Odada en az sekiz kişi daha vardı ve onların sessizliği binlerce kelime söylüyordu. Artık kimsenin beni aynı gözle görmediğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Asıl soru, bunun ne derece doğru olduğuydu.

"Teşekkür ederim..." Bana dikkatle bakan ve kaşlarımı çatmamın satır aralarını okumaya çalışan Célian'a dönüp bakmayı reddederek başardım.

Ona hiçbir şey vermedim.

"Bunu aradan çıkarırsak..." Célian elini kare şeklindeki çenesinde gezdirdi. "Bana iyi bir şey ver."

"Belli ki Jude çoktan..." diye biri öksürdü ama kim olduğunu görmek için kafamı yeterince hızlı çeviremedim.

Célian'ın duyduğunu sanmıyorum. Arsız bir çalışanı azarlama fırsatını kaçırarak biri değildi.

Kate uyuşturucuyla mücadele kampanyasının başarısızlığından bahsetmeye başladı ve Elijah da borç tavanıyla ilgili bir ipucu vererek araya girdi. Célian çok sıkılmış görünüyordu, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış havaya bakıyordu.

"Humphry?"

En azından bana hâlâ öyle sesleniyordu, sanki cinsiyetsiz bir çalışanmışım, hiçbir şey değişmemiş gibi. Çünkü hiçbir şey değişmemişti. Ben hâlâ bir kariyer kadınıydım. Sadece patronuyla yatan bir kariyer kadınıydım çünkü ikimiz de aynı türden berbat insanlardık.

Kipling'in sayfalarını çevirdim, dilim ağzımın kenarından dışarı çıktı.

"Dün gece bu adamla konuşuyordum..." Ben başladım.

"Célian biliyor mu? Bana hep sahiplenici bir tip gibi gelmiştir," diye şaka yaptı Elijah, başını arkaya atıp kıkırdarak bir şişe su içti.

"Haber odamdan çık Elijah," diye bağırdı Célian, bana dönerek. "Devam et, Judith."

Sessizce aralarına baktım. Elijah kaşlarını çatı, eşyalarını topladı ve başını salladı.

"Bu bir şakaydı," diye fısıldadı.

"Comedy Central sokağın aşağısında. Burada haber yapıyoruz." Célian hâlâ bana bakıyordu, ama bıkkın bir beklentiyle, buz gibi maviliklerinde zerre kadar sempati ya da şefkat olmadan.

Elijah'ın her şeyi berbat ettiğini fark ettiği andan kapının arkasından kapandığı ana kadar dayanılmaz bir gerilim odayı sarmıştı.

"Her neyse..." Yüzüm kızardı ve gözlerimi Kipling'den ayırmadım. "Almanya'da yaşayan Suriyeli bir gazeteci. Adı Saiid. Dün gece geç saatlerde Twitter hesabını buldum."

"Ya da Tinder..." Odadaki yapımcılardan biri olan Bryce, nefesinin altında fısıldadı.

Masanın başında oturan Célian duyamıyordu. Ama ben duyabiliyordum. Ve ölmek istedim. Bunu hak etmiştim. Bunun meslektaşlarımı neden kızdırdığını ben bile anlayabiliyordum. Onlar ipucu peşinde koşarken, ben kanalın müstakbel başkanıyla orgazm peşinde koşuyordum. Kanalın gelecekteki *nişanlı* başkanıyla.

Derin bir nefes aldım, Kate'in iPad'ini sessizce ödünç aldım ve bir web adresi girdim. "Bu videoyu yükledi, Suriye'ye kaçak yollardan geri dönmeye çalışan Suriyeli mültecileri belgeliyor..."

"Suriye'ye *dönmek* mi?" Jessica bir kaşını kaldırdı.

Başımı salladım. "Entegre olmakta zorlanıyorlar ve ailelerini özleyiyorlar. Her hafta yüzlerce mülteci Suriye'ye geri dönüyor, çoğunlukla da Yunanistan üzerinden. Kendi ülkelerine yasadışı yollardan, yürüyerek, kaçmak için kullandıkları güzergâh üzerinden geri dönerek giriyorlar."

Videoya tıkladım ve herkesin görebileceği şekilde çevirdim. En önemlisi, insanların artık bana tüm kötülüklerin kaynağı benmişim gibi bakmadığını görünce rahatladım. Artık annelerinin ellerinde ağlayan ve hayatları büyük risk altında olan küçük çocuklar görüyorlardı.

"Kapsam mı?" Célian video bittikten sonra başını kaldırıp bana baktı.

Başımı sallayarak ekranı işaret ettim. "Bu video sadece beş yüz kez falan izlenmiş, ama zaman geçtikçe daha fazla insanın bulacağını tahmin ediyorum. Bu, önümüzdeki hafta yayınlayacağımız özel program için harika bir ipucu olabilir."

"İyi işti."

Belki de sözleri tenime vuran dolu gibi olmasaydı daha inandırıcı olurdu. Onun bu kadar duygusuz olmasından sıkılmaya başlamıştım. Sanki kalbi kalın bir ölü deri tabakasıyla sarılmış gibiydi -ayak tabanında olduğu gibi. Bir iğne onu delebilir ve hiçbir şey hissetmezsiniz.

İltifatının yarattığı tepkiye bakmaya cesaret edemeyerek başımı öne eğdim.

İnsanlar odadan çıkmaya başladı, Célian da öyle. Muhtemelen onu boğmak üzere olduğumu biliyordu ve bir bağırış çağırış kavgası istemiyordu. Ben içeride kaldım ve Kate'in salyangoz hızıyla eşyalarını topluyormuş gibi yapmasını izledim.

Benimle konuşurken yere baktı. "Célian ikinizin de kışının örtüldüğünden emin olmak için elinden gelen tek şeyi yaptı. Kendine has bir şekilde yaptı bunu ama iyi niyetliydi. Bu yüzden çok tepki çekeceksin ama unutma, *Daily Gossip*'in senin hikayeni kendi versiyonlarıyla insanlara aktarmasındansa burada konuşmak daha iyi."

Cam duvarın arkasından yukarı baktım ve haberin bir yangın gibi yayılmasını izledim - insanlar eğilip meslektaşlarının kulaklarına fısıldıyor, sekreterler aşağıda dedikodu yapabilmek için sigara paketlerini alıp dışarı çıkıyor, muhabirler James'in getirdiği gazeteyi aralarında dolaştırıyordu.

"Sanırım az önce kariyerimi öldürdü." Başım masanın üzerinde kollarımın arasına çöktü.

"Öldürüldü mü? Hayır." Kate eşyalarını çantasına attı ve ayağa kalktı. "Ama için de işleri çok daha zorlaştırdı. Bu yüzden dışarı çıkıp insanlara benim zaten bildiğim şeyi kanıtlamaya başlasan iyi olur: gazeteci olmak için doğmuşsun."

Sonraki birkaç gün bulanık geçti. Her şey bir şekilde hem daha iyi hem de daha kötüye gitti.

Daha iyi, çünkü insanların başlarını eğip hakkımızda fısıldaşmak için çok az zamanları vardı. Célian ofiste koşturuyor, onlara avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ciddi bir personel vardı ve dünyadaki tüm felaketler ayaklarımızın dibine inmeye karar vermişti.

Daha da kötüsü, yeni reklamlar yayınlanmaya başladığından beri Célian altmışıncı kattaki toplantılara çıkıyor ve her geri döndüğünde bir duvarı yumruklayarak zamansız ölümüne neden oluyordu. Reytinglerimiz her geçen saniye düşerken ve rakiplerimiz yavaş, acı verici ve çok aleni bir şekilde ölen bir ağ olarak mevcut durumumuzu açıkça tartışırken dört delikteydik.

Célian şaka yapmıyordu.

Mathias gitmeden önce LBC'yi öldürmek istemişti ve şimdi Célian artık Lily ile nişanlı olmadığına ve bu kararları bozacak bir konumda olmadığına göre, *Clockwork Orange* tarzında gözleri açık bir şekilde parçalanmasını izlemek zorundaydı.

LBC'yi yaşam destek makinesine bağlamaya çalışan tek kişi Célian değildi.

James Townley, reklamların yayınlanmaya başlamasının ertesi günü haber merkezinin ortasında Mathias'la bağırış çağırış kavgasına tutuştu ve istifa etmekle tehdit etti.

"Bu işi ve oğlunu mahvediyorsun." Mathias'ın suratına bir yığın belge fırlatmıştı.

"Eğer mutsuzsan James, kapının tam olarak nerede olduğunu biliyorsun." Mathias vurgulamak için kapıyı işaret etmişti.

"Evet, Matt. Bunu bana çok gösterdin. Ama buradan asla ayrılmayacağım ve nedenini *ikimiz* de biliyoruz."

Célian çapasını konferans odasına sürüklemiş ve onunla hararetli bir konuşma yapmıştı. Mathias'ın asansörün kapanan kapılarından hınzırca göz kırptığını görmek için tam zamanında, bitkin bir halde dışarı çıkmışlardı.

Célian hiç değilse James'te bir müttefik bulmuştu, Guinness rekorlarına layık bok listesinden çıkarabileceği bir kişi.

LBC'nin yaklaşan ölümünün bir diğer dezavantajı da Célian ve benim, birlikte olduğumuz haberini aldığımızdan beri birbirimizle konuşacak zaman bulamamış olmamızdı.

Ona hâlâ kızgındım ama kahve ve enerji iğneleriyle ayakta durmaya çalışırken ve ölmekte olan ağını kurtarmak için umutsuzca çabalarken onunla düzgün bir şekilde yüzleşmek zordu. Tahminime göre bu hafta toplamda on saatten fazla uyumamıştı.

Bu yüzden Cuma akşamı geldiğinde, herkesin önünde masama doğru yürüdüğünü ve kalçasını dosya dolabıma yasladığını görünce şaşırdım, imzası olan elleri ceplerinde ve şeytani sırtışı tam ekrandaydı.

"Chucks."

Başımı kaldırıp baktım. Gözlerinin etrafında koyu halkalar ve üç günlük kirli sakal vardı. Umutsuzca ona haddini bildirmek istedim ama düşmüşken ona tekme atmanın bir anlamı yoktu.

"Pislik."

Kaşını kaldırdı, ben de omuz silkdim. "bizi temsil eden şeyleri taktığımızı sanıyordum."

Eğildi ve şakağıma iffetli bir öpücük kondurdu. Herkes yaptığı işi bırakıp bize baktı ve ben kıpkırmızı kesildiğimi hissettim. Odadaki hava durmuştu. O benzin gibiydi. Ben bir kibrittim.

"Akşam yemeğı ve bir özür," dedi -teklif etmedi- herkesin önünde, o kadar ukala ve emindi ki kollarına atlayacaktım.

"İlkini elde etmek için muhtemelen ikincisiyle başlamalısın." Arkama yaslandım ve ona boş boş baktım.

Başını eğdi ve gülerek salladı. "Bizi diplomatik olmayan bir şekilde ifşa ettiğim için özür dilerim. Ama herkesin benimle yattığını bilmesini sağladığım için değil." Eğildi, dudakları kulağıma sıyırdı. "Bu öfkeye tutun, Chucks. O çılgın kışını yatakta çalıştırmaktan ve daracık amcığındaki her şüphe ve şikâyeti sikip atmaktan mutluluk duyacağım."

Eğer bir emoji olsaydım, ayaklarımın altında küçük bir havuz olurdu.

"Sanırım bana akşam yemeğı ısmarlayabilirsin." İfademi sabit tuttum ve o da koltuğumun arkasından sarkan ceketimi çekiştirerek giymeme yardım etti.

"Tahmin etmek bir kumar oyunudur. Bu akşam sana kesinlikle yemek ısmarlayacağım."

Jessica ve Kate'in bizi dehşet ve hayranlıkla izlediklerini hissederek, "Uzun bir konuşma yapacağız," dedim. Daha önce patronuna cevap veren birini gördüklerini sanmıyorum.

"Ve hatta daha uzun makyaj seksi." Sırıttı.

Otuz dakika sonra Broadway'in dışında bir Çin lokantasındaydık. Ben menüdeki her şeyi sipariş ederken Célian şişe bira içiyordu.

"Özür dilerim." Garsona kadife kırmızı tarifeyi uzattım. "Stresli olduğumda yemek yiyemiyorum ve pazartesiden beri ilk kez konuşuyoruz, bu yüzden kaybettiğim zamanı telafi ediyorum."

Célian peçetesini açtı, sanki onu bir şeyle suçlamış gibi kaşlarını çatarak sözlerimi değerlendirdi.

"Dibe vuruyoruz," dedim ona. "Baban bir intihar görevinde ve hepimizi rehin aldı. Onu durdurmanın tek yolu kararını alaşağı etmek, bunu da Davis ailesiyle işbirliği yaparak yapabilirsin. En azından Lily'nin babasına sorabilir misin? Doğrudan ona gidebilir misin?"

Her kelime ağzımı kesen bir kılıç gibiydi. Onu olmasını istediğim son yere gönderiyordum. Eski sevgilisiyle.

Şişesinin kenarını parmakladı. "Onların halletmeleri gereken kendi pislikleri var ve ihtiyaç duyacakları son şey kendilerini aldatan

kızları gelip katı yiyecekler istiyor."

"Yine de Lily'yi aldatmadın." Hayal kırıklığı içinde burnumu ovuşturdum.
"Neden bu ifadeye katıldın?"

Eğer bakışlar tokatlayabilseydi, sanırım az önce yüz ifadesi tokatlamış
. "Ailesine düşkünüm," dedi sertçe.

"Ve?"

"Ve onlara kızlarının bir işe yaramadığını söylemekten nefret ediyorum."

"Ama... neden?"

"Camille'den başka hiçbir akrabam yokken bana evlatlarıymışım gibi
davrandılar."

"Yani kötü adam olmaktan memnun musun?" Gözlerimi kırptım, ağzım
gevşedi. "Aynı gezegende mi yaşıyoruz lan biz? Ben kötü adamım."

Haklıydı ve Lily'yi koruması beni rahatsız etse de nereden geldiğini
anlıyordum.

"Peki ya LBC?"

Birasını öyle sıkı tutuyordu ki çatlayacak sandım, garsonun masamıza
getirdiği dumanı tüten tabakları görmezden geliyordu. Artık kendimi o kadar
da aç hissetmiyordum.

"Diğer kanallardan gelen teklifleri
dinliyorum." "Ne?" Fısıltıyla bağırdım. "LBC
senin."

"Hayır. Öngörülebilir bir gelecek için babamın. Genel nüfusun yüzde
doksan dokuzunun aksine, işimde hem iyiyim hem de onu seviyorum.
İtibarımı tehlikeye atmayacağım. Başka bir yerde çalışmayı tercih ederim."

"Peki ya personeliniz!"

Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı. İnsanlar Célian'dan ne kadar
korkarlarsa korksunlar, ona saygı duyuyor ve sadık kalıyorlardı da. Öylece
kalkıp gidemezdi. En azından teoride. Pratikte, onun nasıl suskun ve mesafeli
olabileceğini herkesten iyi biliyordum.

"Eğer iş o noktaya gelirse, Kate ve Elijah'ı da yanıma almak için bir paket
anlaşma yapacağım."

Oturduğu yerde gerindi ve kollarındaki kasların kemiklerinin etrafında
sarmaşık gibi dolanışını izledim, her kıvrım inanılmaz derecede erkeksiydi.
Sonra göğsünün içindeki kası . Kasılan, ama önerilen egzersizi yapmayan kası.

Babası onu yavaş yavaş öldürüyor ve bundan zevk alıyordu. Annesi
çoğunlukla etrafındaki her şeye karşı kayıtsızdı. Célian'ın Davis ailesi dışında
bir şansı yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Peki ya biz?" Sessizce sordum. Gözleri soğuktu ama ağzı kırmızı ve sıcaktı, canlıydı.

"Peki ya biz?" Buz gibi tenoru omurgam boyunca bir buz küpü gibi süzüldü.

Elindeki boş bira şişesini garsona sallayarak bir tane daha getirmesini işaret etti.

"James'in bize haberi gösterdiği o küçük haber odasını açıklayacak mısın?"

"Muhtemelen hayır. İtiraf etmenin en iyisi olduğu konusunda hemfikirдик.

Ben de öyle yaptım." "Bana danışmadan."

"Yanlış. Bir gece önce sana danıştım. Bunu kanıtlayacak mesajlar elimde."

"Anlaştık ama strateji konuşmadık." Geri çekilmeyi reddettim.

"Strateji mi?" Alay etti. "Ofis için yarışmıyoruz, Judith. Sadece bir tanesinde sikişiyoruz."

İlişkimizi herkesin gözüne sokmuştu ve şimdi de bir pislik gibi davranıyordu çünkü nasıl yapmayacağını bilmiyordu. Ama bana her ilgi kırıntısı fırlattığında bunu yemekten bıkmıştım.

Ağlamadan önce kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum. Her şeyi tersinden yapmıştık.

Önce seks, sonra duygular. İşyerimize, iş arkadaşlarımıza ve etik kurallarımıza karşı gelmiştik. Onun şirketini ayakta tutan mükemmel işlevsiz bir ilişkiyi mahvetmiştik. Ama en önemlisi, kendimizi de mahvetmiştik.

Ne olduğunu anlamadan bacaklarım kalktı ve beni çıkışa taşıdı. Açıklama yok. Özür dilemedi. Beni dışarı kadar takip ederken ağır adımlarının boş göğsümde gümbürdediğini hissettim. Dışarıda yağmur yağıyordu - yaz sıcaklığının nabzını kırarak türden kirli, nemli bir yağmur. Bana tanıştığımız günü, o zamanlar içimi kemiren cinsel çaresizliği ve hâlâ yalnız olduğum gerçeğini hatırlattı.

Beni hızla döndürürken elini omzumda hissettim. Beni kollarının arasına aldı.

Gitmesine izin vermesini istemedim.

Ben de beni orada tutmasını istemedim.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım." Yumruklarım göğsünü dövüyordu ve o bunu kabul etti. Belki de bunu hak ettiğini bildiği için. Yanağıma bastıracağı ağzı paslı, sıcak bir bıçak gibiydi. Dünya sona eriyormuş gibi hissediyordum, öyle olamayacağını bilsem de.

Nefesinin kanat sesi kulağımı yardı. "Bunu ben de isterdim."

O gece seks farklıydı.

Yavaş, yoğun ve öfkeli. Her itiş bir cezaydı, tırnaklarımın tenine değdiği her tırmık benim de ona zarar verebileceğimi hatırlatıyordu. Bunun hakkında konuşmadık. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandığında ve onları öptüğünde, sonra yaladığında, sonra susuzluktan içtiğinde bile, çünkü onlar onundu.

O gece de her şeyi farklı şekilde sonlandırdık.

Sahip olduğum birkaç eşyayı toplayıp bir taksi çağırdığımda mışıl mışıl uyuyordu. Oldukça pahalıya mal olacaktı ama uyandığında orada olmak istemiyordum. Florida'dan kilometrelerce uzaktaydık, gerçek ve mecazi anlamda. Ve bu da bana tanıştığımız yağmurlu geceyi hatırlatıyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde garip, kasvetli bir aydınlanma yaşadım.

Milton haklıydı. Bir tanrıyla oynayan bir ölümlüydüm ve şimdi o sağlam kalırken ben yaralanıyordum. Kalbimde hiçbir sorun yoktu. Yalnız değildi ve kesinlikle bir avcı da değildi. Avlanmıştı. Kalbimin bu kadar korkunç, beklenmedik bir şekilde normal olmasıyla ilgili tek bir sorun vardı.

Yol boyunca bir yerlerde, benim olmaktan çıkmıştı.

Chapter Nineteen

Célian

Sabahları taze bir fincan kahve içmekten ve Chucks'ın eski erkek arkadaşını işinden kovdurmaktan daha iyi bir şey yoktu.

Brianna'ya ajandamı uzattım. "Bugünün sayfasını yak. Yapmam gereken bazı şeyler var. yap." Bu, profesyonelce olmasa da kesin bir emirdi.

Özellikle de yeni reklam kampanyasını iptal etme talebimi reddeden tüm kodamanlara gidip, batmakta olan gemiyi kurtarmak için son bir girişim olarak çıktısını aldığım reyting grafiğini göstermekti.

Geçen Cuma gecesi Judith'le konuşurken biraz dramatik davranmış olabilirim.

Yeni reklamlar olsun ya da olmasın, LBC'den ayrılmak yakın zamanda aklımın ucundan bile geçmiyordu ama ona yalan da söylemek istemiyordum. Ve diğer teklifleri de dinliyordum, özellikle de kodamanlar köstebekleri tarafından uyarılsın ve işlerimizi yoluna koymazsak ayrılmak konusunda ciddi olduğumu anlasınlar diye.

Eski dostum Elise'le konuşarak Milton'ın kovulmasını sağlamak ve ona kız arkadaşımı geri kazanmaya çalıştığını söylemek gerekli değildi ama kesinlikle güzel bir bonus oldu. Harvard mezunu olan Elise, yeni erkek arkadaşının maskaralıklarından etkilenmemişti. Ayrıca Judith'in babası Robert da anlaşılan benim takımımdaydı, çünkü bu bilgiyi benimle en başta paylaşmayı seçmişti.

Judith'e gelince, kafamı kıcımdan çıkarmam, onu yemeğe götürmem ve piç kurusu olduğum için özür dilemem gerekiyordu. *Yine*. Gecenin bir yarısı taksiyle geri dönmüştü, biz işleri -orgazmları olmasa da- yarım bıraktıktan sonra.

"Evet, efendim. Oh, ve efendim, Bayan Davis burada." Brianna sabahki emirlerimi not etti.

Kahvemden bir yudum aldım ve bu haftanın istatistiklerini büyük, kalın bir dosyada topladım. "Lily Davis mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Hayır efendim, Geena Davis. Thelma'sının Louise'i olup olamayacağınızı merak ediyordu."

Kafamı kaldırdım ve onu alt dudağını dişlerken, kocaman bir gülümsemeyle ısırırken yakaladım. Sırıttım. Dokunaklı. Kavga etmeye başlamıştı, Judith olmasaydı asla yapamayacağı bir şeydi bu.

Söz konusu meseleye gelince, Lily oldukça sarhoş olmalıydı çünkü buraya gelmeye cesaret edebilecek kadar taşaklı olmasına imkân yoktu. *Kahretsin*. Saat sabahın dokuzuydu.

"İmkansız. Uzaklaştırma emrinden bir adım ötede olduğunu biliyor." Ayrıca Lily'nin öğleden önce kalktığından da şüpheliydim. Eğer hedonizm bir iş olsaydı, bu sürtük Mark Zuckerberg olurdu.

"Evet, ve gözyaşları içinde."

"Ben daha çok *kıyafetli* olup olmadığını merak ediyorum." Dosyayı deri evrak çantama yerleştirdim.

Brianna başını yana eğerek bana göz kırptı. "Evet efendim, giyinik."

Parmaklarımı kapıya doğru şıklattım. "Onu içeri gönderin."

Bir dakika sonra Lily hala geceliği ve ceketıyla ofisimde duruyordu. Burnunu çekti, gözyaşları bozuk bir musluk gibi akıyordu. Ceketinin koluyla yanaklarını ve burnunu sildi, berbat görünüyordu ama beni endişelendirecek bir şekilde değil.

" oluyor?"

"Büyükannem öldü." Hıçkırıklara boğuldu.

Ayağa kalktım ve ona doğru koştum. Bana yaşattığı onca şeye rağmen, herhangi birinin kendisi için önemli birini kaybettiğini görmekten nefret ediyordum. Madelyn'i çok önemsiyordum ve ona veda edememiştim. Orada olduğumu bile bilmiyordu.

Kızlarından nefret ettiğim ve yaralarımı sarmakla meşgul olduğum için tüm Davis ailesini ortadan kaldırmıştım.

Lily'ye sarıldım, yüzünü göğsüme gömdü ve göğsünüzü yırtan türden bir çığlık attı.

Başının arkasını avuçladım. Kollarımda bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldadım. Üzgündüm. Ve bu bana garip bir şekilde insan olduğumu hissettirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye burnunu çekti, botokslu dış görünüşünün çatlaklarından eski Lily'nin - aslında sevdiğim Lily'nin - ışınları sızıyordu. "Will Cenazeye gelir misin?"

"Elbette."

Kalçası benimkinin arasına girmişti ve bundan nefret ediyordum, durduramıyordum ve *bundan* daha da nefret ediyordum. Çünkü eğer kasıtlı değilse, onu ittiğim için kendimi asla affetmeyecektim.

"Ailenizin ihtiyacı olan her şey için ben buradayım."

"Bugün gelecek misin? Babamla konuşur musun? Kendinden geçmiş durumda. Annem de öyle. Sanki bizim bir parçamızmışsın gibi hissediyoruz. Çünkü uzun zamandır öyleydin. Büyükanнем seni çok severdi..."

"Her şey düşünüldüğünde iyi bir fikir değil." Başını kaldırıp bana baktı ve göz kırptı.

"Gazetedeki haber," diye kestim. *Sızdırdığınızı* eklemekten kaçındım. Bu konuyu açarsam, hikâyemizin onun versiyonu hakkında ne düşündüğümü ona söylemem gerekecekti ve şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Onlarla konuştum. Seni affetmeye hazırlar." Gözyaşlarını hızlıca silmek için benden ayrıldı.

Ve botokslu sürtük geri döner. "Ne kadar kibarlar." Alaycılığım neredeyse yere damlıyordu.

Arkasından saatime baktım. O raporları çıkarmam gerekiyordu. Aynı zamanda, her zamanki gibi işime devam edemezdim.

Belki de Camille öldüğünde bunu yapmaya çalıştığım içindir. Cenazesinin olduğu hafta sonundan sonra ofise geri döndüm. Kendimi işe gömdüm.

Kimseyle konuşmadım.

Benimle dünya arasına daha yüksek, daha güçlü, daha kalın bir duvar örerek kimsenin geçemeyeceğinden emin oldum.

Camille bunu hak etmemişti. Madelyn de hak etmemişti. Ne de olsa, bana hiçbir zaman almaya zahmet etmediğim en iyi tavsiyeyi veren kadındı. *Phantom of the Opera*'dan kol kola çıktıktan sonraydı. Biz

en sevdiğimiz İtalyan restoranına girdi. Bana torunuyla evlenmeyi düşünüp sormuştu.

"Muhtemelen. Benden beklenen bu."

"Ama ne istiyorsun?"

"Lily'yi mutlu etmek için." Ve sonunda doğru kararı verdiğimi kabul edebilecek olan babam. Ve normalde pek de umursamayan annem.

"Peki ya kendin? Kendini mutlu etmek istiyor musun?"

"Olabileceğimi sanmıyorum." Olmamıştım. Ne o zaman, ne de şimdi.

Madelyn'in yüzü düştü ve narin parmaklarının arasında pazumu sıktı. *"O zaman aramaya devam etmelisin, çünkü benim torunum aradığın kişi değil."*

"Geleceğim," dedim Lily'ye, bir adım geri çekilerek. Kodamanların da kanalın da canı cehenneme. Benim mutluluğumu ailesininkinin önüne koyan kadına saygılarımı sunmam gerekiyordu.

Lily'nin kırmızı pençeleri tenime battı ve beni bir ahtapot gibi kucakladı.

"Teşekkür ederim."

Jude

İşe giderken Leonard Cohen kulaklıklarımdan bana aşkın karşılayamayacağı hazineyi harcadığımızı söyledi ve ben sadece ritme değil, duyguya da kafa salladım. Chucks ayakkabılarım kan kırmızısıydı ve tren yolculuğunu bağcıklarını Sharpie ile siyaha boyayarak geçirmiştım.

Ne bekleyeceğimi bilmeden ofise girdim. İşin profesyonel tarafı daha da iç karartıcı olacaktı. Ama dün gece, Célian ve ben kalplerimizi bir vitrinde sergiler gibi sergilemiştik.

Birbirimizin ağzına dokunduk, birbirimizin ruhuna sızdık. Sonra ne bir mesaj ne de bir telefon görüşmesi yapmadan ayrıldım. En olgun anım değildi ama onun da düşünmek için zamana ihtiyacı olduğuna emindim.

Koridorda yürürken insanların beni yargılayan bakışlarını ve kaldırdıkları kaşlarını görmezden geldim. Jessica yanımdan geçti ve yüzünü buruşturdu. Bir şey söylemedi ama yüzüne bakınca beni tatsız bir sürprizin beklediğini anladım.

Uh-huh.

İstasyonuma varmadan önce telefonum iki kez bipledi ve sırt çantamı koltuğumun altına bırakıp dokunmatik ekranı kaydardım.

Grayson: Kızım. Seni seviyoruz. Senin için buradayız. Ve unutma, neşeni (geçici olarak) alabilir ama güzel saçlarını asla alamaz.

Aletin çok büyük olduğunu duymuştum zaten. Şaka bir yana, o şeyler sadece pornoda güzel görünür.

Ne haltlar dönüyor?

Bana karşı bu tuhaf davranışın kaynağı olduğu açıkça belli olan Celian'la konuşmaya karar verdim. Hışımla haber odasından çıktım ve açık kapısına geldiğimde durdum. Sırtı bana dönüktü ve kolunun arkasından bakan Lily'ye sarılıyordu. Bana gülümsedi, gözlerinde zafer ışıltıları vardı, gömleğinin kumaşını tutuyor ve burnunu koluna dayıyordu.

Yüzünü iki elinin arasına aldı ve eğilerek ona samimi bir şeyler sordu.

Başını salladı, kokladı ve başını tekrar adamın göğsüne gömdü. Elleri onun üzerindeydi.

Elleri onun üzerinde.

Kırmızı. Chucks'larım kırmızıydı. Kalbim siyahtı. Zihnim beyazdı, yoğun bir sis.

Ben bir aptaldım. Bir aptal. Ben diğer kadındım, herkesin gözü önünde ve her zamanki gibi haber verilmeden terk edilmişim.

Açık kapıdan onları net bir şekilde duyabiliyordum.

"Artık gidebilir miyiz? Bir dakika daha beklemek istemiyorum," diye sızlandı ve avuçlarıyla adamın gömleğini düzeltti. Bu hareket onlarda çok doğal görünüyordu. Sanki daha önce binlerce kez yapmışlardı.

Muhtemelen öyledir, Jude.

"Evet," dedi. "Elbette."

O beni görmeden önce ofisinin yanındaki odaya gizlice girdim. İstedikim son şey, Kore dizilerine yakışır bir kedi dövuşü eşliğinde halka açık bir hesaplaşmaydı. Zaten LBC'nin başı büyük beladaydı ve herkes bana Laurents'ın kraliyet ailesine girmişim gibi bakıyordu. Bana karşı daha fazla cephane vermelerine gerek yoktu. Ayrıca, belki de görüldüğü kadar kötü değildi. Telefonumu açtım ve ona hızlı bir mesaj gönderdim.

Jude: Her şey yolunda mı?

Masama gidip monitörümü açtım ve bir anda içime dolan mide bulantısını görmezden . Görüş alanımın köşelerinde dönüp duran oda da ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve bunun nedenini biliyordum. Célian bir konuda haklıysa, o da beni hiçbir şeye zorlamadığı gerçeğiydi. Onunla kendi isteğimle yatmıştım. Çaresiz ve üzgün halimle bu ilişkiyi bile ben başlatmıştım. Yatağımı ben yapmıştım ve şu anda sümüksü yaratıklarla dolu olması, itibarımı ve duygularımı kemirmesi sadece ve sadece benim hatamdı.

Öğle vakti, ofisten çıktıktan çok sonra cevap verdi.

Bir şey . Jude: Detaylandırır mısın?

Célian: Aile.

Tabii ki. Lily ailedendi.

Ve tabii ki geride bıraktığı hata bendim.

Célian ertesi gün ya da bir sonraki gün işe gelmedi.

Mathias'ın üst kattan kafasını uzatıp ikinci eviymiş gibi haber odasında takılmasıyla dedikodu değirmeni tüm hızıyla dönüyordu. Kate'in omzuna dokunup önerilerde bulunuyor, Elijah'ın yanına gidip ona emirler yağdırıyor ve Jessica'yı kendisiyle öğle yemeği yemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Célian geri dönmeden önce bizimle olabildiğince uğraşmaya çalıştığı açıktı, bu da bizim bilmediğimiz bir şey bildiğine inanmama neden oldu - belki de oğlunun eski nişanlısına geri döndüğünü.

Tam bir felaketti ve benim VIP biletlerim vardı. Diğer taraftan, elinden geldiğince beni görmezden geldi ve ben de monitörümün içinde kaybolmaya ve eve gitme vakti gelene kadar kafamı klavyeden kaldırmamaya çalıştım.

Nefes alacak bir saniye bulduğumda beşinci kata, Ava ya da Grayson'ın masasına koştum. Serbest çalışan Phoenix'in her gün işe gelmesi gerekmiyordu ama ben çöküş modunda olduğum için o gelmişti.

"Henüz neler olduğunu bilmiyorsun," diye beni ikna etmeye çalıştı.

"Bilecek ne var ki? Laurent'lar ne yapmak istiyorlarsa onu yaparlar."

"Aynen öyle. Ve o Lily'yi yapmak istemiyor. Bir süredir de istemiyor."

"O kendi ağını istiyor ve alacağı şey de bu. Ben onun geçmişinde bir leke olacağım. Bir lekeden başka bir şey olmayacağım."

"Leke!" Grayson oflayıp puflayarak masasına vurdu. "Umarım tüm hayatını karartmışsındır."

Gray'e göre, Célian son kırk sekiz saat içinde Lily'nin apartmanına iki kez girip çıkarken görülmüştü. Bu noktada, onunla iletişim kurmaya çalışmayı bırakmış ve genel fikri edinmiştim. Mesaj nihayet yerine ulaşmıştı.

Tek kullanımlıktım. Belki tek gecelik bir ilişki değildi ama kesinlikle kısa süreli bir ilişkiydi. Son kullanma tarihim geçmişti, Lily'nin devralması için bir kenara atılmıştım. Ailesiyle arasını düzeltiyor ve onunla vakit geçiriyordu.

Phoenix, tüm insanlar arasında, tarafsız kaldı.

"Célian Laurent güneşin altındaki her kötü şeydir, ama bir korkak değildir. Eğer Lily'ye geri dönmek isteseydi, bunu sana doğrudan söylerdi."

Grayson gözlerini devirerek tırnaklarını törpüledi. "O zaman sanırım tanıştıkları gece nişanlandığını söylemeyince bunu ona eşcinsel olarak verdi."

Ava, "Onu bir daha göreceğini sanmıyordu," diye .

"Ama sonra birlikte çalıştıklarını öğrendi," diye vurguladı Gray, Célian'ı rahat bırakmak istemiyordu. Onu suçlayamazdım. Dört yıldır burada çalışıyordu ve Célian hâlâ onun adını bilmiyordu. "İşleri yoluna koymak için bolca zaman var."

"Hiçbir şey fark etmedi. Birlikte değillerdi ve babası kadın iş arkadaşları söz konusu olduğunda çizgileri bulanıklaşan birinci sınıf bir hödük olduğu için bir çalışanla sınırlarını belirlemeye çalışıyordu," diye karşılık verdi Phoenix, elindeki kısa yemek çubuklarıyla yemeğini karıştırırken.

"Neden onu savunuyorsun?" Gözlerimi kırptım. "Sana korkunç davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Phoenix omuz silkti. "Çünkü üzgün."

"Ne hakkında?" Ava sordu.

"Her şey hakkında. Camille'e olanlar hakkında. Bizi ayrı tuttuğu için. Koridorda yanımdan geçerken suçluluk duygusu yüzünden okunuyor. Her şeyi berbat ettiğini biliyor ve asıl zararı veren o bile değildi. Ondan hoşlanmıyorum - yakınından bile geçmiyorum - ama yine de..." Hâlâ yarısı dolu olmasına rağmen elindeki yemek kutusunu çöp kutusuna attı. Başını salladı, iç çekerek parmaklarını boynunun arkasında düğümledi. "Camille onu severdi. Onu şiddetle korudu. Ona ailesinin vermediği sevgiyi ve rehberliği verdi. Ve böyle saçmalıklar yapan adamın aynı adam olduğuna inanmayı reddediyorum."

"Neredeyse üç gündür ondan haber alamıyorum." Boğazımı temizledim ve kucağımdaki paket servis kutusuna baktım. Ne sipariş etmişim ki ben? Portakallı tavuk ve erişte olduğunu sanmışım ama şimdi baktım, kızarmış deniz ürünleri ve pilavmış. Tadına bile bakmadan dörtte birini yemiştim. Ne kadar berbat durumdaydım?

Kalbim yalnız bir avcı değil.

Kalbim hissediyor. Atıyor. Seviyor. Kırılır.

Kırılıyor. Oh, Tanrım. Şu anda parçalara ayrılıyor ve onu tekrar bir araya getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onunla birlikte ben de parçalanıyorum.

Telefonum çaldı. Yere bakmayı ve arayanın Célian olmadığını bir kez daha öğrendiğimde yüzümün nasıl acı ve hayal kırıklığıyla buruştuğunu herkesin görmesini istemedim. Suyumdan bir yudum aldım.

Bir ping daha.

Sonra bir tane

daha. Sonra

bir tane daha.

Phoenix'in telefonu da çalmaya başladı ama o korkak biri değildi. Telefonu cebinden çıkardı ve kaşlarını çatı. "Jude?"

"Evet?"

"Ben Kate. Meksika Körfezi'nde bir petrol sızıntısı var. NOAA çıldırmış durumda ve yarım saniye içinde resmi bir açıklama yapılacak. Hemen yukarı çıkmamız gerekiyor."

İkimiz de aynı anda koltuklarımızdan fırladık. Damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Phoenix elimi tuttu ve beni asansöre doğru çekti. İçeri girdiğimizde bile bırakmadı. Gözlerimiz buluştuğunda avucumu sıktı.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Yalanlardan sıkılmaya başladım, orası kesin."

"O gün, seninle kütüphanede karşılaştığımda, sana asılmak istedim. Camille'den bu yana ilk kez iyi bir şey bulduğumu düşündüm."

Kirpiklerim titredi, nefesim kesildi. "Oh?"

"Ertesi gün sizi masanızda gördüm. Célian sana doğru yürüdü. Aşağı baktı. Sen yukarı baktın. Gözleriniz buluştu. Bir gülümsemeyle savaştı. Bir de ya o anı yaşadım. Çünkü yüzü en son Camille onu bir şey için patakladığında böyle aydınlanmıştı. Başka hiç kimse onu gülümsetememişti. Yani bunu ona yapamazdım. Ya da sana. Ya da bana."

Haber merkezine vardığımızda bıraktı. Kate insanları acil bir toplantı için konferans salonuna yönlendiriyordu.

Célian orada
değildi. Mathias
oradaydı.

Chapter Twenty

Jude

İş arkadaşlarımdan yarısı petrol sızıntısını haberleştirmek için geceyi haber merkezinde geçirdi. Bütün akşam insanlar koşuşturup Célian'ın nerede olduğunu sordular ama kimsenin bir cevabı yoktu. Patronum çıktığımızı açıkladığında güdülerim ve kişiliğim hakkında kibarca yanlış değerlendirmeler yapan aynı kişilerin hikayelerine kulak misafiri oldum.

Hayatında hiçbir önemli haberi kaçırmadığını, bir keresinde Ruslarla Michael Flynn davasını örtbas etmek için ateş ve akciğer enfeksiyonuyla işe gittiğini, muhtemelen çılgın da olsa güzel nişanlısına geri dönmek için çok hevesli olduğunu söylediler.

Saat on biri vurduğunda Kate beni eve gönderdi. Muhtemelen bu civarda oturmadığım için bana merhamet etmişti. Babamı da biliyordu ve keşke bilmeseydi, çünkü yardıma muhtaç bir vaka olmak istemiyordum.

"Jude, eşyalarını topla. Yarın sabah görüşürüz."

"Kalabilirim," dedim ve bunda ciddiydim. Bütün gece uyumak umurumda değildi. Üniversitedeki ilk yılımda iki işte çalışmak ve notlarımı yüksek tutmak arasında pek uyumamıştım.

Kate bakışlarını bir an için monitörden ayırdı. "Hayır. İhtiyacım olan tüm bilgileri zaten topladınız. Eve gitmeni istiyorum."

Onunla tartışmak sadece değerli zamanını çalacaktı ve ayrıca haksız da değildi. Babamı kontrol etmem gerekiyordu. Çantamı aldım ve

Asansöre doğru yürürken, herkesin hâlâ harıl harıl çalışmasını izlerken bir suçluluk duygusu vicdanımı sızlattı.

Asansörü çağırmıştım ki bir el omzumu kavradı ve beni döndürdü. Bu Kate'ti. Normalde kar gibi olan yanakları kızarmıştı, telaşlı ve keyifsiz görünüyordu.

"Nerede olduğunu bilseydim sana söylerdim," dedi, koşmaktan nefesi kesilmişti.

"Biliyorum." Yumuşakça gülümsedim. "Ama senden bunu beklemiyorum. Célian'ın hayatında ne yaptığı beni ilgilendirmez ve buradaki performansımı da etkilemez."

Kate alnını yanımızdaki serin duvara dayadı ve gözlerini sıkıca kapattı. Yorgun görünüyordu. Anlamıştım. Célian'ı yoktu ve personel sıkıntısı çekiyordu. "Nihayet buraya döndüğünde yapması gereken ciddi bir açıklama olacak."

Asansör kayarak açıldı ve ona baş parmağımla işaret ederek içeri girdim. İlk defa düşündüm *ve açıklayabilir ama artık dinlemeyeceğim.*

Köşeyi dönüp sokağıma dönmek üzereydim ki bir limuzin kaldırıma yanaştı ve yolcu kapısı açıldı. Gözlerim büyüdü ve bir anda durdum. Babam Liam Neeson değildi ve eğer kaçırılacaksam, kurtarılabilirimden çok şüpheliydim. Araçtan inen kişiye bakmak için arkamı döndüm. Lily'ydi, kokteyl elbisesine benzeyen bir şey giymişti. Yalnız görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Başımı eğdim. Güçlü olmak istiyordum ama yorgundum, açtım ve sinirliydim. Ve kendime kızgındım - Célian Laurent gibi bir adama kendimi kaptırdığım için çok kızgındım. Genelde akıllıca seçimler yapardım. Ben bir salata kızıydım, o ise kızarmış kek.

"Ben mi? Hayır, ama eminim kovulduktan sonra bir noktada bunu yapacaksın ve sürtük yollarını desteklemek için garson olmak zorunda kalacaksın." Yüksek topuklarının üzerinde bana doğru yürüdü. Limuzin şoförü diğer tarafa baktı, sanki

sahneyi izleyemedi. Cümlesinin bir anlamı bile yoktu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Neden buradasın?"

"Sana geri çekilmeni söylemek için."

"Célian beni istemiyorsa, bunu bana kendisi söyleyebilir."

Bu cümlelerin hiçbir kısmına katılmıyordum. Onu istediğimden artık emin değildim ve zaten birlikte olduğumuz bile tam olarak belli değildi. Ama bana böyle patronluk taslamasına izin verirsem lanetlenirdim.

Lily benimle göğüs göğüse gelene kadar gelmeye devam etti. Çok daha uzun ve biraz daha zayıftı. Hepsinden önemlisi, daha acımasızdı.

"Onun hayatını mahvediyorsun Jade."

"Jude," diye düzelttim. Sahte nişanlısının benimle yattığını öğrenmeden önce benim eşsiz ismimi seviyor gibiydi.

Bunu belirttiğim için bile aptalmışım gibi gözlerini devirdi. "Her neyse. Onun hayatına burnunu sokman, değer verdiği her şeyi kaybetmesi anlamına geliyor. Kendine ait bir ailesi yok. Biz onun ailesiydik, kanaldan bahsetmiyorum bile. Sen onun için zehirlisin ve o da seni kırmamak için elinden geleni yapıyor ama ne zaman arasam geri geliyor."

Yüzüm kızardı ama hiçbir şey söylemedim. Ona inanmıyordum, en azından tamamen inanmıyordum. Yine de sözleri beni etkiledi. Onu kaldırımda atlatarak evime doğru yürümeye başladım. Arkamdan döndüğünü hissettim.

"Bu hafta sonuna kadar kollarıma geri dönmüş olacak." "İyi şanslar," diye bağırdım, onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden.

"Sen her zaman bir kaçamaktın! Koşullar yüzünden daha da uzayan anlamsız bir gecelik ilişki."

Acı acı gülümsedim. Evet. Buna inanıyorum.

Evde babama yarın için sebze çorbası yaptım, programında bana verdikleri tarifi uyguladım. Bir havucu iç karartıcı derecede küçük parçalara ayırıyordum ki babam oturma odasından seslendi.

"Şuna bakar mısın? Erkek arkadaşın ünlü."

Aklıma gelen ilk şey Milton'ın bir fahişeyi öldürmekten tutuklandığı oldu. O kadar temiz ve orta sınıftan geliyordu ki, bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Aklıma *Célian* düşüncesi geldiğinde küçük parmağımı ısırdım.

Başı belada mıydı? Daha da önemlisi, bu kadar önemsemeli miydim?

"Ne demek istiyorsun baba?" Sesimi hafif tutmaya çalıştım.

"Smokin içinde iyi görünüyor, hakkını vermeliyim. Elbette, LeBron James kadar uzun olsaydım, tasarım bir takım elbiseyi kimsenin yapamayacağı gibi sallardım. Bunu görmelisin JoJo."

Bıçağı doğrama tahtasının üzerine koydum ve ellerimi kot pantolonuma silerek oturma odasına doğru yürüdüm. Babamın beni görmemesi için kanepenin arkasında durdum. Neye baktığımı fark ettiğimde masum yüzümde beliren dehşeti düşününce iyi bir karar verdiğimi söyleyebilirim.

Günün erken saatlerinden bir dedikodu programının tekrarıydı. New York sosyetesinden biri doğum gününü kutlamış ve gösterişli bir otelin sol kanadının yarısını kiralamıştı. Ev büyüklüğünde bir pasta sipariş etmişti - gerçek anlamda, gerçek bir ev- ve Guinness Rekorlar Kitabı'ndan biri ölçmek için gelmişti. Kamera korkunç pandispanya bahanesinin etrafında dönerken ("*Pastayı yapmak için beş yüz çuvaldan fazla şeker ve altı yüz kilo un gerekti...*"), partideki bazı konukları yakaladı. Ve son üç gündür ortalıkta görünmeyen benim Waldo'm da .

Lily'nin kolu Celian'ın koluna dolanmıştı.

Gülümsedi.

Alkışladı.

Mutlu görünüyorlardı.

Plak dükkanlarının, taş atlamanın ve çalınan iPod'ların onu asla yapamayacağı kadar mutluydu. Nişanlısı haber kanalını kurtarmasına yardım etmiş gibi mutluydu.

"Kız kim?" Babam kel kafasını kaşıdı.

"Nişanlısı." Taşlar. Kabul etmek taş yutmak gibiydi. Babam kaşlarını çatarak başını çevirdi. "JoJo mu?"

Başımı salladım, gözlerimin içinde dönen acıyı görmemesi için gözlerimi sıkarak kapattım. Annemin gömülü olduğu sokağın aşağısındaki mezarlığa koşup kendimi onun mezar taşına atmak ve ona keşke beni gerçekten lanetlemiş olsaydı demek istedim - böylece kalbim yalnız ve aç olacaktı, böylece

bir balon gibi görünmez bir iple, içindeki havayı emmekte çok iyi olan bir adama bağlanamazdı.

"İkinizin birlikte olduğunu sanıyordum." Babam parmaklarını kolumda gezdirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm baba. Bu hafta başında onunla tekrar birlikte olmaya karar verdi."

"Aptal."

Célian'ı kastettiğini biliyordum ama aynı şey benim için de söylenebilirdi.

Tüm dünya beni onun hakkında uyarmıştı ve ben kulaklıklarımı takıp onları görmezden gelmeyi seçmiştim.

"Şey, çok yorgunum. Yarın sabah işe gitmeden önce çorbanı bitireceğim." Başına bir öpücük kondurup odama kaçtım.

Telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Hiç mesaj yoktu.

Alarmımı sabah altıya kurdum ve kendimi yorganın altına gömdüm.

Lily geceyi onunla geçirmiş, sonra da onu geri çalacağı konusunda uyarmak için ziyarete gelmişti.

Onu tutabilirdi.

Célian

Brianna'nın değerli kışını bir santim bile oynatmasına gerek kalmasın diye elimde taze bir fincan kahve ve kim bilir kaç mal olan yeni bir takım elbiseyle ofisime girdim. Kate ofisimde masamın arkasında oturuyordu ama Oxford'um hala kışının yanakları arasındayken onu haber odasına kadar tekmeleyecek gücü kendimde bulamadım.

Ben yaklaşırken dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı. "Köpek kulübesi aşağıda, solunuzda, en yakın Petco mağazasında."

Gözlerini ovuşturdu ve siyah göz kalemi yanaklarından aşağı aktı. Yirmi yıldır hiç ara vermeden sakso çekiormuş gibi görünüyordu - bitkin, saçları kıvırcık, cildinin büyük bölümünü kırmızı lekeler kaplamıştı. Gri gömleğinde en az üç farklı tanımlanamayan leke vardı.

"Bu arada çok güzel görünüyorsun." Ona kahve fincanımı uzattım.

"Aynı gün içinde hem terk edilip hem de kovulmak üzere olan bir pislik gibi görünüyorsun, o yüzden ben olsam etrafta dolanıp iğneleyici iltifatlarda bulunmazdım." Dizüstü bilgisayarını kapatıp kolunun altına sıkıştırdı ve ayağa kalktı.

Kapıya doğru ilerlerken gözlerimle onu takip ettim. Davranışını açıklamadan çekip gideceğini sanıyorsa büyük bir yanılgı içindeydi.

"Dur," diye emrettim. Yaptı, sırtı bana dönüktü.

"Sen neden be?" Masama yaslandım. Arkasını dönmedi. "Bütün gece burada kaldım."

"Neden?"

"Son on beş saat içinde haberlere hiç bakmadınız mı?"

Alarm sistemime sızdı. Fişi çekmeye karar verdiğim ilk gün belediye başkanı kalp krizi geçirmeye karar verseydi, beni hemen yanındaki odaya götürürlerdi.

"Sadede gel," diye ısırdım.

"Telefonuna bakar mısın?" Topuklarının üzerinde yavaşça döndü ve kibirli bir kaşını kaldırdı.

Başımı salladım, kapüşonlu gözlerle ona baktım. "Bu oyununuz işinize mal olabilir, bu yüzden umarım bundan keyif alıyorsunuzdur."

"Hayır, değilim. Güven bana. Şimdi, bir bakalım." Bana tamamen dönüp dudağına dokunarak bir gösteri yaptı. "Her şey, sen Jude'un kız arkadaşın olduğunu açıkladıktan bir saniye sonra tüm haber merkezinin seni eski nişanlınla çıkarken görmesiyle başladı, bu da onu resmi ofis şakası -patron tarafından terk edilen bina artığı- konumuna soktu. Spoiler uyarısı: Bundan hoşlanmadı. Sonra, dün gece bir ara, binlerce memeliyi ve kuşu öldürmekle tehdit eden bir petrol sızıntısı olduğu ortaya çıktı. İnsanlar geceyi orada geçirdi. Jude kalmadı, çünkü fazla mesai yaptıktan sonra babasına bakmak zorundaydı. Merak etme, eminim Lily ile takıldığınız *Dedikodu Yolu*'nun tekrarını izlemiştir. Tanrım..." Bir elini göğsüne götürdü. "Ne kadar çok görevli. Aynı anda hem eski sevgilini hem de hayatını beceriyorsun."

Aramızdaki boşluğu sildim ve çenemi yukarı kaldırarak ona baktım. Bana daha önce bilmediğim bir şey söylememişti -tamam, petrol sızıntısı dışında- ve ben de aptal değildim, yani belli ki her şeyin neye benzediği hakkında iyi bir fikrim vardı. Jude'un tahmin yürütmesini sağlamak plandı. Amaç onu uzaklaştırmaktı.

Ama Kate'in ima ettiği şey hoşuma gitmemişti. "Lily'yi ben *becermedim*. Büyükannesi öldü."

Bu tam olarak çatılardan haykırabileceğim bir şey değildi. Davis ailesi özel bir aileydi. Kız kardeşleri düzenli bir işte çalışma konusunda kararlıydı.

"Jude biliyor mu?"

"Yapacak." Ateşle oynuyordum ama kendi kendini gerçekleştiren kehanet yersiz değildi. Kız arkadaşlarla pek aram yoktu ve Chucks'la yaşadığım şeyler artık biraz fazla gelmeye başlamıştı.

"Dinlemiyorsun, Célian. Senin saçmalıklarını duymayacak. Lily'nin apartmanında takılmayı nasıl açıklayacaksın? Onunla bir doğum günü partisine katılmayı? Hepimizi ortadan kaldırmayı?"

Onu omuzlayarak geçtim, nefesi kesildi ve kaçamak bir adım attı. Gözlerimi dört açarak kendimi içine soktuğum yaklaşan felaket üzerime yağmur gibi yağacaktı. Bardaktan boşanırcasına yağmıyordu ama şimdiden düzenli bir damlamaya başlamıştık. *Kahretsin*. Boka batmıştım.

"Ailesi için düzenlenen tüm davetlere katıldım," dedim Kate'e, hâlâ ofisimin kapısına uzanamıyordum. "Lily'nin kuzeninin aptal doğum günü partisi de buna dahildi. Dairesine *iki* kez onsuz gittim çünkü ona yeni kıyafetler ve tuvalet malzemeleri almam gerekiyordu. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken asla aynı ortamda bulunmadık. Partide yarım saniyeliğine elimi tutmaya çalıştı ve ben de bunun için kafasını ısırdım. İlişkimiz bitti, ama bu ona götlük yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. Davis'lerin yanında olmak istedim çünkü hayatım paramparça olduğunda ve Camille öldüğünde onlar benim yanımdaydı."

Lily o korkunç günlerde ortalıkta yoktu ama ailesinin her sabah gönderdiği çiçekleri ve hamur işlerini, annesinin beni kontrol edişini, büyükannesinin yemek yediğimden, duş aldığımından ve *nefes aldığımından* emin olmak için günde üç kez beni arayışını hâlâ hatırlıyordum.

Kate arkasını döndü ve kapı koluna uzandı. Yüzümü soğuk tuttum. "Bunu herkese açıklarken iyi şanslar Celian. Çünkü sana bir şey söyleyeyim, Jude odaya girdiği anda seni değiştirdi. Çok derin değildi. Yavaş yavaş da olsa oradaydı. Senin gibi

gölümsemeye başladınız, çalışanlarınıza karşı yumuşadınız - sadece biraz -Ve kendin ve Lily için doğru olanı yapmaya başladın. Ama burada durmak?" Başını iki yana salladı. "Sanırım o adam bizi yüzüstü bıraktı ve bu beni üzüyor çünkü yeni Célian ile çalışmayı ve onunla arkadaş olmayı dört gözle bekliyordum."

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de cam duvara baktım, Jude'u öğle yemeğini paketinden çıkarırken ve çantasını sandalyesinin yanına bırakırken yakaladım. Yapacağını bildiğim gibi bakışlarımı karşılamak için başını kaldırdı. Birbirimizi kilometrelerce öteden hissedebiliyorduk. Kaşlarımı kaldırdım. Yüzü etkilenmemişti, sanki beni görmemiş gibiydi ve kulaklıklarını iPod'unun etrafında döndürmeye, bilgisayarını açmaya başladı.

Sakin ol.

Olduğun

verde kal.

İyice düşün. İsteddiğin buydu.

Siktir . Düşünmeme gerek yoktu.

Masamdan kalkıp haber odasına daldım. Herkes işine gömülmüştü, çünkü belli ki bir çevre felaketinin eşiğindeydik ve kimsenin kafamı kıcımdan çıkarmış olmamdan etkilenecek zamanı yoktu.

Son üç gündür Jude'a karşı hissettiklerimi inkâr etmeye ve onları yok etmeye çalıştığımı artık biliyordum.

Doğruca masasına gittim ve klavyesinin yanında açık duran Kipling'in üzerine bir el attım.

Yukarı baktı.

"Efendim?" Sesinde hiçbir şey yoktu. Yüzünde de bir şey yoktu. Aramızdaki havada çatırdayan bir ateş yoktu. Sanki kapatılmış gibiydi.

"Sana bir dakika ihtiyacım

var." "Ben buradayım."

"Alt katta."

"Olmaz," dedi sakince, herkes *ona* bakarken, çünkü Judith Humphry'nin özü buydu - renkli Chucks ayakkabılar ve tuhaf, fazla yetişkin bir takım elbise içinde lanet olası bir baş belası. "Benden profesyonel anlamda bir şey isteyecekseniz lütfen hemen şimdi söyleyin, çünkü NOAA'nın halkla ilişkiler sorumlusuyla acil bir görüşme yapmak üzere konferans salonuna gitmek üzereyim."

Çenemi sıkmamamın tek nedeni, o şeyin kuvvetten dolayı kırılacağını bilmemdi. Eğer başka bir çalışan olsaydı, onu telefon kablosuyla birlikte binanın dışına atardım.

Alıcı hâlâ avucunun içindeydi. Ama Judith değil. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.

aslı, beni herkesin içinde küçümsediğinde bile onu sözlü olarak lime lime edemiyordum, çünkü bunu yapmak istemiyordum.

Çünkü onu
önemsiyordum. Ona
aşkıttım.

Aman Tanrım. Öyleydim, değil mi? Önce yatağıma, sonra derimin altına, sonra da kalbime girdi. Bundan daha derin bir doku yoktu, bu yüzden orada kaldı, içimde yer kalmayana kadar gittikçe daha fazla yer kapladı. Eğer beni kesip açsaydı, kan kaybından ölürdüm.

Sanki suratını ısırp koparacakmışım gibi başını geriye attı. "Hepsi bu kadar mı Bay Laurent?"

"Evet. NOAA'yı ara ve rapor ver." Bir adım uzaklaştım, başım hala bu sonsuz vahiyden dolayı dönüyordu.

Jude'u severdim.

Jude'u uzaklaştırmıştım.

O üç gün boyunca herhangi bir noktada neler olduğunu ona anlatabilirdim ama anlatmadım.

Onun bilmesini istemedim.

Herkes gibi onun da en kötüsünü düşünmesini ve benden vazgeçmesini istemiştim. Annem kayıtsızdı. Babam benden resmen nefret ediyordu. Ve eski nişanım beni, sınırlı sayıda üretilen bir Hermes çantayı istediğiniz gibi istiyordu - çünkü onun kolunda çok iyi ve pahalı görünecektim.

"Elbette, efendim."

"Bana efendim demeyi kes," diye tersledim. *Dilim kışının içindeydi, Tanrı aşkına.*

"Evet efendim," diye tısladı, gözlerini bana dikerek.

Aletim ağzındayken yüzümün her yerine boşaldın. "Minnettarım, Chucks."

Aşık oldum. Sik beni.

Brooklyn'den Judith Penelope Humphry ile.

Babamla yine kavga ettikten sonra boktan yağmurlu bir günde tanıştığım kişi. Cüzdanımı, paramı, prezervatiflerimi ve kalbimi çalmıştı.

Müziği, bulaşıcı kahkahaları, günlük ruh halleri ve kirli Chucks'larıyla tenimin her zerresine, seferinde bir katmana gizlice girmişti.

İstemediğim ya da kabul etmediğim halde aşık olmuştum.

Ben de onu uzaklaştırdım. Ortadan kaybolursam, bir karar vermek zorunda kalmayacaktım. Benim için verilecekti.

Birine şans verme kararı. Yeniden yaşama kararı.

LBC'den ve uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçme kararı, çünkü güç yeterli değildi. Özellikle de paylaşacak kimseniz yoksa.

O akşam onun evine geldiğimde kendimi çiçek ve çikolata rutinini yaparken buldum. İnsanlar artık bunu yapıyor muydu? Aklıma gelen her romantik fikir -kabul etmek gerekir ki, çok fazla yoktu- Camille'in gençken bana izlettiği aptal romantik komedilerden alınmaydı. Lily hiç zahmet etmemişti. Beni bir Kate Hudson filminin karşısına oturtmanın, bana bir yemek öğütücüsünü siktirmeye benzer bir görev olduğunu biliyordu.

Belki de çikolata ve çiçek 90'lara özgü bir şeydi. Judith gençti. Belki de bir noktaya kadar insanları rahatsız ediyordu. Sikimde olup olmadığını sor.

Célian, umurunda mı?

Yarım bile değil. Çeyrek bile değil. Eksi üç sikik ve hala sayıyor.

İleri geri volta atarak kapının zilini birkaç kez çaldım. Kapı cevapsız kaldı, tıpkı mesajlarım gibi. Mesajları kısa ve akıllı başında tutmaya çalışmışım ama son birkaç saattir bir petrol sızıntısı, ölmekte olan bir ağ ve kırık bir kalple uğraşırken bu iki özelliğimle yollarımı ayırmışım. Ayrılmadan önce ona son bir mesaj göndermeye karar verdim.

Konuşmamız gerek.

Célian: Özetle, eski nişanlığımın içine sikimi sokmadım. Célian: Ve o hala eski nişanlığım.

Büyükannesi öldü. Yakındık. Her şeyi bir mesajla anlatmak istemedim. Ki bu çok ironik çünkü aç şu lanet telefonu.

Célian: Ayrıca, eğer partiye yetiştiyseniz, o kuzeniydi. Aile gitmek zorundaydı. Ben erken ayrıldım.

Célian: Ve yalnız.

Célian: Neden kendimi senin mesaj kutuna açıklıyorum? Bunu ikimiz için de garip hale getirelim. Ben de geliyorum.

Célian: Kapıyı aç.

Tekmeleyeceğim.

Burası tehlikeli bir mahalle, Chucks. Bir gece için kapısız kalmak ideal değil ama sen istedin.

Son mesajdan bir saniye sonra kapının açılma sesini duydum. Kafamı kaldırdım. Chucks'ın üzerinde Sonic Youth kapüşonlu tişörtü ve kısa şortu vardı. Bir karıncanın anüsünden daha dar bir aralıktan bana baktı.

"İşte," dedim, çiçekleri iterek -benim kadar solmuş görünüyorlardı -Ve pembe selofanlı kırmızı çikolata kutusunu ona doğru uzattı. "Yakın gelecekte tekrar yemeyi çok istediğim o inatçı kığın için."

"Bu bir şaka mı?" Yavaşça gözlerini kırıştırdı.

bakındım. miydi? Çünkü bana varoluşsal düzeyde ciddi geldi. "Kıç hakkında mı yoksa özür hakkında mı? Boş ver. Her iki durumda da hayır." "Özrünü kabul etmiyorum ve kıç yorumunu bir yanıtla onurlandırmayacağım. Başka bir şey var mı?" diye sordu, ama çoktan

Kapısı kapalı.

Babasının onun arkasında ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü gördüm. Kapıdaki aralıktan beni görünce başını salladı.

"Célian," diye azarladı. "Kıçını tekmeleyemeyecek kadar hasta olduğum için şanslısın. Bekle.

Asla kıçını tekmeleyemeyecek kadar hasta olmam." "Efendim, açıklamaya çalışıyorum."

Bana bir daha bakmadan kanepeye doğru yürüdü. Ben de kız arkadaşına bakmaya devam ettim. Eski kız arkadaşına. O her neyse. *Lanet olsun.*

"Son üç günde olan her şeyin gayet iyi bir açıklaması var." Farklı bir taktik denedim.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, lisansımı hukuk alanında, yüksek lisansımı ise uluslararası ilişkiler alanında yaptım. Kelimelerle aramın iyi olması gerekiyordu. Aslında öyle olduğumu biliyordum. Ama bu beni bu karşılaşmanın içine sıçmaktan alıkoymadı.

"Yine de tüm dünya senin eski sevgilinle birlikte olduğunu biliyorken neden ortadan kaybolduğunu ve beni başından savdığını açıklamanın hiçbir yolu yok," diye karşı çıktı. "Biliyor musun Célian, Milton pek çok konuda yanılıyordu. Haklı olduğu tek bir şey vardı, o da kraliyet ve halktan insanlar birbirine karışmaz. Senin yaptığın gibi tahtta oturmak muhtemelen çok hoştur."

İyi vakit geçiriyor gibi mi görünüyordum? Cehennem gibi hissettiğim ya da öyle koktuğum gerçeğini ne ele veriyordu? Dişlerim birbirine vurdu.

Kapıyı sonuna kadar açtı ve bir elini kalçasına koydu. "Aslında söyleyecek bir şeyim var, o yüzden dikkatle dinleyin. Annem öldüğünde, kalbin yalnız bir avcı olduğunu söylemişti. Aşık olamayacağımı kastettiğini sanmıştım. Çünkü ben hiç sevmedim. Milton'dan çok hoşlandım ve lisedeki bazı çocuklardan da..." Sesi kesildi.

New York'un yarısını öldürmek zorunda kalmadan önce konuya gelmesini umuyordum. Özellikle de Milton'ı. O adam benim bok listemde çok üst sıralardaydı, aynı eyalette olmamızın güvenli olduğundan şüpheliydim.

"Ama sonra kastettiğinin bu olmadığını anladım. Florida'ya gitmeden hemen önceydi. O gün babam bana annemin aslında bir kitaptan bahsettiğini söyledi. Annemin ne dediğini ona hiç söylememiştim. Onun gözünde ne kadar mükemmel olduğunu lekelemek istemedim. Çünkü onu *seviyorum* ve birini sevdiğinizde, bedeli ne olursa olsun onu korumak istersiniz. Ve sizinle birlikte olmayı göze , Celian, çünkü seni seviyorum. Ama sevmeyi öğrenmek için önce *yaşamayı* öğrenmen gerekir ve aileden nefret etmek, eski nişanlıyla koşturmak ve güç oyunları oynamak bunun yolu değil. Ben daha fazlasını hak ediyorum."

Bana inanacağını bilsem şu anda onu sevdiğimi söylerdim. Ama neden inansın ki? Aylardır bir pislik gibi davrandım. Kahretsin, ben de kendime inanmazdım.

"Bana bir şans verin."

Başını iki yana salladı.

"Yapamam." "Judith..."

"Yapma bunu." Gözleri yalvardı. Buna bir şey demedim. "Sadece az önce söylediğim şeyi kanıtlayacaksın - her şeyin seninle ilgili olduğunu. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bırak gideyim."

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Başarısız olduğum bir sınav olmamasını umarak bir elimi saçlarımda gezdirdim, sonra çikolata ve çiçekleri koridorun duvarına çarptım. Çekirdeksiz parlak kirazlar ve çikolata kapısının kenarına bulaştı.

Bir de Fransızların romantik olduğunu söylerler.

"Tamam," dedim. "Tamam."

Kendini tekrar etme alışkanlığını çekici bulmuyordum. Ama bunun nedeni hiçbir zaman keyifsiz ve bilgisiz olmamamdı. Şimdi öyleydim ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bu konuyu gelecek hafta tekrar ele alalım mı? Gelecek ay? Gelecek yıl?"
O kadar zaman hayatta kalabilecek miydim?

"Hayır, Célian. Bence yapmamalıyız."

Kapı yüzüme kapandı. Yavaşça ama sertçe, yaptığı diğer her şey gibi.

Başımı salladım ve yere baktım. Bir *Game of Thrones*

"Kapıyı Tut" paspası vardı.

Ve gitmesine izin verdim. Çünkü o daha fazlasını hak ediyordu.

Chapter Twenty-One

Jude

Kalp yalnız bir avcıdır.

Kalbim yalnız bir avcıydı. Her şey acıtiyordu.

Her zaman aşık olamadığım için lanetlendiğimi düşünmüştüm ama bir kez aşık olduğumda, keşke olmasaydım diyordum. Şimdi nefes alırken, iş yerindeki koridorlarda yürürken ve aralarda her seferinde, Brianna'ya emirler yağdırarak ya da Elijah ve Kate ile şakalaşarak yanımdan geçen keskin takım elbiseli ve daha da keskin dilli kişiyi gördüğümde canım acıyordu.

Sekiz hafta geçmişti. Elinde çiçek ve çikolatayla kapıma gelmesinden dört hafta sonra Célian herkesi konferans salonuna davet etmiş ve Los Angeles'ta rakip bir kanalda işe başladığını ve sadece bir ay daha kalacağını açıklamıştı.

Bu açıklamayı yaptıktan sonra bana bir bakış attı ve yüzümü inceledi. Orada her ne bulduysa, toplantı bittikten sonra kalmamı istedi, böylece bunun hakkında konuşabilirdik.

Çok istemiştim ama hiçbir şeyin değişmediğini biliyordum.

Los Angeles'a taşınmayacaktım ve aynı şehirde yaşarken bile bunu yürütemedik. Yani o ülkenin öbür ucunda yaşarken bunu başarmamız mümkün değildi.

Ayrıca, onu hâlâ onun beni sevebileceğinden çok daha fazla seviyordum ve dengesiz bir ilişki mahkûm bir ilişkiydi.

"Efendim, çok işim var. Gerçekten tercih ederim." Parmaklarım masanın altında kıpırdadı.

Buzdağının altındaki mavi gözleri ayakkabılarımı görmek için vücudumda gezinmişti. Sıradan siyah bir babet giymiştim. Kendimi ona her gün nasıl hissettiğimi göstermeye ikna edemiyordum. Artık her rengin ne anlama geldiğini bildiği için çok samimi geliyordu.

Ayrıca her şey patladıktan yaklaşık bir ay sonra masamın çekmecesine koymaya başladığı küçük post-it notlarını da açmayı reddediyordum. Her gün olmuyordu ama ne zaman bir tane bulsam ruh halim bozuluyordu.

Yine de artık Lily ile görüşmediğini biliyordum ve bu resmiydi. Düğün mekânı iptal edilmişti, Ava ve Gray bir gün heyecanla bana haber vermişlerdi ve Lily aynı ay içinde sevgili büyükannesini ve nişanlısını kaybettikten sonra alkol bağımlılığını tedavi ettirmek için Utah merkezli bir rehabilitasyon merkezine kaydolmaya karar vermişti.

Ava ve Grayson, Celian sonrası hayatıma kafayı takmışlardı. Milton'*Düşünen Adam*'dan kovulduğu ve şimdi kimsenin duymadığı yerel bir gazetede araştırmacı olarak çalıştığı gibi benim bilmediğim her ayrıntıyı biliyor gibiydiler. Ya da Célian'ın eşyalarını toplayıp taşınmaya hazırlandığını. Célian'ı her gün görememe fikrine katlanamıyordum ama onun tarafından tekrar incitilmeyi kaldıramayacağımı da biliyordum.

Yine de bugün, bir Cuma günü, LBC'deki son gününde görev yaptığında ve herkes elini sıkamak ve pek çok kişinin ulusal bir hizmet olarak gördüğü şey için ona teşekkür etmek için sıraya girdiğinde, ben de yaptım.

Elimi sıkı. "Judith."

"Si..." Nefret ettiğini bildiğim halde, ikimizin de başını daha fazla ağrıtmamak için ona efendim demeye başladım. "Célian." Başımı salladım ve ona çekingen bir gülümseme sundum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Zaten sana vermeyi planladığımın çok az bir kısmıydı," dedi kuru bir sesle ama gözleri iki mutsuzluk havuzuydu. Sanki onların derinliklerinde boğuluyormuşum ve hava almak için yukarı çıkamıyormuşum gibi hissediyordum.

Biraz yana kayarak arkamda Jessica'ya yer açtım. Elim daha sert sıkı. "Notları oku Judith."

"İyi yolculuklar." Başımı eğdim ve doğruca banyoya gittim.

Brianna elinde iki açık mini Jack Daniels şişesiyle beni orada bekliyordu. Alkolün yakıcılığı boğazıma zar zor değdi. Doğruca göğsüme kaydı. Orada, sağlıksız kadınlar tuvaletinde durmak bana şunu fark ettirdi.

İyi arkadaşlara sahip olmanın ne demek olduğunu. Ve Brianna'da iyi bir arkadaş edindiğim için çok mutluydum.

Sonunda, her şeyin değiştiği bir Pazar öğleden sonrasıydı - *benim değiştiğim* zaman. Célian'ın bana nasıl davrandığının gerçekten bir önemi olmadığını fark ettim, çünkü aşk bir satranç oyunu değildi. Twister'dı. Kendinizi kaptırıp kendi ayaklarınızın üzerinde tökezliyordunuz ama bu da oyunun cazibesinin bir parçasıydı.

Her zamanki gibi kütüphaneye kapanmıştım. Célian'ın her Pazar babamla vakit geçirdiğini ve bunun ikisi için de ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Babam haftanın her günü Bayan Hawthorne ve bana sahipti ama bir zamanlar iş yerinde sahip olduğu arkadaşlarını özliyordu ve Célian onun testosteron dozuydu. Célian'ı bu kadar kolay ve çabuk affetmesine kızmamaya çalışıyordum ama acı gerçek şu ki, ben bile ondan nefret edemiyordum. Tam olarak değil. Tamamen değil. İronik bir şekilde sevebileceğimi fark etmemi sağlayan adamdan umutsuzca nefret etmek istediğim gibi değil.

Phoenix beni kütüphanede buldu. Bu sefer bize gizlice şeker getiren oydu. Bugün neşeli ve yaramaz görünüyordu ve son birkaç haftadır olduğundan daha iyiydi.

İlk kez bu kütüphanede bana yaklaştığında tanıştığım adam gibi görünüyordu.

"Neyin var senin? Farklı görünüyorsun." Çantasından bir avuç Sour Patch Kids çaldım.

The Times'ın sayfalarını çevirmeye başlarken elindeki şekerini çiğnedi. "Nasıl farklı?"

"Hmm..." Sağıma soluma baktım, kendimi rahatsız hissediyordum. "Mutlu musun?"

"Mutluyum." Güldü. "Bu yabancı bir kavram değil. Sen de denemelisin."

"Belki bulaşıcıdır ve ben de senden kaparım," diye düşündüm.

Ama bu hüsnükuruntudan ibaretti ve bunu biliyordum. Otomatik pilotta çalışıyordum, hareketleri yapıyordum, aslında tek düşünebildiğim Célian'ın muhtemelen şu anda dairemde olduğu gerçeğiydi ve

muhtemelen son kez, kokusunu, testosteronunu ve seksi havasını her yere bırakarak. Ugh.

"Aslında ben de oldukça mutluyum çünkü sana verecek bir ipucum var." Phoenix gazeteyi kapatıp gözlerini benimkilere dikti. *The New Yorker*'ı kapattım ve bir kaşımı kaldırdım. Aramızdaki masaya doğru eğildi ve elimi sıktı. "Sanırım bunu takdir edeceksin."

"O zaman neden bana veriyorsun?"

Suriye'den döndüğünden beri Phoenix için buradaydım. Muhtemelen pek çok kadının yapacağı gibi Célian'ın tarafını tutmayı ve onlar arasında seçim yapmayı reddettim. Ama bu yine de bana yaptığı tüm yardımları haklı çıkarmazdı. Serbest çalıştığını ve özellikle paraya ihtiyacı olmadığını biliyordum ama ona ne kadar çok ipucu ve kaynak borçlu olduğum konusunda kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Haber merkezinde takdir edilmemin ve sevilmemin bir nedeni de onun olması gereken pek çok cevheri bana vermiş olmasıydı.

"Bunun her senin adın var," diye ısrar etti.

"Neden?" diye sordum. diye sordum.

Célian ne derse desin, Phoenix iyi bir gazeteciydi. Her yerde arkadaşları vardı. Çekici ve cana yakın biriydi. New York'a döndüğünden beri her akşamını gazetecilerin akın ettiği Manhattan'ın gözde barlarında geçiriyor ve bir damla bile alkol içmemesine rağmen daha çok bağlantı kuruyordu. Herkesi ve her şeyi tanıyordu - babasının oğlu baştan aşağı. Peki ya James Townley? İsa'nın kendisiyle doğrudan bir bağlantısı olduğundan oldukça emindim.

Tanrım: "Bana ne zaman geri dönüş yapacağını merak ediyordum."

"Çünkü," dedi Phoenix, dişlerinin arasında mor bir Sour Patch'i ikiye bölüp bana sırtarak, "üzerinde gerçekten de senin adın yazıyor. Şimdi, babamın bulduğu şeyi sana gösterdiğimde çıldırmayacağına söz veriyor musun?"

"Baban mı?" Gözlerim büyüdü. "James Townley gerçek bir gazetecilik işi mi yaptı?" Kaba olmak istememiştim ama bir haber tanrısı olduğu için buna ihtiyacı olmadığını düşündüm.

Phoenix kaşlarını salladı. "Söz konusu kişiyle açık bir işi vardı diyelim, bu yüzden bu sıcak dedikoduya kulak misafiri olduğunda, o deliğin ucundaki kemiği kazmaya hevesliydi. Kemiğin etli olduğu ortaya çıktı."

"Tamam." Dişlerim alt dudağıma battı. "Anlat bana."

Anlattı.

Her şeyi.

Sonra masanın üzerinden bir dosya kaydırıldı.

Sırt çantama tıktırdım ve tren istasyonuna doğru yola çıktım. Bunu Célian'a göstermeliydim.

Ve onu tam olarak nerede bulacağımı biliyordum.

...Belki de yapmadım.

Oraya vardığımda dairemiz boştu. Bayan Hawthorne'un evine tırmandım ama Celian ve babamın birkaç saat önce bir taksiyle ayrıldıklarını söyledi. Çay içmek için içeri gelmek isteyip istemediğimi sordu. İsteddiğimi söyledim ama şimdi değil, yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Elbisesinin kolunu çektim ve hiç uyarmadan eşiğinde ona sarıldım. Ani hareket karşısında irkildi ama bir saniye sonra sarılmamı kolaylaştırdı. Sırtımı sıvazladı.

"Seni daha yakından tanımak isterim Jude. Babana ne kadar iyi baktığını görüyorum ve buna hayranım. Hem de çok."

"Yapacağız," diye söz verdim ve aklım başka yerde olsa da -vermek istediğim sıcak haberlerle- sözümde ciddiydim. "Söz veriyorum. Babam için yaptıklarını ben de hafife almıyorum. Birlikte biraz zaman geçireceğiz. Geçireceğimizi biliyorum."

Sonra merdivenleri üçer üçer çıktım ve çılgınca arama düğmesine bastım. Célian'ın telefonu doğrudan sesli mesaja düştü. Babamla birlikte olduğunu bilmeseydim en kötüsünü düşünürdüm.

Baba.

Tanrım, baba.

Sırt çantamı yere attım ve babamı aramaya başladım. Evden çıkmadan önce iyi görünüyordu. *Genel olarak* iyi görünüyordu. Tümörün küçüldüğünü söylediler ama bu ne kadar umut vericiydi? Deneysel bir tedaviydi ve hâlâ güçsüzdü. Binadan hiç çıkmadı. Hem de *hiç*. Şimdi

kim bilir nerede Célian ile dışarıdaydı ve benim tam olarak ne yapmam gerekiyordu? Oturup onun sağ salım dönmesini mi bekleyecektim?

Ona ve Célian'a aynı anda mesaj göndermeye başladım. Babam için bu her zamanki beni ara/endişeliyim/not bırakmalıydın/ne zaman döneceksin gibi mesajlardı. Célian ile ise kendime daha yaratıcı olma izni verdim. Belki de son sekiz haftadır bastırdığım öfke bunu yapmamı sağladı.

Jude: Babam nerede?

Jude: Seni öldüreceğim, Célian.

Jude: (Bu mesajın yetkililere ulaşması ihtimaline karşı, gerçek anlamda değil)

Jude: Çok endişeliyim. Lütfen beni aramasını söyle.

Jude: Onu nereye götürdün? Neden? Evden hiç biliyorsun.

Dairenin içinde bir ileri bir geri volta attım. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu beni çok korkutuyordu. Sırt çantama geri döndüm ve Phoenix'in bana verdiği belgeleri çıkarıp titreyen ellerimle inceledim.

Kipling çantamdan kayarak açıldı ve içinden kartvizitler ve Célian'ın bana bıraktığı katlanmış Post-it notlar konfeti gibi döküldü. Cuma günü ofisten çıkmadan önce onları çekmecedan çıkarmıştım çünkü dolup taşmışlardı ve kendi eşyalarım için yerim yoktu.

Neden onları geri dönüştürmedim? Neden onları gönderdi?

Bu soruyu kendime milyonlarca kez sormuştum. Célian neden bana notlarla ulaşmaya çalışıyordu? Tanıdığım en sözel insandı ve her birlikte olduğumuzda üzerimde manyetik bir gücü varmış gibi görünüyordu. Ama belki de sorun buydu.

Benim üzerimde manyetik bir güce sahip olmak istemedi. Konuşmamızı istedi.

Ya da sadece bana nasıl hissettiğini söylemek için.

Şimdi, onun ya da babamın bana cevap vermesini beklerken, notlarda ne yazdığını öğrenerek dikkatimi dağıtmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Yere çöktüm, sırtım duvar boyunca sürüklendi ve ilk sarı notu açtım.

"Müzik" kelimesi Yunan mitolojisinde sanat tanrıçaları olan Musalardan gelmektedir.

Daha önce hiç söylemedim, çünkü bunun yapışkan olduğunu düşündüm, ama sen benim tanrıçasısın (özellikle kışın).-Célian

John Lennon müzik kariyerine bir koro çocuğu olarak başladı. Bunu daha önce hiç söylemedim, çünkü itiraf etmek beni korkutuyor, ama siz benim kilisemsiniz (her ne kadar Pazar günlerinden çok daha fazla içinizde olmayı planlasam da).-Célian

Kalbiniz müziğin ritmini taklit eder. Sen gelmeden önce bir tane olduğunu bile bilmiyordum, ama şimdi biliyorum ve çok acıyor (bunun için teşekkürler).-Célian

Sen benim cüzdanımı çalmadan önce ben senin iPod'unu çaldım. Külotunu bile çıkarmadan önce ceketimin içindeydi. Ne dinlediğini bilmek istedim. (Ve görünürde Britney Spears ve Justin Timberlake şarkıları olmadığı için büyük hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu sana aşık olmamayı çok daha zor hale getirdi.)-Célian

Kendime Lily'den babamdan daha iyi olduğum için ayrıldığımı söylemeye çalıştım. Saçmalık. Ondan ayrıldım çünkü seninle birlikte olamadım (ve bu saçmalığı kendime inkar etmek için hatırı sayılır bir zaman harcadım).-Célian

*Davis'lere gittiğim gün, bunu öğrenmeni istedim. Bana çirkin tarafını göstermeni istedim. Hayatında bir kez olsun çirkin olmanı istedim, böylece senden . (O gün sen çirkin . Ben çirkindim.)
-Célian*

Aslında birbirine yapıştırılmış birçok Post-it notundan oluşan sonuncusu Cuma günü çekmecemin içine sıkıştırılmıştı ve üzerinde şöyle yazıyordu

Sana aşığım ve bunu sana yüz yüze söyleyemeyebilirim, çünkü açıkça duymak istemiyorsun ve çünkü yakında gideceğim. Ama öyleyim ve bundan nefret ediyorum. Bir an bile sana aşık olmak istediğimi düşünme, Jude. Ama bu sana olan aşkımı çok daha güçlü kılıyor. Bir dahaki sefere yanlışlıkla bu olayda acı çeken tek kişinin sen olduğunu düşündüğünde, gazeteciliğin ilk hatırla. Her hikayenin iki tarafı vardır. (Ve eğer benimkini de duymak istersen, bu muhtemelen son şansım.)-Célian

Dairenin kapısının kilidi tıkırdadı. Gözyaşlarımı hızla yüzümden sildim ama bunu yapmanın pek bir anlamı olmadığını fark ettim. Kıyafetlerim gözyaşlarımla ıslanmıştı. Post-it notlar da öyle. Yutkunarak nefes aldım ve arkamı döndüm. Babam Yankees şapkası takmış ve elinde beyzbol topunu sallayarak içeri girdi.

"Tahmin et baban ne yakaladı?" Beni yerde, sarı kâğıtlarla çevrili bir denizde otururken gördüğü anda sırtışı bozuldu. Hemen yanıma koştu.

"Her şey yolunda mı, JoJo?"

Bir dakika daha kaybetmek istemediğim için ay kalktım. "Neredeydin?"

"Yankees maçı. Célian bunun veda etmek için güzel bir yol olacağını düşündü.

Sonra da sosisli sandviç yemeye gittik. Sen dönmeden evde olurum diye düşündüm." "Kütüphane zamanımı kısa kestim. Célian nerede?"

Burnumu çektim.

"İyi misin?" diye tekrar sordu, sırtımı ovarak.

Öyle miydin? Bir parçam öyleydi. Bana ve babama verdiği onca şeyden sonra, yardımımı tanıdığım herkesten daha çok hak eden bir adama yardım etmek üzere olduğumu bildiğim için bir yanımdan iyiden de öteydi. Diğer bir yanımdan ise yıkılmış ve parçalanmıştı; ona bir şans verip kalbimin tamamen yıkılmasını göze almak mı yoksa hayatıma devam etmeye çalışmak mı?

"Ben iyiyim baba. Célian nerede?"

"Ofisten bir şey alması gerektiğini söyledi..."

Tabii ki.

Ne olduğunu duymaya fırsat bulamadan kapıdan çıktım.

Chapter Twenty-Two

Célian

Karton kutular ofisimin köşesinde dokunulmadan ve boş bir şekilde duruyordu. Gerçekten almam gereken tek şey dizüstü bilgisayarımdı.

Bırakın eşyaları, insanlara bile nadiren bağlanırdım.

Masamda ailemin fotoğrafları ve saçma sapan komik kupalar yoktu. Aldığım her ödülü bana verildiği gece çöpe atmıştım; haberlere sırtım sıvazlansın diye çıkmadım; haberlere çıktım çünkü hayatları, bakış açısını ve dünyayı değiştirmek ve bana verilen her şeyi hak ettiğimi kanıtlamak istiyordum. Bu katta bağlandığım tek şey beni bir kasap tarafından hadım edilirken görmek isterdi, bu yüzden ayrılışımı uzatmaya gerçekten gerek yoktu. Bir veda partisi yapmamakta ısrar etmiş, ayrılışımın mutlu bir yanı olmadığını açıklamıştım. Yönetimle vardığım mutabakatın ardından daha büyük ve daha iyi işlere geçmiyordum. Batmakta olan bir gemiden atlıyor ve personelimi boğulmaya terk ediyordum.

Kendi cenazeni planlamak gibiydi.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Oxford'umun topuğuyla çöpe ittim, buradan yanıma *hiçbir şey* almak istemediğime karar verdim. Sikerim böyle işi.

Rakip bir kanal olan CSP, Los Angeles'ta bir haber bölümü kuruyordu ve Mathias ile arama birkaç bin mil koymak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ama işimden ayrılma nedenim bu değildi.

Judith'in yüzünü her gün görmek istemiyordum, o çatık kaşları oraya benim koyduğumu biliyordum.

Bu yüzden ona yol açtım, çünkü onu asla kovmazdım ve gerçekten de haber odamdaki yerini belki de benden daha fazla hak etmişti.

Kalp kırıklığımı tamamlayacak büyük bir çöküş olmamıştı. Sessizdi ama bir şekilde şimdiye kadar yaşadıklarımın bin kat daha kötüydü. Her gün ofisten çıkarken yanında bir şey götürüyordu.

Lanet kalbimden bir parça daha.

Onun şarkı listesindeki bir başka şarkıyı da onu düşünmeden asla dinleyemeyeceğim.

Bütün gün telefonum kapalıydı, bunu kesintisiz yapmak istiyordum.

-Sonunda tekrar açtım ve cebime soktum. Ceketimi aldım, bir zamanlar krallığım olan yere, emeklilik partimi vermeyi düşündüğüm yere son bir kez baktım ve başımı salladım.

Arkamı döndüm, kapıyı kapattım ve küçük ve sıcak bir şeye çarptım.

Judith.

Göğsüme bir dosya tutuşturdu ve beni işaret etti.

"Her şeyden önce, bir dahaki sefere babamı evden çıkardığında bana mesajla ya da telefonla haber ver. Anlaştık mı?"

Gözlerimi hızla kırdım. Şimdi de hayal mi görüyordum? Çünkü bu tür kontrol edilmesi ve ilaçla tedavi edilmesi gerekiyordu. Bir kaşımı kaldırdım.

"Los Angeles'ın yakınlarda olmadığını farkındasın, değil mi? Yakın zamanda onu pek göremeyeceğim."

Hala bir pislik. Ama hoşuna gitmediyse ne olayım.

"Cehennemde senin için özel bir yer var." Narin parmağını yüzüme doğru itti.

Ucunu ısırsam çok mu abartmış olurum? Muhtemelen.

Sırıttım. "Hiç şaşırmadım. Rock yıldızı bir emlakçım var. Pazar günü burada ne işin var, Chucks?"

"Kıçını kurtarıyorum." Göğsümdeki dosyayı açtı ve haber odasındaki yerine yürüdü.

Takip ettim. Kıç her zamanki gibi harika görünüyordu, ama yüzümü neredeyse ikiye bölene kadar beni gülümseten şey bu değildi.

Tüm belgeleri masasının üzerine koydu, ancak dosyaya bakmama izin vermedi. Merakla ona baktım, amacının ne olduğundan emin değildim ama yine de ilgimi çekmişti. Her şeyden çok, benimle tekrar konuşuyor olması ve bunu berbat etmeyi planlamıyor olması hoşuma gitmişti.

"Aklınızın başınızdan gitmesine hazır olun" dedi.

"Bu bir ilişki daveti mi? Çünkü senin amcığından başka bir şeyin bende böyle ya da herhangi bir duygu uyandırabileceğine inanmakta zorlanıyorum."

Romantik şeyleri ona yazdığım notlara bıraktım. Hala hiçbirini yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum ama istiyordum. Hem de çok.

Başını salladı ve gülümseyerek Polaroid fotoğrafları bana doğru uzattı. Babam kanalın kodamanlarıyla bir restoranda yemek yerken.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunları nasıl aldın?" "James Townley."

"Peki bunları nasıl aldı?"

"Burada çalışan Dan'i Mathias hakkında bir soruşturma yürütmesi için tuttu." "Ben de öyle," diye karşılık verdim. "Yani?"

Omuz silkti. "Townley iki katını ödedi."

"O piç Dan." Nefesimi içime çektim.

Jude elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Hiç de değil. O çok zeki biri. İkinizi de müşteri olarak aldı çünkü amacınız aynıydı: Mathias'ı alaşağı etmek."

Kalçamı masasına yasladım ve resimlere göz attım. Dosyasında daha fazlası vardı ama bu kadarı yeterli değildi. "Hepsi iyi hoş da, ben neye bakıyorum böyle? Babam bensiz yatırımcılarla öğle yemeği mi yiyor? Voodoo bebekleri yapmak için araştırma yapmak dışında hiçbir işe yaramaz."

Jude dosyadan bir grup belgeyi bana doğru kaydırды. "Altı çizili yerleri oku. Ayıklaman gereken çok fazla saçmalık, küfür ve şovenizm var ama sonunda konuşmayı oldukça ilginç bulacaksın. Özellikle de orijinal kaydın bu transkriptindeki ifşaatlar."

"Bunların hepsi kayıtlı mı?" Kâğıtları elime aldım ve ona baktım. Başını salladı. "Evet."

"Yine de bunu mahkemede kullanamayacağım."

Onu test ediyordum, kendi sırrım üzerinde dikkatle ilerliyordum - Judith'in kendini baskı altında hissetmemesi için henüz açıklamak istemediğim bir sır. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümde bir delik açacak sandım.

Elini belgelerin olduğu yöne doğru salladı. "Sadece oku, Clian." Metni gözden geçirmeye başladım, vurgulanmış kısımlara vurdum:

M.L: "...gülünç derecede kolay. Orada olduğunu biliyordum, bu yüzden kamera kayıtlarını çıkardım ve kızı buldum-Judith bilmem ne. Doğru ayarlamaların yapıldığından emin oldum ve Judith denen kız LBC'de bir iş görüşmesine çağrıldı, ancak bir karışıklık olmuş ve bir şekilde başka bir departmana gitmişti. Yine de durumu hemen düzelttim."

M.L: "...zor bir ihtimaldi ama oğlum benim kadar hesapçı değildir. Denemeye değer diye düşündüm. Ve işe yaradı. Çok kolay bağlandı ve nişanlısını tamamen bir kenara attı. şimdi LBC ile ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor..."

M.L: "...Reklamları yavaş yavaş çekiyorum, ancak sözleşmeyi tamamen feshetmenin yollarını düşünmemiz gerekecek. Avukatlarım yasal bir boşluk bulmak için çalışıyorlar."

Kâğıtları yere bıraktım, masasının kenarına oturdum ve parmaklarımı kayıtsızca birleştirdim. Demek Mathias her şeyi başından beri planlamıştı. Jude'la tanışmamı, ona aşık olmamı, Davis ailesinden vazgeçmemi, her şeyi. Ve ben de onun tuzağına düşmüştüm. *Neredeyse.*

Jude'a bunu bilip bilmediğini sormak gibi bir hata yapmadım. Tabii ki bilmiyordu. Bunun yerine, bu bokla nasıl başa ıkacağıma odaklandım.

"İkimiz de dşrldk," dedim.

Bir elini omzuma koydu ve onu kendime çekme ve yüzümü saçlarına gömme dürtüsüne direndim. Judith'in öyle bir dokunuşu vardı ki her şeyi unutturuyordu. Kötü şeyleri. Böyle düşündüğümü biliyor olmalıydı -belki de bunu yüksek sesle söyledim- çünkü birkaç adım geri çekildi ve yutkundı. Bu yle bir yutkunmaydı ki, daha fazlası olduğunu ve bundan hoşlanmayacağımı söylüyordu.

"Post-it notlarını okudum," dedi.

"Uzun zaman önce yaptığını sanıyordum." yle olmadığını bilmek iyi hissettirdi.

Beni görmezden gelmeyi seçmediğini bilmek.

Başını iki yana salladı. "acıdı." "Peki ya şimdi?"

"Hâlâ yle, ama biraz daha az. Ayrıca şu anda kendimden çok senin iyi olmanla ilgileniyorum. James seninle konuşmak istiyor."

Hemen ilgilenmediğimi söylemek istedim ama her şeyi etmekten daha iyisini biliyordum. Ne de benimle konuşuyordu. İyi davranmam gerekiyordu.

güzel bir kız arkadaş istiyordu.

Sikeyim. Evet. İşte buydu. Jude'un kız arkadaşım olmasını istiyordum, sahte ya da geçici değil.

"Zamanım kısıtlı," dedim onun yerine, artık onunla yeniden konuşmaya başladığımıza göre bunun hâlâ doğru olup olmadığını merak ediyordum. "Ama sanırım sen de gelersen onu bu geceye sıkıştırabilirim."

"Bu sizin aileniz ve kişisel . Buraya ait olduğumu sanmıyorum."

"Sikimde olduğunu sanmıyorum. Bekle, bu şimdi geldi..." Görünmez bir kulaklıkla bir şeyler dinliyormuş gibi yaptım. "Sikimde bile *değil*. Eşyalarını topla, Chucks."

Elini çekiştirirken "Bunun hiçbir anlamı yok," dedi.

Hiç de bile. Bana yardım istiyordu ve işe yarayacağını düşündüğü bir şeyi vermek için Pazar günü öğleden sonra işe kadar gelmişti. Bu her şey ve daha fazlası demekti ve ben de bunu sonuna kadar .

Ofisimde durdum ve dizüstü bilgisayarı çöp kutusundan çıkarıp masanın üzerine düzgünce geri koydum. Jude onun orada ne işi olduğunu hiç sormamıştı.

O biliyordu.

James Townley'nin evine hiç gitmemiştim ve asla gitmeyeceğimi düşünmekle yetiniyordum. Başka bir New York 'hurdacısında', başka bir çatı katında yaşıyordu ve dünyanın en göz kamaştırıcı mimari şehirlerinden birinin nasıl olup da bu kadar çok birbirinin aynısı, klinik ve kişiliksiz çatı katına ev sahipliği yapabildiği şaşırtıcıydı.

James kapıyı bornozla açtı (dangalak) ve beni gördüğüne sevindiğini söyledi. Yanımda Jude'u görünce sanki içkisine işemişim gibi bir surat ifadesi takındı.

Sözsüz kızgınlığına "Kabul et," diye karşılık verdim ve oturma odasına doğru yürüdüm.

85'i plastikten yapılmış olan on iki yaşındaki karısı kendini kanepeden kurtardı, topukları tıkırdayarak koridora ve sanırım yatak odalarına doğru ilerledi. James bize içecek bir şeyler getirmek için mutfığa gitti. Karısının evde neden topuklu ayakkabı giydiğini anlayamıyordum. Büyük memeli sabah programı sunucusunun bir saniye önce boşalttığı kanepeye oturduğumuzda Judith'e hafifçe dirsek attım.

"İçeride ayakkabı giyiyor musun?"

Jude'un gözleri bana kaydı ve hemen kaşlarını çattı. "Evde iç çamaşırı ve sütyen bile giymiyorum. Kıyafetlerim mahrem yerlerimi örtüyorsa babam şanslı sayılır. Ben özgür bir ruhum."

"Seni seviyorum amına koyayım," diye ağzımdan kaçırdım ve neredeyse ciğerlerimdeki hava boğulacaktı.

Şimdiye kadar bilmediğinden değil, ama yine de.

Sırıttı. "Sanırım sana inanmaya başlıyorum."

"Sırf sen LBC'de çalışmaya devam edebilesin diye başka bir işe girdiğim kayıtlara geçsin," dedim boğazım düğümlenmeden önce. "Senden uzakta olmak uzuvlarım olmadan yaşamak gibi hissettirir. Ve ben uzuvlarımdan çok hoşlanıyorum."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Bu, paketini açtıktan bir saniye sonraki her harika Noel hediyesiydi. James elinde bir tepsi ve üzerinde alkollü bir şeyle içeri girdiğinde, ben de tam aşağıya dalıp öpüşmek ve bu işi sonsuza dek bitirmek üzereydim.

Şerefsiz.

Onu görmemiş gibi davranamazdım, bu yüzden kanepede doğruldum ve uygunsuz bir şekilde şişmiş aletimle ilgilenmek için küresel ısınma ve *The Big Bang Theory* gibi üzücü şeyler düşünmeye çalıştım. James bir kanepeyi sürükleyerek getirdi ve öne doğru eğilerek tam karşıma oturdu. İçeceklerin bulunduğu gümüş tepsi aramızda sehpanın üzerinde duruyordu ama kimse ona dokunmadı.

"Junior'ın burada olmasını istediğine emin misin? Sana söyleyeceğim şey çok kişisel."

"Ona Junior demeyi bırak ve evet, burada olabilir. Benim hayatım onun hayatıdır."

İkisi de koltuklarında kıpırdamadan oturuyorlardı ama ben bir kalp atışını bile kaçırmadım. Beş saat sonra JFK'den LAX'e uçacaktım ve ben o uçakta olmayacaktım. Bu beni ürkütücü derecede sakın ve mutlu hissettirdi. Judith buradaydı. Her şey .

"Şey..." James başını salladı ve elini saçlarında gezdirdi.

O kadar kibirliydi ki, taşaklarını tamamen tıraş edip etmediğini ya da sahte saç rengine uysun diye ağartıp ağartmadığını merak ettim.

"Bunu söylemenin doğru bir yolu yok. Kayıtlara geçmesi için söyleyeyim, bir süredir sana söylemek istiyordum ama Iris beni hep durdurdu. Ama Mathias asla, evlat. Ondan korkmuyorum."

"Bana öyle demeyi kes-" Başladım ama sözümü kesti.

"Ama öylesin," dedi boğazını temizleyerek ve gözlerini hızla kırıştıtararak. "Sen benim oğlumsun Célian ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey ve hiç kimse yok. Otuz üç yıl önce, kötü bir iş görüşmesinden sonra LBC'nin karşısındaki bara girdim..."

Hayır.

Hayır.

Sadece,

hayır.

Bu saçmalığı dinleyemezdim. Şu ana kadar Judith'le yaşadığım hikâyeye ne kadar benzediğini duymaya kesinlikle dayanamıyordum. İstemedim başımı salladım ve ayağa kalktığımı hissettim, bacaklarım otomatik pilottaydı. Babamdan nefret ediyordum ama otuz iki yıldır aptal olduğuma inanmayı reddediyordum. Küçük, sıcak bir el -biraz terli ama iyi anlamda- beni tekrar aşağı çekti.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Zor olduğunu biliyorum."

Vücudumdaki her kemik farklı bir şey yapmam için çılgılık atsa da kendimi yine otururken buldum. Bu o pislik için değildi. Judith içindi.

"Devam et," diye tısladım.

James bana acıma ve pişmanlık dolu gözlerle baktı, bu iki duygudan nefret ederdim - özellikle de son birkaç yıldır çalıştığım olarak tanıdığım bir adamdan, haber odamda ne kadar güce sahip olursa olsun.

"Oyuncu olmak istiyordum," dedi. "Aslında bu bir iş görüşmesinden ziyade bir seçmeydi ve başarısız oldum. Üç içki sonra annemle yataktaydık. Yeni evli olduğunu bilmiyordum. Ama denklemden çıkarmayı seçtiği tek şey bu değildi. Haftalar sonra babanın onu aldattığını ilk o gün öğrendiğini ve bu yüzden yüzük takmadığını öğrenecektim. Bir daha asla takmayacağını düşünüyordu."

Siktir. Benim. Hayatım.

Benzerlikler sonsuzdu. Esrarengiz. Yine de Tanrı'ya ilişkilerimizin sonucunun çok farklı olması için dua etmekten kendimi alamıyordum. Çünkü bildiğim kadarıyla annem ve James yılda bir kez, yıllık ağ Noel partisinde birbirleriyle konuşuyorlardı, o kadar. Jude'un eli benimkine uzandı - geçici olarak değil, hayır, bu sefer sahiplendi - sıkı.

"Sen de evliydin," diye tükürdüm. Phoenix benden sadece üç yaş küçüktü. James başını salladı. "Hayır. Eski karımla bir sonraki sonbaharda tanıştım." Phoenix ve ben üvey kardeşlik.

Kusmak istiyordum. Kız arkadaşım beni yatıştırmaya çalışarak kalçamı okşadı. James hepimize içki doldurmak için acele etti - sanırım sadece elleriyle bir şeyler yapmak için. Hava garip bir şekilde etrafımızı sarmıştı ve belki de kalp krizi geçirmek böyle bir şeydi.

"Tek gecelik ilişkiden sonra ona seçmelere katıldığımı söyledim. LBC'de boş bir pozisyon olduğunu söyledi. Sabah programları için birine ihtiyaçları vardı; her gün on dakikalık bir haber programı sunacaklardı. Primetime değil ama faturaları ödeyebileceğini biliyordum ve-"

"Dur tahmin edeyim," diye kestim sözünü. "Aile üyelerinden biri hasta olduğu için paraya ihtiyacın vardı."

James'in yüzü şokla buruştu, tüm ifadesi açıldı, bir kasa gibi kilidi açıldı. "Annemin kalçasından ameliyat olması gerekiyordu. Sen nereden biliyordun?"

Judith ve ben bakıştık. *Kefaret*. Ben onundum, o da benim. Asla sevemeyeceğini düşünüyordu.

Aşk hak etmediğimi, hak etsem bile içimde bu duyguyu uyandıracak yarı katlanılabilir birini asla bulamayacağımı düşündüm.

"Sadece çılgınca bir tahmin." Elimi yüzüme sürdüm.

Judith alt dudağını ısırды ve sikim yeniden dikkat kesildi.

Gerçekten mi? Şu anda mı?

James ikimizin arasına baktı. "Ertesi gün gittim ve işi aldım. Şansıma inanmadım. Kısa bir süre sonra annenizin evlendiğini öğrendim ve sanki ben artık yokmuşum gibi davrandı ki geçmişe baktığımda bu onu pek de suçlayamıyorum. Çok savunmasız bir durumdaydı..."

Mathias'ın oğlu değildim.

Bunca zaman, onun yüzünden doğuştan bir pislik olduğumu düşünmüştüm, ama aslında daha çok sosyopat bir pislikmişim, tıpkı annem gibi.

Benzerlikler beni dehşete düşürecek kadar esrarengizdi.

"Beni ne zaman öğrendin?" Saçma sapan konuşmasını kestim.

Buraya, LBC'de genç bir olarak yaptığı yolculuğu dinlemeye gelmemiştim.

James içkisine uzandı ve bir dikişte yudumladı, başını salladı ve bardağı gümüş tepsiye çarptı. Cübbesinin koluyla ağzını sildi.

"Annen yaklaşık on hafta sonra bana geldi. Benim olduğunu biliyordu çünkü o ve Mathias..." Başını iki yana salladı. "Onu aldatmıştı. Onunla birlikte olmak istememişti."

Maman'ı beceren biri hakkında açıkça konuşmamasını takdir ettim. Bu, beynimden uzak tuttuğum için mutlu olduğum bir zihinsel imgeydi.

"Ona senin hayatının bir parçası olmayı çok istediğimi söyledim. Bilmeni isterim ki, sana sahip olmamak ikimiz için de asla bir seçenek değildi. Ama aynı zamanda annen Mathias'la olan ilişkisine bir şans daha vermeye karar vermişti ve böyle bir anlaşmayı basına asla açıklayamayacaklarını biliyordu..."

"Yani Mathias biliyor mu?" İçinde bulunduğum durumun komik bir yanı olmamasına rağmen neredeyse gülecektim. Biyolojik babamın önünde oturuyordum, hayatım boyunca tanıdığım ve yetişkinlik yıllarımda çoğunda onunla yan yana çalıştığım için on yıldır nefret ettiğim bir adam. Bana her zaman *oğlum* derdi ve ben de bunun için onu her zaman azarlardım. Bana yakınlaşmaya çalıştı ama ben onu defalarca geri çevirdim. Benimle konuşmaya çalıştı ama ben onu yoluna göndermeye devam ettim.

James başını eğdi. "O biliyor. Başından beri ona karşı dürüsttük. Tabii ki çok öfkeliydi, beni kovdurmaya çalıştı. Ama o zamana kadar biraz ivme kazanmıştım ve LBC hâlâ yükselişini sürdürüyordu. Onların bana, benim de onlara ihtiyacım vardı. Ama evet, Mathias seni biliyordu. Bu yüzden senin varlığını asla hazmedemedi."

Acı acı gülümsedim ama bunun kişisel olmadığını bilmek beni özgürleştiren bir şeydi. Özellikle benim yaptığım bir şey değildi. Çok çürümüş olduğumu düşünerek büyümüştüm, çürümüştüm. Bu her şeyi değiştirdi. En çok da aynada kendime bakışımı değiştirdi.

Judith yanıma sokuldu ve kolumu okşadı.

"Mathias'ın sana yaklaşımı her zaman onunla olan şikayetimin merkezi olmuştur. Her Noel'de, ağ partimizde, annene sana benden bahsetmesi için yalvarırdım. Ve her Noel'de, annenin etrafını saran ve yolumu kesen güvenlik ve sahte arkadaş katmanı daha da kalınlaştı. Bunu sana kendi isteğimle söyleyemezdim. Ama uzaktan büyümeni izledim ve her gece Phoenix'i yatağına yatırdığımda, bir gün bunu seninle telafi edebilmek için dua ettim."

Buna gerçekten bir yanıt veremedim. James'in bana babam olduğunu neden söyleyemediğini anlıyordum. Aynı zamanda, yaşadığı pişmanlık düzeyini muhtemelen abarttığını düşündüm. Hâlâ yarı yaşında bir kadınla yeni evliydi ve önceki karısını da Celebrity Big Brother benzeri bir maceraya atılmak istediği için terk etmişti. Yine de.

James bencil ve egoistti ama Mathias gibi lanet olası bir piç değildi.

Saatimi kontrol ederek ona göz kırptım. "Beni yatağa yatırman çok geç olduğunu söyleyebilirim. Bununla doğruca anneme gideceğimin farkındasın, değil mi?"

Bu noktada sadakatim Judith ve kendimden başka kimseye değildi. Ve Jude'un adını kendi adımın önüne koyduğum da gözümde kaçmadı.

James yüzünü ovuşturdu. "Bana gizli gerçeğin verdiği zarardan daha fazlasını veremez."

Tou-fucking-ché.

Çenemi ona doğru salladım. "Dan'i sen işe aldın. Bana bunun nasıl gerçekleştiğiyle ilgili her şeyi anlat."

James tek bir detayı bile atlamadı.

Mathias'ın radardan kaybolmadan bir saniye önce ağa zarar vermek amacıyla kalitemize zarar vermeye başladığını hissettiğini söyledi. Sağlığına dikkat etmesi gerekiyordu ve başkanlık tahtında daha fazla kalamayacağını biliyor gibiydi. Buna karşı koymayı uman James de benimle aynı hissiyata sahipti: Dan'in motivasyonu paraydı ve iyi bir serbest oyuncu . James ayrıca Phoenix'in şehre dönmesi ve benim nişanımın bozulmasıyla Mathias'a karşı korunduğumdan emin olmak istediğini de itiraf etti.

"Kesinlikle," dedim. "Ama Dan'in bulduğu onca şey hâlâ Mathias'a karşı kıcımlı kurtarmaya yetmiyor. Bana kulaktan dolma bilgilerden başka bir şey vermedin."

James'in gözleri karardı ve birdenbire yaşından çok daha yaşlı görünmeye başladı. "Bu işi bizim için başkalarının yapmasına izin verebiliriz. Sadece farklı ağlara göndeririz," diye önerdi. "Bırakalım sorun kendi kendine çözülsün. İstifa etmek zorunda kalacak."

Bana yardım etmeye çalışmasını takdir ettim. Ama gerek yoktu.

Başımı salladım. "Bunu yaparsak LBC daha da büyük bir darbe alır."

"Ama Mathias'ın bunu yanına bırakamayız." Jude elimi sıktı.

El. En büyük günahımdan tatlı bir jest.

Ona doğru döndüm, sırtışı yüzümde manevralar yaparak ilerliyordu. "Yapmayacağız."

Chapter Twenty-Three

Célian

Sonra evsiz kaldım.

Los Angeles'a uçmam gereken Pazar gününden itibaren kira kontratımı feshetmiştim. Ancak şu anda teknik olarak Pazartesi sabahıydı ve batı kıyısına yakın bir yerde değildim. Bu da geceyi bir yerde geçirmem gerektiği anlamına geliyordu ve neyse ki o yer Judith'in Brooklyn'deki dairesiydi.

Sikimin hayal kırıklığına uğramasına rağmen kanepede uyudum. Ama yine de milyon yıldızlı bir otelde ya da Mathias'ın babam olmadığını öğrendikten sonra yüzüne bile bakamadığım Laurent Towers'ta uyumaktan daha iyiydi.

Onu aldatan ben değildim.

Yine de gazabından en çok nasibini alan bendim.

Sabah Judith babasına lağım suyu, kusmuk ve sefalet gibi görünen şeylerden bir shake yaptı ve bir kase mısır gevreğini bana doğru kaydırды. Marka bile değildi. Üzerinde Costco logosu olan altı kiloluk endüstriyel bir kutudan dökülmüştü.

"Diş çürükleri ve diyabet. Şampiyonların kahvaltısı," diye mırıldandım bir kaşık alırken kaseye.

"Özür dilerim. Oda servisimiz pazartesi günleri çalışmıyor." Jude babasının yanına oturdu ve damarlı elini okşadı.

Bu kızı çok sevdim. Parasızlığını sevgisiyle telafi ediyordu.

"Sorun değil." Ona el salladım. "Birlikte yaşamaya başladığımızda kahvaltıdan ben sorumlu olabilirim."

Kaplar tabakların üzerinde şangırdadı ve Rob'un gözleri gidip geldi. İçlerinde çok fazla eğlence vardı.

Jude beni inceledi, şaka yapıp anlamaya çalışıyordu. Dalga geçmiyordum.

"Ben kahvaltı insanı değilim," dedi. "Ve evet, günün en önemli öğünü olduğunu biliyorum."

Gözlerim karnından aşağı kaydı ve masanın onu örttüğü yerde durdu. Gülümsedim. "Hayır, değil."

". " Gülümsemesini kahve fincanının arkasına sakladı.

"Ve sen de bugün Chucks'larını seçmeme izin vereceksin," diye verdim. Robert güldü. "Duyabiliyor musun?"

"Neyi duydun?" Yanakları bir kahrkahrı bastırđıęı ve bunu yaparken çok sevimli görüldüğü şu hamster şeyini yapıyordu.

Onun hakkında hissettiklerim gerçekten mide bulandırıcıydı. Bir kelime bulurdum

Bu saçmalığı kabul etmesem *utanç* verici olurdu.

"Göğsünüz uğulduyor. Mutlusunuz çocuklar." Rob milkshake'inden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Hiç olmadığınız kadar mutlusunuz."

Kısa bir süre sonra işe gitmek için trene bindik, ikimiz de onun güvercin beyazı Chucks'larına bakıyorduk. Benim seçimim. Temiz bir sayfa açmak istedim. Yeni bir başlangıç.

"Biliyorsun, Los Angeles'taki işi hâlâ kabul edebilirsin." Dalgın bir şekilde Kipling'i çevirdi ve konuşurken ona baktı. "LBC dağılıyor ve bu ifşaatların yeni işine olan bağlılığını değiştirmesini beklemiyorum."

"Tek bağlılığım miras almam gereken şirkete ve saçmalıklarımı yüzüme vurabilecek tek kıza. Bu sırayla *değil*."

Yukarı baktı. "Peki bu kim olabilir?"

Gömleğinin yakasını bir top haline getirdim ve herkesin izliyor olmasını umursamadan onu kendime doğru çekerek öptüm. Ya da Pazartesi gününe başlayan onlarca terli, bıkkın insanın arasında ayakta durduğumuzu. Ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Dudaklarımız birbirine değdi ve sikimin *Hallelujah* diye baırmasına bir saniye kalmıştı. Ağzı yumuşak ve sıcaktı ve benimkiydi ve vücudu sadece tek bir anlama gelebilecek şekilde benimkine karşı eridi.

Tekrar . Ve bu sefer, gitmesine izin vermeyecektim.

"Célian?" Blu, nam-ı diğer benim sözde haber müdürü olarak yerime geçen kişi, kepekli kıvrıkcık saçlarını kaşıdı.

Ofisimde durmuş, dolu kutuları bir o yana bir bu yana karıştırıyordu. Starbucks'ımı taşıyarak ve ağzıma iki parça naneli sakız atarak hemen içeri daldım. Tüm saygımla -ki kabul , ona karşı pek de saygım yoktu, adam Nebraska'da bir kablolu haber kanalında eski bir yardımcı yapımcıydı- ona kısa bir açıklamadan fazlasını borçlu değildim. "Pazartesi sabahı keskin. Bunu sevdim, Blu. Şimdi defol git buradan.

Ofisime." Deri evrak çantamı masamın altına bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Brianna nefes nefese adımı söyleyerek koridordan koşarak geldi. "Efendim! Célian! Efendim! Burada ne işiniz var?"

Zavallı şey benden kurtulduğunu sandı. *Cık cık* ettim. Jude'un iyiliği için biraz daha hoşgörölü olmam ona karşı yumuşak davranmaya karar verdim. -Özellikle de benim onu alenen terk etmemden sonra.

"Brianna. Günaydın. Eşyalarımı her zamanki kuru temizlemeciye bırakmaktan çekinme. Bekleme süresini rahatlatmak için kullanabilirsin." Bu kelimedenden nefret ediyordum ama söylenmesi gerekiyordu. Ayrıca kendi kuru yapmaktan hâlâ nefret ediyordum ve Brianna'nın biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. "Ama artık vardiyada içki içemezsin, tabii kışının rehabilitasyona atılmasını istemiyorsan."

"Rehabilitasyon mu?" diye hırıldadı. Elimle görünmeyen küçük bir likör şişesinden içtiğimi işaret ettim. Başını salladı ve eğdi. "Evet, efendim."

Blu ve ben odada yine yalnız kalmıştık. Ayak bileklerimi masanın üzerinde çaprazladım ve arkama yaslandım. "Pekala Blu, bir iyi bir de kötü haberim var. Önce hangisini açıklamamı istersin?"

Önümdeki orta yaşlı, bira göbekli adam ayakkabılarına baktı, göğsü düzensiz bir nefesle titriyordu. "Haberler kötü."

"Kötü haber şu ki, benim pozisyonumu almayacaksın -en azından önümüzdeki birkaç ay içinde- ve iyi haber şu ki, eğer istersen hala bir işin var. Ve en iyi haber ne biliyor musun?"

Kafasını kaldırdı ve yüzündeki gülümseme bana onun da gemide olduğunu söyledi.

Sonunda işler benim için yoluna girmeye başlamıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Bugün bu haber odasında yapacağım haberler."

Mathias'ın yere fırlamasını ve durumu bir gösteriye dönüştürmesini bekliyordum. Sessiz kalması, varlığının baş belasıyla, yani bendenizle nasıl başa çıkacağı konusunda strateji geliştirdiğini gösteriyordu. Ona zaman tanıdım çünkü gerçekten yapacak işlerim vardı.

Los Angeles'takiler onlara katılmayacağını duyunca çok üzüldüler ama onları çalışanlarını New York'a göndermeye davet ettim ve yeni çalışanlarını eğitme sözü verdim. Judith yanakları kızarmış bir halde haber merkezinde oradan oraya koşturuyordu. Kate, Jessica ve Elijah gitmediğime sevinmiş görünüyorlardı ve Brianna suçlulukla gülümseyerek, mini bir şişe çıkarmak için üst çekmecesine uzanmadığından emin olmak için gözlerimi her kaydırduğımda elini salladı.

Çalışma günümüzün beşinci saatinde, haber odasında dizlerimin dibinde bir şeylerle uğraşırken, altmışıncı kattan bir telefon aldım.

"Baban arıyor." Brianna elinde kablolu telefonla olabildiğince yaklaştı.

Hayır, değil ve bunun için teşekkürler.

Cep telefonumu bile aramadı. Onun yerine, yapacağını bildiğim gibi, bu konuda lanet bir gösteri yapıyordu.

"Seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Beni nerede bulacağını biliyor."

"Ofisine gelip gelemeyeceğinizi soruyor."

"Ben gelemem. Ama aşağı gelebilir. Ya da gelmeyebilir. Bugünkü gündemimde umursamak yok."

"Güvenliği arayacağını söyledi." Brianna'nın yüzü o kadar kızarmıştı ki, bir an için patlayacağından endişelendim.

"Ona bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyle. Uzun onun kışından düşünüyordum." Oda sessizleşti, herkes bana bakıyordu. Çenemi telefona doğru salladım.

"Bunu ona söyle, Brianna. Sadece emirlerimi uyguluyorsun. Kelimesi kelimesine, lütfen."

Babama mesajımı tekrarladı ve bu yüzünü buruşturdu.

Jude yanımda belirdi, pazularımı sıktı ve gülümseyerek bana baktı. Onu kucakladım ve alnından öptüm. İnsanların bizi burada bir çift olarak algılamaları konusunda yapmam gereken çok fazla hasar kontrolü vardı.

Brianna görüşmeyi sonlandırdığında bir duraklama oldu ve ardından tüm haber odası uzun süre ayakta alkışladı. O güldü. Ben de sırıttım.

Ofisime geri dönmek için arkamı döndüğümde Mathias kapıda durmuş beni bekliyordu. Yanında annem duruyordu, gündelik kıyafetlerine bakılırsa özel uçağından yeni inmişti.

Gözleri dehşete
kapılmıştı. Benimkilerin
öldüğünü biliyordum.
Gösteri zamanı.

"Size bir şey ikram edebilir miyim? Bourbon? Viski? Su? Belki bir yalan makinesi?" Ofisimdeki mini barı işaret ettim, gülümsemem rahat ve çekiciydi - ailemin beni her yıl gönderdiği İsviçre yaz okulunda bana öğrettikleri gibi.

Annem masamın önündeki koltuğa oturmuş, kucağındaki ellerine bakıyor, Mathias ise kulağını çekiştirerek gergin bir şekilde volta atıyordu. Odada kalbi deli gibi çarpmayan tek kişi bendim ve bunun nedeni de onların bilmediği bir şeyi biliyor olmamdı.

"Sana söylediği için James'e çok kızgıyım," diye mırıldandı annem. "Ben sadece seni korumaya çalışıyordum, Celian. Bunun bizim çevremizde nasıl algılanacağını bir düşün. *Herhangi bir* çevrede, gerçekten. Sen bir piç olurdun. Senin kanın mavi. Sen bir Laurent'sın."

"Benim kanım kırmızı ve bir piç olmak *onun* oğlu olmaktan daha iyidir." Masamın önüne doğru yürüdüm ve ona yaslandım.

"Dinle Célian," diye elini kaldırdı Mathias.

"Tek kelime bile etme Mathias," diye uyardım kaşlarımı kaldırarak. "Hayır. Hatta.

Bir."

"Bana karşı elinde ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum-"

"Bence biliyorsun. Bu yüzden biz konuşurken altına sığıyorsun."

"Bunu mahkemede kullanamazsın. Dan'in bu özel konuşmaları kaydetmemesi gerekiyordu," diye vurguladı Mathias, sol gözü çakmak çakmaktı.

Haklıydı. Dün gece James'in dairesinden ayrıldıktan sonra, Iris ve Mathias'a kaydı içeren bir dosya ve bana nasıl itiraf ettiğine dair kısa bir not göndermişti.

Sözlerini duymazdan gelerek Mathias'a sert bir bakış fırlattım. "İlanları kaldırarak, tehlikeli sözleşmeleri feshedecek ve gün sonuna kadar ekibimden kovduğun herkesi işe geri alacaksın. Ve eğer onlardan herhangi biri müsait değilse, bana birinci sınıf bir yedek bulacaksın. Yerinizde olsam hemen çalışmaya başlardım. İş yabancı bir kavram, bu yüzden işin özünü anlamanız zaman alacaktır."

Mathias güldü. "Senin için *her şeyi* yapacağımı düşündüren ne? İlk günden beri yüzüne neden tahammül edemediğimi artık biliyor olman dışında hiçbir şey değişmedi. Sen benim değildin. Annen her şeyi berbat etti. Onunla evliliğimdeki tek iyi şeyler LBC ve Camille'di. Ve sen onları da benden aldın."

Annem koltuktan fırladı, ona doğru yürüdü ve yüzüne sert bir tokat attı.

Duygusuz bir şekilde onları izledim. Ne berbat bir durum. Kalpsiz bir pislik olmamın sorumluluğunun bir kısmını bu iki palyaçonun beni yetiştirmiş olmasına yükleyebilirdim elbette.

Mathias şaşkın şaşkın ona baktı ve kırmızı yanağını ovuşturdu. Gözlerini kısmıştı. Elini ona doğru kaldıracaktı ama ben aralarına girip başımı sallayınca vazgeçti.

"Yüzünü öyle bir sikeceğim ki hapşırarak için altı yeni deliğin olacak," dedim kuru bir sesle.

Bir adım geri çekildi, boğazını temizledi ve bakışlarını tekrar ona dikti. "Onu her zaman Camille'den daha çok sevdin."

"Ona her zaman bir çöpmüş gibi davrandın," diye karşı çıktı. "Ve Camille'e olanlar senin suçundu, onun değil. Bana yalan söyledin çünkü onu ailesinden soyutlamak istedin."

"Ve sen de oğluna gidip kendin soramayacak kadar spor eğitmenlerinin peşinde koşmakla meşgul olan cahil küçük şeydin." Mathias sırttı, gözlerinde şeytani bir parıltıyla başını eğdi.

O haklıydı ve annem de bunu biliyordu. Camille'in başına gelenlerden sonra annemi birçok kez ziyaret etmişim ama bırakın konuşmayı, gerçek yemeği bile paylaşmamıştık. Denedim ve her Pazar gecesi JFK'den evime dönerken, bunu kendime neden yaptığımı merak ettim.

"Şimdi Brooklyn'li kızla birlikte gömüldü ve başa geçmeden önce benim ölmemi beklemek zorunda." Mathias bana doğru bir el salladı.

"Bu arada onu buraya getirdiğin için teşekkürler," diye araya girdim, dilimi onaylarcasına gıdaklayarak. "O bir cevap ve çözümdü."

"Ha?" Topuklarının üzerinde döndü ve bana baktı.

Kendime asla içmeyeceğim bir şeyden yavaşça bir bardak doldurmaktan, ılık çalmaktan ve dünyadaki her şey gibi beyaz Chucks'ları düşünmekten ve beyaz bir gelinlikle ya da daha iyisi başka hiçbir şey olmadan ne kadar güzel görüneceklerini düşünmekten hastalıklı bir zevk aldım.

"Her şeyin hayırlısı oldu," diye açıkladım. "Judith'le tanıştım ve siz iki sefil pisliğin asla sahip olamayacağı bir şey bulduk."

Bardağımdaki sıvıyı döndürdüm ve başımı kaldırıp ailemi selamladım. Annem bayılmanın eşiğinde görünüyordu ve her şeye rağmen ona hâlâ sempati duyuyordum.

"Ve LBC bende kalacak," diye ekledim.

"Nasıl yani?" Mathias kaşlarını çatarak ellerini beline koydu.

Boynundaki bir damar gözle görülür şekilde pompalanmaya başladı. Parmağımı bardağın kenarında gezdirdim ve ona cevap verirken dikkatle bardağa baktım. Başımı kaldırıp bakarsam, sırf onun parçalandığını görmekten ereksiyon olacağımdan korkuyordum.

"Hayat gizemli bir şekilde işliyor. Lily birkaç ay önce buraya gelip Madelyn'in öldüğünü söylediğinde yıkıldım. Hemen Davis'lerin evine gittim ve onlarla vakit geçirdim. Muhtemelen farkında değildiniz ama Madelyn ile çok yakın bir ilişkim vardı. İnsanlarla iletişim kurmaya can atıyordum, evde sahip olmadığım bir şeydi bu." Çenemi ovuşturdum. "Vefatından birkaç hafta sonra beni arayıp torunlarına milyonlarca dolar ve mal varlığı, bana da LBC'nin yüzde onunu bıraktığını teyit ettiklerinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

Onlara Madelyn'in bana bıraktığı mektuptan bahsetmedim. Daha çok bir nottu aslında. Ama Judith'le olan durumumu daha da netleştirdi.

İşi aradan çıkardığınıza göre, kalbinizin sesini dinlemenin zamanı geldi. Torunumu sevgisiz bir evliliğe mahkum etme.

En sevdiğim çocuğu da bir tanesinin içine kilitleme. Olmak için berbat bir yer. Lily'nin büyükbabasıyla orada bulundum ve sevdiklerimin burayı ziyaret etmesini asla istemem.

*Beni
gururlandır.
Sevgiler,*

Madelyn

Gözlerinin açılmasını ve gerçekliğin ortaya çıkmasını çevremden izledim.

Annem suçluluk duygusuyla LBC'nin yüzde elli beş hissesiyle benim yanımdaydı. Benim de on tane daha vardı. Artık Mathias'ın aldığı her kararı kolayca çöpe atabilirdim.

"Hayır," dedi Mathias, geriye doğru tökezleyerek ve kanepeye yığılarak.

"Evet," diye onayladım, iyi bir önlem için "p" harfini patlattım. "Sen insanların üzerine yürüyerek ve ortalığı karıştırarak istediğin her şeyi elde ettin Mathias, bense sadece yanında olacak birine ihtiyaç duyan yaşlı ve biraz da yalnız bir kadınla gerçek bir ilişki kurarak şirketimi kurtarmayı başardım. Karma bir kaltaktır ve inanıyorum ki senin kışına bir metrelik bir sopa sokarak itibarını haklı çıkarmıştır."

Annem dörtlü bana doğru geldi ve kollarını boynuma doladı. Ona izin verdim. Ona kızgın olmadığım için değil. Öfkeli olmadığım için değil, davranışının kabul edilebilir olduğunu düşündüğüm için de değil.

Hayır. Ona izin verdim çünkü küçük Chucks'larım şerefsiz bir piç olduğum için beni affedebiliyorsa, belki ben de Maman'ı beni korumak yalan söylediği için affedebilirdim, her ne kadar sonunda beni özgür bırakan gerçek olsa da.

Belki nefret döngüsünü kırabilirim.

Belki de sevdiğim ve değer verdiğim insanların gereksiz ölümleriyle sonuçlanan yanlış anlaşılmalara yaşamayacaktım.

Belki yaşayabilirim. Judith yanımdayken. İyi müzik ve kötü eski sevgililerle.

Ve o kadar çok seks yaptı ki, doğru düzgün göremez oldu.

Çarşafaların arasında manşetleri kirletmek.

Jude

"Belki'mi kesinlikle'ye dönüştürmene ihtiyacım var." Célian ofisteki o yorucu Pazartesi gününün sonunda yatağıma sürünerek girdi.

Küçük, kinci bir yanımla bunu istese de onu kovmadım. Hayat sevdiklerinizle vakit geçirmekten kendinizi mahrum etmek için çok kısıydı, bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Vücudu küçük yatağımın içine girmiş gibiydi. Bir şekilde uyuyordu. Bu yıl farkına vardığım bir şey varsa, o da bazen ait olacağımızı düşündüğümüz en son yere ait olduğumuzdu.

"Bunu nasıl yapabilirim?" Gerilim filmimi kucağıma koydum ve kolunun belime dolanarak beni omzunun kıvrımına sürüklemesine izin verdim. Dudakları boynumda gezindi.

"Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın LBC'de kal. Sensiz yapamam."

"Ne yapmak?" Güldüm. "Haber mi?"

Sesi sarhoş gibi geliyordu ama ayık ve neredeyse suratsız görünüyordu. Kollarım istemsizce ona sarıldı. Sarılmanın içine gömüldük ve uzun dakikalar boyunca hava almaya çıkmadık.

"Mantıklı," dedi bir süre sonra -bir ya da üç dakika, belki de daha fazla. "Chucks etrafta olmadığına çok az şey mantıklı geliyor. Burası romantik ve derin bir şey söylemem gereken kısım - sen benim başlangıcım, ortam ve sonumsun. Ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, ülkenin diğer ucuna taşınma fikrinin bile seni kaçırmak istememe yettiği, hem de öyle tatlı, şakacı bir şekilde değil. Cesur, seksi ve güzelsin ve bu dünyada senin gibi damarıma basabilecek başka bir kadın yok."

"Lütfen bana bunu çok klişe yapmam için uzaktan kumandayı teklif ettiğini söyle." Gülümsememi bastırdım.

Gözlerini devirdi ve kasıklarını karnıma doğru itti. "Sadece kanal değiştirmeyi kabul edersen. Peki, bunu resmileştirmeye ne dersin?"

"Bu bir evlenme teklifine çok benziyor," diye kıs kıs güldüm. "Öyle."

"O zaman hayır," diye ciddi bir şekilde cevap verdim.

"Hayır mı?" Sanki kelimenin anlamını açıkça anlamamışım gibi gözlerini kırıştırdı.

"Tanrım, tabii ki hayır. Seni diz çökmüş, alçakgönüllü ve yüzük takmış olarak istiyorum."

Tanrım: "İlk kez beni iyi bir şey için çağırıyorsun ve onun teklifini reddedeceksin öyle mi?"

Yataktan yuvarlandı, spor çantasına doğru yürüdü ve ellerime bir şey attı. Yeni bir iPod kutusu. Güldüm ve açtım. Ama iPod yerine bir yüzük buldum; sarı ve mavi, pembe ve gümüş, kırmızı ve mordan oluşan çok renkli taşlı bir yüzük. Bir taca benziyordu ve nişan yüzüğüne hiç benzemiyordu.

Célian yatağın yanında tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi. "Beni mutlu bir piç yap, Judith. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Bir soru değil, bir emir.

Ve böylece, tanıştığımızdan beri ilk kez itaatkâr olmak zor değildi.

Epilogue

Célian

Altı ay sonra.

"Çok lezzetli görünüyorsun."

Jude ve ben Laurent Towers Hotel'in sanat salonunda, düzenlemesi yaklaşık dört gün süren bir törenle evlendik.

Jude'un yatak odasındaki özel evlenme teklifinden sonra, Mathias'ın LBC'deki başkanlık görevinden ayrıldığı gün, haber odasındaki herkesin önünde tek dizimin üzerine çöktüm ve ona gerçek yüzüğü verdim, daha önce oturduğu daire gibi iki daire almaya yetecek bir yüzük.

Bu, ailemle ofisimde yaptığımız hesaplaşmadan yirmi dört saat sonraydı. Bu haftaya kadar bir düğün planlamakla uğraşmamamızın nedeni umursamamamızdı.

Birlikteyiz.

Açıktayız.

Dünya kendini becerebilir ve yeni takımımın her yerine boşalabilir. Umurumda bile değil.

Judith, "de hiç fena görünmüyorsun," diye karşı çıkıyor.

Gelinim uygun fiyatlı, kim bilir nereden aldığı belli olmayan elbisesinin altında en sevdiğim beyaz Chucks ayakkabılarımı giyiyor.

Son iki saat boyunca DJ The Smiths, The Strokes ve The Shins çaldı ve Grayson ve Ava dışında neredeyse hiç kimse dans etmedi,

Phoenix, Kate ve Delilah, Elijah, Jessica, Brianna ve biz.

Phoenix bugün erken saatlerde benim için mutlu olduğunu söylediğinde ona gerçekten inandım. Tüm yüz hatları hala dokunulmamış ve lekelenmemiş, bu da size bugünlerde ilişkimiz hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor.

Ve bu haftanın başlarında Elijah, Phoenix ve James (evet pantolonumun içindeki şeyi kastetmediğim sürece ona D kelimesini kullanmamın imkanı yok) bir bekarlığa veda partisi vermem için ısrar ettiklerinde, neredeyse tüm yol boyunca kaşlarımı çatmayacaktım.

Judith çaba gösterdiğim ve iyi bir sporcu olduğum için benimle gurur duyduğunu söyledi. Ona bu gece kardiyo çalışmam gerektiğini, bu yüzden takım oyuncusu olsa iyi olacağını söyledim.

"Sence kötü görünmüyor muyum?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Kesinlikle yakışıklısın. Ama daha da iyi görünebilirsin."

Bunun nereye bildiğim için başımı yana eğdim. "Anlat." Başını salladı.

"Çıplak. Başın kalçalarımın arasında."

Evlilik sözleşmesi imzalamadık. Annem ve Mathias imzaladı ve bakın sonları nasıl oldu. Birine bağlanmakla ilgili derinden gelen bir şey var, ama işler yolunda gitmezse kışını korumak. Jude Humphry her sabah görmek ve uyumadan önce iyi geceler öpücüğü vermek istediğim tek kişi ve evliliğimiz söz konusu olduğunda daha başlamadan yenilgiyi kabul etmek bana göre değil.

Onur konuğumuz, Labrador cinsi yavrumuz Charles "Chuck" Humphry-Laurent herkesin ayakları arasında koşuyor, havlıyor ve elbiseleri çekiştiriyor.

Savaşçı daha önce yeminlerimizi ederken bizi izledi ve şimdi sıra pastayı kesmeye geldi. Düğün pastamız, *Bay Timberlake* ve *Bayan Spears'ı tebrik ederiz* sözleriyle süslenmiş, Kipling gibi dev bir kırmızı defter.

Grayson'ın fikri, doğal olarak.

Gelinime yüzünün tamamını kaplayacak büyüklükte bir dilim pasta yediriyorum ve o da kremanın içinde kıkırdıyor. Fırsattan istifade eğilip sadece onun duyabileceği şekilde "Derin derin ye bebeğim" diye tıslıyorum ve yüzü profesyonel makyajın altında bile kıpkırmızı oluyor.

Annem arkamızdan gizlice yaklaşp bizi üçlü bir şekilde kucaklıyor. Bu devasa Sour Patch Kids aromalı pastanın arkasında ciddi bir odunla spor yaptığım için pek doğru bir zaman değil, ama her neyse.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diye fişkırıyor Maman. Buz gibi gözleri mavinin farklı tonlarında parıltıyor.

Biz daha ne olduğunu anlamadan Rob utangaç bir tavırla pastanın önünde bize katılıyor, kızının kolunu okşuyor, gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcı ki bir rüya gibi görünüyor. Bayan Hawthorne onun arkasında duruyor, yere bakıyor ve dudaklarını sıkıyor.

Jude arkasını döner ve yaklaşmasını işaret eder. "Anne, kızıyı buraya getir ve kucaklaşmaya katıl."

kocaman kalbi için Chucks'la tekrar evlenmek istiyorum.
Yalnızmış, kızıının kenarı. Herkesi içeri alıyor.

"Tabii ki seni davet ettik anne," diye cevap veriyorum sonunda. "Sen ailedensin." Ve sanırım önemli olan da bu, o da aileden.

James Townley'in babam olduğu ortaya çıktıktan sonra, annem ailesinden geriye kalanları kurtarmak için öngörülemeyen bir gelecekte New York'ta kalacağını açıklayarak beni şaşırttı. Yani oğlunu. Florida'daki düzenli seks partneri ile bağlarını kopardı ve LBC yönetim kurulunu yeniden yapılandırmaya odaklandı.

Mathias'ın kızıını öpmeye hevesli bazı yatırımcıları, yol boyunca yaptıkları tüm saçmalıkları ortaya çıkarmakla tehdit ederek hisselerinden vazgeçmelerini sağladık ve sonunda personelimi geri aldım. Bugünlerde LBC'de sağlık programları ve aletlerinin reklamlarını bulabilirsiniz. Görünürde ne bir prezervatif ne de bir kumarhane var.

Son altı aydır Jude ve ben, annem, Robert, Bayan Hawthorne, James Townley ve onun plastik karısı Phoenix, Ava -bu arada Phoenix'le çıkmaya başladı- ve Grayson'la birlikte aile yemeği yiyoruz. *Come Dine with Me'deki* gibi sırayla gidiyoruz. Şimdiye kadar hiçbirimizin yemek yapmayı bilmediği konusunda hemfikiriz ve iş insanların mutfak yetenekleri hakkında konuşmaya gelince, pastayı ben alıyorum. Ve onu yiyorum.

Bir ailenin parçası olmanın tuhaf olduğunu söylemek yüzyılın en hafif tabiri olur, ama biz bunu yürütmeye çalışıyoruz.

Özellikle de Robert'ın durumu bu kadar iyiiken. Tümörü sadece birkaç santimetre uzunluğunda ve doktorlar tamamen iyileşeceğini öngörüyor. Kısa süre önce üst kattaki Bayan Hawthorne'un yanına taşındı, bu yüzden Jude ve ben onun dairesini devraldık. Yeniliyoruz, her seferinde bir erime.

Gelecek ay, birkaç haftalığına Suriye'ye gidiyoruz. Jude orada olanları haberleştirmeye yardım etmek istiyor. Ben de Jude ile birlikte olmak istiyorum.

Bir yıl önce bana Brooklyn'de yaşayacağımı söyleseydiniz gülerdim.

Ama bana bir yıl önce delilik derecesinde aşık olacağımı söyleseydiniz, sizi en yakın akıl sağlığı merkezine yatırırdım ve

Anahtarı okyanusa atmış.

Yine de bu iki şey de oldu ve garip bir şekilde hayatımı mahvetmediler. Onu kurtardılar.

James arkamda belirdi ve elini omzuma atarak kulağıma fısıldadı: "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Junior çok iyi bir av."

Sırıtiyorum, gözlerim hala en saçma gelinliği giyen gelinime odaklanmış durumda. Gelinliğin etekleri soluk sarıya boyanmış, bu da Chuck'ın sidiğine batırılmış gibi görünmesine neden oluyor. Jude bunun ona benim post-it notlarımı hatırlattığını söylüyor; kelimeleri yüksek sesle söylemeyi beceremesem bile ona karşı hissettiklerimi asla unutmasın diye ona yazmaya devam ettiğim notlar.

"Bana bir kez daha oğlum de..." Her zaman yaptığım gibi James'e tısladım. "Seni pazarlama departmanına alacağım ve küçük işletmeleri arayarak onları LBC'ye tesisat reklamı vermeye ikna etmeni isteyeceğim."

Gülüyor. "Bizi balayından ara."

"Sadece telefonu açmayacağına söz verersen," diye şaka yapıyorum. Omuzumu sıkıyor.

Bu jest neden Mathias'la paylaştığım her andan daha gerçekmiş gibi geliyor?

Odanın uğultusuna bakıyorum, anı hafifletecek bir şey arıyorum. Davet edilmemiş olmasına rağmen onu görmeyi bekliyorum. Ama söylentiler doğruysa Mathias dört aydan fazladır Amerika'da değil. Kontrol etme zahmetine hiç girmiyorum. Kötü niyetli insanları umursamak ve onlar için endişelenmek, gücünüzü ve amacınızı elinizden alır; aksi takdirde size zarar vermek istemezler.

Sahil temiz.

Gelinimi kucağıma alıyorum ve balayı tarzında asansöre kadar taşıyorum, aslında herkesi ekiyorum. Kollarını boynuma doluyor ve mırıldanarak "Buranın her yerinde güvenlik kameraları olduğunu duydum, o yüzden aptalca bir şey yapma" diyor.

Elimi kaldırıp bir kameraya orta parmağımı veriyorum, hala onu tutuyorum, sonra onu öyle derin ve karanlık bir şekilde öpüyorum ki ertesi sabaha kadar hava almaya çıkmıyor.

Güney Fransa'da.

Yatağında.

"Sanırım seksi geri getirdiniz, Bay Timberlake."

Bir Yıl Sonra...

Jude

"Pembe Chucks, ha?" Célian sırtarak kolunu benimkine doluyor ve asansörlere doğru ilerliyoruz. O altmışıncı katta, LBC'nin yeni başkanı; ben de altıncı katta, Blu'nun yanında yardımcı yapımcı olarak çalışıyorum. Kate artık haber müdürü, zor yoldan kazandığı ve tamamen hak ettiği bir rol.

Her akşam kocam beni haber odasından alır, sırttan ağzımı herkesin görmesi için sıcak bir öpücükle mühürler ve beni tüm düşüncelerimizi ve sırlarımızı paylaştığımız asansörlere götürür, çünkü ilk günden beri asansör aramızdaki her şeyin gerçekleştiği yerdir.

Neden şimdi alışkanlığınızı bırakasınız ki?

Kapılar kayarak açıldı ve içeri girdik. Kapılar kapanır kapanmaz, ayak parmaklarımı Chucks ayakkabılarımın içinde oynatıyorum.

"Eve gitmeden önce bir Le Coq Tail molası verelim," diye öneriyor Célian, zaten küçük alanda bana doğru ilerliyor.

"Tabii, bir biftekli sandviç yiyebilirim," diyorum beni duvara yaslayıp kışkımdan tutarak kaldırırken, bacaklarımı beline doluyor.

"Ve uzun gününüze eşlik edecek bir içki." Alt dudağımı ısıırıyor ve ağzının içine çekiyor.

Öpüşürken inliyorum, utanmadan ona sürtünüyorum. Son zamanlarda çok muhtaç oldum. "Ben yemeğe devam edeceğim."

"İyi fikir. Seni becerirken ayık olmanı istiyorum." "Ve hamileyken," diye ekliyorum.

"Ve sen..." Cümlesine devam ediyor, elini bacaklarımın arasına daldırıyor ve külotumu eteğimin altından yana itiyor.

Duruyor ve kaşlarını çatıyor. "Yine mi geldin?"

"Pink Chucks." Gülümsememi bastırıyorum, gözlerim karnımda geziniyor. Onunki de aynısını yapıyor. Biraz alevleniyorlar ve sonra kıcıımı sıkıyor, görünüşe göre hala nefes aldığını onaylamak için.

Güzeldi. Çocuklardan sadece bir kez bahsettik, bana evlenme teklif ettikten birkaç gün sonra.

"Bir baba figürü olduğumu pek sanmıyorum ama çocuk istiyorsan, çocuk yaparız," demişti bana. *"Eğer kuduz olmak istiyorsan, birlikte oluruz. Bir gün geçiririz."*

Ebeveyn olmadan önce biraz daha beklemek istedim ve haplarımı her gün kullandım. Ancak geçtiğimiz kış basit bir hata yaptım ve sinüs enfeksiyonumu tedavi etmek için daha fazla korunmadan antibiyotik kullanmaya başladım. İşle, Celian'la ve babamla o kadar meşguldüm ki üç regl dönemini kaçırdığının farkına bile varmadım.

Sonunda testi aldığımda - Havva beşinci katın tuvaletinde açmadan önce kafama vurduğundan emin oldu - pozitif çıktı. Aynı gün kadın doğum uzmanına gittim. O gün dündü.

Kocam şu anda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyor. Kurtuluş, huşu ve umut dolu bir bakış. Onu oraya koymuş olmam bile içimde dans etme, avazım çıktığı kadar şarkı söyleme isteği uyandırıyor - her ne kadar bu posta kodundaki hiç kimse böyle bir cezayı hak etmese de.

"Bir kızım mı olacak?" Göz kırpmıyor.

"Teknik olarak, bir tane alıyorum. Ama biz de olabiliriz. Adını Camille koymaya ne dersin?"

Başını arkaya atıp gülüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Mavileri karanlıkta yıldızlar gibi parlıyor ve beni aşağı indirip kollarını etrafıma doluyor ve kulağıma sıcak, tatlı bir hava gönderip beni zevkten titreterek kıkırdıyor.

Buna alışabilirim.

Sanırım alıştım.

"Seni seviyorum, Judith Penelope Humphry cüzdan hırsız, Smiths hayranı."

"Ben de seni seviyorum, Célian James Laurent tek gecelik, soğuk kalpli piç kurusu."

Merak ediyorsanız , Milton'la birlikte hazırladığımız yapılacaklar listesindeki her maddenin üstünü çizdik.

Afrika'ya ziyaret edin.

Orta Doğu'ya atan.

*Key West'te gün batımını izleyin.
Paris'te mükemmel bir makaron yiyin.
Kalbim yalnız değil.
Dolu, mutlu ve bütün. Hepsinden
önemlisi, Célian'ın.*

***Kirli Manşetler'i sevdiyseniz ve bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını
öğrenmek istiyorsanız, haber bültenime kaydolun.***

[ŞİMDİ KAYDOLUN](#)

*Keep in
Touch*

[Haber Bülteni](#)

[Resmi yazar sayfası](#)

[Web sitesi](#)

[Okuma grubu](#)

[Instagram](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Kitap ve Ana](#)

*Books by
L. J. Shen*

Tyed

Sparrow

Kandan Toza

Meydan

Okuma

Vicious

Ruckus

Skandal Gece

Yarısı Mavisi

Uç Bölge

Belası

Çok Yakında

Pretty Reckless (All Saints Lisesi)

Acknowledgements

Her şeyden önce, bir yazar ve sanatçı olarak gelişmeye devam ettiğim bu yolculukta beni takip ettikleri için okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Sözlerime güvenmeniz benim için dünyalara bedel. Çok çılgın, heyecan verici, yeni fikirlerim var ve inşa ettiğim tüm karakterler ve dünyalarla tanışmanız için sabırsızlanıyorum.

Beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Amy Halter, Lana Kart, Charleigh Rose, Helena Hunting, Melissa Panio-Petersen ve Yamina Kirky. biriniz bu hikâyeye taze ve temel bir şeyler kattınız. Bu kitabı yaklaşık beş yüz kez okuyan kişiye, Tijuana Turner'a özel teşekkürler. Beni asla ama asla terk edemezsin. Sadece söylüyorum.

Editörlerim Angela Marshall Smith, Jessica Royer Ocken ve Tamara Mataya'ya. Bu kitabı istediğim yere getirmeme yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Detaylara karşı inanılmaz bir gözünüz var, her fırsatta beni zorluyorsunuz ve beni daha yetenekli bir yazar haline getiriyorsunuz.

Tasarımcım, RBA Designs'dan Letitia Hasser'a ve biçimlendiricim, Champagne Formatting'den Stacey Blake'e. Ürünümü içten ve dıştan güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Bir menajerden çok daha fazlası olan süperstar menajerim Kimberly Brower'a, inanılmaz katkılarınız ve tüm sıkı için çok teşekkür ederim.

Ve tabii ki Social Butterfly'dan Jennifer, Brooke ve Sarah'ya muhteşem çalışmaları ve özverileri için teşekkür ediyorum.

Sokak ekibime, sizi çok ama çok seviyorum. Her çok sıkı çalışıyorsunuz: Lin Tahel Cohen, Sher Mason, Kristina Lindsey, Brittainy Danielle Christina, Summer Connell, Sarah Grim Sentz, Nina Delfs, Amanda Soderlund, Luciana Grisola, Vanessa Serrano, Leeann Van Rensburg, Becca Zsurkan, Sophie Broughton, Jacquie Czech Martin, Betty Lankovits, Tanaka Kangara, Yamina Kirky, Hayfaah Sumtally, Avivit Egev, Aurora Hale, Paige Jennifer, Erica Panfile, Ariadna Basulto, Vickie Leaf, Julia Lis, Sheena Taylor, Tricia Daniels, Lisa Morgan, Vanessa Villegas ve Samantha Blundell.

Sassy Sparrows'a - yüzlerinize bayıldım! Günlerimi daha parlak hale getirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Son olarak, kocama, oğluma, geniş aileme ve arkadaşlarıma. Bu yazarlık işine başladığımdan beri tuhaf saatlerime ve ruh halime katlandığınız için çok teşekkür ederim. Sizler gerçek MVP'lersiniz ve her zaman öyle kalacaksınız.

Çok sevgiler,

L.J. Shen

PROLOGUE

Troy

Trinity Şapeli

Güney Boston, Massachusetts

Sessizlik. İnsanlık tarihinin en yüklü sesi.

Duyulabilen tek ses Derby ayakkabılarımın mozaik zeminde çıkardığı *tık tık* sesiydi. Gözlerimi kapattım, çocukken zevkle oynadığım oyunu son bir kez daha oynadım. Günah çıkarma kabinine giden yolu ezbere biliyordum. Doğduğum günden beri bu kilisenin cemaatindendim. Burada vaftiz edildim. Her hafta burada Pazar ayinine katıldım. İlk öpüşmemi banyoda, tam burada yaşadım. Muhtemelen yaklaşan cenazemi de burada kaldırırdım ama ailemdeki erkeklerin mirası nedeniyle açık tabut olayı olmazdı.

Kutsal su çeşmesini üç, dört, beş adım geçtikten sonra keskin bir sağa dönüş yaptım ve saymaya başladım.

Altı, yedi, sekiz, dokuz. Gözlerim çırpınarak açıldı. *Hala var.*

Oradaydı, bir zamanlar tüm sırlarımın gömülü olduğu tahta kutu. Günah çıkarma kabini.

Gıcırdayan kapıyı açtım ve göz kırptım, küf kokusu ve günahkârların ekşi terleri burnuma doldu. İki yıldır uzlaşmaya adım atmamıştım. Babam öldüğünden beri. Ama sanırım itiraflar bisiklete binmek gibiydi - bir kez öğrendikten sonra asla unutmuyordunuz.

Gerçi bu sefer işler farklı gelişecekti.

Eski moda bir kilisede, eski moda bir kabindi, oturma odası saçmalığı tasarımı ve süslü, modern saçmalıklar yoktu. Klasik koyu renkli ahşap her köşeyi kaplıyordu, eski bir ızgara rahip ve günah çıkarıcıları ayırıyordu ve ızgaranın üzerinde bir haç asılıydı.

Tahta sıradaki yerime yerleştim, kığım sert sıraya büyük bir gürültüyle çarptı. Boyum 1.80'di ve Barbie'nin hayalindeki eve sığmaya çalışan bir deve benziyordum. Çocukken burada oturup Peder McGregor'a küçük, anlamsız günahlarımı anlatırken bacaklarımın havada sallanışına dair anılar zihnimden geçerek dağınık bir nostalji yumağına dönüştü. Günahlarımın ne kadar büyük olduğunu düşünmek McGregor'un midesini bulandırırdu. Ama ona karşı duyduğum öfke ahlakımdan daha güçlüydü.

Takım elbisemin ceketini yanımdaki bankın üzerine katladım. *Üzgünüm, yaşlı adam. Bugün, bunca yıldır hakkında vaaz verdiğin yaratıcıyla tanışacaksın.*

Bir çığlık atarak perdenin kendi tarafını açtığını ve boğazını temizlediğini duydum. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına" diyerek haç işareti yaptım.

Sesimi duyunca vücudu kaskatı kesilen adamın sandalyesinin gıcirtısı havayı doldurdu. Beni tanıdı. *Güzeldi.* Onun ölüm düşüncesinden zevk aldım ve sanırım bu beni sizin kitabınıza göre bir psikopat yapar.

Ama doğruydı.

Çok heyecanlanmıştım. Kana susamış bir canavardım. İntikam ve nefret, öfke ve gazaptım.

"Oğlum..." Sesi titriyordu ama her zamanki metne sadık kaldı. "Son itiraflarınızdan bu yana ne kadar geçti?"

"Saçmalamayayı kes. Bilirsin işte." Belirli bir şeye bakmadan gülümsedim. Evdeki her şey o kadar ahşaptı ki. Bir iç mimarın dokunuşunu beklediğimden değil, ama bu saçmalıktı. Bir tabutun içi gibi görünüyordu. Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

" edebilir miyiz?" Boynumu kırdım ve kollarımı sıvadım. "Vakit nakittir."

"Aynı zamanda bir şifacı."

Çenemi sıktım, yumruklarımı sıkıp bıraktım.

"İyi denemeydi." Rolex'imi kontrol ederek durakladım. Zamanı . Benimkini de.

Tik tak, tik .

"Günah işlediğim için beni kutsa Peder. İki yıl önce bir adam öldürdüm. Adı Billy Crupti'ydi. Babamın alınına bir kurşun sıktı ve beynini havaya uçurarak aileme acı ve yıkım yaşattı. Onu çıplak ellerimle öldürdüm."

İtirafımın ağırlığının çökmesine izin verdim ve devam ettim. "Kan kaybından ölmeyecek kadar kollarını ve bacaklarını kestim, onu bağladım ve bir sürü dövüş köpeği onun parçaları için dövüşürken onu izlettim." Sesim ürkütücü derecede sakindi. "Her şey bittiğinde ve halledildiğinde, beline bir ağırlık bağladım ve onu körfezdeki ticari bir iskeleden attım, hala seğiriyordu, yavaş, acı verici bir boğulma ölümü için. Şimdi söyle bana Peder, bir cinayet için kaç tane Meryem Ana duası okunur?"

Kabine cep telefonu sokacak tipte biri olmadığını biliyordum. McGregor modern teknoloji için fazla yaşlı ve ukalaydı. Babamı dolandırmış olsa da yakalanacağını hiç düşünmemişti. En azından benim tarafımdan.

Ama şimdi, günahımı itiraf ettiğimde, kabinin diğer ucunda bekleyeceğimi ve onun da hayatını talep edeceğimi biliyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Çoğunlukla sessizdi, bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. Sertçe yutkunduğunu, tırnağının oturduğu tahta sandalyeye sürtündüğünü duydum.

Bir bacağımlı diğerinin üzerinden geçirdim ve eğlenerek dizlerimden birini kavradım. "Şimdi senin sıran. Şu günahları dinlemeye ne dersiniz, Peder?"

Tuttuğu nefesini keskin bir iç çekişle bıraktı. "İtiraflar böyle yapılmaz."

"Bilmiyor muyum lan?" diye homurdandım. "Ama bu biraz farklı. Yani..." Eldivenlerimle bizi ayıran perdeye dokundum ve diğer tarafta irkilmesini izledim. "Can kulağıyla dinliyorum."

Elinden bir şeyin düştüğünü ve onu almak için diz çöktüğünde sandalyesinin gıcırdadığını duydum.

"Ben Tanrı'nın adamıyım," diye beni ikna etmeye çalıştı.

Kızgınlıkla kaynadım. Aynı zamanda günah çıkarırken sırlarını döken bir adamdı.

"Her Salı saat onda babamın nerede olduğunu yeryüzünde ondan ve metresinden başka kimse bilmiyordu. *Bir de sen.*" "Billy 'Baby Face' Crupti *senin* sayende korumasız ve silahsız bir şekilde babamın izini buldu."

Tartışmak niyetiyle ağzını açtı ama son anda daha iyi olacağını düşünerek kapattı. Uzaklarda bir yerde bir köpek

havlıyordu ve bir kadın arka bahçelerinde kocasına bağıyordu. Bir gökdelene taşınıp kendimi yeniden keşfetmeden önce tanıdığım insanların klasik Southie hatırlatmaları.

McGregor yutkundu, oyalanıyordu. "Troy, oğlum..."

Ayağa kalktım, kollarımı kollarımdan daha da yukarı ittim. "Yeter. Dışarı çık."

Birkaç saniye kıpırdamadı, bu da bıçağımı çıkarmamı ve ızgarayı yırtılma sesiyle kesip açmamı sağladı. Elimi kabininin içine soktum, beyaz yakasından tutup kafasını delikten içeri çektim, böylece ona iyice bakabildim. Gri saçları terden ıslanmış bir şekilde her yöne doğru uzanıyordu. Gözlerindeki dehşet ruh halimi hafifletti. Dar, ince ağzı oltaya takılmış bir balık gibi açıktı.

"Lütfen, lütfen. Troy. Lütfen. Sana yalvarıyorum oğlum. Babanın günahlarını tekrarlama," diye bağırdı, onu yüzüme yaklaştıırken acı içinde ağlıyordu.

"Aç. Lanet olası. Booth." Her kelimeyi kendi başına bir cümleymiş gibi uzattım.

Kapıya doğru el yordamıyla ilerlerken *şık bir tıkırtı* duydum. Avucumdaki saçlarını serbest bıraktım ve ikimiz de dışarı çıktık.

McGregor önümde duruyordu, birkaç santim daha kısaydı. Tombul, terli, yozlaşmış bir adam Tanrı'nın elçisi gibi davranıyordu. Tatsız bir şaka.

"Rahibini gerçekten öldüreceksin," diye üzüntüyle belirtti.

Omuz silktim. Ben tetikçi değildim. Cinayete yakın bir yere kalın kırmızı bir çizgi çektim ama bu kişiseldi. Babamla ilgiliydi. Annem Pottery Barn satışları ve Pazar brunch kokteylleriyle sarhoşken beni büyüten adam. Çocukluğumdan o kadar uzaktı ki, yetişkinliğimden bahsetmiyorum bile, neredeyse yarı yetimdim. Hiçbir şey olmasa bile, babam bir kapanışı hak ediyordu.

"Sen de tıpkı onlar gibisin. Senin farklı olduğunu sanıyordum. Daha iyi," diye suçladı McGregor.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. İşimin İrlandalı gangsterlerle hiçbir ilgisi yoktu. Biri bana doğru her osurduğunda Federallerin kırımında sürünmesine ihtiyacım yoktu ve kesinlikle çete liderlerinin ve askerlerin çerçevesine ilgi duymuyordum. Yardıma ihtiyaç duyulduğunda kendisine yardım etmeleri için birkaç kişiyi işe alan yalnız bir kurttum. Müşterilerim, meslektaşlarım ve düşmanlarımla aramda hiçbir tampon yoktu. Ve en önemlisi, çete liderlerinin

Radar. Bir düzine askerin arkasına saklanmama gerek yoktu. Birinin gitmesini istediğimde, onları kendim hallederdim.

Ve Peder McGregor günahlarının bedelini ödemek zorundaydı. Zaten ölmüş olması gerekiyordu - tali hasar. Ama babamı ispiyonladığı adamı öldürdüğümde, gereken yerde ortaya çıkmamıştı. Billy Crupti. Pislilik herif.

Yani şimdi bunu lanet olası bir kilisede yapmak zorundaydım. "Çabuk ol," diye rica etti.

Acımasızca başımı salladım.

"Sen hep onun çocuğuydun. Kanında İrlandalı mafya geni, acımasızlık vardı. Hiç korkun yoktu. Hâlâ da yok." İçini çekti, elini bana uzattı.

Saatli bir bombaymış gibi ona baktım ve sonunda onu salladım. Avuçları nemli ve soğuktu, el sıkışması zayıftı. Onu kucaklamak için bedenime çektim ve bir elimle ensesini kavradım.

"Ve çok üzgünüm," diye devam etti, omzuma doğru burnunu çekerek, gözyaşlarını tutmaya çalışırken tüm vücudu titriyordu. "Benim hatamdı. Onları öldüreceğini biliyordum, ikisini de. Ama o sırada herkese bir iyilik yapacağımı düşündüm."

"Paraydı, değil mi?" Birbirimize sarılırken kulağına fısıldadım, ben de belimdeki kılıftan bir bıçak çıkardım. "Billy sana para mı verdi?"

Başını salladı, hâlâ hıçkırıyordu, bıçağın farkında değildi. Biri ona para vermeli ve babam hakkında baklayı ağzından çıkarması için iyi bir ödeme yapmalıydı. Yerel lokantasında bir filtre kahveye bile parası yetmeyen Crupti olmayan biri.

"Sadece para için değil Troy. Cillian'ın bu mahalleden, Boston'dan gitmesini istedim. Burası babanın krallığı altında yeterince acı çekti. Halkımız biraz huzuru hak ediyor."

"Halkımız senin lanet tebaan değil." Zonklayan şahdamarını bulana kadar bıçağı boynunda gezdirdim ve derin bir kesik attım, kan püskürmesinin yeni diktiğim takım elbisemle buluşmaması için vücudunu hemen kabine geri ittim. "Kendi işine bakmalıydın."

Sudan çıkmış balık gibi öğürdü ve itiraf zemininde sarsıldı, kova kova kan kaybetti. Koku -ekşi, tenekemsi ve heyecan verici- havayı sislendirdi ve günlerce burnumda kalacağını biliyordum.

Kasılması geçince tek dizimin üzerine çöktüm ve hâlâ açık, hâlâ korku ve pişmanlıkla dolu kahverengi gözbebeklerine baktım. Dilini çıkardım ve ağzından kestim.

Bu muhbirlik için çete üyesi koduydu. Bırakalım polis Peder McGregor'un bunu hak edecek ne yaptığını ve onu yüzlerce Boston çetesinden hangisinin öldürdüğünü bulmaya çalışsın. Sayılamayacak kadar çok çete vardı ve çoğu zaman birbirleriyle iç içe geçmişlerdi. Çeteler on yıl önce, babam Boston'un patronu olarak koltuğundan indirildiğinde sokakları ele geçirdi.

İronik bir şekilde, Peder McGregor onlara huzur vermeye çalışırken, cemaatini panik ve korku dolu bir hayata mahkûm etmişti.

Sokaklar hâlâ kaotikti -bazıları her zamankinden daha fazla diyebilirdi- ve suç oranı endişe verici bir hızla artıyordu. İrlanda Çetesi'ne göz kulak olmanın, sokaklarda kol gezen düzinelerce çeteyi ehlileştirmeye çalışmaktan çok daha kolay olduğunu düşündüm.

Polisin bu cinayet davasında bana asla yaklaşamayacağını biliyordum.

Peder McGregor'un dilini nereye gömeceğimi de biliyordum. Kendi arka bahçesine.

Bıçağımı rahatça pantolonunun paçasına sildim ve giydiğim deri eldivenleri çıkarıp cebime attım. Bir kürdan çıkardım ve ağzıma attım. Sonra kollarımı sıvadım ve takım elbise ceketimi aldım. Kapıdan çıkarken, her ihtimale karşı olası tanıklar için etrafıma göz gezdirdim.

Mahalle az önce uğraştığım adamdan bile daha tenhaydı. Güney Boston'da gezintiye çıkmak pek bize göre değildi, özellikle de öğlen saatlerinde. Ya çok çalışıyordunuz, ya evdeki küçük çocuklarla ilgileniyordunuz ya da akşamdan kalmaydınız. Kiliseye yaptığım ziyaretin tek tanığı, yukarıdaki çirkin bir elektrik hattının üzerinde oturmuş, göz ucuyla beni kuşkuyla süzen bir kuştı. Tatsız görünümlü bir serçeydi.

Yolun karşısına geçip arabama bindim ve kapıyı arkamdan kapattım. Torpido gözünden bir Sharpie çıkarıp listemden bir ismin daha üstünü çizdim.

1 - Billy Crupti

2 -Baba McGregor

3- Billy'i işe alan pislik mi?

Üç numaraya bakarken iç çektim ve buruşuk kağıdı cebime geri ittim.

Kim olduğunu bulacağım, orospu çocuğu.

Pencereden dışarı baktım. Serçe kıpırdamadı, bir rüzgâr elektrik hattını dans ettirdiğinde ve kuş dengesini kaybettiğinde bile. İroni gözümden kaçmamıştı. Lanet olası serçe, tüm kuşlar arasında.

Ona bir şey fırlatma dürtüsüne karşı koydum, motoru çalıştırdım ve ağzımdaki kürdanı iyice çiğnedikten sonra kül tablasına tükürdüm.

Kırmızı ışıktaki durup yan aynadan baktığımda aptal kuşun hâlâ minik gözleriyle arabamı takip ettiğini gördüğümü sandım. Bakışlarımı aşağı çevirerek kan izi var mı diye kontrol ettim. Hiç kan yoktu.

McGregor ölmüştü ama midemdeki boşluk bir santim bile küçülmemişti.

Bu endişe vericiydi, çünkü babama verdiğim sözü tutmak için listemden bir ismi daha silmem gerekiyordu.

Ama bu öldürmemem gereken biriydi. Diriltmem gereken biriydi.

Herkesten çok benim onun kurtarıcısı olmam gerekiyordu.

Diğer insanlar -normal insanlar sanırım- hayatlarının bu kısmını babaları için feda etmeyi asla kabul etmezlerdi. Ama diğer insanlar Cillian Brennan'ın gölgesi altında yaşamıyor, efsanevi efendileriyle eşit olmak için sürekli olarak oyunlarını geliştirme dürtüsü hissetmiyorlardı. Hayır, ben onun isteklerini yerine getirirdim. Ve hatta işe yaramasını sağlardım.

Çocukluğumun kilisesinden ayrılırken tek bildiğim iki şey vardı:

Babam günah işlemişti.

Ama ben
cezalandırılacaktım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.